

Martin Am

Martin Amis

BANII

Traducere din limba engleză și note de
Sorin Moise
EDITURA POLIROM
2006

Titlu original: MONEY, (1984)

Martin Amis s-a născut la Oxford, în 1949. A urmat nu mai puțin de treisprezece școli din Marea Britanie, Spania și SUA, absolvind engleza la Exeter College, Oxford. „The Rachel Papers” (1973) este primul său roman, scris în timp ce lucra ca secretar de redacție la Times Literary Supplement. Romanul va fi distins cu Somerset Maugham Award în 1974. În 1975 îi apare al doilea roman, „Dead Babies” („Născuți morți”). Între 1977 și 1979 este redactor literar la New Statesman, perioada în care își publică al treilea roman, „Success” (1978). O serie de trei romane, ce

pot fi considerate ca formând o trilogie, începe în 1984 cu „Money”, o satiră la adresa amoralității și lăcomiei epocii thatcheriste, continuă cu „London Fields” (1989) și se încheie cu „The Information” (1995), povestea unei rivalități literare. „Time’s Arrow” (1991) a fost nominalizat la Booker Prize. În 1997 îi apare „Night Train”, o pastișă a romanului polițist american, iar în 2003 romanul „Yellow Dog”. În anul 2000 publică „Experience”, o autobiografie care s-a bucurat de aprecierile criticii (și care i-a adus Premiul James Tait Black Memorial Prize), iar în 2002 volumul „Koba the Dread” (2000), despre comunismul secolului XX. Amis este autorul a trei volume de eseuri : „The Moronic Inferno and Other Visits to America” (1986), „Visiting Mrs Nabokov and Other Excursions” (1993) și „The War Against Cliche” (2001), precum și a două volume de povestiri, „Einstein’s Monsters” (1987) și „Heavy Water and Other Stories” (1998). Colaborează la numeroase publicații, printre care Sunday Times, The Observer, Times Literary Supplement și New York Times.

ACEASTA ESTE scrisoarea unui sinucigaș. Atunci când o vei fi pus deoparte (și ar trebui să citești întotdeauna asemenea lucruri cu răbdare, încercând să descoperi dedesubturile sau destăinuirile involuntare), John Seif nu va mai exista. Sau, mă rog, cam așa ar trebui să se întâmple. În fond, nu poți fi niciodată sigur cu scrisorile lăsate de sinucigași, nu-i așa? Dacă e să o luăm la nivelul întregii planete, vedem că sunt mai multe asemenea scrisori decât sinucideri. Într-un fel, aceste epistole seamănă cu poezia:

vine un timp când aproape fiecare își încearcă, mâna, creând așa ceva cu sau fără talent. Cu toții le scriem în minte. De regulă scrisoarea înseamnă, totul. O faci, după care îți reiei călătoria în timp. Nu viața, ci scrisoarea e cea pe care o anulăm. Sau viceversa. Sau moartea. Nu se știe niciodată cu scrisorile astea, nu-i așa?

Cui îi este ea adresată? Martinei, lui Fielding, Verei, lui Alee, Selinei, lui Barry – lui John Seif? Nu, îți este adresată chiar ție, om drag, om bun.

M. A.

Londra, septembrie, 1981

ERA DUPĂ MIEZUL NOPTII când taxiul în care mă aflam a demarat de pe aleea Roosevelt. În aceeași clipă un Tomahawk care aproape că atingea pământul, plin cu negri, s-a năpustit dintr-o stradă laterală și a trecut în viteză chiar prin fața noastră. Ne-am înclinat brusc și-am intrat în bordură, sau într-o groapă din asfalt. Capul mi s-a înfipt în plafonul mașinii în mijlocul unui zgomot infernal ca de armă automată. Era exact ce-mi lipsea, zău așa. Capul, fața, spatele și inima mă dureau din tot sufletul, și asta în timp ce continuam să mă simt amețit, înnebunit și leșinat după călătoria cu avionul.

— Doamne, am exclamat eu.

— Mda, făcu șoferul din spatele geamului făcut zob. Nenorociții ăștia de americani.

Șoferul taxiului meu era în jur de patruzeci de ani, uscățiv, cu un început de chelie. Părul care îi mai rămăsese i se scurgea slinos pe gât și umeri. Așa i se par pasagerului toți șoferii de taxi – niște nebuni, niște zurbagii. Țsta al meu era ciupit bine de vărsat, iar în roșul aprins al fălcii masive care îi atârna sub urechi, se deslușea licărul agresivității juvenile. Se tolănise în colțul lui, cu mâinile atârându-i moi

pe volan.

— Ar fi nevoie doar de vreo sută de băieți. Atâta doar, o sută, așa ca mine, spuse el, aruncându-și vorbele spre mine, ca să-i terminăm pe toți negrii și portoricanii din nenorocitul ăsta de oraș.

Eu îl ascultam de la locul meu. Datorită noii mele boli pe care am numit-o acufenă, am început să aud de curând lucruri care nu sunt chiar perceptibile. Decolarea avioanelor, sticla care se sparge, gheața scrâșnind în tăviță. Și asta mi se întâmplă mai cu seamă dimineața, dar și în alte momente ale zilei. Am avut parte de așa ceva chiar în avion, sau poate că mi s-a părut numai.

— Cum? am exclamat eu. O sută de băieți? Dar nici nu-i prea mult.

— Am putea s-o facem. Dacă am avea ce ne trebuie, am putea.

— Pușcoaie?

— Exact. Calibrul cincizeci și șase. Automate.

Mi-am înfipt spatele în speteaza scaunului, masându-mi tâmpile, îmi pierdusem *două ore* la Biroul de imigrări. Sunt un adevărat antitalent când e vorba de cozi. Doar știți cum e. Ho, ho, ho, îmi spun, eu, în timp ce-mi croiesc triumfal drum spre capătul celei mai scurte dintre cozi. Dar cea mai scurtă dintre cozi e astfel dintr-o pricină foarte interesantă. Oamenii din fața mea sunt cu toții de pe planeta Venus, niște pterodactili, bărbați și femei care aparțin altui timp. Tuturor trebuie să li se facă autopsia, și apoi trupurile să fie vârate în saci de către tipul mohorât, care atârnă 150 de kilograme, aflat în cutia lui de sticlă bine luminată.

— Cu afaceri, sau doar în vizită? m-a întrebat tipul.

— Sper să fie vorba doar de afaceri, am răspuns eu, crezând sincer în cuvintele mele.

Când e vorba de afaceri mă simt ca acasă. De regulă,

când e vorba de plăceri, am parte de cele mai scump plătite necazuri... Apoi jumătatea de oră din vamă, și o altă jumătate înainte de a fi prins taxiul ăsta – mda, după care a urmat fâțâiala și croncănitul celui de la volan. Am mers cu mașina prin New York. După cinci străzi te îneacă lacrimile din cauza unei greți cumplite. Și atunci, ce se întâmplă oare cu toți retardații care sunt plătiți să tragă de volan toată ziua? Ia încearcă să vezi cum e.

— De ce vrei să faci asemenea lucruri? I-am întrebat eu.

— Cum?

— Să omori negri și portoricani?

— Păi, cam așa cred ei, că dacă ești șofer de taxi, spuse el ridicându-și mâna moale de pe volan, trebuie să fii un jeg.

Am oftat și m-am aplecat spre el.

— Știi ceva? i-am spus eu. Chiar că ești un jeg. Până la tine am crezut că e doar o înjurătură. Dar tu ești primul jeg adevărat care mi-a ieșit în cale.

Mașina s-a oprit din nou. Tipul s-a săltat pe scaunul lui și s-a întors încet spre mine. Figura îi era mult mai scârboasă, mai savuroasă, cu mult mai isteță decât am fost eu înclinat să cred la început că poate fi – cu trăsături hotărâte și un aer de fetișcană, cu ochii strălucitori și buzele trădând afectarea, de parcă era vorba de o altă față, fața cea adevărată ascunsă în spatele măștii de piele.

— Okay. Coboară din mașină. Am spus afară din blestemata asta de mașină!

— Da, da, am spus eu, trăgându-mi geanta spre mine.

— Douăzeci și doi de dolari, a spus el. Poftim, uită-te la ceas.

— Nu-ți dau nimic, jegule.

Își întinse mâna spre bord, fără să mă scape din priviri și acționa un buton. Toate cele patru uși se închiseră cu un

sunet înfundat.

— Ascultă-mă, labă grasă. Suntem pe Ninety-Ninth, la intersecția cu Second. Banii. Scoate banii.

M-a amenințat că mă duce la mama dracului, la vreo douăzeci de străzi mai încolo și mă va arunca în mijlocul drumului. M-a mai asigurat că dacă își pun cioroi mintea, n-o să mai rămână din mine decât un smoc de păr și câțiva dinți.

Mai aveam în buzunarul de la spate câteva bancnote rămase de la ultima călătorie. I-am întins o hârtie de douăzeci de dolari prin geamul spart. A deschis ușile și am coborât. Nu mai era nimic de spus.

Și iată-mă rămas cu geanta-n mână, stând buimac în lumina orbitoare și ploaia care cade pe insulă. Apa murdară adunată lângă rigolă mă privește cu un ochi tulbure, iar în spatele meu se ivește lugubru corsajul industrial de pe strada Roosevelt... Ar cam trebui să bată de opt, dar răsufierea aburită a zilei atârână ca un vâl de ceață peste geana de lumină pierită, jalnică, întunecată. De cealaltă parte a străzii murdare, în ușa unui magazin de băuturi închis, s-au – ivit trei puradei negri. Eu sunt – ei bine, eu sunt marea lor speranță, dar ei par mult prea triști ca să mai vină să-mi ceară ceva. Beau un strop din sticla mea scutită de accize, E trecut de miezul nopții, momentul meu preferat. Doamne, cum mai urăsc filmul ăsta. Și ăsta nu-i decât începutul.

M-am uitat după un taxi, dar n-am văzut niciunul. Eram pe First Avenue, nu pe Second, și First e la periferie. Era ora la care toate taxiurile circulă în sens invers, alergând dracului pe Second și Lex. Mă aflu în New York de o jumătate de minut și sunt deja obligat să-mi iau picioarele la spinare pe lungă Ninety-Ninth Street.

Să știi că acum o lună n-aș fi făcut așa ceva. În niciun

caz. Acum o lună aş fi evitat asemenea situaţii. Acum aştept pur şi simplu. Mi se întâmplă tot felul de lucruri. Tot timpul se iveşte câte ceva. Te uiţi – aştepţi... Se spune că inflaţia face ravagii prin oraş. Paraiul şi-a suflecat mânecile şi face curat de jur-împrejur. Şi totuşi, pe aici continuă să se întâmple tot felul de chestii. Cobori din avion, te uiţi în jurul tău, inspiri adânc – şi te trezeşti în chiloţi, undeva la sud de SoHo, sau în mijlocul oraşului, întins pe o platformă mobilă, cu o tavă de argint şi o notă de plată pe piept, frumos ornată dar neonorată şi cu un tip în alb care îţi spune bună dimineaţa, domnule. Cum vă simţiţi azi? Toată povestea vă costă cincisprezece mii de dolari... încă se mai petrec o grămadă de lucruri pe aici, şi ceva aşteaptă să mi se întâmple şi mie. Sunt sigur. În ultima vreme am impresia că viaţa mea a devenit o glumăăă care face să-ţi îngheţe sângele. În ultima vreme viaţa mea a început să capete formă. Ceva aşteaptă. Eu aştept. Curând aşteptarea va înceta – asta se poate întâmpla oricând. Oricând se pot întâmpla lucruri groaznice. Acesta este lucrul cel mai groaznic.

Frica îşi plimbă trupul mare, gras şi sănătos pe nişte picioare zdravene. Frica ne-a deocheat pe toţi. E cât se poate de adevărat. Surioară, nu încerca să te amăgeşti... Cât se poate de curând voi păşi apăsător chiar în faţa fricii. Asta am de gând să fac. Cineva trebuie să o facă. Mă voi opri chiar înaintea ei şi îi voi spune: *Okay, sulă-ncordată. E cazul să încetezi. Prea te ții scai de capul nostru de atâta timp. Uite că e şi cineva care s-a săturat. Gata. Ieşi afară. Din câte ştiu, tiranii sunt nişte laşi în adâncul fiinţei lor. Frica e un tiran, dar ceva îmi spune că frica nu e laşă. Ba, îmi vine să cred că frica e cât se poate de curajoasă. Frica mă va conduce până la uşă şi mă va propti în mijlocul străzii printre gunoarie şi boschetari şi-mi va arăta cine e şeful... S-ar putea să mă lase fără un dinte sau doi, ba chiar cu vreo mână ruptă sau*

să-mi termine un ochi! S-ar putea ca frica să se dezlănțuie, așa cum am mai văzut, și să uiți de tine, să nu-ți mai pese de nimic. Poate că am nevoie de o gașcă, sau de o sculă, sau de un pistol. Dar acum, că am început să-mi iau seama, mă gândesc că ar fi mai bine să n-am de-a face cu frică. Când e vorba de bătaie, sunt curajos – sau nesăbuit, sau indiferent, sau doar nedrept. Dar frica mă sperie cu adevărat. E o luptătoare prea bună, și eu, oricum, sunt prea înspăimântat.

Am continuat să merg spre vest și, după un bloc, m-am întors către sud. Am reușit să prind un taxi pe Ninety-Sixth – cum am deschis portiera, mi-am și aruncat geanta pe banchetă. Șoferul s-a întors, privirile noastre întâlnindu-se într-un chip oribil.

— Ashbery, i-am spus eu a doua oară. Pe Forty-Fifth.

M-a dus exact unde am vrut. I-am dat cei doi dolari pe care i-i datoram, și încă doi în plus. Banii își schimbă stăpânii într-un mod grăitor.

— Mulțumesc, amice, a spus el.

— Să-ți fie de bine, i-am răspuns. Eu îți mulțumesc ție.

Stau pe patul din camera mea de hotel. Camera e excelentă. Nu am nimic de reproșat. E cât se poate de bună.

Durerea care mi-a cuprins fața s-a împărțit în două, dar efectul e același. În falcă s-a conturat deja o umflătură, în partea de vest, sus. Vreun nenorocit de abces, poate fi din cauza unui nerv, sau a gingiei. Of, Doamne, cred că va trebui să ajung la un medic. Dentistul pe care l-am ales a fost pus nițel la păstrare. Nenorociții ăștia de dinți ai mei, acești dinți englezești – cred că sunt la fel de buni ca ai unui cadavru american obișnuit și, pe deasupra, mă vor costa. După cum am mai spus, pentru orice e nevoie să cheltuiești din gros. Trebuie să te înarmezi dinainte cu gândul că limita

e cerul. Toți oamenii de pe stradă, staruri sau simpli figuranți, costă o grămadă de bani. Salvările acestui oraș sunt dotate cu aparate de taxat. Cam așa arată locul cu care am de-a face. Simt cum o altă durere își croiește drum spre găvanele ochilor mei. Salutare și bun venit.

Îmi beau whisky-ul scutit de accize dintr-o căniță și sunt atent să văd dacă mai aud zgomote. Diminețile sunt cele mai rele. Dimineața asta e încă și mai rea. Am auzit fugile interpretate de calculatoare, improvizații muzicale japoneze, bigbangdonguri. Ce-o mai fi și în capul meu? Tare aș vrea să știu. Vreau să-i telefonez Selinei chiar acum și să-i spun una de bine, adică ce-i la mine în cap. La mine acasă e acum ora unu. Dar tot ora unu e și aici, adică la mine în cap, vreau să zic. Iar Selina ar putea fi mai mult decât potrivită pentru mine, ținând cont de forma în care se află acum capul meu... Diseară am afaceri de rezolvat. Nu mai vreau o altă seară cu afaceri de rezolvat. Am avut deja așa ceva în Anglia, și în avion. Nu mai am nevoie de o altă seară. Alee Llewellyn îmi datorează bani. Selina Street îmi datorează bani.

Barry Seif îmi datorează bani. Văd că afară noaptea s-a lăsat repede. Hm – ușurel. Luminile nu par deloc fixe sau stabile pe cerul acoperit.

Mă scol din pat, refăcut după un somn scurt, și mă îndrept spre ușa toaletei. Oglinda mă privește impasibilă în timp ce efectuez o serie de corecturi cosmetice în strălucirea luminii închiriate a băii fără geamuri. M-am spălat pe dinți, mi-am pieptănat chica, mi-am tăiat unghiile, mi-am aruncat niște apă pe ochi, am făcut gargară, m-am dușat, m-am bărbierit, m-am schimbat – și cu toate astea arăt în continuare ca un rahat. Iisuse, m-am îngrășat într-un asemenea hal încât mă apucă groaza de mine însumi și când sunt în cadă, și când stau pe closet. Zac pe tronul de forma unui jug ca o țevă amărâtă, parcă aș fi ceainicul

rablagit al unui bătrân vagabond bătut de soartă. Cum a fost posibil? Nu poate fi vorba doar de băutura și gustările pe care le-am vârat în mine. Nu, probabil că așa mi-a fost mie sortit de multă vreme. Tatăl meu nu e gras. Nici mama nu a fost și atunci, care-i treaba? O pot rezolva banii? Tot trupul meu trebuie demontat și reparat, puse piese de schimb. Am nevoie de un trup mai bun Asta-mi lipsește. Și o voi face. Chiar în clipa când am pus mâna pe bani.

Selina, Selina mea, Selina Street... Azi am aflat de la cineva unul din cele mai tainice secrete ale ei. Nu e cazul încă să vă spun despre ce e vorba. O voi face mai târziu. Deocamdată vreau să ies și să mai beau ceva, și să mă plictisesc și mai abitir.

Am împins ușile batante și am pătruns clătinându-mă în lumina tremurătoare a holului lambrizat cu lemn de tec. Oameni în uniforme stăteau nemișcați, ca niște santinele în posturile lor. Mi-am aruncat cheia pe masa de la recepție, înclinând cu gravitate din cap. Eram suficient de făcut ca să nu mai fiu în stare să-mi dau seama dacă ei își puteau da seama că sunt mangă. I-o fi deranjând? Cu siguranță că eram prea beat ca să-mi mai pese. Am pornit-o spre ușă, cărându-mi umerii prăbușiți cu pași nesiguri.

— Domnul Self?

— Chiar el, am răspuns eu. Da?

— V-a telefonat cineva după-amiază, domnule. Caduta Massi?... E chiar Caduta Massi?

— Una și aceeași... Ea – a lăsat vreun mesaj, ceva?

— Nu, domnule. Niciun mesaj.

— În regulă. Mulțumesc.

— Mm-hm.

Am pornit-o spre sud, îndreptându-mă spre șerpuitorul Broadway. Ce-i toată prostia asta cu mm-hm? Am trecut printre vampirii mâncători de carne din gura

metroului. Am auzit mugetul răgușit al sirenelor, soneriile bicicliștilor și ale celor cu skateboard-uri, drogați, țâncii din cărucioare, windsurf-iști. Am văzut mașinile și taxiurile în plină viteză, împinse în față de puterea claxoanelor lor. Am simțit plutind în aer toată închrâncenarea, democrația, toate cursivele. Ăștia sunt oameni hotărâți să rămână ei înșiși, indiferent de dramul de rușine pe care ar trebui să-l suporte. Un tip blond, voinic și cu gura mare, ieșit din masa de vagabonzi și pierde-vară, de plimbăreți și boschetari, se agita lângă bordură, acuzând traficul. Avea părul de un galben ieșit din comun, un galben turbat, ceva în genul unei omlete, o omletă pufoasă. În timp ce își învârtea pumnii prin aer, bolborosea și ceva despre fraudă și trădare, redundanță și evacuare.

— Sunt banii mei și îi vreau! spunea el. Îmi vreau banii și îi vreau acum!

Orașul e plin de tipi ca el, de băieți și fete care țipă și urlă și plâng, acuzând neșansa în fiecare clipă. Am citit într-o revistă că ar fi cu toții pensionarii azilelor municipale de boli nervoase. Le-au dat drumul afară acum zece ani, când au apărut problemele financiare. Acum e la modă un banc, unul total, al cărui autor e banul. Un arab, aflat într-un țarc de oi, își trage fermoarul, se uită mulțumit în jurul lui și spune: „Hei, Basim, hai să tragem petrol”. Zece ani mai târziu, un alb viguros își învârte mâinile pe Broadway, în văzul tuturor.

Am ginit un bar cu tipe fără sutien pe Forty-Fourth. Ai intrat vreodată într-una din cârciumile astea? Întotdeauna am crezut că e vorba de o adunătură de curve strunite de niște tipe sumar îmbrăcate. Dar nu e așa. Sunt câteva gagicuțe în pantalonași, care dansează pe o scenă din spatele barului: tu stai și bei, în timp ce ele își expun tanțoșe marfa. Eu i-am dat-o înainte cu whisky-ul, 3, 50 dolari cinzeaca, împingând pileala în partea superioară,

vestică.

Mi-am lipit și paharul rece de obrazul care pulsa. Ajută, sau, cel puțin, așa te face să crezi. E, oricum, o alinare.

Trei fete evoluau pe scenă, acoperind tot spațiul tapetat cu oglinzi. Fata care dansa cu sânii dezveliți pentru mine și pentru individul roșcat, cu față de hermafrodit, aflat la două scaune de mine, era scundă, timidă, cu o înfățișare ce amintea de un cățel. Bun, hai să aruncăm fetei o privire ceva mai atentă. Pielea albicioasă pălea accentuat, izbind ochiul spectatorului, de parcă fata ar fi fost atacată de vreo erupție, sau alergiei. Avea niște sâni mari, jalnici, încrețiți chiar în mijloc, în timp ce un jgheab de carne înconjura bordura înaltă a pantalonilor bleumarin, mătăsoși ca șortul unui sportiv. Da, partea de sus a sânilor avea mici creneluri, încă și mai albe ca restul pielii. Asemenea urme la douăzeci de ani, sau la nouăsprezece: ceva nu era în regulă. Ființa își trăda oboseala și nesiguranța la o vârstă așa de fragedă. Fata mea le știa pe toate astea. Se străduia să afișeze pe față ei de băiețoi disprețul standard al unei încântate încrederi în sine, și, cu toate acestea, neliniștea care o asalta era evidentă: neliniștea trupului, nu cea a pudorii. Dacă doriți să aflați opinia unui specialist, vă spun eu că gagicuța nu avea niciun viitor ca dansatoare de local. Oricum, în următoarea jumătate de oră, ea va fi în continuare fata mea. Celelalte două rivale ale ei, aflate la capătul opus al scenei, erau mult mai pe gustul meu, dar fața îmi pulsa dureros, parcă într-adins, ori de câte ori mă întorceam spre ele. Și-apoi, trebuia să mă concentrez asupra fetei mele, să-i cântăresc propriile sentimente în materie. Sunt alături de tine, fata mea, nu-ți face probleme. O să mă faci fericit. A început să-mi zâmbească. Un zâmbet atât de neajutorat și nesigur. Da, zâmbetul era așa de neajutorat.

— Mai doriți un scotch? m-a întrebat cucoana din

spatele barului – bătrâna doamnă cu părul cănit și glas strident Purta un tutu de un maro închis, sau caramel antipatic. Mie îmi amintea de un suspensor, sau o centură pentru hernie.

— Mda, făcui eu, aprinzându-mi altă țigară.

Doar dacă nu vă spun eu în mod special, să știți că eu fumez întruna.

O vreme mi-am oblojit obrazul cu sticla rece a paharului. Am mârâit și am înjurat când mi-am ridicat iar privirea, fata mea dispăruse. În locul ei se zvârcolea o mexicană lungă de aproape doi metri, cu gura până-n urechi, sâni fierbinți și gresați și o brazdă de păr negru pe pântec, care i se strecura în cureaua albă a pantalonilor ca o dâră de praf de pușcă. Asta e mai dată dracului, mi-am zis eu. Un om cu experiența mea poate să aprecieze cu destulă exactitate tot ce e necesar să știi despre o femeie, ținând cont de cantitatea de timp, creier și bani pe care și le vâără în chiloți. Luați-o, de exemplu, pe Selina. Și chiloții ăștea dovedesc că e vorba de o profesionistă. A dansat ca un vis erotic, păcătos și prostesc. Zâmbetul ei scrâșnit își lua zborul spre nicăieri și pretutindeni. Fața, trupul, mișcările se dovedeau precise în realizare, artă și pornografie.

— Îi dai lui Dawn ceva de băut?

Mi-am ridicat capul. Doamna în vârstă din spatele barului schiță un gest spre scaunul de lângă mine, pe care se cocoțase, într-adevăr, Dawn, acum înfășată într-o rochie de lână.

— Păi, ce bea Dawn? am întrebat eu.

— Șampanie.

În fața mea a fost trântit un pahar bondoc în care era ceva ce semăna cu glucoza și cuburi de gheață. Șase dolari.

— Șase dolari... Am netezit o altă hârtie de douăzeci pe lemnul umed.

— Îmi pare rău, spuse Dawn înfiorată. Obișnuia să

lungescă vocalele, ceea ce-i trăda originea rurală. Partea asta nu-mi place. Nu-i frumos din partea unei fete.

— Nu-ți face probleme.

— Cum te cheamă?

— John, i-am răspuns eu.

— Ce mai faci, John?

Aha, am înțeles, era vorba de o conversație. Asta e într-adevăr o chestie. Chiar sub nasul meu șerpuiește un miracol gol-goluț, și eu plătesc din gros să discut cu Dawn îmbrăcată cu rochia ei.

— Sunt vârat în pornografie, am spus eu. Exact până peste cap.

— Interesant.

— Doriți un alt scotch? Bătrânul jandarm, patroana vârată în cămașa ei de forță, se ivi cu restul pe care mi-l datora.

— De ce nu, am spus eu.

— Doriți să-i mai oferiți și lui Dawn ceva de băut?

— Doamne. Da, okay – adu-i.

— ...Ești englez, John? mă întrebă fata mea cu o înțelegere profundă, de parcă asta ar fi ținut de răspuns la multe întrebări.

— Ca să fiu sincer, Dawn, pe jumătate sunt american și pe jumătate sunt adormit. Tocmai ce m-am dat jos din avion.

— Și eu. Vreau să spun din autobuz. Ieri. Tocmai ce m-am dat jos din autobuz.

— De unde ești, Dawn?

— New Jersey.

— Nu zău? Și anume de unde din New Jersey? Chiar pe acolo am crescut...

— Vă mai aduc un scotch?

Am simțit că mă cocoșez. M-am întors încet Am spus:

— Cât mă costă să nu te mai apropii de mine zece

minute? Spune-mi, am rugat-o eu.

Dar pe lângă asta i-am mai zis o grămadă de alte chestii. Bătrâna s-a ținut bine. Avea o experiență bogată. I-am oferit spre vizionare fața mea întreagă, și e vorba de o față care de obicei le dă pe toate grămadă, o față mare și cenușie, un adevărat șantier arheologic, pe care s-au păstrat vestigiile adolescenței ale hranei proaste și ale banilor niciodată suficienți fața unui șarpe gras în care s-au săpat adânc toate păcatele lumii. Preț de câteva clipe am avut parte, la rându-mi, de toată fața ei, cu dezvăluirea deplină a ochilor, care erau mai duri că ai mei, oho, mult mai duri. Se aplecă spre mine, ținându-și pumnii mici pe teighea și spuse:

— Leroy!

Muzica amuți în același moment. Chipuri vagi se întoarseră spre mine. Cu mâinile în șolduri, părând mai bătrâne acum, în nemișcarea lor și sânii ținuți în frâu de respirația deja calmă, întunecata balerină își coborî spre mine privirea în care mocnea disprețul suveran.

— Și eu sunt în căutare. De data asta vorbise Dawn. Sunt chiar foarte interesată de pornografie.

— Ba nu ești, i-am răspuns eu. Și nici pornografia nu e interesată de tine. E în regulă, Leroy! Calmează-te, Leroy. Nu e nicio problemă, amice. Tocmai plecăm. Uite banii. Ai tu grijă, Dawn.

M-am ridicat în picioare, dar nici vorbă să-mi găsesc echilibrul. Scaunul pe care stătusem până atunci s-a răsucit ca o monedă.

Valul m-a purtat până la femeia-jandarm.

— Da' termină odată cu holbatul ăsta la mine – după care am tăiat-o în diagonală spre ușă.

Afară ți se oferă orice. Dușuri cu jeturi convergente și dame de companie, sex pe viu, un magazin non-stop, care îți făcea părul măciucă. Aveau acolo până și obiectul viu, sub

forma unei prostituate. Numai că eu nu cumpăr, nu în seara asta. M-am întors la hotel *fără incidente*. Nu s-a întâmplat nimic. Niciodată nu se întâmplă, dar până la urmă se va întâmpla. Ușa turnantă m-a introdus în hol, unde recepționerul s-a ivit la ghișeul lui.

— Vă salut, spuse el. În timp ce dumneavoastră erați în oraș, a sunat domnul Lorne Guyland.

Îmi întinse cheia cu un gest elegant.

— E vorba chiar de Lorne Guyland, domnule?

— O, n-aș merge chiar așa de departe, i-am mărturisit eu, sau poate doar am vrut s-o fac.

Liftul m-a sorbit, ducându-mă spre ceruri. Fața continua să mă doară crunt. Am ajuns în cameră, am luat sticla și m-am trântit pe pat în timp ce așteptam să aud iar zgomotele, m-am gândit la zborul prin spațiu și timp, și la Selina... De acum pot să vă ofer detalii în plus pe tema asta. Poate că după ce vă voi fi spus totul, o să mă simt mai bine.

Ceva mai înainte, azi – azi? Doamne, dar parcă s-a întâmplat în copilărie, Alec Llewellyn m-a condus la aeroportul Heathrow cu puternicul meu Fiasco. Îmi ia mașina cu împrumut când sunt eu plecat, mincinosul ăla. În vederea zborului am fost bine magnetizat cu băutură și Serafim¹. Mi-e frică de zbor. Mi-e frică și de aterizare. N-am discutat prea mult. Îmi datorează bani... Ne-am așezat la coada lungă pentru bilete. Ceva din mine spera să se ocupe toate locurile până să ajung eu la casă. N-a fost să fie. Cu ticăitul lui de ceasornic, computerul îmi oferă un bilet

— Ar fi cazul să vă grăbiți, îmi spuse fata.

Alec a alergat alături de mine până la poarta unde se face controlul pașapoartelor. Mi-a ciufulit părul și mi-a făcut vânt înăuntru.

— Hei, John, m-a strigat el când a rămas de cealaltă

¹ Drog halucinogen.

parte a barierei, hei, dipsomane!

Lângă el era un bătrân care făcea semne cu mâna cuiva pe care eu nu puteam să-l văd.

— Ce e?

— Vino puțin.

Mi-a făcut un semn. Eu m-am apropiat gâfâind de el.

— Ce e?

— Selina. Acum se trage cu altcineva – din plin, toată ziua.

— Ah, *mincinosule*.

Mă gândeam chiar să-i rad una zdravănă în falcă. Alec face întotdeauna chestii din astea.

— Am considerat că e cazul să știi, mi-a întors-o el ofensat. A zâmbit. Pe la spate, un picior sus, ea deasupra. În toate felurile.

— Zău? Cine? Mincinosule. De ce ești... cine, cine, cine? Dar n-a vrut să-mi spună. Mi-a spus doar că povestea se derula de multă vreme și că era vorba de cineva pe care îl știam foarte bine.

— *Tu*, am spus eu, după care m-am întors și am fugit...

Poftim. Nu mi-e mai bine. Nu mi-e deloc mai bine. Acum mă zvârcolesc pe toate părțile, încercând să adorm. Londra se trezește. Și Selina. Depărtatul fâsâit, sau fluierat, sau bâzâit din ceafă s-a pus iar pe treabă, modulând ușor în încercarea de a se fixa pe post.

O, Doamne, uneori când mă trezesc, mă simt ca o pisică strivită.

Ești familiarizat cu aspectele stoice ale băutului din greu, ale băutului zdravăn? O, e greu, o, e dificil. Nu e ușor. Doamne, niciodată nu am avut intenția să-mi fac vreun rău. Am vrut doar să-mi ofer o plăcere.

Boala a cărei gazdă sunt, numită acufenă – mult mai

de încredere, dar, în primul rând, mai ieftină decât orice deșteptător – m-a trezit cu promptitudine la nouă. Acufena m-a sculat pe tonul unei profunde exasperări, de parcă ar fi încercat să mă trezească de câteva ore. Mi-am lăsat limba uscată să cerceteze umflătura din partea de vest, sus. Cam aceeași, dar parcă mai cedase puțin. Gâtul m-a informat că i se scârbise de atâta tutun. Prima țigară va aprinde dâra prafului de pușcă până la arsenalul ascuns în pieptul meu. Mi-am mângâiat buzunarele și până la urmă tot am aprins una

Zece minute mai târziu mă târam afară din capcana în care eram prins, ca un crocodil palid și pocăit, regretând sincer toate porcăriile și mizeriile pe care mi le turnasem în neștire pe gât ieri noapte. Tocmai mă lăsasem pe spate, slăbindu-mi nodul cravatei și descheindu-mi cămașa, când a sunat telefonul.

— John? Lorne Guyland.

— Lorne! am exclamat eu. Doamne, cum mai croncăneam. Ce mai faci?

— Bine, mi-a răspuns el. Mă simt foarte bine. Dar tu?

— Excletent, excelent!

— Asta-i bine, John. John?

— Lorne?

— Sunt câteva lucruri care nu-mi plac, John.

— Spune-mi despre ce e vorba, Lorne.

— Din întâmplare, nu sunt un om în vârstă, John.

— Știu, Lorne.

— Sunt într-o formă grozavă. Niciodată nu m-am simțit mai bine.

— Sunt fericit, Lorne.

— De asta nu-mi place când spui despre mine că sunt bătrân, John.

— Dar n-am spus-o, Lorne.

— Bun, în regulă. Ai făcut-o implicit, John, ceea ce,

ceea ce-i cam același lucru. Pentru mine. Și mai insinuezi că din punct de vedere sexual nu sunt prea activ și nu-mi pot satisface femeia. Ceea ce nu e adevărat, John.

— Sunt sigur că nu e adevărat, Lorne.

— Atunci de ce insinuezi? John, cred că e cazul să ne întâlnim și să discutăm toate chestiile astea. Nu-mi face nicio plăcere să vorbesc despre așa ceva la telefon.

— Categoric. Când? – Sunt un om foarte ocupat, John.

— Lucru pe care eu îl respect, Lorne.

— Nu poți avea pretenția de la mine să las totul baltă doar să doar să mă întâlnesc cu tine, John.

— Sigur că nu, Lorne.

— Am o viață plină, John. Plină și activă. Superactivă, John. La ora șase sunt la sala de sport. După terminarea programului, sunt pe saltea cu antrenorul de judo. După-amiaza trag de fiare.

Când sunt la club fac golf, tenis, schi nautic, înot subacvatic, badminton și polo. Știi, John, uneori ies pe plajă și alerg ca un copil. Fetele, gagicuțele de la club, când alerg seara, mă dojenesc, John, de parcă aș fi un țânc. După care, jumătate de noapte stau călare. Ieri, de exemplu...

Și mă jur că a ținut-o așa preț de o oră și jumătate. După un timp n-am mai spus nimic. Ceea ce nu a avut niciun efect. Așa că, în final, am ascultat pur și simplu, fumând și suferind.

Când s-a isprăvit, am tras un gât de scotch, mi-am șters lacrimile cu o batistă de hârtie și am sunat la room service. Am cerut cafea. Sunt cazuri când trebuie să te stăpânești.

— Cum să fie cafeaua? sosi și replica bănuitoare.

I-am spus: cu lapte și zahăr.

— Cât de mari sunt ceștile?

— Duble, mi s-a răspuns.

— Patru cești.

— S-a făcut

Stau întins pe pat cu vechea mea agendă de forma unui evantai. Folosindu-mă de foile suplimentare și de creion, am început să întocmesc o listă cu locurile unde aş putea da peste migratoarea Selina. Selina e pe undeva, prin preajmă. Mă întreb, din grija banilor, cât mă vor costa vizitele astea.

M-am dezbrăcat și am făcut o baie. Apoi, băiatul de serviciu, impecabil și negru, și-a făcut apariția cu tava mea. Am venit, am plătit nota și i-am strecurat băiatului un parai. Era în formă puștiul, iar neliniștea mersului și a zâmbetului cădeau bine. S-a încruntat inocent și a adulmecat aerul.

Ar fi putut să-mi arunce o singură privire – sau să se uite la scrumieră, la sticlă, la cele patru cești de cafea, la fața mea și la burta mea care zăcea ca o piatră pe dunga albă a prosopului – ar fi putut să-mi arunce o singură privire și ar fi știut ce fel de combustibil consum.

În luminatorul de sub camera mea e legat un câine. E un lătrător talentat, latră cât se poate de bine. L-am ascultat tot timpul cât mi-a vorbit Lorne. În lătrăturile lui prelungi și ascuțite avertismentul vibrează monstruos de-a lungul pereților ca de canion. Are nevoie de furia asta primitivă. Are răspunderi mari. Urlă de parc-ar păzi porțile iadului. Plămânii lui sunt fără fund. Furia lui diavolească e uriașă. Are nevoie de plămânii ăia – de ce? Ca să-i țină-n frâu, ca să-i scuipe afară.

Dar mai bine să vă spun adevărul gol-goluț despre Selina, și încă repede. Târfa asta ordinară, ce i-am permis să facă din mine?

Ca multe alte fete (socot), și mai ales cele minione, suple, fermecătoare și bune la așternut, Selina trăiește cu permanenta spaimă că va fi atacată, molestată și violată. A

fost o vreme când lumea a dat buzna cu bocancii în sufletul ei și ea crede că lumea vrea să i-o facă din nou. Cuibărită în pat, sau vârată în mine în timpul lungilor și obositoarelor călătorii cu Fiasco-ul, sau așezată la masa plină cu resturile unui prânz pantagruelic, Selina m-a bine dispus adeseori cu povestirile despre copilăria ei plină de umiliri și nedreptăți pe care a trebuit să le suporte și în timpul adolescenței – de la ȋicnitul de duzină care mirosea a mosc și îi oferea caramelle, la propunerile păcătoase ale boschetarilor care puteau de sudoare, de la cretinul care se târa cu mers nesigur pe vreo alee, până la fotografii narcisiști și tipii priapiști plini de bani care o urmăreau cu scopuri precise, iar acum există lichele cu mutre de duri, huligani ai stadioanelor cu cap pătrat, negrotei vagabonzi, toți bătând străzile cu gânduri ucigașe, toți ciupind-o mai mult sau mai puțin constant de cur, sau atingându-i sânii, fără a se sfii să facă ce au ei chef. Trebuie să fie o senzație îngrozitoare să știi că jumătate din populația planetei, absolut toți bărbații, pot face din tine tot ce vrea mușchii lor.

Și pentru o fată ca Selina, a cărei înfățișare, după multe ore de stat în fața oglinzii, este un amestec în proporții egale de adolescență afectată și afișarea unei provocări de ultimă speță, viața este extrem de dură. Și gusturile ei sunt exclusive, bine asezonate cu promisiunea certă a meseriașei de bordel și a lenjeriei extrafine. Mi s-a întâmplat să o însoțesc pe Selina la cumpărături, în timp ce purta blugii tăiați cu foarfecă și un tricou decolorat de atâta spălat, sau o rochiță cu volane care abia dacă îi ajungea la coapsele bronzate, sau bluza transparentă din borangic, strâmtă ca un prezervativ, sau varianta prescurtată a unei *uniforme școlare*... Bărbații se trag înapoi și se uită, se înfioară și privesc. Se răsucesc după ea. Închid ochii, ducându-și mâna la prohab. Uneori, când mă văd în spatele micuței mele prietene, strecurându-mi mâna în jurul taliei ei

zvelte și elastice, se uită la mine, vrând parcă să-mi spună:

— Dar fă ceva, omule, da? Nu-i mai da voie să se învâртеască pe aici în halul ăsta. Ce naiba, doar tu ești răspunzător.

Am discutat cu Selina despre înfățișarea ei. I-am atras atenția asupra legăturii care există între viol și ținuta ei de vară. Dar pe ea o apucă râsul. Mi se pare că ideea o însuflețește, o încântă. Și eu trebuie să mă lupt pe mai departe pentru onoarea ei prin cârciumi și pe la chefuri. E îmbrâncită, pipăită, i se fac propuneri rușinoase – și iată-mă ridicându-mi iar cu greutate pumnii plini de zgârieturi. Eu îi spun că toate se întâmplă pentru că iese pe stradă ca o revistă cu nuduri. Și asta i se pare tare amuzant. Nu pricep. Uneori îmi vine să cred că Selina ar putea rămâne împietrită în fața unei măgăoaie de camion, în timp ce șoferul nu și-ar lua ochii nici măcar o clipă de pe țâțele ei.

Pe lângă viol, Selina se teme de șoareci, păianjeni, câini, ciuperci otrăvitoare, cancer, mastectomie, câni ciobite, povești cu apa adâncă, incendii, aftă, sărăcie, fulger, sarcină extrauterină, rugină, spitale, șofat, înot, zbor și bătrânețe. Nu mai are slujbă: nu mai are bani. Are ori douăzeci și nouă de ani, ori treizeci și unu, ori, poate, treizeci și trei. Ca și iubitul ei gras, nu citește niciodată vreo carte. Lasă totul pentru ultima clipă și știe asta. Va trebui să ia o hotărâre, și va trebui să o ia curând.

Nu-l prea cred pe Alec, dar, în mod cert, nu o prea cred nici pe Selina. Din experiență știu că fetele sunt imprevizibile, și cu ele nu se știe niciodată. Niciodată. Chiar dacă le prinzi cu rața-n gură – frânte peste căpătâiul patului, să zicem, atârând în aer, sugând pixul celui mai bun prieten al tău – și tot nu se știe. Va nega totul, indignată. Și până la urmă va crede chiar că spusele ei sunt purul adevăr. Se agață de sulă ca de microfon și se jură că nu e.

I-am fost credincios Selinei Street preț de un an și mai bine, lua-o-ar naiba de treabă. Da, i-am fost credincios. Acum încerc să nu-i mai fiu, dar nu-mi merge. Nu cred că e cineva care ar putea să-i i tragă clapa. Nu vor ce am eu de oferit. Vor să fii tot numai al lor, vor candoare și înțelegere și încredere și altele de care s-ar zice că eu unul duc atâta lipsă. Au trecut de faza în care se culcau cu cineva doar de-al dracului. Și Selina o poate face, și chiar o face de multă vreme. Cândva era binecunoscută pentru apetitul ei sexual. Dar, de acum, trebuie să se gândească la ce se va întâmpla cu ea în viitor. Trebuie să se gândească la bani. Ah, Selina. Hai. Spune-mi că nu e așa.

Azi-dimineată mi-am frământat creierii ca un nebun, sprijinit de măsuță – mda, din cauza notei de plată supra-încărcate. Asurzit de cofeină, mă simțeam exact ca un robot, ca o rețea electrică zornăind din cauza călătoriei cu avionul, din cauza fuselor orare traversate în goană și a mahnurii. Din întâmplare, telefonul era o vechitură: un exemplar cu disc. Degetele îmi erau deja atât de roase și îndurerate, încât fiecare vârfare în găoacele discului mă ardea cu tăria plumbului topit... Așa că la jumătatea drumului m-am oprit, formând numărul, cu degetul mic de la stânga.

— Numărul camerei, vă rog, a spus telefonista cu bâzâitul ei de bondar, ca de fiecare dată, ca de fiecare dată.

— Tot eu, am spus, și am continuat; Camera 101. Eu. Eu.

La început am încercat propriul meu număr pe care l-am tot repetat. Selina are cheile ei. Ea când e acasă, când umblă creanga... Am vorbit cu Mandy și Debby, colegele de apartament ale Selinei. Am sunat la fostul ei birou. Am sunat-o la școala de dans. Am sunat-o până și la ginecologul ei. Nimeni nu știa unde e. Ca pistă secundară am pornit-o în căutarea lui Alec Llewellyn. Am vorbit cu

soția lui. Am vorbit cu trei dintre prietenele lui. Am vorbit cu subofițerul însărcinat cu supravegherea lui. N-am avut baftă.

Ei, amice, uite cu ce gânduri mi-e dat mie să mă distrez la cinci mii de kilometri de casă.

Câinele a lătrat îmi simt fața mică și inexpressivă între urechile grase și roșii. Un timp am rămas întins pe spate, cu privirea fixată pe telefon. Câteva secunde a rămas tăcut, apoi a început să sune. Și, în modul cel mai firesc, am crezut că e ea și mi-am întins grăbit mâinile spre fata mea.

— Da?

— John Seif? Sunt Caduta Massi.

— În fine, am exclamat eu. Caduta, sunt onorat

— John, îmi pare bine că pot să discut cu tine. Dar înainte de a ne întâlni, vreau să lămurim câteva lucruri.

— Ca de exemplu?

— De exemplu, câți copii crezi că ar trebui să am?

— Păi, cred că unul.

— Nu, John.

— Mai mulți?

— Mult mai mulți.

— Cam câți? am întrebat-o eu.

— Cred că ar trebui să am mulți copii, John.

— Bun, e-n regulă. Sigur. De ce nu? Să zicem doi, sau trei?

— Vedem noi, spuse Caduta Massi. Mă bucur că ești de acord, John. Îți mulțumesc.

— Dar nu ai pentru ce.

— Și mai e ceva. Cred că ar fi cazul să am o mamă, o doamnă cu păr alb, într-o rochie neagră. Dar asta nu mai e așa de important

— Exact.

— Și ar mai fi ceva. Nu crezi că ar trebui să-mi schimb numele?

— În ce, Caduta?

— Încă nu m-am hotărât. Dar ar trebui ceva mai potrivit.

— Fie cum spui tu. Caduta – hai să ne întâlnim.

După ce am terminat, am comandat o tavă cu sandvișuri cu icre negre și cocteiluri. Același băiat negru a intrat în cameră, cu deja dovedita-i îndemânare, ducând tava de argint pe degetele încordate. Cum nu aveam mărunțiș, i-am aruncat o hârtie de cinci dolari. El s-a uitat la băuturi, apoi să uitat la mine.

— Ia și tu una, i-am spus eu, și am ridicat un pahar.

A dat din cap, reținându-și zâmbetul, apoi și-a întors fața mobilă.

— Ce s-a întâmplat? I-am întrebat eu cu răceală și am sorbit din pahar. E prea devreme pentru tine?

— Aseară ați fost la un chef? m-a întrebat el. Nu-și putea reține strâmbăturile mai mult de două secunde.

— Cum te cheamă?

— Felix.

— Nu, Felix, i-am răspuns eu. Am chefuit de unul singur.

— ...Și acum vă duceți la o petrecere?

— Mda. Dar și de data asta singur-singurel. La dracu'. Am pe cap niște chestii de nu-ți vine să crezi. Trăim pe fusuri orare diferite, Felix. Ceasul meu e pe orele după-amiezii.

Își ridică bărbia rotundă, dând scurt din cap.

— Nu e nevoie decât să mă uit la tine, îmi spuse el, ca să-mi dau seama că nu te vei opri *niciodată*.

În ziua aceea n-am mai încercat nimic. Mi-am băut băutura și mi-am mâncat haleala. M-am bărbierit. Mi-am luat-o la labă, reconstituind în minte ultima noapte cu Selina. Sau cel puțin am încercat. Nu-mi aminteam prea multe, după care au mai dat buzna și toți tipii ăștia... Așa că

eu și măseaua mea cariată ne-am acordat câteva ore dureroase de televizor – am rămas în fața ecranului buimac și mormăind ca o stafie ancestrală, stoarsă de atâta bântuit prin sporturi, seriale de duzină, reclame, știri, lumea ailaltă. Cel mai bun a fost un program de divertisment, prezentat de un comic veteran, trecut bine de a doua tinerețe încă de când eram eu copil. E uimitor că tipi ca el se mai țin încă pe poziție, sunt încă vii, ca să nu mai vorbim de faptul că și câștigă. Astăzi nu se mai fac dintr-ăștia. Ei, hai să fim preciși: abia acum, în 1981, se fac dintr-ăștia. Înainte nu se putea – nu exista tehnologia necesară. Doamne, puțoiul ăsta bătrân a fost cusut și încopciat într-un laborator de cosmetică. Licăririle știrbe ale protezei din gură se asortează cu strălucirea macabră a plastronului dantelat Lentilele de contact îi fac ochii verzi și aprinși ca de tigru. Verificați tenul individului – parcă e vărut. Arată groaznic, are bujori în obrăjori. Freza lui „latino” strălucește, picură vitaminele. Urechile de cauciuc îi sunt tăioase și zemoase. După ce voi fi făcut toți banii pe care trebuie să-i fac și voi ajunge în California pentru binemeritata operație estetică pe care mi-am promis-o, voi menționa numele bătrânului cu ochii verzi de pe micul ecran și voi spune medicilor pe masa de operație: Uite. *Exact așa vreau*. Să mă faceți la fel... Dar acum bătrâna mașinărie cu formă umană aduce în scenă un șir de indivizi încă și mai bătrâni, înțoliți la patru ace, strălucitori ca oțelul, un grup de avortoni în frac, care poartă nume ca Domnul Muzică și Divertisment în Persoană. Stai o clipă. Acum știu că *unul* dintre ei e mort de zeci de ani. Dacă îi acorzi un dram de atenție, descoperi că tot spectacolul amintește de filmul spânzurat după dezvoltare, îmbăiat în aceleași substanțe nesănătoase, are acel lustru de pompe funebre – paralizat, cataleptic, lucios, ca un cadavru. Acum pe ecran se derulează imaginea unui cimitir de mașini, grămezi de fiare vechi strivite în țiuitul

urechilor mele, o nouă necropolă a vechilor zeități americane. Am telefonat, dar n-am primit niciun răspuns de nicăieri.

Timpul a trecut până a venit ora să plec. M-am vârât în costumul meu cel mare, și mi-am dat părul peste cap. În după-amiaza aceea am mai primit un telefon. Un telefon curios, un telefon ciudat. O să vă povestesc mai încolo. Un scrântit. Nimic deosebit.

Unde e Selina Street? Unde e? Ea știe unde sunt eu. Numărul meu e sus pe peretele bucătăriei. Ce face? Cum face rost de bani? Pedeapsă, așa se cheamă chestia asta. De pedeapsă am eu parte aici

Pun doar o singură întrebare. Înțeleg. Sunt un om în toată firea. Și nu e prea mult de întrebat. Vreau să mă întorc în Londra, să o găsesc și să fiu singur cu Selina mea – sau nu chiar singur, la naiba, doar aproape de ea, suficient de aproape ca să-i simt mirosul pielii, să văd pistruii din jurul ochilor limonii, arcuirea buzelor ei desăvârșite. Doar câteva secunde atât de prețioase. Doar atât cât să-i pot arde una zdravănă, adevărată. Asta e tot ce vreau.

Așa că acum trebuie să ies în oraș să mă întâlnesc cu Fielding Goodney la Carraway Hotel – Fielding, investitorul, relația și amicul meu. Din cauza lui sunt eu aici. Din cauza mea e el aici. Împreună vom face o groază de bani. Să știi că nici nu e chiar așa de greu să faci bani cu lopata. E vorba de o supraapreciere. Să faci bani cu grămada e o bagatelă. Ia fii tu puțin atent.

Am coborât scările și am ieșit pe stradă. Deasupra, totul strălucea cu limpezime de ocean: norii fuseseră presărați pe netezimea cerului albastru de o mână cu adevărat ageră și sigură. Ce talent. Îmi place atât de mult cerul și adesea m-am întrebat unde aș fi fără e știu: aș fi în Anglia, acolo unde nu avem așa ceva. Prin nu știu ce

accident fiziologic norocos – otrava și metabolismul se împăcau bine în lăcașul afumat al trupului meu – mă simțeam bine, Mă simțeam grozav. Manhattan-ul se legăna în aerul tare al primăverii, pregătindu-se pentru focul lui iulie și căldura devastatoare din august.

Pe masculinul Madison (încheiat la toți nasturii, ca un snooker) am luat-o la stânga spre nord prin gura de aer deschisă spre infinit. Mașinile și taxiurile mârâiau unele la altele, căutând gâlceava, gata să sară la bătaie, să se înfrunte. Iată străzile și măturătorii venetici.

Iată-i și pe artiștii ambulănți. În colțul străzii Fifty-Fourth, un tip mare și negru înghesuit între pereții de sticlă și oțel ai unei cabine telefonice. Se chinuia îngrozitor acolo, asta era cât se poate de clar. În timp ce mă apropiam, a bătut de mai multe ori cu palma lui cărnoasă și palidă în metalul încins. Țipa – dar n-am înțeles ce. Pun pariu că la mijloc era vorba de bani. Întotdeauna la mijloc sunt banii. Poate și drogurile sau femeile. În canalele străbătute de cabluri de sub străzi, și pe cărările imateriale ale cerului, câtă violență răbufnea prin New York? Cum se va termina? Probabil că prost. Toate replicile dintre doi îndrăgostiți erau răstălmăcite și mârâite prin alte o sută, pline de obscenități și amenințări. Am dat în femei. Da, știu, știu: nu e o bravură. Și totuși, într-un fel, e greu s-o faci. Ai făcut-o vreodată? Fetelor, doamnelor, ați încasat-o vreodată? E greu. E vorba de un adevărat pas, mai cu seamă prima dată. După acest început, totuși, lucrurile devin tot mai simple. După o vreme, lovirea unei femei seamănă cu rostogolirea unui butuc. Dar cred că ar fi mai bine să mă opresc. Cred că mai bine m-aș lăsa cât de curând...

Chiar când mă apropiasem de el, negrul a trântit telefonul în furcă și, cu o mișcare bruscă, s-a rostogolit spre mine. Apoi, bărbia i s-a înfipt în piept și a lovit iar metalul, de data asta fără vlagă. Timpul și căldura au izbucnit dintr-

odată.

Fielding Goodney mă aștepta deja la Dimmesdale Room. Era puțin trecut de șase. Cocoțat printre scaunele înalte, cam în dezordine, stătea cu spatele la mine, prăbușit în adâncurile paharului, cu două degete moi, ridicate în semn de avertisment sau solicitare. I-am văzut fața expresivă, peste care oglinda mată își revărsa albul oțelit. Barmanul cu figură de mocofan îi asculta cu atenție comenzile.

— Să curgă doar peste gheață, I-am auzit spunând. Să nu văd niciun cub în pahar, e clar? Ca o infuzie.

S-a întors și am simțit vigoarea sănătății și a tenului său – acea nuanță californiană a untului de alune.

— Aici, Slick, îmi spuse el, întinzându-mi mâna. Când ai venit?

— Nu știu. Ieri.

Îmi aruncă o privire critică.

— Ai zburat cu un avion de linie?

— Cu un charter.

— Nu te scumpi, Slick. Zboară cu cele mai bune, cu un Concorde. Astea de linie sunt criminale. Ai doar impresia că faci o economie. Nat? Dă-i prietenului meu un Rain King. Să-l treci doar prin gheață. Liniștește-te, Slick, arăți grozav. N-am dreptate, Nat?

— Cum să nu, domnule Goodney.

Fielding își sprijini spatele de lemnul gros, proptindu-se bine pe cele două coate și pe picioarele lungi de yankeu. Mă privi cu ochi pătrunzători, de un albastru supercandid de albăstrea, de genul celor ajunși la modă datorită primului val de staruri americane tehnicolor. Părul des era dat peste cap, lăsându-i liberă fruntea ciudată. Zâmbi... Dacă vorbești cu accent englezesc, printre altele, New York-ul îți oferă și șansa de a te simți cât se poate de bine educat, și cu sânge albastru: Vreau să spun că trebuie să te simți ceva mai

mintos și aristocrat, și că ai în tine un strop de desăvârșire, când treci pe strada Forty-Second, sau pe la Union Square, sau chiar pe Sixth Avenue – la amiază printre angajați cu fețe de fomiști și ochi de chiulangii. În prezența lui Fielding nu am acest sentiment. Absolut deloc.

— Și câți ani ai? I-am întrebat eu.

— În ianuarie fac douăzeci și șase.

— Doamne.

— Nu e cazul să-ți strici cheful, John. Uite ceva de băut pentru tine.

Nat îmi întinse paharul încruntat, așteptându-mi reacția. Lichidul părea la fel de greu ca argintul viu.

— Ce e arta?

— Nimic altceva decât cerurile verii, Slick... încă nu te-ai dezmeticit de tot, nu-i așa?

Își puse mâna caldă și bronzată pe umărul meu.

— Hai să ne așezăm. Nat: tu nu uita de noi.

Am mers cu el la o masă, îmbărbătat de acest contact uman. Fielding își privi manșetele și spuse:

— Te-ai gândit, cumva, cum rămâne cu soția?

— Chiar acum am vorbit cu Caduta Massi.

— Nu zău? Chiar ea te-a sunat?

— Mda, azi de dimineață, am spus eu ridicând din umeri.

— Înseamnă că e flămândă. Asta-mi place. Ce a spus?

— A spus că vrea mult mai mulți copii.

— Zău?

— În film. Vrea o droaie de copii.

— E și firesc, spuse Fielding. Umblă vorba că s-ar fi operat. Pe la douăzeci și ceva de ani. E o catolică evlavioasă, dar și o arzoaică foc. Știi tu – fără avorturi.

— Uite ce e, am spus eu. Nu știu ce să zic, Fielding. E cam trecută pentru noi, nu-i așa?

— Ai văzut The Weird Sisters²?

— Mda. A fost groaznic.

— Categorie, filmul a fost un rahat, dar Caduta arăta splendid.

— Tocmai asta e. Arăta ca o stea de film răsfățată. Mie nu-mi trebuie așa ceva. Eu vreau una din alea... îmi doresc una din noile actrițe intrate pe piață, care să arate ca prototipul împăpucit al gospodinei americane. Criticii au susținut tot timpul că aceste actrițe arată foarte sexy și naturale. Din punctul meu de vedere nu arătau sexy deloc, dar naturale erau. Cel puțin așa îmi șoptea mie instinctul, și instinctul era tot ce-mi mai rămăsese ca să merg înainte. Și cine mai e? Ce-ai spune de Happy Jonson?

— Nu e bună. E la balamuc.

— Ce s-a întâmplat?

— Depresiune profundă, practic catatonică. Fata e la pământ, Slick

— Okay, dar Sunny Wand?

— La fel. E la un centru pentru cură de slăbire. Suta de kile.

— Uau... Okay, Day Lightbowne.

— Las-o baltă. Tocmai a fost externată după doi ani de observații și analize. În plus, a fost violată în timpul unei întâlniri la Bridgehampton de medicul ei terapeut.

— Violată cu curmale, ha. Ce mai e și povestea asta? Ceva în genul celor cu banane și tot tacâmul?

— Violată la întâlnire³, – Slick Plecase la o întâlnire, înțelegi? Îți amintești? De fapt, e vorba de o diferență interesantă. În cazul unui viol obișnuit, dorința nu joacă niciun rol. E vorba doar de forță, de autoimpunere, de violență de regulă, fraierii ăștia nu sunt în stare să ducă la

² Erinia.

³ Joc de cuvinte în original, date=1) curmal 2) întâlnire; banana=1) banană 2) nebun.

bun sfârșit ce au început Dar în cazul unui viol, comis în timpul unei întâlniri, voluptatea joacă rolul principal. Făcu o pauză, dar reîncepu brusc: oricum, lui Day Lightbowne i-a făcut-o psihiatrul ei ferfeniță, așa că a ieșit de pe scenă. Eu zic să rămânem la Caduta, Slick. E perfectă pentru noi. Ia gândește-te. Gândește-te. Ai vorbit cu Lorne?

— Mda.

— Lorne traversează o perioadă dificilă.

— Văd că nu glumești.

— Cariera lui a ajuns la un punct de cotitură, și a avut de plătit optzeci de miare pentru o lucrare dentară. E la pământ.

— La pământ? Și atunci cum e când e în formă? Două ore am vorbit cu el la telefon. Uite ce e, Fielding, o să facă tot timpul mișto de mine. N-am să-l pot ține în frâu.

— Calmează-te, Slick. Adevărul e că Lorne Guyland o să facă și pe dracu-n patru să joace-n filmul ăsta. Ai văzut *The Cyborg Sanction*?

— Nu.

— *Pookie Hits the Trail*⁴?

— *Dynamite Dick*?

— Bineînțeles că nu.

— Face de toate acuma. SF-uri de mâna a treia, filme de aventuri, chestii cu bătrâni cumsecade, filme de televiziune. Impresarul lui îl pune în șa și el o ia la trap. E pentru prima oară în cei patruzeci și cinci de ani ai lui când dă peste ceva care-i se potrivește de minune. Îi place la nebunie.

— Și atunci, de ce avem nevoie de el?

— Ai încredere în mine, Slick. Cu Guyland la bord cresc cotele producției. Esențialul e că niciunul din filmele lui Lorne Guyland n-a ieșit în pierdere. A ridicat vânzările

⁴ Pookie o ia din loc.

prin TV, cablu și video cu cincizeci la sută, ceea ce înseamnă că vom avea niște profituri splendide în Taiwan și Guadelupa Am o gașcă de bășinoși bătrâni cu cinci sute de miare la chimir. Păi ăștia n-or să ridice un deget pentru Christopher Meadowbrook sau Spunk Davis, sau Butch Beausoleil. N-au auzit niciodată de ei. În schimb îl vor susține pe Guyland. Lorne e omul nostru, Slick N-ai ce-i face.

— E nebun. Cum o să mă descurc cu el?

— Uite-așa. Îi promiți toate câte le vrea și când vine vremea împlinirilor, te faci că plouă. Dacă simți că o ia razna, tragi scena și o faci pierdută. Tu realizezi montajul final, John. Jur.

Chestia asta a avut multă noimă pentru mine.

— Și banii? I-am întrebat eu.

— Banii, spuse Fielding, banii sunt o grozăvie. Cum stai cu viața sportivă?

— Cum? A, da. Păi, mă mai mișc.

— Și cam ce faci?

— Păi, merg la înot, uneori. Joc tenis.

— Serios.

Ceru nota de plată. Eu m-am pregătit să scot banii mototoliți pe care îi aveam în buzunarul de la spate. Fielding mă prinse zdravăn de încheietură cu mâna stângă. Mă ridicasem deja în picioare când l-am văzut scoțând o hârtie de cincizeci, una din multele pe care le avea în portmoneul lucios.

Mașina lui Fielding îl aștepta afară – un Autocrat cu șase uși, lung cât o jumătate de stradă, prevăzut cu un șofer echipat la culmea extravagantei și un bodyguard negru, care ocupa locul mortului. M-a dus la un restaurant din Heights, specializat în biftecuri pentru gangsteri de talia lui. A fost extraordinar. Am discutat despre bani: „Totul părea atât de

în ordine cu ceata de investitori ai lui Fielding. La naiba, mi-am spus eu: în cel mai rău caz, tatăl lui va prelua întreaga afacere. Pe tatăl lui Fielding îl cheamă Beryl Goodney și e stăpân pe jumătate din Virginia. Probabil că și pe mama lui o cheamă tot Beryl, și are în stăpânire cealaltă jumătate.

Fielding nu vorbește niciodată despre propriul lui cheag, dar o să mai dureze până să mă întâlnesc cu un bogătan încă și mai și: are deja o grămadă, și vrea mult mai mult decât atât...

— În general, Slick, cam ce știi tu despre bani?

Am răspuns că foarte puțin.

— Păi să-ți povestesc eu, a început el.

Și și-a dat drumul, în glasul lui vibrând nota cunoscătorului pasionat, făcând paralele și referindu-se la precedente, la sistemul bancar italian, la preferința unora pentru lichidități față de bunurile imobiliare, la erori de structurare, la hiperinflație, la sindromul încrederii în afaceri, la mari avânturi și la panică, la corporații americane, la sobrietatea arhitecturii financiare, la crahul din 29, la sinuciderile din Salle și Wall Street... Și m-am trezit întrebându-mă dacă Alec a văzut floarea uscată din borcanul de lângă patul Selinei, sau a auzit-o pișându-se și fredonând în baia tăcută, cu chiloții negri, înguști, înfășurându-i coapsele ca o sârmă. După câte se pare e o problemă cu iubitele și cu cele mai bune prietene ale lor. Dacă stau să mă gândesc, întotdeauna îmi pică cu tronc cele mai bune prietene ale lor. E clar că îmi place de Debby și Mandy, și de Helle, buna prietenă a Selinei de la boutique. Poate că îți plac cele mai bune prietene ale iubitei tale, pentru că iubita ta și cele mai bune prietene ale ei au multe în comun. Seamănă în multe privințe, cu excepția uneia anume. Nu te culci tot timpul cu cele mai bune prietene. În pat ele îți pot oferi ceva ce iubita ta nu-ți poate da: o înlocuire a iubitei tale. Nici chiar Selina nu-ți poate asigura

așa ceva. Se culcă Alec cu ea? Tu ce crezi? Chiar să-i facă ea toate favorurile astea atât de plăcute? S-ar putea. Uite și teoria mea. Eu zic că nu. Eu nu cred că Selina Street se culcă cu Alec Llewellyn. De ce? Pentru că e lefter. Eu nu Ei, de ce crezi că a rezistat Selina alături de mine? Pentru burta mea, pentru părul meu rebel, pentru personalitatea mea? Nu asta o interesează pentru sănătatea ei. Ca să fiu sincer, gândurile astea m-au bine dispus. Știi cum stai cu nevoile financiare. După ce voi fi făcut toți banii pe care îi voi face, poziția mea va fi și mai solidă. Atunci o voi zvârli pe Selina afară, și îmi voi găsi una mai bună.

Fielding a semnat cecul. Eu am semnat câteva contracte, îndreptând spre mine din ce în ce mai mulți bani.

M-am lăsat pe Broadway. Ora unsprezece. Ce altceva ar putea face un mascul adult de unul singur noaptea prin Manhattan, decât s-o pornească în căutarea încurcăturilor sau a pornografiei?

Eu unul mi-am petrecut patru ore, care puteau fi și mai bune, pe Forty-Second Street, împărțindu-mi timpul între pasajul cu jocuri electronice și disco-barul de la subsolul din imediata apropiere a pasajului. În gang, lumpenii nopții new-yorkeze, acești adoratori ai beznei, cu fețele schimonosite, reflectate de ecrane, spânzurau gârbovi de manetele jocurilor. Bâzâitul și căderile de intensitate sonoră a acestor roboți nou-nouți, care se jucau cu tine dacă le dădeai bani, luau forme de umanoizi prinși de radar ce păreau a fi rezultatul unor mutații genetice suferite de cârțițe și lilieci. Contra unui tarif îți și vorbesc. *Misiune de lansare, Circuitul a fost închis, Furtună, Punct de aprindere, Timp mort, Ciocnire, Final.* Puștii, vagabonzii și singuraticii de aici, ei sunt rezervorul spiritual al noii epoci. E posibil ca bunicii lor să fi lucrat la negru. Știu că al meu așa a făcut. În bar, bărbații și femeile sunt aliniați unul după altul, despărțiți de zidul de alcool, un șanț plin cu băutură, de-a

lungul căruia se plimbă matroane turbate și gorile agresive.

La unsprezece treizeci, sau cam pe-aici, bătrâna barmaniță îmi spuse:

— Vezi? Vorbește cu tine. Cheryl vorbește cu tine. Vrei să-i iei lui Cheryl ceva de băut?

I-am făcut hatârul fără să mai spun ceva. Barmaniță îmbrăcată în prezervativul ei maro, ar fi putut fi sora celei din seara trecută. Așa mi se întâmplă mie: totul se repetă și se tot repetă. Ce-i drept, tipele de pe scenă ofereau o oarecare variație. Niciuna din ele nu avea chiloți. La început mi-am închipuit că ridicau o grămadă de bani pe chestia asta. Dar, observând mai atent halul în care era cârciuma și halul în care arătau gagicile, am ajuns la concluzia că erau cu mult mai prost plătite.

Două ore mai târziu pedalam prin Times Square în căutare de ceva contra cost Am găsit câte ceva. M-a abordat o prostituată foarte tânără. Ne-am urcat într-un taxi și am pornit-o spre centru, vest, drumul spre Chelsea. Doar o singură dată m-am uitat la ea în mașina care se scutura din toate încheieturile. Era brunetă, cu buze de culoarea sângelui și păr de spaniolă, prea încâlcit să mai strălucească. M-am consolată la gândul că, ajutat de o sticlă de Je Reve, un cartuș de Executive Lights și una pusă bine între șale, m-aș putea umple de niscavai sculament, numai bun să-i tai cheful Selinei Herpes I, Herpes II, Herpes: Filmul. Îmi amintesc de holul rudimentar din stabilimentul cu înfățișare prosperă. Am plătit pentru camera din față. Ea m-a condus acolo. Cifra de patruzeci de dolari a fost menționată de ea și aprobată de mine. Ea a început să se dezbrace și eu am făcut la fel. Apoi eu m-am oprit...

— Dar ești gravidă, îmi amintesc că i-am spus eu cu o uimire copilărească.

— E-n regulă, mi-a răspuns ea. Eu m-am holbat la pântecul umflat și strălucitor. Te așteptai să fie moale, dar

părea atât de tare.

— Ba nu-i deloc în regulă, am răspuns eu.

I-am spus să se îmbrace și m-am așezat pe pat. I-am luat mâna, după care m-am ascultat îndrugând verzi și uscate preț de o oră și jumătate. Ea m-a aprobat tot timpul dând din cap. I-am dat banii. Ea chiar mi-a ascultat o parte din discurs: pe bune că era o treabă ușoară. Spre sfârșit m-am gândit că aș putea să aranjez cu ea să-mi facă treaba cu mâna. Sunt sigur că ar fi acceptat imediat. Ea era exact ca mine. Știa că n-ar trebui s-o facă. Știa că nu trebuie să continue să o facă. Dar o făcea mai departe. Cât despre mine, eu n-aș fi putut da vina nici cel puțin pe bani. Cum vine treaba asta, să vezi diferența dintre bine și rău și să alegi răul – sau să accepți răul, să dai răului binețe.

Nu s-a întâmplat nimic. I-am dat zece dolari pentru mașină. Ea a plecat în căutare de alți bărbați și de alți bani. M-am întors la hotel și m-am trântit pe pat așa îmbrăcat cum eram. Și m-am cufundat în somn pentru a doua noapte în acest oraș, unde încuietorele și întrerupătoarele funcționează aiurea, și unde sirenele fac „tu” și „hapa” și *au*, *au*, *au*.

Capul meu este un oraș în care diferite dureri și-au găsit domiciliu în diferite părți ale feței mele. O durere gingivală și de maxilar a lansat un atac concertat asupra regiunii mele vestice. Dincolo de parc, nevralgia a închiriat un apartament dublu în cartierul meu rezidențial din est. În centru, bărbia îmi trepidează, smucită în sus de fălcile pe care nu le mai controlez. Cât despre creier, unde se află administrația, acolo e Harlemul întreg, cuprins de flăcările tot mai fierbinți din cuptorul verii. Fierbe și se umflă. Va exploda într-o bună zi.

Memoria e o chestie ciudată, nu-i așa? Ești de acord? Nu ești de acord? Memoria nu m-a amuzat niciodată prea

mult și îi găsesc șmecheriile tot mai agasante pe măsură ce îmbătrânesc. Probabil că memoria rămâne pur și simplu aceeași, dar pe măsură ce timpul trece, are mai puțină treabă de făcut. Cred că memoria mea e într-o formă bună. Treaba e că viața mea devine din ce în ce mai puțin memorabilă). Mai ții minte unde ai pus cheile alea? De ce ți-ai mai aminti? Îți mai amintești dacă te-ai spălat pe picioare în timp ce stai întins în cadă, într-o după-amiază liniștită? (e plictisitor să te piși, nu-i așa, după primele câteva mii de ori? Fui, ce plictiseală). Nu-mi amintesc nici jumătate din lucrurile pe care le fac. Dar după cum stau lucrurile nici nu vreau mai mult.

Să luăm, de exemplu, cazul de față, când m-am sculat pe la prânz convins fiind că am discutat cu Selina toată noaptea. E ca și cum ea ar fi alături de mine în clipele mele cele mai negre, când sunt slab și mi-e frică. Selina știe ceva ce toată lumea ar fi trebuit să cunoască până acum. Știe că oamenii pot fi ușor speriați și chinuiți. Oamenii pot fi ușor îngroziți. Mie mi se întâmplă la fel, deși eu fac parte din categoria celor mai curajoși. Sau a celor mai bețivi. Noaptea trecută m-am luat la bătaie. Cum să vă spun eu: când dorm, sunt un băiat de toată isprava. A început în bar și s-a terminat pe stradă. Eu am început bătaia. Și tot eu am încheiat-o, victorios – dar numai atât. Tipul știa să se bată mult mai bine decât lăsa să se vadă...

Nu, Selina n-a telefonat, evenimentul nu a avut loc. Mi-aș fi amintit. Sunt un tip sentimental și sufăr tot timpul, dar acum e vorba de o durere nouă, o nouă strângere de inimă. Nu știam că Selina îmi poate provoca asemenea dureri. E sentimentul disperării, când ești departe de casă. Am auzit că absența face ca dorința inimii să crească. Și cred că așa e. Cu siguranță că nu îmi place promiscuitatea. Mă tot căznesc să-mi amintesc ultimele cuvinte pe care i le-am spus, sau pe care mi le-a spus ea în noaptea dinaintea

plecării mele. E clar că n-au fost cuvinte interesante, memorabile. Și, când m-am trezit a doua zi pentru a-mi pregăti plecarea, ea dispăruse deja.

Douăsprezece și cincisprezece, și Felix a sosit, purtând pe tava lui, ținută lângă umăr, un cocteil sau două. Beau prea multă cafea.

— Mersi, amice, i-am spus eu, strecurându-i o hârtie de zece.

A, da, îmi amintesc – încă nu te-am lămurit în legătură cu telefonul misterios, nu-i așa? Sau ți-am spus despre ce e vorba? Corect, ți-am dat toate informațiile legate de povestea asta. Așa e. Un țicnit. Nu-i mare lucru... Stai o clipă, te-am mințit. Nu te-am informat în legătură cu evenimentul. Mi-aș fi amintit.

Ieri după-amiază făceam ceea ce fac și acum. E una din ocupațiile mele favorite – i-ai putea spune chiar hobby. Stăteam întins pe pat și beam cocteiluri și mă uitam la televizor, toate în același timp... Televizorul mă cretinizează – o simt Curând voi fi ca actorii de televiziune. Știi la cine mă refer. Fete care, inconștient, se modelează după prototipul prezentatorului spectacolelor pentru copii, pline de melodii false și veselie, de genul Cântece și Voie bună. Bărbații al căror stil amintește de prezentatorii de știri, actori ratați, scursoarea filmului. Sau cretinizați care vorbesc în autobuze, sau pe stradă ca și cum ceea ce văd pe micul ecran este realitatea însăși, și care pun posturilor de televiziune întrebări ciudate, probleme ciudate... Dacă îți pierzi părul poți să faci rost de altul *fals*. Dacă îți pierzi mințile, poți face rost de altele false.

A sunat telefonul.

— Da.

A urmat o tăcere – nu, nu o tăcere, ci un fluierat abia auzit, trist și îndepărtat, asemănător sunetului care și-a găsit sălaș în capul meu.

— Alo? Selina? Dar spune ceva, pentru numele lui Dumnezeu. Cine plătește convorbirea?

— Banii, mi-a răspuns o voce de bărbat. Întotdeauna banii, banii.

— Alec. Cine e la telefon?

— Nu e Selina, omule. Eu nu sunt Selina.

Am așteptat

— O, de fapt eu nu sunt cineva anume. Sunt tipul de viața căruia ți-ai bătut joc. Asta e tot ce sunt eu.

— Cine ești? Nu te cunosc.

— Tipul spune că nu mă cunoaște. De viața câtor oameni ți-ai mai bătut joc în ultima vreme? Poate că ar trebui să ții o agendă.

De unde mai venea și chestia asta? Aș fi putut afla de la telefonista hotelului? Mi-am bătut joc recent de viața cuiva? Nu că nu mi-aș putea aminti...

— Ei, haide odată, am spus eu, numai așa ceva nu-mi mai lipsea. Închid.

— AȘTEAPTĂ! a spus el – după care a continuat brusc, ușurat: O, e *nebun*. Deci nu e o problemă în adevăratul sens al cuvântului. Nu e vina mea.

Totul e cât se poate de bine, excelent

— Perfect Spune ce te doare.

— Bun venit în New York, a început el. Zborul 666, camera 101. Îți mulțumesc că ai zburat cu Trans American. Nu te lua cu șoferii de taxi, nu te bate cu bețivii. Să nu treci pe Ninety-Ninth Street. Nu te duce la baruri cu dansatoare dezbrăcate. Vrei să-i dai lui Dawn ceva de băut? Ține-te departe de magazinele cu material pornografice pe care le-ai și reperat deja. Te vor înnebuni. Când o fi să ne întâlnim, să fii beat. Să-mi dai înapoi nenorociții ăia de bani.

— ...Așteaptă. Hei. Cum te cheamă?

Linia a amuțit. Am pus receptorul în furcă, apoi l-am ridicat din nou.

— A fost un telefon din oraș, domnule, mi-a răspuns fata. E totul în regulă, domnule?

— Da, am răspuns eu. Mulțumesc. Totul e în regulă.

Uau, mi-am spus eu – uite altă drăcie. Era un telefon local, fără discuție. Cât se poate de local, într-adevăr.

Era ora două patruzeci și eu eram pe Broadway, îndreptându-mă spre nord. Ei, cât de prost crezi că mă simt?... Păi, te înșeli. Sunt impresionat de compasiunea ta (și am nevoie de mult mai multă: am nevoie de compasiune chiar dacă mi se pare așa de greu să-ți arăți compasiunea.) Dar te înșeli, frățioare. N-ai priceput nimic, surioară. Ce-i drept, azi-dimineață nu m-am simțit prea grozav. Pe de altă parte, o vizită de nouăzeci de minute la Pepper's Burger World a rezolvat prompt toată povestea. Am mâncat patru Wallies, trei Blastfurters și un American Way, plus o halbă zdravănă de bere. Sunt cam plin și poate amorțit, dar, cu toate astea, sunt gata de orice.

Mă întrebam, în timp ce o luasem râgâind pe Broadway, mă întrebam, deci, cum a ajuns orașul ăsta să se închege. Cine știe ce tip o fi avut vreun vis măreț. Pornind-o din Wall Street și croindu-și drumul tot în sus, printre ruinele vechiului West Side, Broadway-ul șerpuiește de-a lungul insulei, fiind singura curbă într-o lume de linii paralele și perpendiculare. Într-un fel, Broadway-ul reușește întotdeauna să fie puțin mai grozav decât locurile prin care șerpuiește. Uitați-vă la East Village: Broadway-ul e mai ceva ca el. Luați zona rezidențială, sau uitați-vă la Columb: Broadway-ul e mai arătos. Broadway-ul e pitonul năpârlit al întregului New York. Uneori mă simt și eu la fel. Aici proștii își potrivesc ceasul după fusul orar al Manhattan-ului.

Dar ce e cu povestea asta ca eu să joc tenis cu Fielding Goodney? Îți amintești ca eu să fi stabilit programul ăsta ridicol? Atunci spune-mi. Azi-dimineață, în timp ce îmi

sorbeam prima țigară, a sunat Fielding și mi-a spus:

— Okay, Slick, am hotărât unde jucăm. Așa că hai s-o facem.

E clar că n-am spus nimic și m-am apucat cuminte să notez adresa pe care mi-a dat-o. Din întâmplare am la mine o pereche de adidași vechi și un fel de tricou. Fielding o să-mi dea pantalonii. Cât despre tenis, mi-am spus eu – mda, mă descurc la jocul ăsta. Acum patru sau cinci veri ați fi putut să mă vedeți zburdând în jurul terenului. De atunci nici n-am mai jucat, dar am văzut tenis cu grămada la televizor.

Am urmărit sinuozitățile Broadway-ului, ducându-mi lucrurile într-o pungă de plastic luată pe gratis, până dincolo de buclele și piațetele din jurul Parcului și prin West Side, cu terenurile lui virane și pasajele lui subterane. Străzile își continuau desfășurarea meticolos elaborată. Mă așteptam să dau peste un complex sportiv sau o sală de sport, sau peste unul din acele dreptunghiuri de verdeață umbroasă care te iau prin surprindere pe străzile Londrei. „Iar ai dat-o-n bară” mi-am spus eu când am ajuns în dreptul clădirii care îmi fusese menționată de Fielding. Era un zgârie-nori ai cărui pereți de sticlă se înălțau spre albastrul cerului ca șarpele de celuloid al unui film. Până la urmă am intrat și l-am întrebat pe bătrânul de la intrare.

— Luați liftul A, etajul cincisprezece.

Ce pusese Fielding la cale? Liftul m-a dus în viteză, fără să oprească la etajele marcate cu X. În coridor am trecut pe lângă o mutră cunoscută – Chip Fournaki, un profesionist oacheș, care, de regulă, o feștea lamentabil în semifinalele marilor competiții. După câteva secunde am trecut pe lângă Nick Karebenkian, partenerul la dublu al lui Chip.

Ușa s-a deschis cu un bâzâit și eu am pătruns într-o anticameră ecuatorială de un verde țipător. Fielding

Goodney trona pe suprafața sintetică și bea suc de portocale natural dintr-o sondă. Pielea îi era impregnată de bronzul peren, care îi puneă în valoare albeața mâinilor, ca și călcătura impecabilă a șortului și cămășii imaculate, dar și albul fără cusur al încălțărilor lui ultra. M-am apropiat de el. Priveam terenul ca de pe puntea unui vas. Era ca la televizor: doi ași într-ale tenisului izbind mingea, totul numai nerv și agerime. La capătul opus al sălii mai era o fereastră. În spatele ecranului întunecat erau douăzeci sau treizeci de inși. Terenul însuși avea, probabil, înălțimea a trei etaje. O sută de dolari ora? Două sute? Trei?

— Cine sunt ăia de acolo? am întrebat eu.

— Chiar acum au venit și se uită. Îl vezi pe puștiul ăla? Jo'burg din Texas. Computerul l-a scos al unsprezecelea. E cercetat de ATP. Cere garanții financiare pentru a participa la turnee de mâna a doua. Mită. E ilegal dar, practic, toți cei treizeci aflați în vârf sunt tripli câștigători. În vreo doi ani o să se dezlanțuie o adevărată furtună. Chestia ar trebui legalizată, și încă repede. Eu sunt capitalist, Slick. Sunt un capitalist *bun*. Aici e vorba de cerere și ofertă. De ce să i te opui? Uite-ți pantalonii.

Arată spre ușă.

— O, domnul Goodney, am auzit eu vocea melodioasă a doamnei cu halat alb.

— O să termini repede, nu-i așa? Sissy Skolimowsky e programată la ora patru, și doar știi cum e ea.

Știam cum e Sissy Skolimowsky. Era campioana mondială.

Așa că m-am echipat în camera alăturată. Tricoul de un roșu turbat ca al unui toboșar, nădragii oribili ai lui Fielding (nu era vorba de pantaloni de tenis, lua-i-ar dracu': erau niște bermude strâmte, în carouri), șosete negre, tenișii mei plesniți și copți... New York-ul, așa cum cred că am mai spus-o, reprezintă o breșă în rușinoasa mea existență

socială de funcționar mărunț. Dar am avut o presimțire rea – intensă, adolescentină. M-am dus la closet în vârful picioarelor. Pantofii mă strângeau de-mi venea rău: pesemne că picioarele îmi erau încă umflate de atâta stat în avion.

Am tras fermoarul și mi-am făcut treaba. Pișatul părea îngrozitor de decolorat în comparație cu granulele de naftalină îmbibate în vitamina B din vasul curbat. M-am întors. Am văzut o oglindă. Las-o baltă. Tot n-or să-ți dea voie să joci.

Dar mi-au dat. Doamna mi-a privit șocată burdihanul revărsat și curul de vădană pe care plesneau bermudele, dar îmi dădu o rachetă și îmi deschise ușa. Eu am coborât treptele și am intrat pe teren. Fielding galopase deja nerăbdător spre capătul terenului, ținând într-o mână racheta din oțel, mare cât un paravan, și douăsprezece mingi galbene de tenis în cealaltă.

— Vrei să te încălzești nițel? a strigat el, și prima minge își luă zborul spre mine, sfârâind prin aer.

Ar fi trebuit să-mi dau seama până acum că atunci când englezii spun că știu să joace tenis, nu înțeleg același lucru la care se referă americanii când spun că știu să joace tenis. Americanii vor să spună că ei știu să joace tenis. Nici în epoca mea de glorie nu am depășit stadiul de amator. O anumită nesiguranță înșelătoare a picioarelor mele m-a ajutat uneori să-mi croiesc drumul spre victorie asupra unor adversari cu mult mai talentați. Dar, în general, pe teren sunt o mare nulă. Fielding a fost bun. A fost bun în adevăratul sens al cuvântului. Mai trebuie puse la socoteală și diferențele dintre noi privind sănătatea, tonusul muscular, coordonarea mișcărilor. Fielding, bronzat, fercheș, cu gura pusă la punct printr-o lucrare de ortodonție care costase o avere, crescut cu fripturi și lapte, a cărui aciditate fusese redusă cu fier sau zinc, în vârstă de

douăzeci și cinci de ani, mlădiindu-se pentru a-și expedia loviturile, trimițând topspin-uri din încheietură. Cât despre mine, nu mă dădeam de ceasul morții, ținându-mă de cealaltă parte a fileului, zguduindu-mi sacul plin cu chintalul de mitocănie ereditară, băutură, tutun, minaturi, cei zece ani în plus, carbonizați și înecați în „combustibilul” cel mai tare, și căruia nu-i mai rămăsese nimic altceva de oferit cu excepția draivului și stopului pe rever. Mi-am ridicat privirea spre peretele de sticlă care se înălța deasupra capului lui Fielding. Micile afaceriști ai Manhattan-ului se uitau cu fețe subțiri ca niște cărți de credit.

— Okay, făcu Fielding. Vrei să servești?

— Servește tu.

L-am urmărit pe Fielding în timp ce se apleca în față, bătând mingea, ca apoi să se îndrepte pentru a-și plasa loviura. Serviciul *meu* nu e altceva decât o convulsie care uneori trimite mingea până la celălalt capăt al terenului. Iar Fielding era precis în mișcări, cumpătat în acțiuni, având ceva din rigoarea pe care o afișează toți jucătorii înnașcuți de tenis. Ce se întâmplă cu jucătorii de tenis? Ce e cu acea rotunjime pe care ei o înțeleg mai bine decât noi? Lumea e rotundă. Ei înțeleg și acest lucru.

Nici nu am apucat să-i văd primul serviciu. Mingea a vâjâit pe lângă mine, pierzându-și pentru o clipă conturul deasupra fileului, înainte de a se izbi, după prima săritură, în prelata verde din spatele meu. Zborul mingii părea să fi lăsat dâra galbenă a unei cozi de cometă pe fundalul verdelui artificial al terenului.

— Frumoasă lovitură, am exclamat eu, deplasându-mi de-a lungul terenului șosetele negre și bermudele în carouri.

De data asta am reușit să prind o linie pe primul serviciu al lui Fielding: mingea a izbit tușa cu un zgomot care m-a făcut să scâncesc – era zgomotul făcut de o mână solidă care cade pe o burtă adevărată. Am mai înaintat

câțiva pași în timp ce Fielding scos cu gesturi delicate a doua minge din buzunarul șortului bine croit. Mi-am răsucit racheta în mâini și am făcut câțeva mișcări de balans... Dar cel de al doilea serviciu al lui a fost extraordinar. Lovită cu o ușoară întârziere și jos, cu ceea ce cred că a fost un bakhand, mingea a venit în picaj deasupra fileului, a aterizat în adâncimea terenului și izbit ca o ticăloasă. A sărit atât de sus, încât am reușit să o returnez doar cu un semismash executat în ultima fracțiune de secundă. Fielding a venit spre fileu de parcă ar fi fost la plimbare și a direcționat mingea cu o lovitură seacă. Mi-a mai băgat un as la treizeci-zero, dar la ultima minge a ghemului am mai prins un retur pe al doilea serviciu al lui. M-a ținut bine pe picioare și am lobat bestia cu o lovitură reușită, și Fielding a trebuit s-o zbughească înapoi, pe linia de fund ca să recupereze mingea. Lobul acela a fost ultima mea lovitură, pe bune. După asta nu m-am mai putut considera un adversar. A urmat un schimb de mingi submediocru. Fielding înțepenise la mijlocul liniei de fund, în timp ce eu tropoteam pe teren. Hai *să terminăm*, îi tot strigam eu, dar a mai urmat o serie de câteva lovituri, înainte ca el să fi pus mingea acolo unde nu o mai puteam ajunge.

Am schimbat terenurile. Nu i-am întâlnit ochii. Speram să nu-mi aud horcăitul cu care înghițeam aerul. Speram că nu simte mirosul – speram că nu vede șiroaiele de sudoare care îmi brăzdau fața ca un abur fierbinte. În timp ce îmi ocupam locul în teren, mi-am ridicat privirea spre asistența aflată în acvariul de sus. Zâmbea.

Primul meu serviciu s-a înfipt în fileu, la doar câțiva centimetri de pământ. Al doilea serviciu al meu a fost o frumusețe, dar Fielding mi l-a făcut praf chiar când mingea plutea încă în aer, aplecându-se pe spate, înainte de a-și fi lansat toată forța în lovitură. Am renunțat să-i mai urmăresc returul. Același lucru s-a întâmplat și la ghemul

următor. La zero-treizeci am servit. Am servit atât de orbește și plin de furie, încât Fielding s-a întins pur și simplu și a prins mingea din voleu. A băgat-o în buzunar și a făcut doi-trei pași înainte – câțiva pași. Am făcut o mișcare largă și, cu o disperare nestăpânită, am expediat al doilea serviciu de parcă a fi fost primul. Și și-a atins ținta! Fielding a fost mai puțin surprins decât mine, dar nu a făcut altceva decât să atingă mingea cu racheta – și, cum avansase jignitor de mult, returul lui a fost doar un voleu nereușit. Mingea galbenă a picat în centrul terenului meu ca o invitație. Am lovit-o jos, cu forță și îndesat spre backhand-ul lui Fielding, după care m-am împleticit precaut până la fileu. Mare greșală. A fost momentul ales de Fielding pentru a lansa o lovitură trasă cu ambele mâini. Mingea a trecut fremătând peste fileu, s-a înălțat ușor, apoi și-a reluat traiectoria curbă și impulsul – și mă izbit drept în față. M-am frânt, în timp ce racheta mi-a căzut din mână cu zgomot. Câteva secunde care mi s-au părut criminale, am rămas lat ca un câine bătrân, un câine bătrân care dorea să-i fie mângâiată burta bătrână. Cum voi arăta după povestea asta? M-am ridicat în picioare și mi-am frecat nasul.

— Ai pățit ceva, Slick?

— Nu. Mă simt excelent, am murmurat eu

M-am aplecat după rachetă și am apucat-o cu nădejde. Din spatele peretelui de sticlă, făpturile acvatiche mă urmăreau din bazinul lor. Fețe ascuțite. Îți tăiau cheful să te mai uiți la ei, pe bune.

Și așa am continuat. Am câștigat șase puncte din greșelile duble ale lui Fielding, din fileuri și auturi, sau mințind în legătură cu niște curve. Mă urmărea dorința arzătoare de a spune: Fielding, știu că povestea asta te costă o grămadă de bani. Dar te superi dacă ne oprim? Pentru *că eu cred că s-ar putea* să mOR dacă nu ne oprim. N-am mai avut puterea să o fac. După cinci minute jucam simțind în

gură aproape permanent gustul vomei. A fost momentul cel mai deprimant al vieții mele, și eu am mai avut asemenea momente.

Primul set s-a terminat cu șase la zero. La fel și al doilea. Ajunseserăm la nouă zero în al treilea, când Fielding a spus:

— Mai ținem scorul, sau vrei să jucăm de plăcere?

— ...Să jucăm de plăcere.

În cele din urmă s-a auzit bâzâitul unei sonerii, și Sissy Skolimowsky și-a făcut apariția, însoțită de antrenorul ei. Fielding părea că o cunoaște pe tipa asta grozavă, cu pielea albă.

— Bună, a spus ea.

— Salut, Siss, i-a răspuns Fielding. Ai ceva împotriva dacă ne uităm și noi?

Fata ajunsese deja pe linia de margine și își începuse încălzirea.

— Vă puteți uita, spuse ea, dar nu aveți voie să ascultați... Rahat!

Eu mă clătinam pe picioare. După zece minute, mai zăceam încă, luptându-mă să respir, pe un scaun pliant din antecameră, când l-am auzit pe Fielding tropăindu-și pașii. M-a apucat de umăr.

— Îmi pare rău. Eu...

— Liniștește-te, Slick, mi-a spus el. Te-ar costa vreo două miare să-ți îmbunătățești reverul și, poate, o mie serviciul. Ar trebui să te lași de fumat, să bei mai puțin, să mănânci ce trebuie. Ar trebui să frecventezi cluburi scumpe pentru menținerea sănătății și saloane sofisticate de masaj. Ar trebui să suporti o serie de operații lungi, dureroase și scumpe. Ar trebui...

— Ia mai taci, dracului, din gură. N-am chef de așa ceva.

— O s-o sfârșești rău, Slick. Eu nu vreau decât să mai

supraviețuiești un timp. Tu o să fii un tip bogat când se va sfârși cu mine. Vreau să *te bucuri*.

Foarte curând, Fielding s-a întors în fugă pe Carraway. Eu m-am dus și m-am așezat lângă vestiar. Mi-am fixat privirea pe faianța cu picățele. Mi-am spus că, dacă aș reuși să stau complet nemișcat următoarea jumătate de oră, nu mi s-ar putea întâmpla nimic rău. Eram convins că o singură tresărire, o singură clipire a ochilor, și vestiarul ar deveni centrul unor efecte speciale... Apoi au apărut șase tipi uriași – cred că de pe terenurile de badminton de la capătul coridorului. Sportivii ăștia sclipitori, miștocari, țipau și înjurau și se bășeau în timp ce se dezbrăcau pentru duș. Nu le-am văzut fețele. Nu puteam să-mi ridic capul fără să dau de pământulul cât blana de castor al unei subsoari, sau de hieroglifele păroase care acopereau vreun spate. O dată, chiar, am deschis ochii ca să mă trezesc cu o sulă zdravănă, care mi se bălângănea la doi centimetri de nas, ca într-o secvență de film porno. A urmat o bătaie cu prosoapele timp de zece minute. Gagicuța în halat chiar și-a băgat capul pe ușă și a țipat la ei prin aburul care umpluse baia... N-am mai putut suporta. Mi-am adunat scâncind hainele, pe care le-am înghesuit în punga luată pe gratis. M-am arătat pe Sixty-Sixth Street cu vesta jilavă de sudoare, cu niște bermude până la genunchi, ciorapi negri și espadrile scâlciate. Dacă mă gândesc mai bine, arătam exact ca toți ceilalți. Ființa mea tânjea după întuneric și liniște, dar soarele funcționa cu motoarele la capacitatea maximă, în timp ce eu țipam după un taxi în febra galbenă a Broadway-ului.

Nu există decât o singură cale pentru a deveni un bătauș bun: trebuie să te bați tot timpul.

Motivul pentru care cei mai mulți dintre oameni nu știu să se bată e pentru că o fac atât de rar și astăzi, când

se pune problema specializărilor de înaltă clasă, nimeni nu mai poate spera să fie bun la ceva decât dacă se antrenează intens și investește mult timp. Când e vorba de violență, trebuie să fii tot timpul în formă, trebuie să ai un repertoriu. În timpul copilăriei mele, petrecută în Trenton, New Jersey, și mai târziu pe străzile din Pimlico, am învățat secretele meseriei devenite rutină, unul câte unul. De exemplu, poți să dai cu capu-n gură (adică să-i izbești pe oameni peste față cu propria ta față – ceea ce reprezintă o formă de luptă cât se poate de intimă, cu o forță teribilă de a înspăimânta și surprinde)? Am început să dau cu capul de la zece ani. După un timp, după ce am lovit câțiva oameni (încerci să-i lovești cu fruntea, îi izbești în gură, în nas, în obraz – nu prea contează exact unde), mi-am spus: „Mda, de-acum știu să dau cu capul”. Lovirea oamenilor cu fruntea devenise pe neașteptate o opțiune. Același lucru s-a întâmplat și cu loviturile aplicate cu genunchiul, piciorul, sau degetele ținute ca o furculiță îndreptate spre ochi; toate erau arme noi, expresie a frustrării, furiei și spaimei, capabile să tranșeze argumentele în favoarea mea. Dar trebuie să te antrenezi. Le deprinzi de-a lungul anilor prin metoda învățării din greșeli. Nu vei ajunge să le stăpânești uitându-te la televizor. Trebuie să folosești muniție de război. Dacă ai avea vreodată de-a face cu mine și s-ar ajunge la cafteală, și ai încerca să dai cu capul, să mă izbești cu fruntea peste față, s-ar putea să nu fii foarte bun la așa ceva. N-o să mă doară. Nici nu-mi va stâlci figura. Nu ai reuși decât să mă enervezi. Apoi îți voi aplica o lovitură extradură cu fruntea peste față. Durerea va fi din belșug și vor fi poate și niște stricăciuni.

Pe lângă asta, probabil că te voi fi izbit cu mult înainte ca tu să fi apucat să mă lovești pe mine. În bătăile de stradă și de cârciumi nu există decât o regulă: maximum de violență, de la bun început. Nu ezita, nu aștepta ca războiul

să se dezlănțuie. Să-i faci praf instantaneu. Lovește-i cu orice îți cade în mână – cu o sticlă de lapte, cu scule de mașină, cu cheie franceză sau cu monede. Prima lovitură trebuie să spargă. Dacă adversarul îi face față și tu te prăbușești, va trebui să încasezi tot ce are el să-ți dea de cheltuială. Cea mai cumplită, extremă violență – dintr-odată. Extrema este singurul element de surpriză. Lovește-i cu orice. Fără milă.

Pe teren am scos untul din mine, îți spun eu. La hotel am zăcut șaptezeci și două de ore în pat. Acufena funcționa tot timpul cât se poate de bine și durerea de măsea se complicase: mă smulgea din somn, dându-mi alarma cu sirena durerii: tare, ucigătoare, sfredelitoare, răsucindu-se aidoma curenților unui fluviu. Mi-am futut și spatele pe teren și mai era și umflătura asta incredibilă, în partea de sus a coapsei, când prins pe picior greșit de Fielding, am căzut și m-am rostogolit, luând câțiva metri de podea în buci. Și, în fine, deși nu tocmai lipsite de importanță, arsurile pe care cred că le am de la mizeria aia de cârnați. Sau poate că e doar vorba de o indispoziție generală. Nu știu. În prima zi am fost un adevărat motor turbo, un vehicul uman pe pernă de aer. O, mi-am luat zborul... Camerista a dat câteva târcoale, dar nu a pus mâna pe mătură, așa că, destul de curând, camera a arătat ca dracu'.

Felix, băiatul de la hotel, s-a dovedit a-mi fi un bun amic. A alergat la farmacie și la magazinul de băuturi. Cu aparițiile lui fugitive, cu dezlănțuita-i sete de viață, era o picătură de culoare în după-amiaza insipidă. Chiar a țipat la mine când m-a găsit făcut pulbere, în față la *Money Game*, la ora zece și jumătate dimineăta, făcând o mutră de parcă i-ar fi fost greu să aducă udeala. Dar i-am întors-o și eu.

— Să te ia dracu', Felix, i-am spus eu. O să sun la

room-service.

Așa că mi-a făcut pe plac, dar fără tragere de inimă, și fără să se uite la mine. Am fost emoționat. Dar Felix câștiga bani pe chestia asta. Îi dădusem deja douăzeci de dolari. Dar ar fi putut să scoată mult mai mult dacă aș fi fost pilit tot timpul. Dar, în halul în care eram, nu puteam să-i suport dezaprobarea fățișă, așa că am încercat să iau lucrurile cu mult calm.

Aveam febră. Și mai aveam și febra numită Selina. Mă aflam la granița dintre veghe și somn, acolo unde somn nu e, dar nici trează pe de-a-ntregul nu ești, acolo unde gândurile și vorbele se bat cap în cap și unde, totuși, mintea lucrează, lucrează neîncetat, când mi s-a înfățișat Selina sub forma unui semn de întrebare din abur roz. I-am văzut trupul superb în unduiri și convulsii fantastice, cu fața numai zâmbet de plăcere, și privirea complice a ochilor în care se citea încântarea, în timp ce demonologia imprimată pe lenjeria ei sugera păianjeni și mătase, umerii ascuțiți, părul de foc, creatura arcuită făcând ceea ce face creatura cel mai bine – și îngrozitoarea dovadă, atât de bogată în pornografie, că o face nu din pasiune, nu din plăcere, cu atât mai puțin din dragoste, dovada că o face pentru *bani*. M-am trezit bolborosind în plină noapte – da, m-am auzit spunând, dezlegând misterul, printre gemetele nopții – și am spus: *îmi place grozav. O iubesc... Îi iubesc imoralitatea.*

Telefonul a fost un instrument unidirecțional, un instrument de tortură. A sunat Caduta. A sunat Lorne Guyland. Un trio de nebuni, numiți Christopher Meadowbrook, Nud Forkner și Herrick Shnexnyder – au sunat și ei. Nebunul, adevăratul nebun, dementul ăla cu atestat, a sunat și el, de trei ori, de patru ori, nemernicul. De data asta a reușit să mă enerveze, recunosc. Simt că mi se aprind circuitele de cum aud sunetul sec de la capătul liniei, chiar înainte de a-și începe discursul. Vocea lui e

abjectă, amară, săracă – vocea lui e atât de *josnică*. Poți auzi în ea ura de sine, rușinea și suferința. Îndrugă vrute și nevrute. Plânge. Amenințările lui atât de vii și detaliate sunt o adevărată ușurare pentru mine. Știu ce să fac atunci când sunt amenințat

— Cum te cheamă? I-am întrebat eu odată.

— Voi fi Frank⁵

a spus el și a râs mult timp, fără nicio plăcere.

Știa de partida de tenis și și-a croncănit pe îndelete bucuria pentru umilința pe care o înghițisem. Bănuiam că mă privise din holul de sticlă, după ce mă urmărise până la teren.

— Ciorapi negri, a spus el. Arătai ca dracu’.

Era tema lui preferată. Laitmotivul discursului era că îi distrusesem viața. Îl păcălisem și îl fentasem de multe ori. Nu mai puteam face nimic pentru el. Singurul lucru care l-ar fi remontat ar fi fost propria mea distrugere. N-am mai spus nimic. Îmi doream să-mi telefoneze când voi fi amețit ca lumea: atunci i-aș spune vreo două să-l usture. Uneori era formidabil, alteori nu făcea nici doi bani. Dar de cele mai multe ori era ca vai de mama lui. Dacă am ajunge să ne întâlnim – cine știe? Cu câteva pahare la bord, l-aș putea pune la punct cu repertoriul meu sumar, dar scârbos, de lovituri neașteptate folosite în lupta de stradă. Cu tipii ăștia nebuni nu se știe niciodată. Am fost odată bătut de unul într-o dungă, dar asemenea lovituri nu am mai încasat încă: de o calitate cu totul aparte, de o acuratețe atroce, ireproșabilă. Motoarele lor interioare dezvoltă o putere mult mai mare în comparație cu un om normal. Pot să ridice autobuze, sau alte chestii asemănătoare dacă se simt suficient de nebuni.

Fielding a sunat de câteva ori. Abordase o manieră

⁵ Joc de cuvinte - ca substantiv frank = sincer, deschis: „voi fi sincer”.

plină de blândețe și solitudine, reproșându-și faptul că scosese sufletul din mine pe teren. De fapt, totul se întâmplase doar din cauza mea și o recunoscusem. Se juca, pur și simplu, cu mine. Nu își făcea decât jocul lui firesc. Doamne, nu făcea nici cel mai mic efort.

— Hei, i-am spus eu, tipii ăia de pe teren. Din hol. Cine erau?

— Habar n-am, Slick Cred că au venit de pe stradă. Poate că erau prieteni de-ai jucătorilor. Nu știu. De ce întrebi?

— Mi-a telefoant unul dintre ei, i-am răspuns eu fără alte lămuriri.

— Cine era, Slick? Vreun vânător de talente?

— Cam așa ceva, am răspuns eu și m-am întins după scotch.

Apoi Fielding s-a oferit să-mi trimită medicul lui personal să-mi arunce o privire, dar n-am văzut niciun motiv să-l supun pe doctor unui asemenea chin.

Dar m-a mai sunat cineva Altcineva m-a sunat aici, în New York Eram cuprins de febră când, într-o bună zi, am auzit, din mijlocul babiloniei, o voce omenească.

De acum m-am învățat să văd în telefon isteria și răutatea însăși, o păpușă tâmpită din care străbat amenințări și lingușiri ventriloce. Fă așa, gândește așa, prefă-te așa. Apoi a apărut vocea omenească. Mă trântisem pe pat, lățit cât cuprinde, mascul până-n ultima fibră, în chiloții mei pleoștiți. Tăticu', sunt o forță. Zăceam acolo, asudând și înjurând, încercând să adorm. Apoi telefonul și-a făcut numărul. Una dintre marile nasoleli legate de Selina era că, de când cu disparițiile ei, eram obligat să răspund la telefon ori de câte ori suna. Și, cum mintea mea năzuia spre tot mai mulți bani, am presupus că s-ar putea să fie Fielding.

— Alo? a răspuns vocea cunoscută. John?

— ...Selina! În fine, ticăloaso. Și acum să-mi spui unde d...

— Ghinion. Sunt Martina. Martina Twain.

Am simțit – am simțit mai multe lucruri în același moment. Am simțit împunsătura neașteptată a rușinii. O clipă am simțit abcesul zvâcnind slab din cauza ciudatei încrețiri a obrazului. Am simțit cum bâzâitul din cap se potolește – și am simțit că nu eram pregătit pentru așa ceva, nu acum, poate că niciodată.

Tăcerea mea a făcut-o să râdă. Parcă ar fi răs de un pierde-vară, sau de unul care trăia doar pentru bârfe și distracții – fără însă ca râsul să aibă ceva răutăcios, cel puțin așa speram. Eu mă ridicasem deja în capul oaselor, fumam și beam și făceam eforturi să mă adun. Deoarece trebuie să-ți spun că Martina Twain e o adevărată femeie-șef – judecată după orice standarde, chiar și după ideile și etalonul tău, chiar și după valorile și morala ta, ambele ambigue, necunoscute pe Pământ, necunoscute mie. Amice, ascultă-mă pe mine, tipa e periculoasă rău, are stofă, cu o educație desăvârșită, la care se adaugă un corp de invidiat, înalt și subțire, dar sortit să ajungă într-o bună zi burduhănos, cu balcoanele prăbușite. Are o limbă ageră în gura-i vie și un ten bine pigmentat. E americană prin naștere, dar educată în stil englezesc. Încă de pe vremea când eram la institutul de film „am simțit pentru ea ceva care era vag și lipsit de speranță:

— Martina... Ce mai faci pe anul ăsta? De unde ai știut că sunt în oraș?

— Mi-a spus soțul meu.

— Zău, am răspuns eu întristat

— E la Londra. M-a sunat acum un minut. Zi. De ce ai venit?

— O, dar am drum pe aici destul de des. În cele din urmă am primit un film mai ca lumea.

— Exact. Mi-a spus Ossie ceva. Diseară am câțiva invitați la cină. Vrei să vii?

— Da? Despre cine e vorba?

— Mă tem că cei mai mulți vor fi scriitori.

— Scriitori, făcui eu. Am eu un scriitor la Londra care stă chiar pe lângă mine. Când ne întâlnim pe stradă, se uită la mine ca la dracu'. Mi se face pielea de găină.

— Asta e situația. Scriitori. O doamnă, cronicar literar la *Tribune Times*. Un scriitor nigerian, pe nume Frenton Akimbo. Și criticul Stanwyck Miile.

— Nu pot să vin diseară, am spus eu. Trebuie să merg la idioțenia asta de chef, cu, hm, cu Butch Beausoleil și Spunk Davis.

Părea impresionată, sau cel puțin așa lăsa să se înțeleagă tăcerea care s-a lăsat.

— Ei, mi-am închipuit eu că vei fi ocupat.

— Stai o clipă. Ce ai zice de micul dejun? Am un program tare aglomerat, dar cred că pentru micul dejun m-aș putea descurca.

Am aranjat o întâlnire pentru dimineața următoare la Bartleby în Central Park West. Ora nouă. Imediat am apelat cu înversunare la tratamentul miraculos împotriva gripei. Te bagi în pat, te înfofolești și bei o sticlă de scotch. Medicul recomandă o jumătate de sticlă, dar eu am vrut să fiu absolut sigur. Am renunțat la toate întâlnirile, am agățat cartonașul cu Un Deranjați de clanță – și am adormit ca un copilaș înainte de ora zece.

Ceasul meu de voiaj m-a anunțat că e ora opt și cincisprezece. Am sărit din pat, simțindu-mă plin de energie, ba chiar a-ntâia, uitând cu totul de sudorile care mă scăldau de obicei, de convulsii, de frisoane, de amețeala accentuată – o senzație greu de descris, dar și mai greu de suportat, aceea că nu am mai coborât ieri din naveta spațială acolo unde trebuia și că mă îndreptasem spre

planeta care urma. Am măsurat cu atenție, prin fereastra din spate, întinderea hotarului acelei dimineți. Cafeaua a sosit în timp ce fumam întins în cadă, cu un picior tremurând pe marginea albă și rece. M-am tăiat bărbierindu-mă, după care a urmat o bătălie crâncenă cu părul. Îmi place să-l pieptăn peste cap, dar cârlionții cenușii se încăpățâneau să facă reverențe timide deasupra zigzagurilor adânci, săpate în frunte. Așa că mi-am udat peria și am tras-o cu nădejde spre spate. Am băut cafeaua în cameră, sorbind-o zgomotos. Opt și patruzeci. Cel mai bun echipament: o haină lungă și largă, pantaloni conici, cât mai strâmți jos, pantofi cu talpa groasă de crep. N-am băut nimic, dar, în timp ce încuiam ușa, am recapitulat cum o voi saluta eu pe Martina, cerând zâmbitor o șampanie.

Am luat-o spre est, apoi către nord. Mda, era clar că ziua avea o culoare stranie – o lumină suavă, dar lividă,iliară, de parcă plămânii îi rămăseseră îmbâcsiți de poluare. Hai, scui-pă ce te îneacă. Magazinele mai dormeau încă... Unde era zgomotul, unde erau cei care îl făceau? Mașini puține, ale căror faruri își înșurubau lumina ca un sfredel. Dintr-odată m-am simțit mult mai ciudat și am oprit un bătrân sticlete, în uniformă albastră.

— Ce se întâmplă, amice? I-am întrebat eu cu voce tremurătoare și chiar cred că l-am apucat de braț. Unde sunt toți? Au intrat băncile în vacanță? Doamne, ce întuneric e! Am nimerit cumva în timpul vreunei eclipse?

— Cât arată ceasul tău? E ora nouă.

— Atât e și al meu.

— Nouă seara, fiule. Întotdeauna se întunecă la ora asta aici. Toți oamenii pleacă acasă.

Chestia asta n-am mai putut-o suporta, nu știu de ce. Am început să plâng cu hohote compacte, punându-mi pompele din piept la muncă din plin. Bătrânul își păstră cumpătul, dând dovadă de un calm extraordinar. Mă prinse

cu mâinile de umeri, spunându-mi:

— Vino-ți în fire, fiule. Ești teafăr, așa cred, zău așa. N-ai nicio treabă aici. Ascultă-mă pe mine – n-au intrat zilele-n sac.

Și omul a avut dreptate. M-am trezit a treia dimineață să constat că toate cearșafurile erau uscate. Mi-am deschis precaut ochii și m-am ridicat în capul oaselor. Da, se deplasase, trecuse, se mutase într-alt loc, și își făcea de cap în altă parte. Și mi-am spus: acasă, hai acasă.

Am alunecat din pat și am sunat la room-service. Mai mult de un minut am făcut mișcare, alergând pe loc. Cam așa *ar trebui* să arate o adevărată sculare. Visam eu, sau mai slăbisem puțin? Mi-am șamponat chica. Am găsit o sticlă de dezinfectant și am tras o dușcă. Am format un număr. Am telefonat la liniile aeriene.

La mijlocul primei căni de cafea mi-am aprins o țigară. Mmm, avea un gust bun. Țigara și febra nu fac casă bună împreună. Mi-am reproșat lipsa de autodisciplină, dar, când e vorba de țigări, sunt un băiat de toată lauda. Mi-am dat seama că în timpul cât mi-a fost rău am reușit să rămân la același număr de țigări pur și simplu datorită voinței. Graficul a suferit o ușoară scădere la al doilea cartuș, dar asta nu rezolva cu nimic problema atâta vreme cât eu continuam să fumez ca un șarpe.

Mi-am pipăit degetele de la picioare. Mi-am turnat niște cafea și am desfăcut al cincilea carton cu sticle de lichior lipicios. Am căscat mulțumit. Bun, m-am întrebat eu, cam cum ar merge acum o labă?

Am scos din valiză două reviste pentru bărbați și m-am întors în pat ca să văd despre ce e vorba. Ia să ne uităm aici... E clar că ideea a fost total greșită. N-am găsit acolo nimic distractiv, în plus gestul mi-a provocat o incredibilă durere de gât. Pe lângă asta, pornografia creează

dependență. Exact cum ai auzit. Sunt un pornografoman care hăleşte trei reviste pe săptămână și cel puțin un film. De aceea am nevoie de atâția bani. Trebuie să le întrețin pe toate puicuțele astea... în timp ce-mi masam gâtul cu nădejde în fața oglinzii din baie, rezistând privirii pe care mi-o expedia fața mea veștejită o altă amintire mă ajunge din urmă născută din bolboroseala nopților de febră din New York-ul cel fierbinte. Cineva venise până în capătul coridorului lung, unde se afla camera 101, o dată, de două ori, poate de mult mai multe ori, cineva venise și zguduise ușa cu toată puterea, și nu ca să intre, ci, pur și simplu din furie și ca avertisment. Se întâmplase aievea, sau era doar un nou gen de vis? Acum am tot felul de vise, triste, de beție, plicticoase, cu mine sau cu altcineva, vise care se derulează la infinit – și vise pe care le pot compara doar cu suferința căutării îndurată de poeți, în vreme ce ei așteaptă ca versurile lor să prindă viață. Asta o spun doar într-o doară. Nu știu cum e când scrii o poezie. Nici măcar nu știu ce înseamnă să citești o poezie... Și acum ceva în legătură cu mine și cititul (habar n-am de ce-ți spun toate astea – de fapt, tu citești chiar așa de mult?): nu pot să citesc, pentru că mă dor ochii. Nu pot să port ochelari, pentru că mă doare nasul. Nu pot purta lentile de contact, pentru că mă doare nervul. Așa că, după cum vezi, am avut de ales între durere și citit. Am ales să nu citesc. Fără lectură – uite-n ce mi-am investit eu banii.

L-am sunat pe Fielding la Carraway.

— Lorne vrea să se asigure, mi-a spus el.

— Mda, păi poți să-i dai toate asigurările. Plec acasă.

— Așa de repede, Slick?

— Mă întorc. Dar trebuie să-mi fac ordine printre câteva lucruri.

— Care e problema? Femeile sau banii?

— Amândouă.

— Aceeași poveste. La ce oră e zborul?

— La zece.

— Așadar, pleci la aeroport la 8: 45.

— Nu. O să ajung la aeroport la 8: 45. Zbor cu Airtrak.

— Airtrak? Dar ce-ți dau ăștia de la Airtrak, Slick? O marijuana, o salată și jocuri de lumini?

— Mă rog, eu așa fac.

— Ascultă-mă... Vreau să te întâlnești cu Butch Beausoleil înainte de a-ți lua zborul. Poți să vii la club pe la șapte? Adresa e Berkeley West Forty-Fourth. Îți lași bagajele la ușă și intri.

Da, și am sunat-o și pe Martina. Mi-a acceptat scuzele. Toate femeile mi le acceptă, prima dată. De fapt, a fost cât se poate de înțelegătoare. Ne întâlnim la Gustav pentru o gustare la ora șase. Am fost sincer cu fata și i-am spus cât eram de singur și bolnav și întors pe dos.

Programul anunța o zi încărcată. Prânzul m-a prins în agenția din Sixth Avenue, stând la coadă alături de alți tipi, pentru un loc ieftin în avionul mare cu trup fusiform. Asta e compania aeriană pentru săraci: noi suntem săracii acestei companii. Au redus tarifele la zborurile internaționale, așa că acum doar indivizii de ultimă speță mai zboră cu Airtrak. O fată în uniformă, cu părul roșu ca o pătlăgică, și o incredibilă gură de ciochistă, a dispărut câteva minute, care nu prevesteau nimic bun, pentru a-mi controla cartea de credit americană, după care a năvălit înapoi, cu dinții umezi recondiționați de o sumă consistentă.

— Ce film e? am întrebat-o eu.

A obținut informația bătând tastele cu unghia roșie.

— *Pookie Hits the Trail*, mi-a răspuns.

— Zău? Și cine joacă?

Îngăduitorul computer o știa și pe asta.

— Cash Johnes și Loraie Guyland.

— Ei, lasă-mă. Și care-ți place mai mult?

— Nu știu, spuse ea. Amândoi put.

Am intrat într-un bar discret luminat, dar fără discotecă, de pe Fiftieth Street o vreme am citit ce scria pe biletul meu. Pe scaunul de lângă mine, un conțopist care tremura tot înghesui grăbit în el trei cocteiluri întunecate la culoare și o porni grăbit cu un oftat cutremurător... Pentru mine vin alb: încerc să mă păstrez în formă. E prima porție de alcool pe care o iau după – după cât? – aproape două zile. După confuzia înduioșătoare, după ce mă simțisem ca un nou-născut în noaptea aceea, pe stradă, n-am mai putut să torn nimic în mine. Totul avea gust de otravă de cucută. Așa că am adormit cu un pumn de Serafim. Nu știu ce m-aș fi făcut fără bătrânul amic în frac. Cred că aș fi murit fără atingerea aceea omenească... În timp ce mestecam gânditor un covrig, mi-am lovit măseaua cariată. Și, cum adevărul doare, – am avut certitudinea, dincolo de orice îndoială, că în agenda de lucru a Selinei mai erau înscrise și alte sule. Ei, hai, doar e clar că am dreptate. E deșteaptă. E practică. Trebuie să aibă ea vreun investitor, vreun aiurit de puști de bani gata, un înger salvator. Poate că nici nu se regulează cu el deocamdată. Îl ține doar la respect cu straniile sclipiri ale desuurilor ei, cu bizarul spectacol pe care i-l oferă în timp ce face baie – da, și cu modul bizar în care îl ajută să se masturbeze. Sunt cât se poate de sigur. De fapt, așa m-a ademenit și pe mine la început, când încă dispunea în întregime de bătrânul ei moș crăciun dintr-un consiliu de administrație, și, în plus, de un scenograf în vârstă de douăzeci de ani. Selina știa cum să le taie aripile cu grație, știa cum să-i țină lipiți de pista ei de aterizare – Selina era expertă în controlul traficului aerian. Apoi, într-o bună zi, te trezești pus pe liber... Unde e ea acum? Acum e ora șase acolo, și începe să se însereze. Își pregătește toaleta pentru seară și e îngrijorată. E îngrijorată. Noaptea e la început

acolo, dar Selina Street nu mai e. Nu mai e deloc tânără. Știți ceva? Trebuie să mă însor cu ea, să mă însor cu Selina Street. Dacă nu o fac eu, probabil că nu o va mai lua nimeni, și atunci am mai distrus o viață.

Am terminat vinul și am achitat nota – surprinzător de mare. Păi asta însemna că băusem șase pahare, sau vase, din prietenosul întăritor californian. M-am întors la hotel strecurându-mă prin mulțimea (care iată că își făcuse iar apariția) de rudimentari, de ultrarafinați și analfabeți, de figuranți și actorași ai Manhattan-ului, acești pământeni necunoscuți. Uriașa distribuție se revărsa pe străzi. Taximetriști furioși înjurau încruntați: apoi am văzut pancarte – AFARĂ CU ENGLOTEII DIN BELFAS și IUBESC IR și CINE L-A UCIS PE BOBBY SANDS? Bobby Sands, grevistul foamei care a murit. Probabil că greva foamei e un lucru cumplit pentru tipii ăștia care au gâtul ca tortul unei zile de naștere.

— Vorbești cu mine? am strigat eu la unul din ei. Nu te băga. Da, ce știi *tu*.

Apoi mi-am amintit că și prințul de Wales era în oraș. Probabil că pe el îl aveau în vedere. Abia acum vedeam că unele din afișe pomeneau evenimentul. Nu te lăsa, prințe, mi-am spus eu în gând. Nu te uita la putorile astea. Socot că ești în formă – da, da, o să reușești.

Ajuns la hotel, am făcut o afacere cu omul de la recepție. Contra unei hârtii de zece parai și cam tot atâtea minute de sporovăială despre Lorne Guyland și Caduta Massi, omul mi-a lăsat camera până la șase, fără să-mi mai taxeze încă o zi hotelieră. Fan de o viață al Cadutei, omul își rezervase mult timp și pentru bătrânul Lorne.

— Treizeci și cinci de ani a fost printre cei mai buni, mi-a explicat el. De asta îl și respect.

Antipatica mea cameră mă privea cu aerul unei mute suferințe în timp ce îmi strângeam lucrurile. Cu gândul la

Întâlnirea cu Martina și hotărât să duc mai departe treaba bună, începută cu două zile în urmă, am turnat în mine un litru de Chablis, să mă păstrez în formă toată după-amiaza. Dar camera era plină cu sticle de scotch, gin și coniac, și mie, toate ambalajele astea lipsite de conținut îmi provoacă o tristețe iremediabilă. Păi cum, o familie de africani ar putea zace beată o lună întreagă din materialul care rămâne de pe urma mea.

N-am încercat să o sun pe Selina. Am vrut să-i fac o surpriză frumoasă.

Începută cu răbdare, strângerea bagajului s-a transformat într-o acțiune brutală și haotică. Sub pat am descoperit o sticlă neîncepută de rom – ascunsă acolo, probabil, de Felix – și am început s-o abordez. Am sărit de câteva ori pe capacul geamantanului, după ce, în prealabil, îmi înșurubasem hotărât degetul mare în broasca valizei. La un moment dat m-am trântit pe pat și, după câte se pare, am adormit câteva minute. M-a trezit telefonul. Am tras suav un gât de rom și mi-am aprins o țigară ca atunci când mă simt cel mai bine.

— Doamne. Tot tu?

— Nenorocitul, făcu vocea. Dai fuga înapoi acasă. Să mai distrugi și alte vieți pe acolo. Ce s-a întâmplat? Vrei să sari peste o zi? Am asistat la tărbăoiul pe care l-ai făcut pe stradă. Ești la pământ. Ești un om terminat.

Uite că a venit și momentul prielnic. De data asta m-a prins în pasa mea bună. Cu un caz ca ăsta, trebuie să folosești un limbaj de maidanez. Or mie mi-e întotdeauna la îndemână așa ceva. Din cauza băuturii am ajuns așa. Am apucat telefonul de gât, m-am aplecat în față și am spus:

— Okay, ciochistule, acu' ascultă aici. Ai nevoie de un ajutor, nu-i așa? Du-te, domnule, la filmele tale porno, la vreun bordel scârbos, sau pune-ți o casetă deocheată și distrează-te. Ești o jigodie bolnavă. Dar nu e vina ta.

Medicamentele pe care le iei sunt de vină. Banii sunt de vină. Dar or să-ți dea niște pastile gratuit și, o vreme, te vei simți mai bine.

— Mai vreau, îmi spuse el. Îmi place ce stil ai. Grozavule... Ne întâlnim noi într-o bună zi.

— Sper. Și după ce o să termin cu tine, iubitele, n-o să mai rămână decât o mână de păr și dinți.

— Ne întâlnim noi...

— Ne-ntâlnim noi într-o bună zi. Și când o veni ziua asta, al dracului să fiu dacă nu te omor.

Am trântit receptorul în furcă și am rămas gâfâind pe pat. Simțeam nevoia să scui. Pfui, nu-mi place deloc să ameninț în halul ăsta la telefon. M-am uitat la ceas... Doamne. Am dormit o oră și mai bine, deși dormit ar putea fi cam mult spus. Dormit e un termen pretențios față de ceea ce mi se întâmplă mie de la o vreme. E vorba de leșinuri, nenicule. Mi-am dus sticla de rom la gură, am terminat de făcut bagajul în lumina care bâzâia enervant, mi-am pus în ordine actele și am sunat la room-service.

În final, am avut suficient timp la dispoziție pentru turul de rămas-bun al New York-ului. Am început prin a-i da lui Felix o hârtie de cincizeci. Părea neobișnuit de agitat sau neliniștit și, cine știe de ce, a încercat să mă facă să rămân întins pe pat. Sper, însă, că a fost mulțumit de francii pe care i-a primit îmi place să arunc cu banii. Dacă ai fi lângă mine acum, probabil că ți-aș pasa niște biștari, douăzeci, treizeci, poate mai mult. Cât vrei? Tu ce ai? Frate, soro, tu ce mi-ai da mie? Ți-ai pune o mână pe umărul meu și mi-ai spune că sunt genul tău. Aș plăti pe chestia asta Ți-aș da bani pentru așa ceva. Mi-am lăsat bagajul la garderobă și m-am dus direct la snack-barul hotelului, unde am mâncat șapte cârnați. Erau așa de buni, încât mi s-au umplut ochii de lacrimi în timp ce îmi alunecau grăbiți pe

gât. Apoi am cumpărat o țigară cu marijuana, o capsulă cu amil-nitrit, o fiolă de cocaină și o doză de opiu de la un negrotei gras din Times Square, pe care am inhalat-o în toaleta unui disco-bar. De fapt, s-ar putea spune că am făcut o prostie, pentru că șmecherii ăștia de traficanți diluează drogul și iese o chestie ca dracu'. Dar unde-i câștigul în toată povestea asta? Pentru că ei nu fac altceva decât să combine marfa mai slabă cu drogul, așa încât ajungi să cumperi un sul de tifon, un termometru luat de la solduri, aspirină pisată și un rahat. Dar, așa cum am spus, am aspirat-o și am impresia că am simțit cum mă cuprinde fericirea, în timp ce mă năpusteam pe ușa toaletei.

Am traversat strada, grăbindu-mă din cauza mașinilor și a claxoanelor lor și am nimerit în magazinul de pornografie. Cum să-ți spun eu? E o toaletă pentru bărbați. Cabinele astea de 25 de cenți sunt niște closete, pe bune: intri în propria ta celulă, bagi banii în aparat, te așezi și faci exact ceea ce simți că îți vine să faci. Cuvintele erau scrise cu carioci de culoare neagră pe carton galben, la care erau atașate poze obscene. Uite-așa o găleată avea nenorocita între picioare. Stai să te zgâiești la șmecheriile jagardelor din mijlocul valului de spermă. Juanita del Pablo o ia în cur. Cine scrie cheștiile astea? Cu siguranță cineva care are un profund dispreț pentru sexul opus. Între timp îngrijitorii își fac rondul zornăindu-și săculeții cu bani. Pentru început, am servit o porție de sado-masochism în cabina 4A. Au pus gagica pe spate, au strâns-o ca pe un burduf și i-au înfipt o bătă de baseball în spatele genunchilor îndoiți. Apoi au supus-o unor șocuri electrice. Părea foarte real. Era real? Vedeai linia șerpuitoare a fulgerului alb, în timp ce fata urla și se zbătea cu adevărat M-am roit înainte de a-i fi făcut și clisma, așa cum era anunțat pe hârtia cu porcării prinsă pe ușă. Dacă fata ar fi arătat mai bine, dacă ar fi fost mai pe gustul meu, poate că aș mai fi întârziat acolo. În cabina

următoare, am avut parte de un sfert dintr-un film a cărui acțiune se derula în pădure: fragmentul se concentra asupra dragostei care înmugurea între o fată și un măgar. Iată-o zâmbitoare, chiar în clipa când se pregătește să ia în gură scula babană a animalului. Ai! Măgarul nu părea prea înnebunit.

— Sper să-ți iasă bani buni din afacerea asta, surioară, am murmurat eu în timp ce ieșeam.

Nu arăta rău... în final mi-am rupt 28 de minute prețioase din timpul meu pentru o producție oarecum clasică, în care un cowboy cu gura căscată servea tacâmul complet, de la antreuri până la desert, pe cheltuiala talentatei Juanita del Pablo. Chiar înainte ca masculul să fi avut orgasmul, cei doi s-au desprins cu o viteză tensionată. Apoi ea a îngenuncheat în fața lui. Un lucru e clar: cowboy-ul trebuie să fi stat cel puțin șase luni la o fermă de vaci, unde a mâncat doar înghețată și lapte bătut, contractul conținând o clauză cât se poate de strictă cu privire la interzicerea masturbării. După ce a terminat el, Juanita semăna cu fraierul din bancul cu crema de zahăr ars, ceea ce și cred că era, de fapt. Camera o fixa cu mândrie în timp ce ea scuipa, clipea și tușea. Greu de spus cine era, de fapt, cel mai mare fraier din această complicată tranzacție – ea, el, ei, eu.

Acum mă împleticeam râgâind pe treptele care duceau spre intrarea somptuoasă a clubului lui Fielding, după ce, în prealabil, mai făcusem vreo două-trei halte pe drum ca să mai beau ceva. Ai putea crede că sunt terminat, mai cu seamă dacă pun la socoteală și romul, drogurile și toate câte s-au mai adunat. Dar nu e cazul la mine. Nu domnule, așa ceva nu mi se poate întâmpla mie. Ți-ai dat seama despre ce tip e vorba? Sunt oameni care adorm după ce beau mai mult, dar eu nu fac parte din categoria asta. Când bem noi mult, vrem să ieșim pe stradă și să facem ce ne-o da prin

mente... *Niciodată să nu faci nimic e regula pe care încerc să o respect atunci când sunt beat* Dar întotdeauna fac câte ceva. Și sunt beat. „*Niciodată să nu faci nimic*”: iată o regulă bună. Lumea ar putea fi un loc mai bun – și cu mult mai sigur pentru mine – dacă nimeni n-ar face niciodată nimic... Deci, așa cum spuneam, eram într-o formă de zile mari când ușile rotative m-au azvârlit în hol – pentru întâlnirea cu Fielding Goodney și Butch Beausoleil, adevărata Butch Beausoleil.

La recepție era un fel de robot bătrân, cu părul alb, cu care am învățat câteva vorbe, în timp ce îmi verifica identitatea prin interfon. I-am spus un banc. Despre ce era vorba? Ala cu tipul a cărui mașină se strică și... Nu, stai nițel. E ăla cu țaranul care-și ține femeia încuiată în... Stai, s-o luăm de la cap. Oricum, am râs în hohote după ce am terminat bancul, sau l-am lăsat fără poantă, după care mi s-a spus unde să mă duc. După aceea m-am rătăcit puțin. Am intrat într-o sală unde o mulțime de oameni în ținută de seară jucau cărți sau table. Am plecat repede și am dat peste un lampadar aflat lângă ușă. În primul rând că acesta n-ar fi trebuit să se afle acolo, cu abajurul lui lăbărțat. O vreme, m-am tot învățat printr-un fel de chichinetă, din care, însă, am reușit să-mi croiesc drum afară. Am sărit pe scări și am căzut rău pe spate. Deși pare ciudat, nu m-am lovit prea rău, și i-am făcut semn să plece valetului îngrozit care venise să mă ajute să mă ridic. Apoi am avut un schimb de cuvinte bine măsurate cu sula bătrână de la recepție. Și-a luat toate măsurile ca, de data asta, să ajung acolo unde trebuia și m-a escortat personal până la ușa salonului Pluto unde mi-a spus, făcând o plecăciune:

- Acum e bine, domnule?
- Exceptional, am spus eu. Uite, ține asta.
- Nu, vă mulțumesc domnule.
- Ei, hai. Ce înseamnă cinci dolari?

— Clubul nostru luptă împotriva bacșișurilor, domnule.

— De data asta n-are cum să-ți facă rău. Nu ne vede nimeni – ei, hai...

Fie, zece – dispari! Chestia asta l-a dat gata. Mi-am făcut o intrare zgomotoasă în sala Pluto, slăbindu-mi cravata și ridicându-mi capul. Tăticu', era al dracului de cald și întuneric acolo. Spinările arcuite ale femeilor și privirile atente ale bărbaților care le însoțeau ajungeau până lângă bar... M-am împiedicat de piciorul unui scaun și m-am înfipt vijelios cu fața într-o coloană, după care am orbecăit până când l-am zărit pe amicul Fielding în celălalt capăt al sălii, îmbrăcat cu un smocking alb, își topea șoaptele în boarea ce plutea în jurul unei fete miraculos de frumoase. Purta o rochie decoltată de un cenușiu roșcat – o rochie care făcea ape ca imaginea unui televizor. Părul castaniu cobora în bucle pline peste supapele sensibile ale gâtului și peste tonusul lui care vibra de viață. Fără să-i mai las timp lui Fielding să mă interpeleze, m-am unduit ca o lebădă până în dreptul ferestrei și am sărutat-o abia atins pe obraz.

— Bună, Butch, am spus eu. Ce mai faci?

— Bună. John Seif. Ce onoare, răspunse Butch Beausoleil.

— Ce mai faci, bătrâne? mă întrebă Fielding. Slick, să știi că arăți cam tulbure. Să nu uit, am aici un cadou pentru tine.

Îmi întinse un plic. În el era un bilet de avion New York – Londra, la clasa întâi.

— Zborul e programat la ora nouă, îmi spuse Fielding, dar tu o să prinzi avionul – garantez pentru asta. Și acum, John, după cum arăți, nu ți-ar prinde rău ceva de băut.

Copiii erau porniți pe șampanie și curând am strigat după altă sticlă. Butch era o fată de milioane – și o

pofticioasă pe față: s-o fi văzut cum m-a ajutat să-i tamponez poala cu șervetul și cum recupera jucăușă cuburile de gheață care continuau să-mi scape în fața ei. Fiu! ce scotea bucățica asta din ea, totul rimând de la sine cu pornografia care îmi rămăsese proaspătă în cap. Patos, bani, sex, agitație – asta e, ăsta e New York-ul, e clasa întâi, e trăsnet. Eu eram mârlanul fericit din Sala Pluto, apoi a mai venit o sticlă, nările mi s-au umplut de foșnetul licorii, după care m-am trezit într-o altă sală, în mijlocul unui balamuc cumplit, și cineva m-a răsucit de umăr și am simțit umezeala și am reușit să văd gura lui Fielding spunând...

Taxiul galben își croia drum pe străzile New York-ului, o mașină-cușcă ducând câinele turbat acasă. Șoferul cu brațul bransat pe volan a țâșnit pe galben, avântându-se înainte. Să nu faci nimic, niciodată. Să nu faci nimic, niciodată. I-am urmărit mâna bronzată, cu pielea încrețită și străpunsă de perii negri și aspri. Am urmărit goana iugărelor rectangulare pe care se întinde orașul străin mie. În cele din urmă, semnele plate și luminile albe ale aeroportului au început să-mi defileze prin fața ochilor.

— La ce oră pleci? m-a întrebat șoferul și eu i-am răspuns.

Mințeam. Din câte îmi dădeam seama – uitându-mă la ceas și la panglicile roșii de pe bilete – ambele avioane își luaseră deja zborul. Dar în expoziția de zburătoare din aerogară mă așteptau câteva surprize tari. Decolarea avionului de la ora nouă fusese întârziată din cauza unei glume cu o bombă cu ceas. Tocmai începuse reîncărcarea bagajelor și se spera ca decolarea să aibă loc la ora unsprezece. M-am dus în spațiul rezervat verificării documentelor călătorilor de la clasa întâi. La clasa întâi ești tratat bine.

— Câte bagaje aveți, domnule? m-a întrebat gagica.

— Doar cel pe care îl vedeți, am răspuns eu, întorcându-mă cu un gest expresiv. Idiotule, mi-am zis eu în barbă.

— Domnule?

— Nu, nu am bagaje. Doar pe mine, am răspuns cu un zâmbet ucigător...

I-am telefonat lui Felix la Ashbery. El m-ar fi aprovizionat fără probleme. O să mă întorc... Am traversat clădirea, trecând prin lumina orbitoare, căutând un bar, urmărit de gândul unui toast în cinstea expedierii mele din New York. Am străbătut locul în lung și-n lat.

— E ora zece și ați închis deja? m-am auzit eu urlând.

— Asta e nenorocitul de JFK6
amice.

În aceeași clipă m-am trezit ținând în mână niște revere de serj bleumarin. Tipul a deschis barul scutit de taxe vamale și mi-a vândut o sticlă. M-am așezat să beau în loja pentru plecări. Apoi a început îmbarcarea. Clasa întâi, întâi. M-am ridicat și am intrat în tunel.

Am pătruns tot mai adânc în noaptea ca un tunel – pentru a coborî prin noapte, în timp ce noaptea venea din sensul opus, învăluind pământul cu lunecarea ei nestăvilită. Am băut șampanie, așezat pe tronul mare și roșu, de unul singur în cabina din față, despărțit salutar de tusea, sforăitul, icnetele, plânsul și viscerele și ovarele clasei Business, a doua cu îmbunătățiri și a doua. Cum îmi mai urâsc propria-mi viață. Am cerut niște cărți de tarot. Trebuie să termin odată cu tinerețea asta a mea. De ce? Mă omoară, faptul că sunt tânăr mă termină. Mi-am mâncat gustarea Am văzut filmul – am avut de ales și am prins Pookie: a fost groaznic, și bătrânul Lome arăta ca un rahat Ce s-o mai fi întâmplat cu Fielding și Butch? A, ia mai lasă-i! Ține-te cât

⁶ J. F. Kennedy, aeroportul principal al orașului New York.

mai departe de povestea asta. Nici nu e cazul să mă gândesc. Trebuie să mă maturizez odată. Ar cam fi timpul.

— HAI, JOHN, cum te simți? Ești unul dintre cei mai buni regizori de reclame din țară, ai doar treizeci și cinci de ani, ești pe punctul de a realiza primul film, lucrezi cu oameni ca Lorne Guyland și Butch Beausoleil. Hai, John, zi-i, cum te simți?

De fapt nu mă simțeam nicicum. Aveam doar convingerea că sunt iar în Londra, picat din cer într-o vreme fără niciun Dumnezeu. Nu mă simțeam nicicum, îmi sorbeam doar berea, zâmbeam la microfon și spuneam:

— E într-adevăr fantastic, Bill. Nimănui nu i-a fost ușor la primul film, dar presimt că totul va merge bine. Totul merge perfect.

— Mie-mi spui? Sunt convins că te simți minunat.

— Mă așteaptă un viitor strălucit.

Bill e corespondentul de presă din Londra al *Box Office*-ului, editat la Hollywood – de aici și tonul festivist. Și totuși, cred că Bill nu prea avea chef de laude în dimineața asta. Preamărirea succesului meu părea o sarcină destul de dificilă. Dar, în fond, pentru asta e plătit.

— Mai vinde-ne niște ponturi. Tu scrii scenariul?

— Eu? Glumești? Nu, ideea îmi aparține, dar o să folosim o scriitoare americană, Doris Arthur – Bill înclină din cap – ca să dezvoltăm scenariul. Inițial, acțiunea filmului a fost plasată în Londra. Acum am mutat-o în New York, așa că avem nevoie de un scriitor care vorbește americană.

— Spune-mi ce părere ai despre viitoarea ta colaborare cu Lorne Guyland? Încântat?

Fără îndoială că era vorba de o întrebare ironică, dar am răspuns:

— Sunt cât se poate de impresionat. Chiar surescitat Sper ca Lorne să mă ajute să trec peste hopul ăsta – Lorne

cu anii lui de experiență și... stai așa. Pe asta e mai bine să n-o bagi. Mai bine încearcă asta. O, Lorne e adevăratul profesionist, un reprezentant al vechii școli. Stai. Mai bine sari și peste chestia asta. Spune doar că el e un adevărat profesionist, okay?

— Dar Butch Beausoleil?

— Chestia extraordinară la Butch e că ea nu este o blondă cretină. Arată de milioane dar e și o femeie foarte inteligentă și sensibilă. Cred că va avea un viitor strălucit în industria filmului.

— Și acum, o ultimă întrebare. Banii.

— Fielding Goodney, am răspuns eu, este un geniu în materie de bani. Asta e și pentru el primul film, dar în ceea ce privește banii are o experiență cât se poate de bogată. Vom ocoli marile studiouri până în momentul difuzării. Avem un grup de investitori mijlocii. O parte din bani vor veni din California, o alta din Germania și Japonia. După cum știți, asta face parte din noua politică de finanțare.

— Așa e. Cât de mare e bugetul? Șase?

— Douăsprezece.

— Doamne, Pentru unii e o sumă excelentă, nu-i așa?

— Îhî.

Apoi Bill m-a lăsat în pace, slavă Domnului, și eu am luat-o agale spre bar să-mi fac plinul. Unsprezece treizeci, duminică dimineața, barul Shakespeare. În spațiul strâmt, ticsit cu sticle, sub oglinda înclinată, Fat Vince și Fat Paul, două generații de talente în aranjatul-și-debarasarea barului, aranjau tancurile de bere cu agilitatea unor maimuțe. Fat Paul și-a îndreptat spinarea și ochii mi s-au oprit pe fața uscată, lipsită de culoare.

— Ca de obicei? m-a întrebat el.

— Mda, i-am răspuns eu. Hei, și... Fat Paul. Dă-ne scotch și tot tacâmul.

— Unul mare?

— Nah, e de-ajuns și unul dublu.

Fat Paul puse băutura pe tejghea. Apoi își strânse mâna și se aplecă spre mine. Dădu gânditor din cap.

— Avem o stripteuză nouă, îmi vându el pontul. Veronica. Iisuse. O frumusețe.

— O să fiu pe fază.

— Tipa aia, Selina. I-o mai tragi din când în când, nu-i așa?

— Nu mă întreba pe mine, amice.

Am auzit zornăitul lanțurilor. Ne-am întors: o umbră mică aștepta momentul favorabil în spatele ușii de sticlă închise.

— Pleacă dracului de acolo, strigă Fat Paul în maniera lui tinerească.

— Lasă, e-n regulă, i-am spus eu. Cred că e scenaristul meu.

Sunt de cinci zile în Londra și nici urmă de Selina.

Acum douăzeci și patru de ore am reușit să-l găsesc pe Alec Llewellyn, dar apoi i-am pierdut urma. Ce mincinos, Alec ăsta. Își avea bârlogul într-un bloc cu apartamente de serviciu, nu departe de Marble Arch – un fel de azil de noapte cu ștaif și pipărat la preț pentru singuratici și flotanți, și tipi în trecere, care îți dădea sentimentul unui salon de spital sau laborator: cincizeci de rezerve pentru pacienți înțepeniți, ținuți sub observație. Alec se consideră unul din scafandrii apelor adânci ale vieții. Crimă, datorii, droguri – cam astea sunt apele tulburi prin care se bălăcește. Degetele lungi, ținând chibriturile-plic și pachetul de țigări, corespund liniilor feței lui – frumoasă, nervoasă, rupătoare. Da, e nervos. E mult mai slab decât acum un an. Pe atunci le putea face pe toate. Acum nu mai e sigur de așa ceva.

— Unde e Selina?

— Nu știu, mi-a spus Alec. Probabil că zace pe vreun maldăr de pule, cine știe unde. Dă la buci în vreun ogeac de lux. Una din două.

— Cu cine se fute?

— De unde să știu?

— Mi-ai spus că e vorba de cineva pe care îl cunosc. Cine e? Cine?

— N-are nicio importanță. Nu-mi vine să cred că trebuie să-mi pierd vremea spunându-ți toate chestiile astea. E o vânătoare de zestre care a luat-o frumușel spre treizeci de ani, corect? Cu alte cuvinte, e o putoare terminată, cu buzunarele cam goale. Nu se poate opri din săpături și va continua să sape până va da de petrol. Nu i-a mai rămas altceva de făcut. În regulă, căsătorește-te cu ea. Sau găsește-ți un alt tip de fată: cu pistrii și premiantă, o femeie care face carieră, divorțată, cu doi copii, o soră grasă...

— Ah, ce mincinos ești. Nici nu-ți mai pasă ce spui. Cam cum e să fii mincinos?

— Nu-i chiar așa de rău. Cam cum e să fii idiot? Să te plimbi prin Lake District?

M-am uitat prin cameră, la patul răvășit, la peria de păr, la valiza care fusese golită. Zvelt, în vârstă de treizeci și șase de ani, tată a doi copii, cu educația lui, cu privilegiile lui – ce căuta Alec în cocioaba asta închiriată? Am băut pernod, sau paranoid dintr-o sticlă de un kil, cu o etichetă Heathrow.

— Știi, i-am spus eu, ce mi-ai spus la aeroport mi-a dat peste cap toată excursia. Îți mulțumesc. Mi-ai făcut viața amară.

— A fost doar o măsură de prevedere.

— O?

— Vrea să-ți ia toți banii.

Chestia asta m-a scos din pepeni.

— Și ce dacă? am spus eu. Lua-o-ar naiba de treabă, ce treabă ai tu?

— ...Eu vreau să-ți iau toți banii. A râs, dar râsul lui era mai mult un scâncet. Uite ce e, John, problema e serioasă și nu-mi face nicio plăcere să-ți cer.

— Și nici mie nu-mi face nicio plăcere să aud. Cât?

A menționat cifra – o sumă impresionantă.

— Îmi datorai deja bani dinainte, i-am spus eu. Despre ce e vorba? Droguri? O datorie la joc?

— Bani pentru întreținere! Are legea de partea ei. Am avut o neînțelegere și m-am trezit cu o mașină plină cu caralii care ne-au despărțit.

— Stai puțin. Doar mi-ai spus că te mai fuți cu ea.

— Da. Fie vorba între noi, e o mare profesionistă.

— Nu înțeleg.

— Păi lucrurile stau cam așa. Porcii spun că îi datorez toți banii ăștia. Dacă n-aș fi avut banii, nu era nicio problemă. Dar eu îi am, în bancă. Acum am nevoie de banii ăia să închei o afacere. Am intrat în horă cu un dur și dacă nu ies la interval, o încasez urât de tot. Mi-au și spus ce au de gând să-mi facă.

— Ce anume? I-am întrebat eu cu viu interes.

— Țștia nu lovesc în spate. Cu alte cuvinte îmi pierd dreptul de a mai avea o față. Porcii ăia vorbesc serios. Ori ies cu banii vineri, ori ajung la Sfânta Vineri.

— Doamne!

— Dă-mi banii. Înțelege-mă, omule – fă-o! Fă-o. Cât iei pentru filmul ăsta? Optzeci? O sută?

— Deocamdată nimic.

— Fă-o. Eu aș face-o pentru tine.

— Da, văd că-i dai zor cu asta!

— Îți dau banii înapoi în zece zile. Aștept să-mi vină un cec. Țșta e doar un împrumut pe termen scurt

— Da, cunosc destule despre genul ăsta de împrumut.

L-am practicat eu însumi. E vechea poveste. Banii pe care Alec îi așteaptă – păreau să fie banii mei deocamdată. Fiecare din banii aceia părea să fie marcat cu același însemn – al meu. Dar după ce acești bani își vor fi luat zborul, nu vor mai părea deloc să-mi fi aparținut vreodată. Cu toții vor părea că-i aparțin lui. Nu va mai vrea să mi-i dea înapoi. Banul e un articol foarte nestatornic. Să fii convins că așa e.

I-am împărtășit câteva din aceste gânduri lui Alec. Dar el nu mă asculta. Nici eu. S-a deschis o ușă din apartament și o fată înaltă, care avea pe ea doar o pereche de chiloți cu șliț, a intrat în vârful picioarelor în cameră. În fine, uite și cineva care se pricepe, într-adevăr, la chiloți, mi-am spus eu. Pielea ei avea un colorit de un exotism caraghios. De unde era? Borneo, Madagascar, Mercury? Își acoperise fața cu o mână în timp ce își căuta geanta. Nu-i păsa că cineva putea să-i vadă sânii de mahon. Lucrurile stăteau ca și cum o mulțime de oameni îi pipăiseră deja. În spatele ei, cămăruța fără geamuri strălucea ca un filament. Am fost în astfel de băi, băi cu baterie (de parcă baia în sine nu te-ar fi pus suficient la încercare). Te simți ca un șobolan care-i trage o pișare de șobolan, urmărit de oameni de știință aflați în punctul lor de observație ca o gaură de șobolan.

— Nu-mi găsesc fardurile, spuse ea.

— la un pernod, iubito, spuse Alec. John – Eileen.

— Chiar acum m-am spălat pe dinți, spuse ea.

Se întoarse și o porni iar spre baie, mișcându-se mult mai natural de data asta. Am rămas amândoi tăcuți, privindu-i umerii unduitori și dosul închilțat.

— Unde or fi făcând plajă gagicuțele astea? am întrebat eu. Pe vreo insulă?

— E o parșivă până-n măduva oaselor, spuse el cu ochii îndreptați spre ușa închisă. N-o să crezi, dar are fundul la fel de alb ca și chiloții de pe ea. Eileen nu vrea să

se creadă despre ea că ar face nudism. Crede că asta e o porcărie. Ciudat, nu-i așa?

— Are niște chiloți mișto, am spus eu cu entuziasm. Ascultă-mă, am continuat, bățând cu arătătorul în sticlă. S-ar putea s-o dau în bară cu tine și cu banii ăștia. De unde știu eu că nu minți? Aș vrea să știu unde se duc banii ăștia pe care ți-i tot dau. Pe pat se aflau două bilete de avion. Le-am luat Paris, clasa întâi. Ce fel de fată e Eileen? Soră de caritate?

— O femeie care face carieră. Ea a plătit totul. Îi sunt dator. Ridică din umeri și făcu un gest moale din mână. Trebuie să scap din *rahatul* ăsta. Iar tu ești un nătărău dat naibii, care contează pe noroc. Ce treabă ai tu? Ține-ți fleanca și dă-mi afurisiții ăia de bani.

Exact asta am vrut. Era exact ceea ce îmi trebuia să văd și să aud și să simt, salutul pe care mi-l adresa spaima lui în clipa când noi treceam unul pe lângă celălalt. Eu înălțându-mă, el prăbușindu-se. Poate că pentru asta și plăteam.

— Păi, să văd ce pot face, am spus eu.

S-a auzit sunetul ascuțit al soneriei, urmat de trei bubuituri furioase în ușa de la intrare. Alec s-a ridicat în aceeași clipă și a pornit-o înapoi, spre baie, cu pași furișați, care trădau o îndelungată experiență, mimând cu palma lama cuțitului dus la gât. Își smuci capul cu un gest sălbatic și dispăru.

Am tras zăvorul cu țigara și paharul în mână și am deschis ușa. Un tip masiv, cu părul vâlvoi, se sprijinea de tocul ușii de parcă ar fi fost sfârșit de oboseală și își freca ochii cu pumnii. Zâmbetul mic și trudit nu era îmbibat de prea multă veselie. Da, era mare, atârna cam cât mine. Costumul lucios, dintr-un material plin, își arăta adevărata culoare la capătul coridorului

— Da?

— Domnul Llewellyn? spuse el, ridicându-și capul.

Nu se aștepta să dea de mine, de unul ca mine. N-am subțirimea și aspectul de dandy al lui Alec, șiretenia curvească a disperatului perfect. Nu se aștepta să dea de mine, de un tip care să-i semene.

— Cine întreabă?

— E cumva, din întâmplare, domnul Llewellyn acasă? L-am prins? Te supără dacă arunc o privire?

— Aici nu intri.

— Nu e vorba decât de o mică prostie, spuse el. E tare prost prietenul tău. Noi suntem niște tipi serioși. Ne supărăm doar când oamenii încep să ne prostescă. Făcu un pas înainte. Și acum, hai să lămurim lucrurile.

— Oi, am exclamat eu, făcând un pas în direcția lui. Știu eu ce fel de afaceri faceți. Cumpărați cecuri refuzate la jumătate de preț, după care începeți să stoarceți bani.

Tipul nu era vreun rupe-oase, sau sfarmă-fețe. Era doar un mărunț oștean din armata banilor, un mercenar, un aventurier. Unul că el nu te zvânta în bătaie. Te ciuruia. Te ciuruia pentru bani.

— Sunteți nițel cam în afara legii, i-am spus eu. Nu ești decât un mardeiaș. Roiu'.

Grăsanul își înfipse bărbia în piept și se răsuci pe călcâie. O clipă mi l-am imaginat la volanul mașinii lui, stacojiu și cu răsufierea tăiată, gândindu-se cum să iasă basma curată. După care scuipă pe jos și se uită chiorâș la mine.

— Să-i spui falitului tău de amic că o să ne mai vedem noi. Și o să te mai caut și pe tine.

— Să știi că m-am speriat, spusei eu.

Tipul ăsta nu avea niciun viitor în arta înspăimântării. Pur și simplu nu era înspăimântător.

— Pe cât de curând, a mai spus el și a pornit pe coridor, zornăindu-și cheile.

Am revenit în apartament. Mă simțeam reconfortat.

— S-a cărat, am spus eu și am întredeschis ușa de la baie.

...Ah, pornografia. Eileen stătea pe capacul closetului. Era goală. Ba nu, avea chiloții albi pe ea. Ba nu, era complet goală: dunga lăptoasă nu era altceva decât urma lăsată de bikini. Fata asta (mi-a venit mie dintr-odată) face mari eforturi să pară naturală – dar ce trudă o fi pe balerini, atunci când încearcă să joace rolul de marionete?... Picioarele i se bălângăneau pe umerii lui Alec în lumina albă și crudă. Alec se întoarse spre mine cu o expresie vexată. S-a întors și ea. Ochii ei deschiși trădau un angajament lipsit de chef, de parcă ar fi privit într-o oglindă, fără ca imaginea de acolo să-i facă vreo plăcere. Gura îi era și mai ciudată. Deci, acolo *își găsiseră* loc chiloții. Marginile lor cu volănașe i se aveau dintre buze ca un buchet frânt.

Am pus cecul pe pat. În timp ce mă îndreptam spre scările de la capătul coridorului, am auzit ceva, cât se poate de clar și ritmat, un sunet care imită suferința acceptată, sunetul produs de copilul gata să strănute, am auzit ceva care îmi spunea că Eileen era o fabrică de zgomote căreia îi sârise călușul.

Fat Paul se aplecase și trăgea de zăvoarele mari și negre. Și tot acum, Doris Arthur intră în Shakespeare, întrebându-se încotro să-și îndrepte zâmbetul recunoscător. Dar Fat Paul continua să-și țină capul aplecat ca un cerber, ca o gorilă... Fielding Goodney mi-a spus că Doris e „un geniu feminist”. Inițial am crezut că era vorba doar de o manieră mai nostimă de a se referi la un talent al patului, dar acum nu mai sunt așa de sigur. Am sorbit din pahar, lăsând-o să mă caute prin semiîntunericul care învăluia localul. La urma urmelor, Doris era beneficiara unei pregătiri universitare la Harvard. Putea să găsească și

singură drumul. Ca o regulă, îi urăsc pe cei care beneficiază de pregătire universitară. Urăsc oamenii cu diplome, nivelul O, de nota unsprezece, teste Iowa, diplome de stenografie... Dar și voi mă urâți pe mine, nu-i așa? Da, da. Pentru că eu sunt omul nou, omul care are bani, dar care nu-i investește decât în urâtenie. La care eu adaug: nu ne-ați acceptat niciodată cu adevărat. Poate ați crezut că ne acceptați, dar n-ați făcut-o niciodată. V-ați mulțumit, doar, să ne aruncați niște bani.

Și ne-ați spus să ne vedem de drum... Cât privește feminismul, pot spune că mă simțeam în postura celui care stăpânește gloata cu o mână de fier și care, atunci când e iritat de incursiuni supărătoare, își cheamă Doamnele și le spune calm: Okay, deci vreți o porție din chestia asta. Și ce vă reține? Am crezut că sunteți fericite făcând chestia ailaltă. Milioane de ani n-ați scos un cuvânt. Acum să vă aud. Dar sunt un bărbat rezonabil. Curând vom obține o concesiune în operațiunile noastre din afara orașului. Dacă totul decurge normal și dacă nu vă pătați bunul renume, atunci, cine știe, am putea să...

— John Seif?

Stătea în fața mea, dreaptă, privindu-mă ținută. Oricât de agresive și imperative ar fi fetele, ele nu își pierd niciodată acel aer de așteptare emoționată. Cel puțin așa sper. Purta niște pantaloni de stambă largi și o jachetă multi-peticită – haine antiviol, haine măciucă. Nu aveau niciun efect. Uite că e cineva, și mă gândeam la mine, e cineva pe care face să-l violezi. Un avocat bun te face scăpat doar cu doi ani. Azi nu e așa de rău la întristarea. Au ping-pong, televizor, celule individuale.

— Ia loc, Doris, am spus cât se poate de calm. Îți iau ceva de băut Fat Paul!

— Beau doar apă.

— Apă minerală, sau de la robinet?

— De la robinet e foarte bună.

M-am săltat de la masă și m-am târât până la bar în cogeamite costumul meu. M-am întors. Doris se uita în jurul ei cu ochiul unui antropolog... Acum câteva luni, Fielding îmi trimisese un exemplar din prima carte a gagicii, un volumaș de nuvele. După cât se pare, tânăra Doris se descurcase binișor în America. Tăieturile subliniate pe care le promisem prin poștă de la biroul lui Fielding din Los Angeles îi lăudau originalitatea și erotismul neobișnuit. Din anumite motive, cartea fusese intitulată *Înaltul stil ironic*. Din alte motive, una din istorioare avea același titlu. Noaptea târziu, mi-am aruncat ochii trudiți peste câteva din poveștile alea, în căutarea neobișnuitei forțe erotice. Am citit-o pe cea intitulată „Înaltul stil ironic”. Era vorba de un vagabond care folosea exclusiv citate din Shakespeare. Nu făcea decât să cerșească, să lenevească și să mai ciupească și el câte ceva, dar în tot acest timp vorbea din

Shakespeare. Mi-e greu să vă explic ce pacoste mai era și vagabondul ăsta. Oricum, până și eu am reușit să-mi dau seama că dialogul ei, atât de direct, era foarte alert, și că tocmai de aceea era plătită. Fielding spusese că Doris e o prințesă evreică. Fără îndoială că o puteai privi ca pe o mică minune, o adevărată albină din Africa de Nord, cu un ten satanic, cu ochi negri și fierbinți, cu o gură de foc, gata să sfâșie... Doamne! Nu e de mirare că se uita așa la mine.

Probabil că nu îți poți stăpâni o asemenea privire. E de necontrolat. Trecea direct prin aburul mahnurii mele, desfăcându-i toate cele șapte văluri.

La fel ca Bill de la *Box Office*, Doris a scos un bloc-notes și m-a privit încurajator.

— Ideea originală, șopti ea. Vrei să-mi spui câteva cuvinte despre ea? Adică unde are loc acțiunea?

— Cum?

— Am întrebat unde are loc acțiunea.

— Aici, am răspuns eu, ridicând din umeri.

Ne plimbarăm triști privirile prin bolta care fusese transformată pe jumătate – la lemnul de trandafir, la plușul jilav, la perdelele care atârnau moi peste geamurile murdare, la postavul tocit al mesei de biliard, la pocherul mecanic, la Fat Paul cu ochii lui șterși, cu fața lui de cârciumar, cu gura căzută în timp ce urmărea marșul ticăit al pendulului spre amiază.

— Aici. M-am născut la etaj. Asta e proprietatea tatălui meu.

— Nu zău!

Expresia glumeață își luă în mod ciudat zborul de pe buzele pline, de un măsliniu viu. Dinții îi sunt ca niște perie, perlele din stridia de la Shakespeare. Am tras aerul cu zgomot și am spus:

— Lucrurile stau cam așa. Există un Tată, o Mamă, un Fiu, o Amantă. Amanta e împărțită de Tată și Fiu. Inițial ea a aparținut Tatălui, dar Fiul a dat și el buzna. Fiul știe despre Tată, dar Tatăl nu știe despre Fiu. Okay? Mă urmărești? Înțelegi, Tatăl a fost...

— Am priceput.

— O futea de ani de zile și acum o făcea și Fiul în secret. Mda, și Amanta are legături cu lumea interlopă – obișnuia să se dezbrace într-un bar al lor. În fine, într-una din zile, la restaurant – lucrau cu toții într-un restaurant, sau cârciumă, sau bar, sau club. Încă nu am luat vreo hotărâre în privința asta și Amanta lucrează acolo. În fine, într-o zi – Mama și Fiul sunt foarte apropiați, și Mama are un interes special față de Amantă. Mama habar nu are de nimic. În fine, într-o zi, la restaurantul unde lucrau cu toții, sau cârciuma, sau barul, sau clubul, vine comanda zilnică de la brutărie. Tatăl și Fiul deschid o cutie cu făină. Dar acolo nu e făină – e heroină. Tatăl a avut și el legături cu lumea interlopă. El vrea să returneze marfa. Dar Fiul...

Am ținut acest discurs de atâtea ori – ca pe un fel de antrenament, încât pot să-l turui cu o fluentă fără de cusur, fără să fac nici cel mai mic efort. Și mintea mea era liberă să tropăie fără rost, așa cum face mereu când nu e sub influența stresului sau plăcerii. Gândurile mele dansează. Despre ce e vorba? Despre un dans al spaimei și al implorării, al veghii inutile. Cred că sufăr de o nouă boală a vacii, care te face să te întrebi dacă ești tu cel adevărat tot timpul, care face ca viața să-ți pară o șmecherie, un act, o glumă. Mă simt, mă simt mort. E un tip care stă pe lângă mine și din cauza căruia mă trec fiori. Și el e scriitor... Nu pot să dorm singur – asta-i clar. Am nevoie de contactul uman. Curând va trebui să-mi cumpăr așa ceva. Mă trezesc în zori și nu mai e nimic. Dar când mă trezesc noaptea, la ora minus... mai bine nu mai întreba – mai bine nu spun.

Fără ca ochii-i diavolești să mă fi slăbit o clipă, Doris și-a dat jos jacheta cu o mișcare unduitoare, tamponându-și fruntea strălucitoare cu o batistă. Cămașa ei de mătase, bărbătească, albă, strălucea și ea. Am privit-o fix și am continuat să dau din gură. Din câte îmi puteam da seama, nu avea piept deloc. Și totuși, chiar această subțirime exercita o ispitire stranie, mai cu seamă când îi priveai gâtul complicat de sportivă. Gâtul Selinei e mai plin, mai volatil, mai inflamabil, așa cum îi sunt și țâțele. În fond, care-i treaba cu țâțele? Nici n-ai nevoie de ele, nu-i așa? Doris n-are... Ușile localului s-au deschis și așa au rămas. Șirul indian pătrunde înăuntru: de data asta nu mai sunt clienții obișnuiți, nu mai sunt așa de mulți clienți în pauza de prânz, în costumele lor urâte, cu ziarul sub braț. Nu, iată-i acum pe tineri, în culorile lor artificiale și cu sănătate de fier, în zgomotul orașului și în detaliu, cu toate hainele lor și țâțele și banii lor.

— Așa că în final, îi dădeam eu înainte, ajungem la marea confruntare dintre Tată și Fiu. O, da, și...

— la spune-mi, făcu Doris, care e motivația personajului jucat de Butch Beausoleil?

— A?

— Amanta? Ea ce motivație are?

— A?

— De ce se culcă ea cu tipii ăștia doi? Tatăl îi dă bani. Okay. Dar Fiul? Ea riscă foarte mult. Și Fiul e așa un tăntălău.

— Nu știu, am răspuns eu. Poate-i cel mai sculă de basculă.

— Poftim?

— Poate e un amorez aprig.

— Asta nu-i un motiv. Așa ceva nu poate fi arătat cu dramatism. Problema cea mai importantă legată de Amantă ar fi că nu e o blondă proastă, corect? Atunci, de ce se comportă ca o proastă? Nu cred că publicul ar înghiți așa ceva o femeie respectabilă ca ea, să-și distrugă viața pentru sex? Cred că e cazul să producem un motiv serios.

Fat Paul trecu pe lângă noi.

— A început Veronica, mi-a spus el făcând semnul unor țate babane: două palme convexe, ridicate și încordate.

Doris își ridică dulce privirea

— Ah, voi, gagicuțelor. Voi, scriitoarelor. Ia hai, am exclamat eu.

Am condus-o, ținând-o de mâna-i rece și osoasă. Am trecut prin praful umed al draperiei, pătrunzând în zgomotul mai intens, în fumul mai gros, în băutura mai multă. Douăzeci de bărbați gălăgioși urmăreau evoluția femeii mari de pe scena mică. Era neagră ca un păianjen și mare și știa meserie – cu fața inexpressivă, așa cum trebuia să fie. Câteva minute a dansat încet, apoi se aplecă pe jumătate peste scaunul cu spetează dreaptă. Acum una din mâini uni sânii abundenți, iar cealaltă alunecă pe paielele chiloților, strecurându-se înăuntru, unde se puse pe treabă.

M-am aplecat și am șoptit în broderia urechii lui Doris:

— Vezi bine, sau vrei să stai în fața mea? Spune-mi ceva. Motivația ei care e? Dar a lor? Ascultă, urcăm la tine, unde îți voi ține o lecție cu adevărat lungă despre motivație.

Privirea ei m-a cântărit din ochi. A dat din cap și a zâmbit, apoi a trecut printre draperii, grăbită de o palmă răsunătoare care căzu peste dosul ei tare ca piatra. Am însoțit-o mormăind, în timp ce urmăream ce se întâmplă pe scenă. Nu-i așa că e frumos felul în care sunt croite toate la fel? Să le dea Domnul sănătate.

Doris își strângea grăbită lucrurile, cu jacheta aruncată pe umăr. Uau, iubito, mi-am spus eu. Da' nerăbdătoare mai ești! Poate sărim și peste prânz și trecem direct la fapte. Apoi am văzut lacrimile curgându-i ca picăturile de sudoare.

— Mulțumesc, mi-a spus ea în timp ce mă apropiam. De ani de zile nu m-am mai simțit așa de prost.

— Haide, dragă, doar știi că-ți place.

A reușit să se stăpânească. Deși făcea eforturi să vorbească, mi-a spus tot ce trebuia să aud.

— Idiotule, mi-a zis ea. Nu-mi închipuiam că mai pot exista asemenea indivizi. Chiar poți crede că femeile ca mine sunt atrase de bărbați ca tine. Dar eu nu vreau să ajung în pat cu bărbați ca tine. Nu vreau să existe bărbați ca tine.

S-a întors pe călcâie. Eu m-am avântat înainte să-i tai calea. Am ratat. În schimb, m-am prăbușit peste masă. Această manevră, combinată cu duzina de stacane cu bere și paharele de whisky cu care mă luptasem până atunci, a început să mă împingă spre ceva. Mi s-a părut că greața a început să mi se ridice spre gât. De fapt, greața îmi dispăruse fără urmă, înecată într-altă tonă de băutură. În timp ce urcam scările, curățindu-mi costumul de cioburile ude, am observat că tatăl meu mă privea prin crăpătura draperiilor roșii. M-am uitat la el zăpăcit, așteptând o reacție

din partea lui. Dar el îmi aruncă o privire scârbită, care îmi cerea să dispar, după care se retrase în umbră cu băutura lui.

Zece minute mai târziu, continuam să-mi răcoresc fruntea, ținând-o lipită de piatra rece și lucioasă a pisoarului din Shakespeare. Mi-am ridicat capul și, în timp ce mă tot încruntam, am vărsat pe cuvintele înscrise pe faianța verzuie. **MOARTE TUTUROR NEGRILOR, VIOLUL E UN RAHAT, SĂ-L IA DRACU' PE KOFF.**

— Cine e Koff? mi-am bâlbâit eu întrebarea. Mda, bun, să-l ia dracu', oricine ar fi.

După siestă m-am simțit ceva mai bine, ba chiar m-am cățărat plin de curaj, deși cam șovăitor, de pe bancheta din spate pe locul din față, oprindu-mă doar să-mi desfac cracul sfâșiat al pantalonului de pe frâna de mână. Apoi mi-am condus singur Fiasco-ul purpuriu acasă – de la Pimlico la Portobello. Fiasco-ul meu e o mașină frumoasă, coupé, care e plină de forță, zgomot și furie. Fiasco-ul e bucuria și mândria mea. Procedând ca un adevărat prieten, i-am împrumutat mașina lui Alec Llewellyn cât timp eu am fost în New York și ce mi-a fost dat să găsesc la întoarcere? Un munte de bilete de parcare și de rahați de păsări, roata de rezervă făcută praf, un zgomot nou și rău ca o râșniță, și toate luminile de la bord clipind resemnate. Ce i-o fi făcut tipul ăsta marelui, incomparabilului meu Fiasco? Ai impresia că a locuit în el, că l-a subînchiriat. Sunt oameni care nu au stofă deloc. Ar fi trebuit să-i vedeți pe băieții de la garaj, livizi de invidie și plini de admirație, când Fiasco-ul e condus – sau, după caz, împins, tractat, sau, cum s-a întâmplat o dată, cărat cu elicopterul – în curtea lor plină de gunoaie. E temperamental Fiasco-ul meu, ca toți caii de curse, poezii și bucătarii șefi. Nu te poți aștepta să se poarte ca un Mistral sau un Alibi vechi. L-am cumpărat anul trecut

pe o sumă uriașă. Sunt unii – și printre ei probabil și Alec – care cred că Fiasco-ul păcătuiește prin ostentație, că Fiasco-ul e de un gust îndoielnic. Da' ce știu *ei*?

Mașina și cu mine ne-am târât blestemând până acasă. Aici nu se mai poate parca. Nici chiar duminică după-amiază nu mai poți parca aici. Poți să parchezi pe lângă oameni. Oamenii pot să parcheze pe lângă tine. Mașinile se înmulțesc în timp ce casele se împuținează. Casele se împart la doi, la patru, la șaisprezece. Dacă un proprietar sau un antreprenor găsește o cameră încăpătoare, o transformă într-un labirint, într-un puzzle chinezesc. Placa pe care sunt puse butoanele soneriilor de la intrarea în clădiri seamănă cu tabloul de comandă al străvechilor aeronave. Camerele se divid, camerele se multiplică. Numărul proprietarilor crește – casele sunt parcate câte trei. Și oamenii se înmulțesc, se împart și se despart. Când cresc necazurile, împărțim pierderile. Nu e de mirare că dăm cu capul de pereți... îmi place să-mi consider apartamentul din West London drept un cuibușor de playboy, ceea ce, de fapt, nu are niciun efect asupra apartamentului meu, care rămâne o locuință, un bârlog, un șopron – un ogeac nenorocit. Miroase a burlac, a burlăcie: până și eu o simt (nu lăsa singurătatea să îți intre în casă, în oase. După un timp singurătatea îți va pătrunde în oase). Ca un adolescent, tremurând și cu gura deschisă, sărmanul meu apartament tânjește după o prezență feminină. Același lucru mi se întâmplă și mie. (Capotul ei, cremele hidratante, caseta cu bijuterii din sertarul cu desuuri – nu mai sunt aici, toate au dispărut.) În casa mea sunt îngrămădite covoare crem, o canapea acoperită cu piele de rinocer și un pat oval cu o cuvertură de satin negru. Niciunul din aceste obiecte nu îmi aparține. Pereții tapetați cu voal nu sunt ai mei. Totul e închiriat. Închiriez apa, căldura, lumina. Închiriez ceaiul cu plicul. Locuiesc aici de zece ani și nimic

nu e al meu. Apartamentul meu e mic și mă costă o groază de bani.

Stând în colțul de nord al bucătăriei, îi urmăresc pe practicanții de jogging cu picioarele lor subțiri, care se îndreaptă spre Parc, undeva în sud. E aproape la fel de rău ca în New York. O parte din grăsanii ăștia gâfâitori, unii din acești mărunți și tardivi pasionați, aleargă ca și cum ar urca un deal, un munte. Generația mea, noi am declanșat toată povestea asta. Acum vor să se păstreze în formă pentru totdeauna. Anii șaiszeci ne-au învățat că lucrul cel mai oribil e să fii bătrân. Eu sunt produsul anilor șaiszeci – un produs ascultător, serios, supus al anilor șaiszeci – dar din acest punct de vedere, simpatiile mele coboară mult mai jos în timp, spre zilele de mult apuse, când nimănui nu îi pasă că arăta tot timpul ca un mort. Am continuat să mă uit pe ferestrele fantomatice, poluate, pătate cu nicotină ale casei mele, la alergătorii în echipamentul lor de copii. Duceți-vă acasă, am spus eu. Duceți-vă acasă și umflați-vă cu cartofi. Ieri mi-am luat-o de trei ori la labă. Și de fiecare dată mi-a fost greu. Sunt cazuri când trebuie să te pui serios pe treabă, așa cum procedezi în cazul tuturor celorlalte exerciții. Pur și simplu e vorba de voință. Cel care are curajul să-mi spună că laba nu e o chestie de exercițiu, nu știe ce spune. A treia oară era cât pe ce să sufăr un atac de inimă. Fac fel de fel de exerciții fizice. Urc și cobor scări. Iau taxiuri și frecventez restaurante. Merg pe jos până la Butcher's Arm și London Apprentice. Tușesc foarte mult. Borăsc destul de des, ceea ce, în mod sigur îți întoarce mâțele pe dos. Strănut și beau cât cuprinde. Mă culc și mă scol, adesea de câteva ori pe zi... A, ai avut ocazia să mă vezi în cea mai bună formă în New York, când am fost cel mai disciplinat, cel mai hotărât, cel mai dinamic. Aici constat că am tendința de a mă prăbuși. Aici nu e nimic de făcut și nici n-ai cu cine să faci ceva. Nu fac niciodată nimic. Aș vrea să

dau peste cineva cu care s-o înșel pe Selina. Am crezut că micuța Doris, de pildă, e mortală. Femei! Băutură! Starea de beție permanentă îți provoacă un mare dezavantaj în relațiile cu doamnele – deși Fielding m-a uimit ieri la telefon, spunându-mi ce lovitură am dat cu Butch Beausoleil. Da, în New York ai avut ocazia să mă vezi în forma mea cea mai bună, când am fost cel mai duios și l-am avut din plin pe vino-ncoace. O, de-ar fi aici cel puțin o parte din spiritul New York-ului! Acolo poți să fii cu totul dat peste cap și beat, și toată lumea te crede plin de vigoare și european. Recunosc, am făcut și greșeli, așa cum ni se întâmplă tuturor când ne ducem acolo să sondăm terenul. Așa de pildă, am răcnit să mi se dea și mai multă băutură la ora două și cincisprezece în restaurante dietetice. Sau am provocat lumea să cânte prin baruri și n-am ocolit nici măcar o dată cluburile de noapte și discotecile. Într-o dimineață, în timpul penultimei mele călătorii peste ocean, l-am însoțit pe Fielding la un mic dejun de afaceri, pentru niște discuții preliminare cu trei bogătani, într-un apartament rezervat la un hotel de cinci stele din Sutton Place. La jumătatea expunerii mele, tirbușonul greții mi s-a înfipt în gât. l-am dat drumul în closetul învecinat, mare și cu o acustică splendidă: sunetul asemănător unui hipopotam care explodează s-a revărsat prin ușa deschisă într-o cuadrofonie perfectă (așa cum a explicat Fielding mai târziu). Când am revenit, mi s-au aruncat două-trei priviri ciudate, semn că stricasem totul, ceea ce nu cred însă că m-a afectat în niciun fel. Dacă aș fi fost în locul lor, spectacolul m-ar fi distrat. Îmi pică numai bine pe suflet să-l văd pe câte unul terminat – și atenție, făcându-și-o cu propria-i mână. Fără să fie lovit de ceva din afară, sau de neșansă, singura care mă sperie. Dar în America oamenii sunt ceva mai puritani, de unde și privirile acelea de o solitudine neîncrezătoare, la micul dejun din dimineața aceea cu suc și

ouă jumări și cafeaua care bolborosea în cafetierele grele de argint, în timp ce încercam să vorbesc. Am făcut un zgomot extraordinar – am auzit iar acel zgomot acum câteva zile, când încercam să storc ultimii stropi de ketchup din roșia de plastic. N-a fost nicio chestie. Beat fiind, am început să plâng ca un isteric, așa că a trebuit să fiu ajutat să cobor scările până la Autocrat A fost o situație tare tâmpită. Nu-mi place să văd femei într-o asemenea stare. Mă bucură faptul că se întâmplă numai rar să întâlnești femei în halul ăsta. Mai dau uneori peste vreo blondă făcută praf în vreo cârciumă îngrozitoare... Ce s-a întâmplat în noaptea aia, în noaptea aceea în Berkeley? Ce s-a întâmplat? Ceva s-a... Am dezlegat un mister minor. Acum știu cum am reușit să prind avionul la New York. Fielding a telefonat la JFK și a anunțat compania Trans American că există o bombă la bordul avionului meu. „N-a fost nicio scofală”, mi-a spus Fielding la telefon. „Întotdeauna procedez așa când sunt în întârziere. Întârziatii sunt trecuți printr-un filtru, dar nu și cei de la clasa întâi. Nu e rentabil.

Dar mai e și un al doilea mister, un mister care persistă.

În după-amiaza acestei duminici trec de la bucătărie la dormitor. Deschid ușile albe ale șifonierului și scot din el costumul pe care l-am purtat în ultima seară la New York. Iau pantalonul și îl întind pe pat, operație pe care am mai făcut-o de câteva ori. Pe cutele laterale care încadrează șlițul s-a lățit o pată de culoare închisă pe fondul cafeniu, pată care se termină cu dâre subțiri pe fiecare crac. Conturul de murdărie de pe material pârlăie abia auzit când e atins. Ce să fie? Să fi sărit apa din robinet? Nu. E șampanie sau urină. Cred că știu care este adevărul. Amintirea e pe aici pe undeva, își are propria ei ființă – dar, când o atingi, te trec fiori de silă. Ah! Să nu o lași să mă atingă! Ține-o cât mai departe... Așa că am încuiat costumul la loc, înapoi în

celulă, alături de ceilalți complici la crimă, bine închis peste noapte, departe de mine.

Dar lipsește ceva și din prezent. Nu ești tentat să crezi asta? Mobilă, pestriță și plină de șarm, viața mea arată bine – oricum, pe hârtie – dar cred că am căzut cu toții de acord că am o problemă. Nu e așa? Și atunci despre ce e vorba? Fraților, faceți ce trebuie și ajutați-mă să intru. Ajutați-mă să ies. O să-mi spuneți că e din cauza băuturii... dar băutura nu e ceva minunat, vă asigur eu, băutura nu reprezintă nimic nou. Altceva e nou. Mă simt invadat, prostit, dat peste cap. Aud voci ciudate și vorbesc limbi strănii. Îmi vin idei care mă depășesc cu mult. Mă simt violat. Am deschis ziarul ca să descopăr că, în timpul absenței mele, întreaga Anglie a fost pârjolită de agitații și revolte, de ciocniri sociale în suburbiile incendiate. Din câte am aflat, șomajul a provocat toată nebunia. Știu *ce simțiți*, mi-am spus eu. Și *eu simt la fel ca voi*. Nici eu nu prea am multe de făcut cât e ziua de lungă. Stau aici, lipsit de apărare, cu mintea zvâcnind de durerea urechii și de zvonuri. De ce? Vă spun eu. Citadelele interioare o iau razna din cauza haosului financiar – dar eu am bani, cu lopata, și o să fac încă și mai mulți. Ce lipsește? Ce dracu' mai e?

Împins de un resort pe care nu-l înțeleg (și cam așa e modul în care reacționez eu de la un timp), m-am dus în camera alăturată și mi-am aruncat ochii peste colecția mea de cărți: *Ghidul impozitelor*, *Comoara din insulă*, *Cămătarii*, *Timon din Atena*, *Consortiul*, *Prietenul nostru comun*, *Cumpără, cumpără, cumpără*, *Silas Marner*, *Succesul*, *Povestea vânzătorului de indulgențe*, *Confesiunile unui judecător*, *Diamantul mare cât hotelul Ritz*, *Moștenirea amețistului* – și cam atât. (Cea mai mare parte a cărților serioase au aparținut predecesoarelor Selinei, cu excepția *Cămătarilor*, pe care, din câte îmi amintesc, mi-am

cumpărat-o eu.) M-am holbat la combina mea muzicală ultrasofisticată. Cu mulți ani în urmă am depășit faza rock, fără ca de atunci să mă mai pasioneze vreun alt gen. Am așteptat, am mai întârziat prin preajmă, dar nu s-a întâmplat nimic. Matineul TV e doar un vis, o șoaptă. O să mai întârzii o vreme și în așteptarea lui. Sau poate că nu. Urmărirea programelor TV e una din marile mele pasiuni, unul din principalele mele talente. La fel de expert sunt și în filmele – video: cu diavoli, măceluri, pornografiei. Atunci când accept ideea de a-mi analiza hobbyurile, constat că toate au o tendință pornografică. Elementul autosatisfacerii e bine subliniat. Fast food, spectacolele sexy, jocurile spațiale, automatele, porcăriile video, revistele cu nuduri, băutură, cârciumi, lupte, televiziune și luatul la labă. Am o presimțire legată de labelle astea și de frecvența lor epuizantă. Am nevoie de acel contact uman. Și cum aici nu e nicio ființă omenească, trebuie să o fac singur. Cel puțin laba e gratuită, de pomană, nu cere bani.

Pe măsuta din cuart de lângă sofa cu husă de culoarea cartofului, și-a desfăcut evantaiul teancul de scrisori nedeschise, aruncate neglijent. De când a reprezentat corespondența un subiect de sine stătător în viața mea? Când mă uit la dreptunghiurile din pachet, când, în cele din urmă, rup plicurile, croindu-mi cu un mârâit drum printre rugămințile și ofertele ca niște capcane ale acestor scrisori cerșetoare, îmi vine să spun: Uite ce e, n-am putea să schimbăm subiectul? Cel puțin o singură dată în toți anii ăștia? Nu mai avem nimic altceva de discutat?... Dar, pentru numele Domnului, când am primit eu ultima scrisoare de dragoste? Și când am scris-o pe ultima?

Era șase și jumătate. Era momentul să-mi pun cenușă-n cap. Am sunat-o pe Doris Arthur la hotel și mi-am cerut mii de scuze. Câte scuze pot intra într-un om? Când mă voi întoarce în America. Voi avea nevoie de mult mai

multe articole din produsul ăsta – pentru Martina... Doris m-a iertat destul de ușor. Toate fac așa la început. În plus, câștigă o sută de mii de parai ca să-și manifeste interesul. Apoi am găsit un pix, un blocnotes, câteva plicuri și niște timbre. Mi-am deschis carnetul de cecuri. În timp ce lucram, îmi șopteam mie și banilor.

Ultima scrisoare avea adresa scrisă de mână și mi se adresa cu Mr John Seif Esquire. Pe când răsfoiam teancul kaki, în dimineața îngrozitoare a întoarcerii mele de la New York (stând în amiaza londoneză, în apartamentul pustiu, cu ceva de băut, ca, de exemplu, gin cu un pahar de apă minerală la șase a.m. – asta vrându-se o veste bună atât pentru trup cât și pentru suflet), în căutarea unei amicale mâini de ajutor, ochii mi-au căzut pe literele stângace și am pipăit scrisoarea în căutarea unui memento plin de tact venit de la specialistul în măduvă, de la psihiatru, de la expertul în cardiologie. Acum adresele sunt scrise de fătute: astfel scrisoarea are un aer personal. Dar scrisoarea asta avea, oricum, propria-i personalitate. Am rupt-o cu inima bătându-mi tare.

John scumpule

Iamă înapoi. Numi vine să cred că a-i vorbit serios. Cum să crezi tu așa ceva despre mine. Să trimiți după mine te rog, Nu știu ce să mă fac dacă tu nu ești aici să ai grijă de mine.

Cu dragoste, A ta Selina XXXXXX

PS. Sunt lefteră.

Periculos de excitat, impulsionat de o poftă de care nu mă mai îndoiam, mi-am turnat ceva de băut și am parcurs în grabă scrisoarea în căutarea unui fir. Ștampila era a poștei din Stratford-upon-Avon. Data era de acum zece zile. Scrisoarea purta antetul Hotel-Casino, Cymbeline, și un număr de telefon din șapte cifre, grupate două și cinci... Ce era povestea asta cu iarnă înapoi? Și care erau acele teribile

cuvinte pe care trebuie să le fi spus? Nu era pentru prima oară când mă târam iar spre ajunul plecării mele la New York Ce se întâmplase? Am invitat-o pe Selina la o cină într-un restaurant scump. Ne-am certat cumplit din cauza banilor. Ajunși acasă, a urmat o ședință amoroasă de rămas bun, bogată în amănunte, cu o Selină plină de talente și suferință, și eu mai carnal ca oricând. După care, din câte îmi amintesc, au urmat câteva păhărele și pregătirea de culcare. Cu alte cuvinte, o seară cât se poate de obișnuită. Poate că, în încheiere, să mai fi spus câteva porcării, dar și asta intra în rutina zilnică. Când m-am trezit a doua zi, la prânz, Selina își luase de mult zborul. Dar n-am acordat nici acestui fapt vreo atenție. Mi-am băut cafeaua irlandeză⁷, mi-am împachetat lucrurile, și am scris numărul de telefon pe peretele bucătăriei.

A răspuns o voce de bărbat care a fost imediat de acord să-mi facă legătura.

— Știam că tu ești, a spus ea repede, cu șoapta răgușită în glasul-i parșiv.

— Vino aici. Hai acasă, i-am răspuns eu pe același ton. Te vreau. Acum.

— O, bărbatul meu. Ce e viața fără tine?

— Ia un taxi.

— Un taxi?

— Chiar acum.

— Da.

— Pe curând.

— Da.

Am făcut o tură prin apartament. Am luat scrisoarea. Cum mă mai mâncau și îmi ardeau ochii. Știi ceva? Era prima dată când îi vedeam scrisul – semnătura strâmbă,

⁷ Cafea combinată cu whisky irlandez și frișcă.

necultivată, sărutările ei mâzgălite. Cum era posibil? Vreau să spun că nu suntem chiar cel mai expresiv cuplu, dar totuși... La naiba, suntem de doi ani împreună, și nici măcar un bilet? Am trântit scrisoarea. Mi-am ridicat privirea. Dar ea mi-a văzut vreodată semnătura? Da, a văzut-o, pe note de plată, pe cărți de credit, pe cecuri.

Am hoinărit pe promontoriile înspumate. Ce treabă aveam? Să cumpăr șampanie. Selinei îi place enorm să cheltuiască. Pornografia nu se poate face cu jumătăți de măsură. Pornografia și banii sunt într-o strânsă legătură, și trebuie plătite taxele acestei combinații... Cymbeline, da? Am avut ocazia să mai stau în bomba aia – cu una sau alta din predecesoarele Selinei, modele sau creatoare, vreo Cindy, ori Lindy, sau Judy ori Trudy. E o cârciumă de lux și tripou, unde se merge pe datorie, un loc foarte scump, plin de yankei și canadieni, de vânzători de ponturi turfiste, curve, pești, boarfe murdare care trudesec în weekend. Vil recomand. Odată eram în Stratford și făceam niște reclame pentru un nou produs crocant din carne de porc și ouă numit Hamlette⁸, care putea fi un baptist, sau o ruladă, sau un erou. Am avut la dispoziție un teatru și totul s-a filmat pe scenă. Era și un actor în negru, cu tigva și globul, boscorodit de fătuca pe care o împinsese în păcat. Când, deodată, apare o prospătură în chiloți și sutien, care aduce o tavă cu doi hamleți aburinzi. Ea îi face semn cu ochiul – și gata-i treaba. Toate reclamele mele au drept personaj o tipă în chiloți și sutien. E un fel de marcă a fabricii. Nimeni n-a spus că reclamele mele ar fi subtile. Dar, tăticule, fac să se vândă minuterile într-un minut.

Am țâșnit din lumina lichidă și albă în împărăția prismatică a trăsăului. Doamne, e la băutură cu nemiluita

⁸ Joc de cuvinte în original, care pleacă de la ham = șuncă și omlette = omletă.

aici, și mai cu seamă din producția de vârf – butoaie cu vin de Xeres din Nigeria, sticle cu vin de Porto din Alaska. Există până și un produs numit Alkohol, vândut în recipiente de plastic fără etichetă. Acest depozit de băuturi trebuie să-și fi început activitatea ca un răspuns la prezența din abundență a cerșetoarelor, vagabonzilor și bețivanilor împleticiți care bântuiau prin această parte a orașului. Printre rafturi se îțeau în lumina tremurătoare figuri groaznice. În timp ce mă aflam în salonul rezervat whisky-ului, un tip a cărui respirație plină de rumeguș îl anunța de la mare distanță s-a ivit în spatele meu ca o salamandră de foc și sânge. Bin! în glasul tărăgănat se strecurase abia auzit tonul rugăminții stăruitoare și al dezvinovățirii în timp ce el arăta spre cicatricea proaspătă care îi brăzda obrazul ciupit de vărsat. Nu, amice, mi-am spus eu – n-ai voie să cerșești aici: așa ceva alungă clienții. I-aș fi dat eu o liră, doar să-l țin departe de mine, dar unul din membrii triumviratului acneic care păzea casa de bani, a venit câscând și a trântit o mână grea pe umărul amărâtului, expediindu-l în strada căreia îi aparținea. Afară, Bătrâne. De ce? Pentru că așa au hotărât banii. Am luat trei sticle de șampanie franțuzească. La casă mi-au verificat cartea de credit în broșurică în care sunt trecute fraudele bancare și autorii dovediți. Apoi mi-am făcut o intrare zgomotoasă în următoarea încăpere a palatului, unde o gagicuță aflată într-un fel de colivie onorează cecuri 24 din 24, serviciu pentru care încasează un comision care e jumătate din banii ce ți se cuvin. De fapt, e mai mult de jumătate, sau, cel puțin, așa ți se pare. Comisionul crește neconținut. Într-o bună zi voi veni aici cu un cec pentru cincizeci de lire, îl voi da, voi aștepta puțin, după care voi întreba: „Hai odată, ce se aude cu banii ăia?” iar fătuca din cușcă își va ridica privirea, spunându-mi: „Nu știi să citești? Acum îi reținem pe toți”.

Am mers spre casă pe drumuri ocolite doar ca să-mi omor timpul până la venirea ei – expirata mea Selina, selecta mea Selina, Selina, a cărei cotație la bursa de mărfuri era iar în scădere. Cum îmi mai place. Cât de mult poate să-mi placă. Ca și Selina, zona asta va ajunge departe. Cândva exista vizavi un restaurant italian ajuns la a treia generație: avea fețe de masă din olandă și chelnerițe cu fundul mare, îmbrăcate în negru, cu o ținută foarte sobră. Astăzi s-a transformat într-un Burger Den. Pe aceeași stradă există și un Burger Hutch. Mai există și un Burger Shack și un Burger Bower. Mâncarea la minut înseamnă bani la minut. Știu: doar și eu am pus umărul. Mai e loc și pentru alte asemenea localuri ca să scoată un ban. Fiecare fereastră puternic luminată scoate la iveală un butic. De câte buticuri luminate a giorno are nevoie o stradă – de treizeci, de patruzeci? Cândva exista aici o librărie ale cărei cărți erau așezate în ordine alfabetică și în funcție de tematică. Nu mai există. Locul nu avea ceea ce se cere: vad comercial. În locul librăriei e acum un butic bine luminat, condus de trei tipe bine bronzate, cu zâmbete înțepate. Cândva exista un magazin cu articole muzicale (flauturi, chitare, partituri). S-a transformat într-un hipermarket cu suveniruri. Deunăzi exista o sală pentru licitații: acum e un video club. Magazinul cu delicatese cușer – un salon de masaj. Ai înțeles? Am drumul deschis spre lume. Sunt mulțumit Da, sunt. Păcat de restaurant – eu eram clientul obișnuit și Selinei îi plăcea – dar cealaltă afacere nu mi-a fost de mare folos, așa că mă bucur că s-a terminat.

Strecurându-mă afară din trenul aglomerat, m-am îndreptat spre păienjenișul mai liniștit al scuarurilor prăfuite și al hotelurilor igrasioase. Sunt înnobilate, umidificate, marmorizate. Directori, bogătani, tineri căsătoriți cu fețe ascuțite, se mută cu toții aici și își țin sub observație zona de acțiune. Își fac deja apariția ciudatele

pseudo-celebrități din cartierul meu. Un actor bătrân care cântă arii de inimă albastră în bombele de pe străzile mărginașe. O crainică a unui post de radio, pe care o văd uneori înghesuindu-și copiii în Boomerangul hodorogit. Zilnic, un realizator ratat de talk-show-uri și un fost examiner la concursurile cine știe-câștigă, astăzi alcoolici, iau masa îmbufnați la Kebab House din Zilehester Gardens. A, da, mai e și un scriitor care stă lângă mine. Mi l-a arătat o dată un tip pe când eram în cârciumă și de atunci l-am tot văzut pierzându-și vremea prin Family Fun, salonul de jocuri electronice, sau târându-și săculețul albastru pentru rufe la spălătoria automată. Nu pot să cred că scriitorii pot să câștige atât de mult, nu-i așa?... Se oprește și se holbează la mine. Are o față mică și neîncrezătoare, totodată șireată, cu aerul unei trufașe conveniențe în zâmbetu-i viclean. Mi se face pielea de găină. „Vrei să mai facem o dată cunoștință?” i-am strigat eu mai de mult de vizavi, după care i-am făcut semnul V cu degetele și i-am arătat pumnul amenințător. Mi s-a spus că pe scriitor îl cheamă Martin Amis. N-am auzit niciodată de el. Tu știi ceva scris de el?... Mi-am ridicat privirea cu o tresărire: o vreme fără vreme deocamdată. Uneori, când aerul e așa de cenușiu ca acum – de un cenușiu impecabil, o adevărată negare a însăși ideii de culoare – și milioanele de pitici își înalță capul, e greu să deosebești aerul de impuritățile din ochii noștri omenești, ca și cum căzătoarele arabescuri pufoase de praf purtate spre înalt ar face parte din substanța însăși, ploaie, spori, lacrimi, ceață, mizerie. Probabil că în asemenea momente cerul nu e altceva decât suma mizeriei din ochii noștri omenești.

Totul e în ordine. M-am întors în apartamentul meu. Cearșafurile au fost schimbate, ciorapii dați la murdare, revistele ascunse. Eu însumi mă simt bine primenit și

dichisit Curând se va auzi soneria și Selina va fi aici cu ochii ei de pisică persană, cu necessaire-ul ei, cu gura ei fierbinte, cu desuuri de profesionistă, cu încheieturile mâinilor zgâriate, cu parfumuri de budoar și, probabil, cu aroma altor bărbați. Ținând, însă, cont că totul se desfășoară sub auspiciile pornografiei, totul e în ordine, totul e okay. Merge. Până să-ți povestesc secretele mele de alcov cu Selina, va trebui întâi să te cunosc mai bine. Dar poate că o să-ți spun și așa. În fond, cui îi pasă? Mie nu. E infidelă? Face amor cu alți bărbați pentru bani? Nu, în niciun caz Selina mea. Pur și simplu face filme pornografice pentru vizionări private, atunci când nu sunt eu în oraș, dar asta se întâmplă numai în bătrânul meu cap. Diseară voi căpăta ce mi se cuvine. N-aș zice că îmi pasă prea mult de faptul că pornografia e în drum spre mine într-un taxi.

În timp ce șampania se răcea în micul dar puternicul meu frigider, am deschis o cutie de bere și am înghițit zece capsule de vitamina E. Sunt dependent de vitamine, sunt dependent de penicilină, sunt dependent de analgezice. Calmantele astea sunt, într-adevăr, un rahat... Am traversat apartamentul amorțit, gemând, neliniștit, neajutorat. Am rămas nemișcat. M-am așezat. Am deschis televizorul cu telecomanda cu un pocnet prevestitor, prințul de Wales s-a ivit pe ecranul închiriat. Salutare, Prințe, mi-am spus eu. Când te-ai întors? Tipul ăsta se va căsători peste o lună, sau cam așa ceva. A agățat o micuță drăgălașă pe care o cheamă Lady

Diana. După cum arată, se pare că nu-i va da niciodată prințului bătăi de cap – în niciun caz de genul acelor pe care mi le dă Selina mie... în câteva clipuri, Prințul apărea jucând polo, zburând pe aparate de luptă, cățărându-se pe munte, comandând un vas de război. Ședea în fața unui cămin, tăifăsuind în tihnă cu mama lui, Cloșca. Apoi Prințul a răspuns la întrebări despre copilăria și

tinerețea lui, privind direct în cameră. Spunea el că e tare mândru de faptul că fusese instruit în spiritul autodisciplinii încă de la o vârstă foarte fragedă. Autodisciplina, spunea Prințul, i se pare esențială pentru orice existență civilizată, A Păi nene, tare aș mai vrea să mă fi învățat și pe mine cineva despre autodisciplina – când am fost tânăr, când descoperi lumea fără să pui mâna pe ea. Ar fi putut să mă învețe mândria, demnitatea și franceza, cât timp o mai puteau face. N-ar fi fost nevoie să ridic nici măcar un deget. Dar nimeni nu m-a învățat vreodată ceva despre chestiile astea. M-am străduit să le învăț de unul singur. Am încercat să învăț singur ce e autodisciplina. Și totuși, nu reușesc să merg până la capăt cu ea (nu e prea distractivă autodisciplina) și mai totdeauna povestea se termină cu un chef pe cînste.

Am auzit țârâitul soneriei de la intrare și m-am ridicat în picioare, cu mâinile înfundate în buzunarul cu bani.

— Te-ai mai tras în ultima vreme?

În fine, seara a ajuns la momentul promis, la faza pentru care era destinată. Tocmai ne întorseserăm de la cina pe care o luaserăm la Kreutzer. Localul era locul nostru tradițional de întâlnire. Kreutzer constituie un decor scump pentru reuniunile noastre, pentru preludiile noastre sexuale, pentru minciunile noastre. Carnea a fost din belșug și vinul grozav. Am băut coniacuri și am mâncat budinci groase. Și, ca întotdeauna, am spus și am ascultat porcărele.

Selina e într-o formă excelentă, cât despre mine, eu sunt un vulcan activ de energie calorică.

— Da, a răspuns ea după o pauză, sorbindu-și șampania.

— Cu cine? Cu cineva pe care îl cunosc?

— ...Mda.

— Cel mai bine ar fi să-mi spui despre ce e vorba.

— Eram la mine în cameră. Stăteam în genunchi, pe scaunul de lângă fereastră și priveam forfota străzii. E un spectacol încântător. Apoi o mașină mare și neagră a oprit lângă hotel. Era făcută din crom și aur. Geamul a coborât și s-a ivit o mână cu douăsprezece inele care îmi făcea semn.

— Cum erai îmbrăcată?

Purta un corsaj negru încheiat între picioare, ciorapi argintii și pantofi aurii.

— Purtam o rochiță albă pe care o am din copilărie, îmi ajunge până aici. Încă nu-mi pusesem chiloții, pentru că tocmai mă îmbrăcam după baie.

— Și ce ai făcut?

A traversat camera și s-a așezat pe pat în genunchi, lângă mine. Își adună părul cu ambele mâini, dezvăluindu-și gâtul fără o nuanță fermă.

— Am ieșit din cameră și am coborât tiptil scările. Am intrat în mașina cea mare.

— Și el ce a făcut?

Am întins-o pe spate. Corsetul negru avea patruzeci de nasturi negri, fixați în șnururi de mătase de forma unor ochi. Acum mai rămăseseră treizeci și nouă. Și acum, treizeci și opt.

— El m-a tras deasupra lui. Era de parcă ai fi stat pe un cabestan, sau pe un hidrant. Mi-a pus mâinile pe umeri și a apăsat. Mi-am spus: n-o să intre în mine, n-am să-l încap niciodată. Dar a fost așa de puternic, avea mâini incredibile, ca aurul de grele. M-a durut, dar eu eram udă și durerea a durat doar o clipă și a fost dulce. Mi-am zis: sunt o pulă, sunt toată o pulă.

Mai târziu, în timp ce ea era întinsă lângă mine pe cearșaful de satin, am fumat un trabuc și mi-am terminat șampania, cu gândul la ce înseamnă să trăiești bine. Într-un fel, cred că într-adevăr vreau să trăiesc bine.

Dar cu ce preț?

În adâncul ființei mele sunt un tip cu adevărat fericit. Se spune că fericirea e balsamul durerii și din punctul ăsta de vedere sunt un fericit. Mi se întâmplă adesea să-mi îndulcesc suferința. Dar așa se întâmplă cu durerea. Și așa ajung și eu la alinarea de care se tot vorbește și la fericire.

— Știi ce-mi doresc? m-a întrebat Roger Frift. Aș vrea s-o lași mai moale în seara dinaintea întâlnirii noastre.

— Acum ce mai e?

Ar trebui să adaug că Roger e un dandy de 26 de ani, și un homosexual hiperactiv.

— E vorba de limba ta, care e toată... vreau să spun că e o chestie de bun simț. Datorită ei lucrurile mi se par mult mai urâte.

— Aici nu e vorba să ți se facă ție vreo plăcere. Tu trebuie doar să treci la acțiune. Doamne, știi numai să acuzi.

— Calmează-te. Fii liniștit... Doamne!

Nu ați putea fi prea relaxați dacă v-ați afla pe scaunul electric al lui Roger. Roger e igienistul meu, e dentistul meu. De patru ori pe an, înarmat cu pensete de forma unui cioc, cu țepușe și scule ca un cap de săgeată, Roger îmi verifică rădăcinile. E ceea ce noi numim purificarea de zgură, sau controlul tartrului. Dar ce dracu' e tâmpenia asta cu tartru? De ce nu-și alege și tartru' ăsta pe altcineva? Nu-l deranjează pe tata. Din câte știu nici cu mama n-a avut nicio treabă. Mama a murit când eu eram încă foarte mic. A murit când ea însăși era încă foarte tânără, dacă stau să mă gândesc la un lucru despre care nu prea... Măseaua din partea de vest, sus, cea care mi-a provocat atâta durere – am calmat-o acum câteva zile, ceea ce mi-a produs fericire în schimb, o, atât de multă fericire. Numai că de ieri a început să mă doară din nou. De fapt, durerea nu a încetat niciodată definitiv. Am simțit-o pulsând, torcând, lucrând

sub piele, pregătindu-și revenirea. Acum sper ca Roger să-mi calmeze durerea și să mă facă iar fericit. Și Selina are darul ăsta. Ea îmi provoacă durere. Ea mi-o calmează. Sunt fericit? Nu sunt sigur. Cu siguranță, însă, mă simt ușurat acum, când s-a întors. Cel puțin, atunci când e cu mine, nu mai e cu altcineva. După câte se pare, în noaptea aceea am învinuit-o și am alungat-o. Era în noaptea dinaintea plecării mele la New York. Nu îmi mai amintesc. După câte se pare, am făcut-o curvă, i-am aruncat în față că e o târfă care o face doar pentru bani și am azvârlit-o afară. S-a trezit zvârlită în noaptea vieții fără o lețcaie. Convingător, nu? Sau n-o fi așa? Nu mai pot să-mi amintesc. Acum nu prea mai discutăm despre ce s-a întâmplat. Discutăm despre bani. Vrea un cont comun la bancă. Ce crezi tu?

— Ooo! făcu Roger, a cărui respirație nu prea semăna nici ea a parfum, dacă vrei să știți adevărul.

În clipa aceea, gura îmi era îndopată cu un trio instrumental care bolborosea de zor.

— Oh, am suspinat eu cât mai convingător. Ia-mă încet.

— Te-a supărat ceva?

— Te referi la durere? Durere? Da, cât cuprinde. De asta și sunt aici.

— Mda, așa se pare. Uite, parcă se mișcă ceva acolo.

Așa cum rostise el „se mișcă”, ai fi putut crede că e un lucru esențial de care ai neapărată nevoie, ca mișcarea socială, mișcarea ascendentă.

— Se mișcă? Ce vrei să spui? am bolborosit eu.

— Aș putea să văd dacă mai e viu.

Roger a dat drumul turbinei.

— Simți ceva?

— Ce anume?

— Vreo apăsare?

— Pe măsă? Nu.

— Vreo jenă? Nu prea mai are viață în ea, murmură Roger.

Când am auzit-o și pe asta am scuipat sârmele care îmi țineau dinții și spreziurile și am sărit în picioare.

— Ce tot îndrugi acolo? Vorbește deschis, okay? Se clatină și e moartă și trebuie scoasă. Da? Nu?

— Eu nu fac extracții, îmi spuse el înțepat. Pentru asta va trebui să te duci la doamna McGâlchrist.

— Atunci fă doar detartrarea, i-am spus eu.

Roger mi-a umplut iar gura cu instrumente. În timp ce lucra, Roger a început să fredoneze. Iar instrumentele piguleau înainte, continuându-și munca lor dureroasă de finisare. Oțelul zăbovea pe locul bolnav, acolo unde era ruina blocului din partea mea superioară de vest.

— Traumatizată? Am sorbit lichidul acidulat și l-am scuipat roz. Hai, spune-mi.

— Forma rădăcinii e foarte neobișnuită.

— Și apare o incompatibilitate cu gingia? A rănit gingia?

— Măseaua se mai poate vedea încă.

Mi-am luat haina din sala de așteptare ca o seră – mai erau două persoane acolo, șterse și pline de sine, ca mai toate umbrele din sălile de așteptare. Am plătit fătucii care împletea ascunsă în spatele ghișeului fără geam: cincisprezece lire și o casetă video. Nici urmă de chitanță. Evaziune fiscală. Eu o ghidonez pe Selina când e vorba de evaziune fiscală. Nu ținem niciun fel de registru: nu există nimic, nici scrisori, nici bonuri. Nu există niciun fel de gentleman's agreement Nu există nicio înțelegere. Dar ne înțelegem amândoi.

— Selina, i-am zis eu după două zile de la reîntoarcerea ei, Alec mi-a spus o chestie ciudată în drum spre aeroport.

Selina avu un moment de ezitare în timp ce își scotea

haină.

— Cum? Nu-mi dai nici măcar un pupic?

— Mi-a spus că te fuți cu unu' – mult, tot timpul.

Am sorbit din pahar și mi-am mai aprins o țigară.

— E vorba de un aristocrat englez, mi-a răspuns Selina serioasă. A dublat averea familiei pe Wall Street. Servitorii lui vin și mă iau cu...

— Te rog, asta e o chestiune serioasă. Și adevărată. Mi-a spus că te-ai cuplat cu cineva. Cineva pe care îl cunosc.

— Ești un prost. Nu-l asculta. Doar știi că s-a dat la mine o dată.

— Zău? Târfă ce ești.

— M-a pupat pe țățe, apoi mi-a dus mâna la sula lui. După aia...

— Doamne. Și unde erați în clipa aia? Împreună în pat?

— Aici, în bucătărie. A venit în timp ce tu erai plecat.

Mi-am turnat de băut și am spus calm:

— Toată lumea se dă la tine, Selina. O fac chelnerii din restaurante. O fac bărbații pe stradă.

Închise ochii și începu să râdă. Apoi redeveni serioasă.

— Dar, după câte se pare, e prietenul tău, spuse ea.

— Toți prietenii mei își încearcă norocul cu tine.

— Tu nu ai niciun prieten.

— Terry s-a dat la tine. Keith s-a dat la tine. Tatăl meu s-a dat la tine – și familia lui.

— Nu-l asculta. Nu știi cât de mult te invidiază Alec? Încearcă să ne distrugă dragostea.

Lucrul ăsta m-a izbit prin noutatea noțiunii. În timp ce deschideam a doua sticlă de scotch, mi-am spus pe neașteptate:

— Altceva lipsește.

— Ce anume?

Dar tot ce am spus a fost:

— Chiar crezi cu adevărat?

— Vezi că verși pe jos! La dracu', ia-o încet. Nu e nici șase încă. Ascultă. Ai luat deja formularele de la bancă? De când stai aici și bei?

— Ce formulare?

— Știi tu ce formulare. Am nevoie de o anumită independență.

— Da, da.

— Am douăzeci și opt de ani.

— Douăzeci și opt? Nu ți-i prea arăți.

— Mulțumesc, dragule. Nu cred că sunt exagerată.

Gregory îi dă o alocație lui Debby. Ție de ce ți-e frică de așa ceva? Când e vorba de mărunțișuri, ești cât se poate de generos. Trebuie s-o recunosc. Dar de îndată ce se ajunge la...

— Da, da.

Necazul e, marele necaz e că Selina e prea deșteaptă pentru mine. Am încercat să schimb subiectul. Știu din experiența mea cu Selina că singurul mod de a schimba subiectul e să mergem la Butcher's Arms. Cum poți schimba subiectul când nu există decât un singur subiect? A, da – violența. Ea îl poate schimba. Șmecheria o să țină o vreme. E clar, însă, că violența nu mai reprezintă o opțiune. De fapt, nici nu m-am gândit să o folosesc mai mult de câteva secunde.

Am luat în serios povestea cu autoperfecționarea, foarte în serios. Autodisciplina. Un mod de existență mult mai civilizat Așa că m-am sculat din pat, i-am spus să tacă, și am coborât la Butcher's Arms.

Pipăindu-mi maseaua cu limba și răsucindu-mi gâtul în căutarea unui taxi, mă plimb acum de-a lungul centurii dentare, prin stucul străzilor acoperite de tartru și prin piețele cariate, până dincolo de grilaje, de verandele

ornamentate, de clinicile scumpe, de arabii tranchilizați, de suferinzii de măsele matoli, îmbrăcați cu ce au mai bun și de femeile lor în blănuri și pantofi de lac negri, de copiii lor îngrijiți, îndurerați sau fericiți, apoi pe murdara Oxford

Street străbătută în goană de autobuze, până în Soho, aglomeratul tărâm al sexului, mâncării și filmului, apoi pe aleile înguste, până când am ajuns la locul rezervat lui Carburton, Linex & Seif.

Pentru mine Carburton, Linex & Seif a devenit tot un fel de cameră de așteptare. Dar cum arată locul ăsta! Ar trebui să vezi cu cât ne plătim unii pe ceilalți, cât de puțin muncim, și cât de vulgari și lipsiți de talent sunt mulți dintre noi. Ar trebui să vedeți ce pretenții avem când e vorba de bani, biletele pentru avion, aruncate peste tot, și fete. C.L. & S. a fost o soluție fericită atunci când, în urmă cu cinci ani, am fondat compania. Și asta a rămas. Mulți Au încercat să facă la fel ca noi. Dar niciunul nu a mai reușit. C.L. & S. e o agenție de publicitate care își produce propriile reclame de televiziune. Pare simplu. Încearcă și tu. Eu am fost figura centrală în toată afacerea asta, cu reclamele mele controversate pentru țigări, pileală, pentru pufuleți și cartofi prăjiți și pentru revistele cu nuduri. Vă mai amintiți de vâlva din vara fierbinte a lui 76? Reclamele mele nihiliste mi-au adus premii și diplome. Cea cu revistele de nuduri nu a fost niciodată prezentată, decât la tribunal. Publicitatea și forța inerentă din spatele ei ne-a îmbărbătat să ne facem loc, să ne croim drum fără să mai privim o dată în urmă. Nigel Trotts, omul nostru de bani, aflat în pivnița clădirii împreună cu o tipă, un xerox și o stacană de ness, e singurul care face o normă întreagă. Și Nigel e omul de bani care o face din pasiune.

— Nigel a ținut o firmă care făcea transporturi aeriene pentru Antilele Olandeze, mi se spunea de regulă în biroul meu.

— Splendid, șopteam eu de fiecare dată drept răspuns, așa cum era normal să fac.

Se pare că facem cu toții grămezi de bani. Nene, e ca și cum am bate banii chiar aici. Până și gagicile trăiesc ca niște regine. Mașina e pe gratis. Mașina e treaba firmei. Casa e ipotecată. Ipoteca e pe firmă – fără dobândă. Lucrul interesant e: cât va mai ține povestea asta? Pentru mine, această întrebare reprezintă un motiv serios de îngrijorare – dobânda multiplă. Din punct de vedere legal, nu am nicio siguranță. N-ai cum să vehiculezi în mod legal banii așa cum fac eu. Dar noi îi dăm înainte. Suntem lacomi. Și fără rușine! O dată l-am văzut pe Terry Linex, nebunul ăla gras, luând un miar din fondul destinat micilor cheltuieli, pentru un weekend în Dieppe. A reușit să facă din filme porno histerectomia nevaste-sii și operația ortodontică pentru fata lui. Până și spălarea pudelului său înseamnă evaziune fiscală, cheltuieli pentru securitate cu Fifi pe post de câine de pază. Din estimările noastre a rezultat că Keitli Carburton a cheltuit 17.000 de lire pe mese în anul fiscal 80, pe servicii și VAT non compris⁹. Ar trebui să le vedeți proprietățile funciare reprezentate de casele din oraș și bijuteriile de căsuțe Cotswold. Ar trebui să le vedeți mașinile – Tomahwak-urile, Farrag-urile și Boomerang-urile. Eu am jefuit firma și guvernul, de asemenea, timp de cinci ani și ce am obținut? Un ogeac închiriat, un Fiasco și o Selină prohibitivă. Ce fac eu întotdeauna cu ei, cu banii? Îmi bat joc de ei, asta fac, îmi bat joc de ei. Și totuși, am bani cu toptanul.

— l-am spus nevaste-mii, povestea Terry Linex, care își parcase jumătate din fondul lui mare pe biroul meu, tu poți să ai orice aparat casnic îți dorești. Dar dacă nu merge,

⁹ Neinclus (în l. franceză în original).

să nu vii alergând la mine. Ne-am înțeles? Vin acasă vineri seara, intru în bucătărie – și zic: „Ce e asta, un film de groază?” Când colo era o mașină de spălat nou-nouță și podeaua plină cu un rahat negru și lipicios. „Adu nenorocitul ăla de telefon” îmi spune ea. „Rezolvă treaba!” Ceea ce am și făcut.

— Ce ai făcut?

— I-am dat în judecată. Am sunat la Curtis & Curtis și l-am prins pe domnul Benson acasă. După zece minute intru eu în bucătărie – acolo, un pakistanez întins pe spate cu limba înfiptă-n pâlnie. Fără taxe. Fără dureri de cap. E super. De-acum încolo numai așa o să fac. Duc motorul la un service. Patru sutare. Și atunci, ce-am făcut?

— I-ai dat în judecată

— I-am dat în judecată. Chiar așa. „Cum doriți să plătiți, domnule?” m-a întrebat el. „Cu banii jos, cec, sau carte de credit?” Și eu i-am spus: „Nu eu plătesc. Voi plătiți. Vă dau în judecată, amice”. S-au îngălbenit cu toții. Toată povestea m-a costat treizeci și șase de lire. Săptămâna trecută l-am dat în judecată pe inspectorul financiar.

— Frumos, am spus eu.

— Nu-ți place?

I-am răspuns că da și m-am întors la haosul jalnic de pe biroul meu. Sertarele străvechiului birou sunt îndopate până la refuz cu hârțoage pe care timpul a început să le sfâșie: cinci ani fără să fi plătit niciun impozit – *de aia* atâția bani... Sentimentul general în birou e că mă îndrept spre lucruri mai bune. Uneori îmi doresc să fi fost și eu consultat în legătură cu această problemă. Dar ei continuă să-și dea ochii peste cap, să fluiera și să-și frece mâinile în semn de încurajare. Mi s-a luat un interviu în *Box Office*, am avut parte de un prim-plan în *Turnover*, și de un portret în *Market Forces*. Documentarul meu de treizeci și cinci de minute, *Dean Street*, a obținut mențiunea specială a juriului

la festivalul de anul trecut din Siena. Sunt un tip celebru de-acum, și un mână-spartă ce nu s-a văzut. Peter Sennet a riscat. La fel, Freddie Giles și Ronnie Templeton. Jack Conn – a riscat și el. Acum trăiesc cu toții în California. Cu toții au pornit-o de jos. Au cu toții case noi, neveste noi, piei noi, păr nou. Se plimbă în Hyene cu opt cilindri în V, sau în lățărețele lor Acapulco-uri decapotabile, de-a lungul șoselelor tivite de spuma mării, gonind spre clinicile unde li se injectează dozele de ADN și li se schimbă sângele. De două sau de trei ori pe lună își iau zborul în vederea unor lungi weekend-uri pe Thousand Island, un loc uitat de timp, scăldat de apele fericirii. Toată lumea crede că și mie mi se va întâmpla același lucru cât de curând. Eu, însă, nu mă prea văd în postura asta. Viața mea atârână de un fir de păr și eu o știu prea bine. Poate nu-mi voi face niciodată retrospectiva, sau poate că nu-mi voi mai reveni niciodată. Îți spun că mi-e groază, mi-e al dracului de groază. „Dă-mi doar nenorociții ăia de bani, okay?” Asta îmi vine să țin tot timpul. Și dacă nu reușești, nu-ți mai dau nicio șansă... în ianuarie am fost în California – la Los Angeles. Am încheiat niște afaceri ponderate și totul părea posibil. Totul părea atât de simplu și, totuși, lucrurile n-au mers bine și eu am intrat într-un necaz cât se poate de serios. O să îți povestesc odată ce s-a întâmplat. E una tare... M-am întâlnit cu Fielding în timp ce zburam spre New York. Din întâmplare, amândoi călătoream la clasa întâi.

— Unde te trezești, John? în Breadline? Assisi? Mahatma?

Terry Linex și băieții vor să luăm masa în oraș. Intră și Keith Carburton, care face mișto de ceilalți.

Am tot avut parte de așa ceva în ultima vreme. Pentru mine, ăsta e un nou mod de a pune oamenii la index. Dar eu sunt cât se poate de viu. Dimineața am nevoie de combustibil. Rezervorul e aproape gol. Mă duc, sigur că mă

duc – așa cum mă voi duce când se va împlini sorocul, când va suna de recreația mare. Sper să nu mă recreeze de tot, marea mea recreație... Descindem deci din taxiuri, îmbrăcați în pardesiurile noastre din cașmir, cu umeri largi. Fata în costum de lesbiană și cu o cravată rozalie în ape (mi-am spus că, dacă aș vrea, aș putea să mă culc cu ea, deși s-ar putea ca tocmai stilul ei de profesionistă să mă facă să mă răzgândesc) ne-a condus îndatoritoare până la masă. Dar nu era masa noastră! Înainte ca Terry Linex să aibă timp să dea restaurantul în judecată, Keith Carburton o ia pe fată deoparte. Abia dacă reușesc să aud cum îi amintește câți bani am lăsat noi în restaurantul ăsta. Fătuța e impresionată. Și eu. Foarte curând ni se oferă o altă masă (un tip în vârstă își face apariția cu un șervet în jurul gâtului) o masă mai bună, rotundă, mai aproape de ușă, cu o sticlă de șampanie din partea localului.

— Ne pare foarte rău de ce s-a întâmplat, domnule, spuse fata, și Keith îi făcu sobru un semn din cap.

— Încă așa ceva nu mi s-a mai întâmplat, spuse Terry mai mult pentru sine.

— Corect, spuse Keith. *Corect.*

Bem șampanie. Mai cerem o sticlă. Una câte una fetele ajung fie în budă, fie la toaletă, după care sunt reorientate spre masa unde au apărut noi clienți. Mitzi, asistenta lui Keith. Micuța Bella, telefonista. Și răpitoarea Trudy, o vampă bună la toate, și strategul de la relații publice. (La C.L. & S. predominantă în angajarea fetelor e politica lui să fie-singură.) Ele trebuie să râdă cât pot și să asculte. Au voie să și vorbească puțin, dar numai atâta vreme cât noi suntem eroii povestirilor lor. Lumina moale a acestui iunie simpatic, care a luat forma unei pânze de corabie, sau a unui sân, își înfoaie rotunjimile învăluind încăperea. Preț de o clipă, apărem cu toții într-o lumină orbitoare: arătăm ca niște monștri. Preț de o clipă tot restaurantul seamănă cu

un borcan de murături în care se ține cleiul de perucă sau placa dentară. Dar de acum începe adevărata distracție, Terry aruncă în mine cu pâine și Nigel e pe jos, imitând un câine care amușină ciorapii lui Trudy. Observ că perechea de vârstă mijlocie de la masa din apropiere are o ușoară reacție și își bagă capul în farfuria cu mâncare. În timp ce strângem rândurile, îl fericesc pe Terry cu un jet de șampanie din sticla bine agitată și cânt, alături de Keith Carburton, „We Are the Champions”. Mă tem că restul prânzului nu va aduce perechii de lângă noi prea mari satisfacții. Bănuiesc că un asemenea loc fusese cât se poate de liniștit pentru ei înainte ca unii de teapa noastră să-și fi făcut apariția aici. Dar noi am venit aici ca să rămânem. Ia încercați să ne dați afară... Acum vin meniurile, dispuse ca niște bilete de examen, iar noi ezităm și rămânem tăcuți câteva secunde, murmurând încruntați deasupra ciudatelor tipărituri.

Ora patru. Linex și Seii se leagănă în lumina orbitoare în fața pisoarului subteran. Am auzit zăngănitul fermoarului de un metru al lui Terry, apoi zornăitul jetului care se înfigea în peretele faianțat. Și așa începe o nouă zi, ca atâtea altele, cu o pișare bună.

— Uau, făcu Terry străbătut de un fior.

— Ce-ți mai face ștrumeleagu’?

Se uită în jos.

— Încă verde, spuse cu vocea lui pițigăiată, imaterială, de grăsan.

— Mai ai chestia aia pe care ai luat-o în Bali? Ce era? Sculament?

— Sculament? făcu el. Sculament? Nu, amice. Am luat o blestemată de *boală venerică*.

Apoi mutra lui de om împușcat în aripă deveni serioasă.

— John, ai mai futut nevasta altuia în ultima vreme?

Ai mai dat peste copiii cuiva?

— Ce? am exclamat eu în timp ce îmi scoteam o mână din buzunar să mă sprijin de zidul rece.

— Vreau să zic – dacă ar fi cineva care să-ți facă un pui de bine?

— Păi, cam da. Mi-am schimbat greutatea pe celălalt picior. Sunt zile când îmi vine să cred că toți vor să-mi facă rău.

— Rău *pe bune*? preciza el. Ceva nițel mai serios.

— Nu. Dar ce s-a întâmplat?

— Aseară am fost la Fancy Rat, îmi spuse Terry Linex. *Noi* zicem că bem. ăia de acolo sunt și mai nebuni. E o întrebare pe bază de scotch. Eram cu banda asta de ticăloși și unul spune: „A, ești asociat cu un tip în afaceri. John Seif, nu-i așa?” Și eu îi zic: „Ei și? Ce-i cu asta?” Și el zice: „E cineva care vrea să-i facă felul. Nu prea știu exact despre ce e vorba. Dar a fost pus pe lista neagră”. Acu’ știi și tu ce poate să discute o turmă de coaie ca alea adunate la Fancy Rat Dar, de regulă, există și un *sâmbure* de adevăr... Vrei să arunc o întrebare?

Am privit fața aprinsă a lui Terry – părul cârlionțat și rărit, jumătate de ureche mușcată, nasul mic. Dinții strâmbi seamănă cu cioburile de sticlă din zidurile de la mahala. Terry face parte din categoria noilor prinți și o face pe geniul feroce. Visul lui curent e să-și angajeze un șofer handicapat: însemnul de Handicapat i-ar oferi lui Linex posibilități nelimitate de parcare.

— Da, fă-o.

— Bucuros, mă asigură el. Mai bine să fii asigurat decât să-ți pară rău. Mă-nțelegi?

Așa că acum, când mă târâi spre casă prin după-amiaza boțită, cotigindu-mi drumul printre frați și surori, întâlnindu-le ochii sau ratând întâlnirea, mă simt mai bine știind că totul e cât se poate de oficial.

— Șah, am spus eu.

Selina mă privi indignată. Ochii ei străpungători se reîntoarseră la tablă. Oftă și făcu o mișcare lipsită de importanță cu nebunul ei negru.

— Șah, am spus eu.

— Ei, și ce?

— Asta înseamnă că regele tău e amenințat. Pot să-ți iau regele.

— N-ai decât. Mai mult îmi dă bătăi de cap decât să-mi fie de vreun folos.

— Nu înțelegi. Tot...

— Mă duc să fac o baie. Urăsc șahul. Unde ieșim? N-am chef de indian, sau chinezesc. Sau grecesc. Vreau la Kreutzer.

— Dacă acolo îți place.

Mi-am reșezat piesele pe tablă.

— Ai un păr groaznic. Ar trebui să mă lași să ți-l tai.

— Știu.

Chiar în aceeași după-amiază dădusem douăzeci de lire pentru capul meu. Micul poponar mi-a căutat prin bucle, apoi și-a strâns buzele și m-a întrebat: „Câți ani aveți?” Roger Frift mi-a pus aceeași întrebare, E din cauza inimii. Inima mea e de vină, e ceva cu motorașul. Ceasul meu nu mai merge bine.

M-am dus în dormitor și am aruncat o privire prin sertarul cu desuurile Selinei, cu intenția de a-i pregăti o selecție-surpriză pentru când avea să-și facă apariția din baie. Hei, astea sunt noi. Și astea... în timp ce pipăiam cu gesturi de expert corsetul nefolosit, am simțit ceva tare în tiv. Asta ce mai e? Balenă? Nu: un sul din hârtii uzate de zece lire – două sute de lire. Acum, locul ăsta nu e tocmai bun ca Selina să ascundă ceva în el, pentru că eu scotocesc tot timpul prin sertar și Selina o știe.

Venise din baie cu un prosop prins în jurul șoldurilor, l-am arătat Nici n-a clipit când a văzut banii – aruncați pe partea ei de pat

— De unde îi ai?

— l-am câștigat.

— Cum?

— La ruletă.

— De ce circulă zvonul că n-ai mai avea niciun ban?

— Era ultima hârtie de cinci lire pe care o mai aveam.

Am pus-o pe un număr chiar când mă îndreptam spre ușă!

— Țștia plătesc doar treizeci la unu – ce e cu celelalte cincizeci?

— Un bacșis!

— Ai spus că lucrezi acolo, nu-i așa?

— Exact!

— Ce faci acolo?

— Sunt crupier.

Am rămas tăcut și încruntat. Selina mai fusese crupier înainte vreme. E adevărat. Cei de la Cymbeline angajau ștorfulițe să supravegheze activitatea de la mese. Și asta era adevărat Le înțolesc cu minijupe și bluze transparente. Ai impresia că tipele au venit să-și ceară o țigară, dar, în realitate, totul are la bază un contract foarte strict și ele nu au voie să se încurce cu jucătorii – așa cum mi-am putut da seama într-o seară, după ce fata mea s-a dus la culcare.

— la ascultă – ce garanție am că nu te-ai tăvălit aici cu vreun tip?

— Sun. – l pe Tony Devonshire.

— Țșta cine mai e?

— Directorul!

— Da, păi...

— Ei, hai! Dă-i un telefon!

— Da, da.

— Apropo. Parcă ți-am spus să duci punga cu gunoi.

Ești așa de amabil să o iei acum? De ce n-am lua mâine masa în oraș, și apoi, să mergem la bancă și să punem totul în ordine? Trebuie să plătesc chiria și îi mai datorez ginecologului meu șazeci de lire. Cel mai bun lucru ar fi dacă m-aș muta aici. Ei, hai, că doar îți permiți. Ia uite! Au intrat la apă. Nici nu mă mai incap. Uau. Ooo. Și nici nu cred că se potrivesc cu centura. Ce zici?

M-am așezat și am strivit banii în pumn.

— Mda, am făcut eu. Vino aici.

Fiasco-ul are nevoie de o revizie generală. Selina Street vrea să aibă și ea acces la cont. Alex Llewellyn îmi datorează bani. Barry Seif îmi datorează bani. Trebuie să plec iar în America, unde o să câștig mult mai mulți bani, și asta cât de curând.

Am luat prânzul cu Doris Arthur. A fost foarte înțeleghătoare față de avansurile mele. De fapt, a fost atât de drăguță cu mine, care îi făceam avansuri, încât am început să-i fac avansuri. De data asta nu mai era băutura. Era femeia. După masă am discutat planul general în camera ei de hotel. În principiu, am șase scene mari în minte, pe care știu cum să le filmez: Doris are sarcina să facă trecerea de la una la cealaltă. Cât mai firesc cu putință.

— Știi ceva? Îmi zise ea în timp ce se strecura de sub mine, răsucindu-mi mâinile sprijinite pe coapsele ei. M-ai îmbărbătat suficient pentru luptă. Credeam că suntem la un pas de victorie, dar mi-e clar că mai e până acolo.

Mulțumită Selinei, al doilea pas n-a fost la fel de greșit ca primul. Și totuși, nu era, încă, ce ar fi trebuit să fie, și asta tot mulțumită Selinei. Selina, care... A, da, și am luat câteva păhărele cu Kevin Skuse, luministul meu, și Des Blackadder, mașinistul. Fielding mi-a spus să le dau celor doi un avans imediat și să fie gata de filmări în toamnă. Deocamdată nu prea e de lucru. Erau suficient de flămânzi

și mi-am dat seama că mai puteau să aștepte o lună.

Dar eu mai pot? Unde a intrat tot timpul, unde? Unde? Vine aprilie cu explozia lui de muguri, cu ploaia neașteptată a razelor, cu norii sfâșiați într-o doară. Apoi vine mai cu lumina lui rece și cerul contorsionat încă de nestatornicia vremii. Apoi iunie, vară, o ploaie subțire și acidă, ca apa împrăștiată de roțile unei mașini, și fără niciun strop de cer, fără niciun strop de cer. Londra e o bătrână cu respirația grea". Dacă o asculți, poți să auzi cum gâfâitul astmatic îi mănâncă plămânii. Nesuferita Londră. Până și numele ei atârână ca o piatră de moară.

Uneori, când merg pe stradă – trebuie să mă războiesc cu vremea. Atunci mă iau de zeii vremii. Îi fac praf. Îi izbesc cu picioarele, cu pumnii și mârâi. Oamenii se uită și uneori râd, dar nu-mi pasă. Brațele și picioarele mi se avântă cu mișcări îndesate, ca în dansul unui karateka, țintind cerul. Și țin cât mă ține gura Lumea crede că am înnebunit, dar prea puțin îmi pasă. Așa ceva nu admit. *E cineva care nu permite* că vremea să fie așa de posomorâtă.

De la o vreme, Selina Street mă tot bate la cap să-i deschid un cont bancar. Nu are un cont în bancă și vrea așa ceva. A fost o vreme când a avut un cont în bancă. Mi s-a rupt inima când i-am văzut groaznicele extrasuri de cont și deplorablele sume pe care le avea depuse – 2, 43, 1, 71, 5. Dar i-au lichidat contul bancar. N-a mai avut niciun ban în el. Selina susține că accesul ei la un cont bancar ar fi esențial pentru demnitatea ei și pentru respectul față de sine. Am discutat cu ea chestiunea asta, i-am arătat că demnitatea și respectul de sine nu au nimic de suferit în cadrul sistemului actual bazat pe premieri și stimulente. Acum, după cum văd eu lucrurile, fetele fără bani au două căi de afirmare: ori să lupte neconținut, ori să mimeze nefericirea până când cedezi. (De părăsit, n-au cum să te părăsească – le lipsește banul.) Selina nu e o luptătoare,

poate și pentru că eu sunt un dur – sau așa am fost (ea nu știe că m-am schimbat și sper să n-o afle vreodată). Dar nu are nici răbdare să joace rolul nefericitei. Asta i-ar lua o grămadă de timp. Așa că Selina a descoperit o a treia cale... Timp de o săptămână nu s-a dat cu farduri, a purtat dresuri lălâi și chiloți terciuiți, a venit la culcare cu crema pe față, ridată și cu o cămașă de noapte care atârna dramatic pe ea. Încă n-am reușit să descopăr dacă sexul fusese scos din meniu. Și nici n-am avut chef să întreb.

Alaltăieri m-am hotărât, totuși, să-i deschid un cont în bancă. Am completat formularele sub supravegherea atentă și calmă a neclintitei Selina. În dimineața aceea a venit în pat cu ciorapi negri, centură dantelată, sandale de satin, bolero de mătase, mănuși de muselină, un lănțișor care îi cuprindea talia, și colier de aur. Trebuie să recunosc că m-am purtat ca un porc. O oră și jumătate mai târziu se întorcea spre mine cu piciorul încă agățat de căpătâiul patului.

— Fă-mi orice, oriunde, mi-a spus ea.

Oricum, lucrurile au suferit o îmbunătățire indiscutabilă din cauza chestiei ăsteia noi cu demnitatea și respectul de sine.

Aseară, cam pe la unsprezece fără douăzeci eram în Bland Pig. America de mâine. Eram pus pe cugetări – expansiv, introspectiv, filosofic, dacă nu beat de-a dreptul. Selina era la Helle, prietena ei de la butic. Aveam un cadou pentru Selina: un carnet de cecuri nou-nouț. I-l voi da așa, dintr-odată, ca să văd cum se luminează. Și Selina avea un cadou pentru mine: niște chestii excitante noi, câteva desuuri noi, luate pe sub mână de la Helle. Stăteam acolo nemișcat, fără măcar să respir, ca un șarpe, când cine crezi că se așază drept în fața mea, dacă nu chiar tipul ăla, Martin Amis, scriitorul. Avea un pahar de vin și o țigară – și o cărțulie, una ieftină. Părea ceva serios. Și el la fel, într-un

fel. Mic, îndesat cu părul lung... Ambele uși ale localului erau deschise în noaptea fierbinte. Cam așa par să stea lucrurile la începutul verii, zile călduțe și nopți fierbinți. E o nebunie. Merge orice.

Cum ți-am spus, eram într-o dispoziție deosebită, așa că am căscat, am sorbit un strop din pahar și am șoptit:

— Ai vândut deja un milion?

M-a privit cu un impuls paranoic, de o candoare și o sinceritate nefirească. N-am cum să-i aduc vreo vină, mai cu seamă în cârciuma asta. E plină de turci, țicniți, marțieni. Sunt tot felul de străini pe aici. Știu că nu vorbesc englezește – okay, dar, oare, or fi vorbind vreo limbă pământeană? Vorbesc stereo, cu paraziți radio și interferențe de posturi. Au sonorități de sonar, scârțâit de lilieci, croncănit de pterodactili, tors de pește.

— Poftim? făcu el.

— Ai vândut un milion?

S-a destins. Nu se putea citi nimic în spatele zâmbetului său strâmb.

— Fii serios, făcu el.

— Păi, cât ai vândut?

— Ei, un număr rezonabil.

Am râgâit și am ridicat din umeri. Am râgâit iar.

— Drăcia dracului! am exclamat eu. Scuză-mă.

Am căscat. Mi-am plimbat privirea prin cârciumă. El s-a întors la cartea lui.

— Hei, am spus eu. Chiar în fiecare zi... Faci chestia asta chiar în fiecare zi, adică scrii? Ai un program fix?

— Nu.

— Tare aș mai vrea să-mi opresc râgâiala asta, am spus eu.

A început să citească din nou.

— Hei, am spus eu. Când te apuci de treabă, inventezi tu întâmplările, sau scrii despre ce se întâmplă?

— Niciuna, nici alta.

— Autobiografic, am spus eu. N-am citit niciuna din cărțile tale. Asta e. Nu prea am timp de citit.

— Atunci, imaginează-ți, îmi spuse el.

Și a început să citească din nou.

— Hei, am spus eu. Tatăl tău, e și el scriitor, nu-i așa? Pun pariu că asta ți-a ușurat treaba.

— Sigur că da. E ca și cum ai prelua o afacere de familie.

— Zău?

— Ora închiderii, spuse barmanul. Gata, gata.

— Mai bei ceva? I-am întrebat eu. Un scotch?

— Nu, îmi ajunge.

— Aha. Și eu sunt destul de bine făcut Prietena mea se întoarce curând. E la un dineu de afaceri. Are un butic. Ei, adică ea, încearcă să-i convingă pe oameni să investească în afacerea ei.

Nu mi-a răspuns. Am căscat și m-am întins. Am râgâit M-am ridicat în picioare. M-am sprijinit de masă cu genunchiul. Paharul s-a mișcat ca o monedă, dar am reușit să-l prind. Nu s-a vărsat mult

— La dracu', am spus eu. Bun, pe curând, Martin.

— Fără îndoială.

— ...Asta ce mai vrea să-nsemne?

Nu mi-a plăcut tonul lui superior și, dacă stau să mă gândesc mai bine, nici tenul lui, nici cartea lui. Și nici felul în care mă privește acum, când sunt pe stradă.

— Înseamnă? spuse el. Tu ce crezi că înseamnă?

— M-ai făcut pizdă? am spus eu tare.

— Ce?

— Mi-ai spus că sunt o pizdă?

— N-ai înțeles bine.

— Aha! Acum mă faci și mincinos. Mă faci mincinos!

— Hei, ia-o ușor, amice. Doamne, ești un tip minunat.

Ești măreț. Ne mai vedem noi.

— ...Deah.

— Ai grijă de tine.

— Dea. În regulă, Martin, am spus eu și am ieșit legănându-mă pe ușă.

Ora unsprezece. Ora marelui tãmbãlãu. Polițiști în cãmãși (am devenit atãt de relaxați, de obișnuiți cu crimele azi) masați câte șase în jurul dubelor albe, mașinile care transportă bani, cu dunga lor roșie, așteptate în parcările de pe drumul principal. Undeva, puștii, capetele-rase, se îmbulzeau sã-și lanseze noul spectacol. După cãt se pare, sãptãmãna trecutã, sãmbãtã seara, a avut loc aici o revoluție în toatã regula. Mãncam singur la o masã din dreptul ferestrei în Burger Bower, și n-am vãzut nimic. Dacă e sã mã întrebați pe mine, o sã vã spun cã în fiecare searã e câte un tãmbãlãu. Așa a fost și așa va fi. La ora unsprezece, Londra e o furtună, un delir, o hãrmãlaie, un balamuc... Uite-i, au venit iar. Da, da. Hai, hai. Eu sunt praf, tu ești praf – e mișto. Hai.

— Așa e, Selina, am spus eu după terminarea propriului meu tãmbãlãu. Vreau sã mã ascuți și vreau sã mã ascuți bine. Atãta timp cãt eu voi fi plecat, tu, tãnãra mea doamnã, te vei comporta exemplar. E clar, Selina? S-a terminat cu prostiile! De acum ești înscrisã pe statul de platã și o sã faci exact așa cum spun eu. Lua-o-ar naiba de treabã. Nimeni n-o sã-mi futã mie neamul! NIMENI nu se joacã cu John Seif. Auzi? NIMENI!

— Ia ascultați la el. N-aud nimic din ce-mi spui. Și ia-ți fața aia mare de pe pernã.

— Oricine încearcã sã mã fenteze își mușcã degetele. În final constatã cã și-a asumat o sarcinã mai mare decãt...

— Ce? Dã-i... of. Mã rog. Spuneai cã...

M-am rãsucit mârâind. Selina mi-a spus cu o voce ascuțitã:

— Te-ai întâlnit cu Martina Twain în New York?

— Să zicem. Trebuia să ne vedem, dar a fost... am avut o problemă cu programul.

— Crezi că tipa aste e marfă, nu-i așa, cu diplomele ei și cu curul ei mare.

— Păi, da...

— Marea șansă a vieții tale. Las-o baltă, amice. E măritată până peste cap. Nu există decât o singură posibilitate să-ți păstrezi femeia pe care o vrei. Să te căsătorești cu ea.

— Da, da.

M-am sculat din pat și m-am dus în cealaltă cameră să-mi iau ceva de băut. După o oră sau două mi s-a părut că aud vocea Selinei, un murmur sau un geamăt. M-am ridicat de pe sofa și m-am dus încet în dormitor. Era întinsă pe patul cald, goală, dezbrăcată de ajutoarele și fetișele ei sexuale. Ascultă-mă pe mine, buticul Hellei a fost la înălțime cu marfa din seara asta... M-am apropiat și mai mult. Selina dormea, era atât de mulțumită, de sinceră, de naturală. Mai puteai încă să vezi copilul din ea în pleoapele adormite și în umbra de zâmbet – da, mai era încă acolo. Călătorește prin timp, dar încotro? Selina s-a mișcat, grațioasă, moale, în căutarea celei mai bune poziții, așa cum apa își dorește locul cel mai neted.

Selina Street nu are niciun ban, absolut niciun ban. Imaginează-ți. De multe ori n-a avut bani pentru un bilet de autobuz sau un ceai. A furat. Și-a amanetat hainele. S-a futut pe bani. Banii nu dor, ei împung. Corect, absolut corect să-i dau și ei niște bani. Întotdeauna a spus că bărbații se folosesc de bani ca să domine femeile. Dar e corect, absolut corect să-i dau ceva bani... M-am furișat până la geamul dormitorului și mi-am strecurat mâna printre perdelele negre. Era cea mai rece primăvară a secolului. Acum, burnița lui iunie sărea pe geam. Frig afară.

Când e frig. Atunci îți simți cu adevărat banii.

STĂTEAM LA BAR și citeam *Morning Line*:
VRĂJITOAREA A MINȚIT PENTRU DR. SEX, E DOAR... O
DRAGOSTE DE PUȘTANI. SPRIJIN IRA-RED KEITH.
DRAGOSTEA MEA SECRETĂ LA CLIPUL TV: VEDEȚI
PAGINILE DIN MIJLOC. Să fie ăsta vreun mod de a
interpreta lumea? Se pare că în Polonia clocotește o mare
revoltă.

Solidaritatea îi face Moscovei semnul V și o cheamă la
luptă. Rusia va face praf Polonia dacă lucrurile iau o
semenea întorsătură. Așa aș face eu. Adică le-aș da un
dram... Continuă speculațiile despre trusoul Lady-ei Diana.
Încă nu mi-am format vreo opinie precisă legată de trusoul
ăsta, dar tare mi-ar plăcea să mai dea o dată scena aia
celebră, aia în care ea ține un copil în brațe și poți să-i vezi
prin fustă. Barmanița care l-a lăsat lat cu o halbă de bere pe
prietenul ei, la care stătea cu chirie, a fost condamnată la
optsprezece luni de închisoare (cu suspendare). Cum așa?
Pentru că în pledoaria ei a vorbit despre Stresul
PreMenstrual. Și eu care credeam că SPM e un blestem
suficient de mare pentru bărbați și fără alintăturile astea. O
altă bunicuță a fost făcută poștă în propria ei casă de băieți
negri și capeterase. Ce mai e și cu nebunia asta pentru
bunici? Asta are optzeci și doi de ani, pentru numele lui
Dumnezeu. Să fii violată la o asemenea vârstă – lisuse,
trebuie să fie ultimul lucru de care mai ai nevoie. Uite aici
încă ceva despre fetița care moare la o vârstă fragedă pentru
că, după Line, e alergică la secolul douăzeci. Biata copilă...
Păi și eu am necazurile mele, surioară, dar nu se compară
cu ale tale. Eu nu sunt alergic la secolul douăzeci. Pentru
mine secolul douăzeci e un drog.

La Aerogară Trei haosul își desăvârșise lucrarea.
Lumina și aerul de acolo erau sufocate de lucruri terminale,
panică planetară, Judecata de Apoi a banilor. Fugim de pe

Pământ spre o lume mai bună cât timp mai există o speranță, cât timp ne-a mai rămas o șansă. M-am pus la coadă, am trecut pe la ghișeu, am urcat scările, am ajuns la punctul de control, am fost verificat, radiografiat, găsit curat, am trecut mai departe, am comis un adevărat jaf, că era fără taxe vamale, am traversat tunelul, am trecut prin sala de așteptare, până când am pătruns în aeronavă doi câte doi, reprezentând toate nivelurile, ca să ne luăm zborul... Odată ajunși în incinta avionului, o altă sală de așteptare, ne-am așezat pe rânduri, ca niște spectatori, pentru a ne bucura de terapeutica pe bază de artă care ne era servită: muzichia durerilor de dinți și imaginea unui port care împodobește cortina ecranului pentru proiecția de filme, opera unui pictor complet lipsit de talent. A urmat actul plin de curaj al stewardeselor, fetele alea sfioase cu mina lor proaspătă. Dar schimbările bruște ale unghiului de zbor făceau ca pasărea să se lanseze într-un zbor mortal *Decolați din Londra*, am fiert și ne-am cutremurat și am gonit. În fine, am pornit! am chiuț în gând în timp ce ne înălțăm prin aer ușori ca fulgul.

Am privit în jos, spre modelul drăguț pe care străzile nici nu știu că îl desenează. Eu călătoream la clasa a doua, dar avionul, care se zguduia din toate încheieturile, înghițea lacom câte șapte galoane de benzină pe milă. Până și Fiasco-ul meu e mai economic. Zburam la clasa a doua din economie, dar și eu aveam nevoie de combustibil. Stăteam cu țigara și bricheta pregătite, așteptând să dispară avertismentul cu FUMATUL INTERZIS. Întorcându-mi capul, am sesizat apropierea funebră a măsutei pe care erau băuturile. Mi-am înghițit prânzul, punându-mi tot farmecul la bătaie în vederea unei o a doua porții de la totzâmbitoarele stewardese, îmi place tare mult mâncarea servită în avion și mai cred că pot să iasă bani din ea. Odată am încercat să-l conving pe Terry Linex să deschidem un

restaurant cu mâncare servită în avion. Evident că e nevoie de scaune adecvate, tăvi, caserole pentru maioneză. Poți să ai și filme video, semiîntineric, spațiu pentru nefumători, pungi de hârtie. Lui Linex i-a plăcut cum gândeam, dar a spus că nu vom asigura niciodată o rotație suficient de rapidă a clienților. Mâncarea nu se va face suficient de rapid pentru a produce rapid bani...

Folosindu-mă de căștile scumpe, am urmărit filmul dat în timpul zborului. Filmul era o porcărie, desigur. Filmul era ca un curcan care își bătea aripile, țipa și bolborosea. Sper ca filmul meu să fie mai bun ca ăsta: și, sincer, sper să scoată mai mulți bani. (Vândut deja liniilor aeriene la trei luni de la lansare? O adevărată tragedie pentru toți cei în cauză.) Știi, lucrul pe care mi-l doresc mai mult ca orice – îl poți numi și visul vieții mele – e să fac bani cu nemiluita. M-aș face bucuros și alchimist – dacă așa ceva a existat vreodată, doar ca să scot bani, cât mai mulți bani. Ne-am continuat călătoria prin aer și timp. Încă patru ore de omorât. Din păcate, tutunul și băutura nu pot capta în întregime atenția cuiva. Ar fi singurul lucru pe care l-aș putea reproșa acestor activități. Am impresia că mai sunt și câte unii care nu pot fi niciodată satisfăcuți. Nesatisfăcută cu noul ei carnet de cecuri. Acum Selina vrea o Vantage card. A, da, și un copil. Un copil... Am privit în jurul meu, prin avionul plin pe trei sferturi. Toată lumea părea să doarmă sau să citească. Cred că acum era momentul cel mai potrivit pentru citit. Fata ciufulită din fața mea citea o revistă groasă. Textul era în franceză. Până și eu mi-am dat seama că articolul pe care îl citea cu un interes viu era despre tehnica sexului oral – totul despre felație. Haina de blană de pe scaunul de lângă ea era de o mărime impresionantă, ca o barcă de salvare gonflabilă. Zbura spre bărbatul ei sau poate că fugea de el spre un altul. Doamna cu ochelari din stânga mea, în schimb, era concentrată

asupra lecturii unei cărți cu titlul Filosofici lui Rousseau. Ceea ce mi-a și oferit șansa unei abordări directe. Am adus încă un pumn de sticlute-mostră și restul timpului l-am petrecut vorbindu-i despre filosofia mea. A fost o experiență dură, dar într-un fel ne-am omorât vremea împreună.

— Am călătorit în lung și-n lat, spuse Fielding Goodney, prin lumea pornografiei. E nevoie de un efort susținut, Slick, dacă vrei să te menții în industria care produce dependență: n-ai cum să ieși în pierdere. Dependenții nu pot să câștige. Drogurile, băutura, jocurile de noroc, orice produs video – astea trebuie să fie marile conduite pe care curg banii. Adevăratul om de afaceri ține astăzi degetul pe pulsul dependenței. Pentru vizionare e nevoie de aparatură care consumă puțin curent, or tocmai asta e momeala. Oamenilor nu le mai arde să iasă din casă. Au devenit cu toții dependenți de statul acasă. Așa a ajuns mâncarea asta de doi bani să fie o mină de aur. Înghite-ți chimicalele, înghite-le repede și întoarce-te în casă. Sau ia-ți porcăria cu tine. Nu sta pe stradă. Stai în casă. Cu pornografia...

— ...Da? m-am mirat eu.

Am sorbit din băutura roșie. Mi-am aprins altă țigară. Eram într-un restaurant italian, destul de departe de SoHo – undeva prin TriBeCa. Fielding mi-a spus că e o cârciumă a mafiei și eu l-am crezut: brocart, lumină discretă, o liniște de biserică. Eu sunt tipul standard, omul redus la esență, pe când Goodney, în costumul lui alb, bronzat, și cu părul lui blond, bine pieptănat, sărea în ochi, aidoma unui elefant roz printre cioclii înecați în păcat care se furișau pe lângă pereții de culoarea sângelui. Tipii ăștia îți lăsau impresia că vorbesc fără să dea din picioare. Chiar atunci, un șmecher uscățiv, de vârstă mijlocie – cu înfățișarea tipică a starului de operă, amețit de bani și dragoste maternă – trecu, târând

după el o roșcată cu părul incandescent, pe lângă masa noastră, masa noastră bună, spre care Fielding fusese condus imediat, cu slugărnicie.

Fielding își ridică privirea. Făcu o pauză.

— Antonio Pisello, spuse el. Tony Cazzo – din Staten Island. Acum cinci ani a fost împușcat în inimă. Știi ce l-a salvat? Întrebă el în timp ce își înfipse degetul mare, lung și drept, în șold. Cărțile de credit – strânse într-un pachet cu o bandă. A fost unul din băieții răi, dar acum s-a cumișit și face totul legal.

— Și fata?

— Willa Glueck. Deșteaptă doamnă. O curvă de un miar pe noapte, semiretrasă din afaceri. Zece ani a făcut trotuarul – știi tu, muie și labă la un dolar sula. Apoi, cinci ani de culme, în vârful piramidei. Nimeni nu știe cum a reușit schimbarea. Nu se întâmplă pur și simplu. Uită-te la ea – ochii, gura – superb. Nicio urmă. Nu pot să înțeleg. Nu-mi place când nu pot să înțeleg lucrurile.

Într-adevăr, lamentabil de neinformați, Fielding Goodney. Zâmbetul prin care își autoreproșa scăparea era inocent Apoi se întoarse hotărât și făcu semnul V, ținându-și mâna întoarsă spre chelnerul aflat mereu la datorie. Alte două sticle de Red Snapper au apărut imediat. Am făcut comanda. Fielding ținea meniul de un roșu aprins (din mătase, împodobit cu un chenar din fir care îmi amintea mie și degetelor mele de Selina și secretele ei) cu mâinile lui suple și bronzate, ale căror încheieturi dispăreau în manșetele de un bleu pal, prinse cu butoni de aur, ținute strâns de lăntișorul lor. În timpul mesei, Fielding mi-a vorbit despre contingentele lucrative ale pornografiei, despre pandemoniumul din Forty-Second

Street, despre vânzarea de dușuri cu jeturi multiple de pe Seventh Avenue, despre minunăția de gagici și cătușe, despre circuitul Malibu, cu grupurile care se scaldă în apă,

la vremea amurgului, pline de avânt, de chiote și cumpărături de la cel mai tare și bronzat mascul din holul motelului, despre rapida proliferare a filmului porno prin cablul care traversează lumea și prin rețeaua de televiziune, și despre codificarea prudentă a imaginilor sexy, despre uimitoarele aberații din Germania și Japonia, despre orientarea spre perversiuni în producțiile video comandate prin poștă, despre acțiunea filmului cu uciderea pe bune a unei curve, concepută în México City și încheiată în Five Boroughs.

Și eu l-am întrebat:

— Filmele astea – există cu adevărat?

— Desigur. Dar nu sunt multe, nu pentru mult timp și nu se mai fac.

Fielding (am remarcat eu) își tăia carnea de vițel în mod normal, după care lua furculița în mâna dreaptă pentru a o înfige în carne. Haide, Slick, fii realist. Dacă din așa ceva se pot scoate bani, trebuie încercat... Fetele erau niște vagabonde.

— Ai văzut vreodată așa ceva?

— Îți dai seama ce mă întrebi? Mă întrebi dacă sunt complice la o crimă de gradul întâi. Nu eu, Slick. Aici e vorba de crima organizată, superorganizată. Nu e vorba de altceva. Filme cu crime pe bune – în cazul ăsta putem vorbi de *probe*.

Apoi, felul lui de a fi, câmpul de forță pe care îl emana, s-a schimbat, nu pentru mult timp. A devenit direct, intim.

— O adevărată bombă, spuse el. Dovada că pornografia corupe, nu-i așa?

Se relaxa, ceea ce se întâmplă și cu aerul lui.

— Arde, Slick. Nimeni nu s-ar putea folosi de o asemenea dovadă. E o chestie de difuzare.

În continuare am discutat despre problemele *noastre* de distribuție, care, după părerea amicului meu Fielding,

nici nu existau. Nu aveam decât să închiriem, pur și simplu, produsul finit: în felul acesta, spunea Fielding, ne păstrăm independența artistică în timp ce facem cu mult mai mulți bani. Credeam că numai oamenii mari pot să pună la cale o asemenea șmecherie, dar uite că și puștiul reușise să născocească așa ceva. Avea niște relații extraordinare, și nu numai în lumea filmului. În timp ce el vorbea, și eu mă luptam cu lungul șir de coniacuri și cafele, am simțit strângerea și îmbrățișarea banului adevărat. Bani, drace.

— Știi, Slick, îmi spuse el – sunt momente când mi se pare că afacerile seamănă cu un câine cretin care urlă să te joci cu el. Vrei să știi ce îmi șoptește instinctul despre noul domeniu aflat în plină dezvoltare în sfera dependenței? Vrei să câștigi un milion? Să-ți spun?

— Ce mai stai? am exclamat eu.

— Îmbrățișatul, spuse Fielding Goodney. Strânsul în brațe. Doi oameni întinși unul lângă altul, emanând căldură și siguranță. Cum comercializăm așa ceva? Cu un manual de specialitate? O casetă? Cămăși de noapte? Un studio pentru îmbrățișări cu gazde specializate în arta îmbrățișării? Gândește-te, Slick. Sunt milioane și milioane de dolari vârâți în povestea asta cu îmbrățișatul.

Fielding luă nota de plată, care arăta de-a dreptul banal și lăasă douăzeci de dolari pe farfurioară. Autocratul lui închiriat îl aștepta tras lângă bordură. La un moment dat, Fielding se întoarse și îmi spuse cu fața strălucind de luminile orașului:

— O, Slick, să știi că nu ți-am spus adevărul mai înainte. E vorba de crimă de gradul doi, nu de crimă de gradul unu. Crima de gradul unu din New York e pentru curcani, pentru paznicii de la închisoare, pentru căcați de felul ăsta. Iartă-mă.

Am coborât aproape de Times Square. L-am auzit pe Fielding dând șoferului o adresă de pe femininul Park

Avenue.

Am pornit-o nesigur prin fierbințeala nopții pornografice. În ceea ce privește ceasul meu biologic și coordonatele temporale ale călătoriei, la mine era ora șase dimineața și totul plutea în aburul băuturii. În ziua aceea am călătorit tare departe, în spațiu și în timp. Doamne, cum mai simt nevoia să mă fac praf. Fielding mi-a povestit că printre aleile și acoperișurile de lângă Ashbery, există un nebun foarte agil, care aleargă și se cațără nestingherit. Dorința lui e să se prăbușească în capul celor care merg la teatru sau la restaurant, cu țigle și zidărie cu tot. Până acum a făcut-o de cinci ori. Până acum a avut cinci astfel de prăbușiri. Una s-a soldat cu un omor. Crimă de gradul doi. Polițiști ultravioleți îl așteaptă jos, dar, din cât se pare, nu vor fi în stare să-l prindă pe acest psihopat al acoperișurilor și adept al streșinilor și pervazurilor, al contraforturilor și luminatoarelor de la mansarde, pe acest artist al dezastrului infinit. Se avântă și se cațără printre arabescurile gotice ale scărilor de incendiu, prin conductele de evacuare și printre antenele de televizor, în vreme ce sub el Broadway-ul trosnește în aburii de stiren ai miezului de noapte, fără ca în povestea asta să fie implicați banii. Pentru el nu există bani.

Acum, tu m-ai mai văzut prin New York și mai înainte și știi cam ce fac eu când sunt acolo. Mă întreb și eu ce-o fi: e ceva legat de energia și electricitatea aceluia loc, de tot iureșul și de toată culoarea, toate astea mă umplu de vlagă. În New York eu sunt un altul, concentrat și pe fază. La fel mi s-a întâmplat și în dimineața asta, când am trecut direct la subiect, în ciuda oboselii provocate de călătoria cu avionul și a mahnirei care l-ar fi făcut praf pe unul mai puțin bărbat – mai rea, cred, decât mahnirea pe care am avut-o în California. Mhnirea cu care m-am ales în California are deja o vechime de șapte luni și n-am dat încă

niciun semn că aş fi început să-mi revin din ea. Mă va urmări, probabil, până în ziua morţii... Ți-am spus totul în legătură cu şmecherul meu din Los Angeles, nu-i așa? Hai că-i tare, este? Tipul mare și negru, cu bâta lui de baseball – îți amintești? Iisuse, ce riscuri îți asumi pentru un hohot de râs. De multe ori îmi vine să cred că puterea mea de a rezista mahmurelii californiene, se datorează, într-un fel, neputinței mele de a crede că mai sunt încă în viață.

Lungit pe pat, cu telefonul, agenda, scrumiera și ceașca de cafea aranjate cât mai la îndemână pe perii burții, sunt absorbit de primul punct al afacerii: Caduta Massi... Ca toți ceilalți, și ca tine însuși, o văzusem de multe ori pe Caduta pe marele ecran în melodrame, filme muzicale, comedii sexy italiene, în westernuri mexicane. O văzusem pe Caduta umilindu-se și făcând pe grozava și îmbufnându-se și zâmbind batjocoritor. Când eram puști, noaptea obișnuiam să fac laba cu gândul la ea – ca mai toți, de altfel. Și cu cât mă gândeam mai mult la ea, cu atât îmi venea să mi-o iau la labă acum. În tinerețe avusese un trup athletic, cu buze și ochi în care se citea naivitatea rurală ca o aluzie care te invita să îndrăznești. Anii care au trecut au fost îngăduitori cu Caduta Massi. Anii care au trecut au fost neîndurători cu aproape toți ceilalți. Timpul fusese năvalnic, virulent, rău-voitor. Timpul lovise din plin sub centură. Acum, la patruzeci-și de ani, ea putea să mai joace rolul principal de un romantism care i se potrivea bine, dacă era distribuită alături de un co-star suficient de bătrân și s-au bisexual... Știi că nu m-am grăbit să mă îndrept spre Caduta. Aș fi preferat pe cineva mai puțin strălucitor, fericit și sănătos – Sunny Wand, sau chiar pe Day Lightbowne. Nu prea știu de ce. Totuși, Fielding a argumentat că ea este crucială pentru contractul nostru și, într-un asemenea caz, trebuie să urmezi chemarea banului. Caduta, soția păcătosului Lorne Guyland, rivala activei Butch Beausoleil,

mama Iacomului, hoțului, drogatului Christopher Meadowbrook, sau Spunk Davis, sau Nub Forkner – sau a oricui s-ar mai fi ivit dracului până în final. Deși pasiv, rolul era principal și fără prea multă vorbărie. Era trist Eu voiam pe cineva mai realist... Vezi, impulsul din spatele conceptului meu, al planului meu, era personal și era legat de viața mea. Autobiografic. Da, avea o legătură directă cu bătrâna mea viață.

Am sunat la Cicero, acolo unde Fielding o instalase pe Caduta și pe ceilalți. A răspuns un bărbat. Caduta m-a rugat să vin la o adresă din Little Italy, la ora două după-amiază. Așa că între timp am dat un telefon la mine acasă, în Londra. Ocupat. Ocupat... Din câte am înțeles de la Fielding, Caduta avea nevoie de garanții. Eu urma să-i ofer, bucuros, câteva. Cel puțin așa speram. Mai aveam câteva disponibile. Ieri, după emoționanta reîntâlnire cu valiza mea, am încercat să restabilesc cu negrul de aici relația avută cu Felix. De ce? M-am gândit. E nevoia de contactul uman, de contact. La urma urmei, nu suntem cu toții decât ființe umane și am putea avea parte de mult mai multă apreciere și înțelegere avem parte. Garanții omenești – iată un lucru de care ducem permanent lipsă – nu crezi? Fii sincer, frățioare. Doamnă, spune-ți adevărul. Când a fost ultima dată când o altă ființă omenească te-a lăsat să-ți pui capul pe inima ei, ți-a mângâiat obrazul și ți-a spus ceva care să te facă să te simți bine până în adâncul sufletului. Nu se întâmplă prea des, nu-i așa? Am putea face un târg? O, Doamne (pariez că ți-e mintea la așa ceva), povestea cu capul-ținut-pe-inimă, aș putea s-o folosesc puțin?

Am căscat și m-am întins – și aproape că am vărsat cafeaua. Grăbit să prind ceașca, am dezechilibrat scrumiera. Vrând să prind scrumiera, am vărsat cafeaua și mi-am agățat cotul de unicul fir cârlionțat al telefonului – așa că, atunci când, cu o ultimă convulsie eroică, am țâșnit din pat,

carcasa lui m-a lovit în tibie, după care a căzut ca o bombă pe piciorul meu gol... Douăzeci de minute mai târziu, timp în care durerea m-a chinuit cumplit, dezlipeam filele ude ale agendei mele de telefon. Am vrut să mă reasigur că numărul Martinei nu e trecut acolo. Era vorba de un singur telefon dat, de o întâlnire ratată, de o scuză pe care am adresat-o pentru a fi iertat. Ia să vedem: numărul Theresei, de la depanări TV, de la Trans American, de la Trexacarna – Martina Twain. Ia stai așa! Țsta nu e scrisul meu. E al – Selinei!... Târfa. E *vorba* de o incriminare, sau m-a luat la mișto? Sfidător, am închis agenda cu zgomot. Da, și după asta am telefonat.

Am continuat să plutesc pe energia statică a Manhattan-ului. OPREȘTE-TE, spun semnele de circulație – dar nu le băga în seamă! Fără oprire, asta e ideea să te străduiești, să cauți, să reușești – e în întregime o problemă de voință. Așa că miezul zilei mă găsi cu un al doilea pahar de scotch în mână, cu o cămașă de noapte pakistaneză adunată în jurul șoldurilor și o parașută care stătea călare pe picioarele mele. Eram în Insula Fericirii, din Third Avenue. Am citit despre acest loc în Revista *Scum*... Mă simțeam grozav aici: o cameră rotundă, fără ferestre, care fusese ornată ca un colț de rai – vițe groase, suportți de plastic pentru ciorchinii de struguri, plafon de bambus, lumini difuze și cântece vechi. Eu însumi m-am trezit fredonând una din melodiile favorite ale lui Fat Vince. Cum îi spunea? – „O Twine Me a Bower”. Știi, există un anumit tip de om care ar veni într-un loc ca ăsta să fută toate femeile pe care le găsește acolo. Dar autoperfecționarea nu e chiar așa de dificilă cum li se pare oamenilor. Uită-te, de exemplu, la mine Am venit aici doar ca să mi se facă laba.

— Păi ce faci? spuneam eu. Folosește foehnul *după* prosoape, sau ce faci?

Vorbeam cu gagicuța asta despre părul ei și despre necazurile pe care le avea din cauza lui. Ea însăși își crea probleme, ascultă la mine. Îndreptat de propria-i greutate, cu prisme la fel de vii ca petele de petrol sau benzină, părul ei bogat îi cobora până pe spate. Când s-a oprit și s-a întors să-mi toarne din nou în pahar, tivul sârmos al părului îi acoperea aproape în întregime spatele îngust. Doamne, cum mi-aș mai dori o asemenea coamă americană, în locul cârpei de vase sub care îmi trăiesc viața... De la bun început, matroana m-a asigurat, plină de afecțiune, că sunt liber să mă combin cu oricare din fetele a cărei înfățișare mă atrage (asta fiind, cu excepția minibikini-ului pe care îl purta, singura aluzie că nu ne aflam la un coafor, ci într-un bordel. Și nici eu nu m-am prefăcut a fi în altă parte). M-am întrebat atunci, și mă întreb și acum, dacă era cineva care să se prefacă, inclusiv ea. Mi se așezase în poală, ce-i drept ca o veche prietenă, dar asta doar să-i văd mai bine părul. Poate că era pur și simplu chelneriță, casieră, distribuitoare de energie multifuncțională... și poate că eu ajunseseam să o cunosc nițel mai bine. Lângă mine, pus într-o pungă de plastic impermeabilă, transparentă, era portmoneul meu: banii, necesarul. Fusesem obligat să fac un duș bine presurizat, într-una din camerele din spate, deservit de doi negri veseli, care purtau cămăși Hawaiene și pălării de pai cam obosite. Și iată-mă stând acum despăducheat în Insula Fericirii. Impulsionat de călătorie și de acest transfer, boala pe care am numit-o acufenă a continuat să sape adânc și disperat în colțurile capului meu. În ambele urechi fluierau și gemeau motoare cu reacție și trosnea flămând focul subteran. Țineam paharul cu noua mea băutură pe frunte pentru a-mi calma pulsarea, sârmana mea frunte – pahar de plastic, gheață de plastic, o băutură bună. Da, asta e ce numesc eu un trai bun.

— A doua spălare, am insistat eu, poate fi o mare

greșeală. Asta crește numărul de foliculi, ceea ce duce la uscarea și întărirea agentului care spală.

— Zău? făcu fata. Chiar așa?

— Îhî, făcui eu.

Părul e una din chestiile la care mă pricep. Poate că nu mă prea pricep la anatomie, dar în materie de păr sunt expert Coafeze, costumiere, specialiști în machiaj. Am avut de-a face cu toți, la care se adaugă costisitoarele psihodrame brodate pe același subiect. Am dat din cap și mi-am băut paharul. Unde erau celelalte candidate? Oricum, bănuiam că elementul echipat cu bikini alb savurează miștoul și cunoștințele mele în materie de păr. Cred că i se părea mult mai distractiv să flecărim amândoi decât să se culce cu mine pentru bani – deși, fie vorba între noi, profitul era mult mai mic. Și eu eram cât se poate de mulțumit de felul în care decurgeau lucrurile. Eram încântat să mă aflu aici cu o băutură tare, încântat că nu se holbează vreun voyeur la mine în timp ce îmi interpretez partitura romantică dintr-un film pomo turnat pe podeaua subsolului. Nu, totul era cât se poate de civilizat, foarte civilizat, într-adevăr.

Fata își aplecase capul, privindu-și curioasă o unghie ruptă. Cascada părului făcea ca umerii mici să pară și mai vulnerabili și palizi. Să fim serioși, Insula nu era locul potrivit pentru contrastele locale. Fata, adolescenta slăbuță, în ale cărei subsuori strânse se iveau cute de forma unui W, mi-ar fi satisfăcut orice capriciu. Fiind ființa care sunt, și nu alta (deocamdată în niciun caz) îmi doream toată gama de privilegii oferite de bordel, în fond, vechile apucături ale bărbaților care au bani și aleg la întâmplare.

— Unde îți sunt prietenii? am întrebat-o eu.

Ea ridică din umeri, plimbându-și privirea prin budoarul gol. Unde erau ai mei? apoi își ridică privirea spre mine și îmi spuse cu o seriozitate tristă:

— Hei, cum te cheamă?

— Eu sunt Martin, am spus eu dintr-odată...

Îmi urăsc numele. Vreau să spun că dacă ai un copil, un băiețel, cel mai bun lucru pe care îl poți face pentru el e să-i dai numele de John? Eu mă numesc John Seif¹⁰. Dar pe cine nu-l cheamă așa?

— Pe tine cum te cheamă?

— Mi se spune Moby. Ești căsătorit?

— Nu. Cred că nu fac parte din categoria celor care simt nevoia de căsătorie.

— Și cu ce te ocupi, Martin?

— Sunt scriitor, Moby.

— Dar asta e într-adevăr interesant, spuse ea serioasă. Ești scriitor? Ce scrii?

— A, beletristică. Ceva de genul ăsta

— Literatură de larg consum de citit pe budă? mi s-a părut mie că aud.

— Poftim?

— Adică sunt romane populare și nuvele, sau thriller-uri, sau SF, sau ceva în genul ăsta?

— Ce înseamnă popular?

Îmi zâmbi, părând că mă cântărește din ochi.

— Bună întrebare... îmi spuse ea.

Ce dracu' fac, mă întorc iar la colegiu? Literatura engleză, la NYTE? Scrii *romane*? *Cu asta te ocupi*? Cum ziceai că te cheamă?

Eram deja mai mult decât pregătit să o întreb pe Moby cu ce se ocupă ea și care e prețul – dar am simțit mișcarea pulpei pline a unei alte prezențe feminine. O curvă voinică, în chiloți și sutien, își făcu apariția legănându-se din penumbra coridorului din spate. Era alcătuită după modelul

¹⁰ „Seif înseamnă „ego”.

Selinei, dar cu obsesii sexuale mai avansate, accentul căzând pe toate protuberantele și convexitățile. Iar eu mi-am zis: vreau. Eu, e pentru mine. S-a așezat oftând pe ciuperca neagră din plastic de la bar. După câteva secunde, un bărbat cu o figură infatuată, extenuat, purtând costum sobru, imposibil, apăru lângă ea cu pași șovăitori.

— Ai grijă, She-She, spuse el cu o voce plină.

— Și dumneavoastră, domnule, îi răspunse She-She pe tonul vioi și comercial al prostituatelor de pretutindeni. Vreau să vă mulțumesc pentru vizită. Pe curând, domnule.

— Sigur că da.

Șmecheria ei l-a șocat. Fața lui lăsată, relaxată, era pe punctul de a-i cădea sub presiunea celei mai autentice tulburări. E clar că nu se abținuse de la nimic cu She-She. Oferise simțurilor sale tot felul de atenții și tratații.

— Hei, She-She, spuse Moby. Martin, care e cu mine, e scriitor englez.

— Dea? făcu She-She.

— Dea, am făcut eu. M-am ridicat, cu pielea mea cenușie, cu burta măreață și halatul înflorat, cu părul meu de culoarea cerului Londrei – sub bubuituri, sub vuiet.

— Nu ești excitat am fost eu întrebat zece minute mai târziu.

— Da și nu.

— Ei, *hai*. Ooo, trebuie să fii atât de excitat

— Păi, cam așa ceva, am răspuns eu. Cred că sunt.

Într-adevăr, eram într-o cameră încuiată, luminată cu lumânări, complet gol, singur cu harnica She-She, a cărei mână dreaptă, cărnoasă, se mișca mângâietor pe partea interioară a coapsei mele presărată cu păr... Un timp, presat de situație, am ezitat să fac o alegere. Poate că o voi răni pe micuța Moby prin preferința mea pentru talentata ei colegă – poate că se va lăsa de meserie, sau va izbucni în lacrimi, se

va sinucide. Dar, după câte se pare, în Insula Fericirii nu pot apărea probleme de autocompătimire. Știi, am impresia că nu sunt făcut pentru bordeluri. Nu mă pot abține să mă implic în problematica umană, minimă, așa cum e ea, și să mă lupt cu ea, așa cum fac eu. Pur și simplu, nu mă pot abține... Moby și cu mine ne-am luat călduros la revedere în timp ce She-She mă purta spre noua destinație. Am urmat-o pe She-She de-a lungul coridorului îngust, acoperit în întregime de covoare, ca și cum ar fi fost vorba de patru podele. Apoi She-She m-a parcat în micul dormitor aromat. Stând în ușă, cu mâinile în șolduri, mi-a ordonat să mă întind pe pat, ca pentru un consult medical. Da, exact cu așa ceva semăna: cu o teribil de îngrozitoare, mult amânată și sinistru de elegantă vizită la un ginecolog.

— De ce nu te faci mai comod? spuse ea, cu o nuanță de indignare batjocoritoare în glas. M-am afundat ascultător, încă un centimetru sau doi, în perna densă și pufoasă.

— *Nu* – scoate-ți halatul! într-un minut vom fi iar împreună.

Așa că am rămas gol, în umezeala sufocantă a camerei, așteptând-o pe She-She și regretând sincer că nu-mi încercasem norocul cu Moby.

— Dacă aș fi în locul tău, îmi spuse She-She după ce se întoarse, aș fi foarte excitată.

— Ai fi, nu-i așa?

— Aș fi înnebunită.

— Abia aștept, poți fi sigură.

— Pun pariu că așa e.

— Da, ar fi o adevărată veselie.

— Aș fi atât de *excitată*.

— Ce anume te-ar excita? am întrebat-o eu încruntat. She-She rămase incredibil de îmbufnată.

— Vreau să spun că arăți superb, am spus eu, dar...

— Nu *eu*. Doamne! Noua ta Prințesă!

— O, ea.

O vreme am discutat foarte serios cu She-She despre viitoarea Prințesă de Wales. Viitoarea Prințesă de Wales e într-adevăr trăsnet pentru curvele de pe Third Avenue. She-She o admira fără rezerve pe Lady Diana pentru coafura ei, pentru gusturile vestimentare și ținuta demnă. Și Prințul Charles îi acorda o grămadă de timp. Îi plăcea de Prințul Andrew. Îi plăcea de Prințul Edward. Îi plăcea până și de Ducele de Edinburgh. După o jumătate de oră de asemenea conversație, care devenea tot mai ciudată, am bătut din palme și am spus, pesemne, cam brusc:

— Bun, deci, ce vinzi?

— O, orice-ți dorești, îmi răspunse ea, fără ca vocea ei să fi suferit vreo modificare. Cam ce ți-ai dori?

— Ia să vedem? Ce ai de oferit?

— Simplu, franțuzește, englezește, grecește, turcește. Sau Jumi-Juma.

— ...Ce-i aia Junii-Juma?

— Simplu cu franțuzește.

— Ce e englezește?

— Cu bice și lanțuri.

— Cum e turcește? Nu, nu-mi spune. Păi, să-mi faci, ăăă... Cred că vreau să mi-o iei la labă.

— Laba? se încorda She-She. Okay. Dacă așa vrei. Și cum vrei să ți-o fac?

Gol cum eram, aveam încă în poală portmoneul de forma unui prezervativ. Lăsasem deja patruzeci de parai la ușă. Cât costă luatul la labă? Ei, hai, tu cât socoti? Am spus, străbătut de un fior:

— Cincizeci de broaște.

— Ascultă-mă, îmi spuse She-She. De ce nu te îmbraci *imediat*, să te duci pe Seventh Avenue sau pe Forty-Second Street? Dacă tot vrei să cheltui cincizeci de dolari poate te

ajută alea de acolo. Cincizeci de dolari? Nimeni nu-mi dă mie cincizeci de dolari.

— Stai așa, hei, stai blândă, am spus eu. Mărturisesc că eram puțin șocat de tonul amicei mele. O clipă am avut impresia, după tonul și înfățișarea ei, că stăteam în fața unui cămătar dur, care îmi pretindea o datorie nasoală. Sunt nou în problemă, îmi pare rău. De ce nu vii tu cu o propunere?

She-She:

— Ori îmi dai cincizeci de dolari bani gheață la care se adaugă un cec de șaptezeci și cinci de dolari plus suplimentul de credit, ceea ce înseamnă ceilalți cincisprezece la sută pe care îi pierdem la chirie ori aplic tariful majorat ceea ce înseamnă același lucru minus cei cincisprezece la sută cu suplimentul de zece dolari. Nu mai are nicio importanță când e vorba de un cadou așa de mare.

— ...O sută șaptezeci și cinci de dolari? Pentru o labă?

— Ia ascultă, aici ești pe Third Avenue, nu pe Seventh. De ce nu te îmbraci și...

— Dea, dea.

Aha, ele puseseră la cale povestea asta: își face apariția vreun mascul care crede că a nimerit exact unde trebuie – probabil că într-un loc care e ceva mai mult decât cutia asta nenorocită de bambus, cu lumini discrete și ciripituri. Iată-te gol în timp ce sex-inspectorul îți prețaluiește nevoile. Nu numai că vrea să te umilească. Ceea ce vrea e să te simți mai prost ca niciodată... She-She părăsi camera sprintenă. Dar se întoarse repede. Ținea în mână curelușa elastică a unui carnet de cecuri. Ce urma să cadă pradă acelui malaxor – cartea mea de credit, sau Pulănescu meu? Și acum, domnule, să-mi fac o idee asupra penisului dumitale...

S-au mai ivit niște probleme de natură bugetară cu privire la desuurile lui She-She. Sutienu a căzut fără

probleme. În ceea ce plivește chiloții, a spus ea, ei nu făceau subiectul vreunei înțelegeri dintre noi.

— Te pricepi, într-adevăr, să pui un tip pe jar, am spus eu tot numai pasiune, și i-am mai strecurat o hârtie de douăzeci.

Ca să fiu cât se poate de obiectiv, când am ajuns la Caduta mă simțeam așa și așa. Băusem două pahare, am halit ceva la botul calului și am sărit într-un taxi. N-am avut timp decât să gust ceva la repezeală. O să las dracului, într-o bună zi, minuturile astea. A venit timpul să renunț la minaturi. A venit ora să mă las de ele... Partida cu She-She nu mi-a priit deloc. Deși am întârziat în Insula Fericirii mai bine de o oră, laba a fost o chestie de secunde – patruzeci și cinci de secunde, cred. A trebuit să-mi storc creierii ca să-mi aduc aminte de ceva mai rău.

— Să știi că ai fost cât se poate de excitat, spuse She-She încet, în timp ce scotea niște șervețele.

Da și nu. Fie vorba între noi; fusese una din acele labe, în care treci direct din starea de fleșcăială în orgasm, sărind peste erecție. Cred că She-She s-o fi folosit de vreo șmecherie glandulară, ca să termine treaba așa de repede. După care, moleșită, a încercat să treacă iar în revistă Familia Regală, dar eu mi-am văzut de drum cât am putut de repede. Tot necazul cu povestea asta e – e atât de nesatisfăcător: Nicio luare normală la labă nu te satisface, dar așa ceva nu te costă cinci parai secunda. Prețurile sunt în general scăzute. Spune ce vrei despre luatul la labă, dar așa ceva nu costă optzeci și cinci de lire.

Mersul cu taxiul până în centru a fost epuizant, un infern de frâne și zgâlțâituri. Când am sosit pentru prima oară în New York, până și un ambuteiaj mi s-a părut interesant. Astăzi, însă, trebuie să suport un ambuteiaj în New York. Îmi doresc să învăț să merg cu metroul. Am

Încercat Oricât m-am concentrat, m-am trezit întotdeauna ieșind într-un canal de pe Duke Elington Boulevard, cu un capac deasupra capului. Nu mă pot descurca prin New York și pace... M-am uitat la ceas. Stăteam transpirând și înjurând pe canapeaua neagră și lipicioasă. E cald deja aici, da, se acumulează căldură pentru zaverile pârjolitoare din august Printre multele indicații lipite pe geamul despărțitor era și un anunț care îmi mulțumea pentru faptul că nu fumez. Așa ceva nu-mi place. Mi se pare o chestie prematură, nu-i așa, nu ești de acord? Încă n-am fumat. Conform experienței anterioare, niciodată nu s-a întâmplat să nu fumez în cele din urmă. Am aprins o țigară și am așteptat reacția. Mexicanul cu părul inelat, care conducea, a strigat ceva, gesticulând, dar eu mi-am văzut în tihnă de fumat, fără ca în final să se mai întâmple ceva.

Zvonurile locale susțin că Little Italy e cea mai curată și sigură enclavă din Manhattan. Când pe stradă se ivește împleticindu-se vreun drogat, sau unul din Bowery¹¹ cu ochi roșii de atâta băutură, imediat ies din cel mai apropiat local italianesc cinci haidamaci încruntați, cu bâte de baseball și toporiști. După părerea mea, Little Italy seamănă mai mult cu Village. Zidurile scărilor de incendiu păreau să fie folosite pe bune de două ori pe săptămână – erau negre ca tăciunele. Atmosfera îmbâcsită nu se putea limpezi de râgâitul camioanelor și bășinile mașinilor, care își înălțau bolborosind vaporii de ulei și acid și lichid de răcire. Ce-o fi căutând strălucitoarea Caduta în lada asta de gunoi? Are un apartament la Cicero, plătit de Fielding Goodney, cu un coafor, un bodyguard, și un prieten de 73 de ani... M-am tot fâțâit de-a lungul străzii, până am reușit să găsesc ușa murdară.

¹¹ Numele unei străzi și al unui cartier rău famate din New York cu blocuri și hoteluri ieftine, frecventate de săraci și vagabonzi.

— Și acum, domnule Seif, „John”: în legătură cu filmul nostru, spuse Caduta Massi. Am văzut din scenariu că doamna e din... Bradford. Ceea ce nu mi se pare deloc convingător.

— Păi, Caduta, scenariul pe care l-ai văzut era versiunea englezească. Acum ne-am mutat la New York și putem...

— Prefer Florența sau Verona.

— Sigur, okay. Alege ce dorești.

— Și care e titlul filmului?

— Good Money¹², i-am spus eu. De fapt, încă nu ne-am hotărât. Lui Fielding i-a plăcut *Good Money*. Fielding a venit cu propunerea să-i spunem *Good Money* în State și *Bad Money*¹³ în Europa, dar n-am înțeles care era avantajul.

— Bine, zise Caduta. Spune-mi, John. Theresa asta, câți ani are?

— Ah... în jur de treizeci? Da, treizeci și nouă.

M-am uitat îngrijorat la Caduta.

— Scuză-mă, dar am înțeles că are un fiu de douăzeci de ani.

— Corect. S-ar putea să fie ceva mai în vârstă.

— Eu am patruzeci și unu, spuse Caduta

— Ei, nu! făcui eu. E perfect.

— Deci ai putea să-mi spui? De ce o femeie de vârsta ei se dezbracă și vrea să facă sex tot timpul?

Am rămas cu ceașca de cafea în poală, pe jumătate asfixiat de ce putea să însemne patosul napolitan. Locul fojgăia de copii – bebeluși și țăngăi, sugari, tineri șleampeți. Mai erau cel puțin trei tipi cu figură de tată în bucătăria de alături, îmbrăcați în maiouri sau halate, aplecați peste

¹² Bani curați.

¹³ Bani murdari.

sticlele de vin fără etichetă și pastele aburinde din sosul sângeriu. Cu ei mai erau chiar și două cerșetoare îmbrăcate în negru, așezate pe scaunele cu spătare înalte de lână ușă. În plus, întreaga ceată părea venită din insula Ellis... Caduta însăși părea să fie regina stupului. Bătea din palme în timp ce își dezlănțuia italiana ei poruncitoare. Își puse copiii în poală ca un moș Crăciun dintr-un magazin universal. După ce s-au foit, copiii au coborât. Din când în când, câte unul din tătici dădea buzna zgomotos și i se adresa plin de respect, dar și cu o anumită veselie curtenitoare. Cele două cerșetoare, fiecare posesoarea a câte unui dinte, murmurau, dând din cap și făcându-și cruce. Caduta mi se adresa uneori și mie tot în italiană, ceea ce nu limpezea cu nimic lucrurile.

Am tușit și am spus:

— Îmi pare rău, Caduta, dar ce înseamnă toată povestea asta?

— Domnul Guyland. El a spus că vor fi câteva scene de amor clare.

— Cu tine?

Își înălță capul cu un gest de aprobare.

— Dar e o prostie, Caduta. În scenariu nu există scene de amor.

— Lorne Guyland a spus că domnul Goodney i-a promis trei scene de amor lungi, complet gol.

— Doamne, câți ani are Guyland? De ce vrea să apară gol?

— E o persoană dezgustătoare, Ascultă-mă, domnule Seif John. Am nevoie de asigurarea ta că așa ceva nu se va întâmpla.

— O ai.

Am aruncat o privire prin cameră. Cele două cerșetoare zâmbeau încurajator.

— Uite, Caduta. Între tine și Lorne nu există scene de

amor. Probabil că va fi o scenă, sau două cu voi în pat, dimineața, ceva de genul ăsta – dar în cearșafuri – okay?

— O să fiu sinceră cu tine, John, spuse Caduta Massi. Încălță copiii pe care îi avea în poală.

— Așa cum ți-am spus, am patruzeci și trei de ani. Țățele astea nu mai sunt bune de nimic. Pântecul îl am bun, fundul e bun, dar țățele? Își flutură o mână prin aer. Pe partea exterioară a coapselor am o celulita de gradul doi. Ce ai de zis?

Nu aveam nimic de zis. Caduta purta un deux-pièces din antilopă gri. Făcu o mică săritură și își ridică rochia până la șold. Am putut să văd partea de sus a ciorapilor, pielea fină și chiloții de un miliard de lire italiene. Își prinse coapsa cu pumnul și o strânse, făcând pielea să se încrețească.

— Vezi? spuse ea și începu să-și descheie nasturii de la cămașă.

Și iar am privit prin cameră. Unul dintre tătici își vârî capul pe ușă. Capul zâmbi, apoi se retrase. Cerșetorele rămaseră cu ochii căscați și împietrite de data asta. Unul dintre copii mă trase de poala hainei, de parcă ar fi vrut să-mi reîntoarcă atenția asupra doamnei din tronul ei de catifea.

Aținându-mi privirea, Caduta își desfăcu volanele cămășii. Deschise agrafa care marca despărțitura din sutienul masiv.

— Haide, John, spuse ea.

M-am ridicat, am înaintat, am îngenuncheat îmi trase fața spre inima ei. Am simțit agitația puternică venind din adâncul grăsimii ucigătoare.

— N-ai avut niciodată o mamă, nu-i așa, John?

Vocea îmi era sufocată, dar ceea ce am spus a fost:

— Nu, n-am avut niciodată.

La prima vedere, se pare că în capul meu există patru voci distincte. Prima e, desigur, cea rostogolită a banilor, care poate fi reprezentată grafic prin tasta din partea de sus a unei mașini de scris %1/4 a = &! – sume, scăderi, spaime înmulțite și lăcomii. A doua e vocea pornografiei. Asta sună de multe ori ca vorbăria unui DJ nebun: *Felu-n care mișcă ea, e o știre ce nu-i rea, și eu nu-mi iau valea, până nu îi simt udeala – suge și desfă-ți picioarele, curvă, dea, zbuciumă-te pentru mine, baby...* Și așa mai departe. (Una din subrocile pornografiei din capul meu e vocea unui vagabond negru obsedat sau retardat care bântuie prin Times Square din New York. De neînțeles, și totuși inconfundabile prin libidoșenia lor, monologurile lui bolborosite decurg cam așa: un guh yuh tih ah fuh yuh uh yuh fuhah ah yuf guh sub mult fuh cuh. Și eu fac cam la fel când vorbesc cu mine însumi.) A treia, vocea îmbătrânirii și a vremii, a timpului ce trece de la o zi la alta, vocea tot mai slabă a rușinii rănite, a plictiselii triste și a protestului inutil...

Numărul patru e adevăratul intrus. E cea mai recentă. E cea care mă abate de la lucru și mă împinge cu gândul spre lucruri la care nu m-am gândit niciodată. Are în ea exaltarea nepoftită a paranoiei, a furiei și plânsului, cărora spasmele de vitalitate le dau coerență: bălmăjeli de bețivan repetate la trezie. Și la televizor dau într-una reclame isterice, sau nenorocitele de știri... Toate vocile vin din altă parte. Tare aș mai vrea să mi le pot alunga din cap. Aidoma vampirilor, trebuie să le inviți înăuntru. Dar, de cum au intrat, de îndată ce le-ai oferit un loc în cap, par a fi hotărâte să nu te mai părăsească. Nu lăsa să-ți intre în cap pacostele astea. Să nu le lași să intre în tine, orice-ar fi.

Și totuși, cum rămâne cu Caduta?

Dacă, și ține cont de asta, crezi că s-a purtat ciudat, ar fi trebuit să mă vezi pe mine. Am avut un incredibil acces

de plâns. La fel Caduta. La fel doi dintre copii și una din cele două sărmane femei. După o vreme, tații au dat buzna înăuntru. Toți zâmbeau fericiți și plângeau la vederea scenei, ca o dovadă a bogăției sentimentelor omenești. Și când te gândești că totul era în același timp o porcărie – o știam. Totul era o artă așa de proastă. Dar la ce te poți aștepta din partea mea? Sunt momente când mă simt atât de înfometat și pasional, încât instrucțiunile de folosire de pe o cutie de calmante sau de pe un tub de vitamine („La primul semn de răceală, fiți gata să...”) mă pot întări și încuraja. Și, desigur, apreciez felul în care Caduta și-a proptit fața de mine. M-am mai smârcăit și învățit pe acolo încă zece minute, timp în care am fost bine pupat și mângâiat Dar nu era nimic sexual. Nu m-aș da niciodată la Caduta – nu, nu la Caduta – și dacă tu ai încerca, te-aș bate. Eram încă plin de sentimente răsunătoare, emoționante, când am ajuns la hotel. Cuvintele de despărțire ale Cadutei – le-a rostit ca logodnica unui soldat care pleacă la luptă, sau ca o mamă, mergând alături de taxiul care se desprindea de bordură – au fost chiar așa: „Apără-mă, John! Apără-mă!” Știm ce vrea să spună. Am înșfăcat telefonul și l-am sunat pe Lorne Guyland, în culmea indignării.

— Ascultă, Lorne, am început eu, după ce o servitoare mi l-a dat pe marele bărbat. Tocmai m-am văzut cu Caduta Massi. Ea nu vrea să se dezbrace în scenele pe care i le-ai sugerat, și trebuie să spun că eu...

— ADICĂ CUM NU VREA SĂ SE DEZBRACE! NU E DECÂT O NENOROCITĂ DE ACTRIȚĂ DE TELEVIZIUNE! O SĂ-I SMULG NENOROCITELE ALEA DE HAINE DE PE EA!

Am ținut telefonul cât mai departe de ureche și m-am holbat la el. Cred că m-a impresionat cel mai mult autentica instantaneitate cu care Lorne își iese din pepeni. Brusc,

dintr-odată: nici urmă de temperament¹⁴ – dus, dispărut cu totul. Și eu sunt un artist iute din fire, dar până și mie îmi trebuie ceva mai mult timp. Am nevoie de cel puțin două secunde până să descopăr picătura care revarsă paharul. Dar e clar că sunt și unii pentru care orice picătură e cea fatală. Sunt oameni la care prima picătură e, de fapt, ultima.

— Lorne, Lorne, am spus eu, ai răbdare cu mine. Fii atent, în scenariu nu există scene nude, nu cu Caduta. Cu Butch Beausoleil, da, excelent, dă-i 'nainte, fă câte scene ai chef. Dar cu Caduta. Ea...

— Care scenariu? Nimeni nu mi-a arătat niciun nenorocit de scenariu!

— Doris Arthur mai lucrează încă la el, Lorne. Dar cred că-ți pot spune de pe acum că între tine și Caduta nu sunt multe scene nude. Seminude, poate. Dar nude, nu și cu asta, basta.

În timp ce el vorbea, m-am întors recunoscător la sticla mea, scutită de taxe vamale. Superfuria lui Lorne își urma neabătută cursul. Se dezlănțuise. Acum era incredibil de furios. A spus:

— Gata? *Gata!* Băiete, se vede că ești nou în meserie. Și acu, ascultă aici, căcănarule. Aici e *Lorne Guyland*, tăticule. Dea. Eu! Eu! Mie îmi trebuie ceva special în rolul ăla. Tu n-ai nevoie de *mine*. De ce nu angajezi un bășinos bătrân cum e Cash Jones? Lorne începu să râdă. Nu știu ce mi-a venit. Eu țin tare mult la Cash. Eu și Cash ne înțelegem bine, e unul din cei mai vechi prieteni ai mei, unul din cei mai apropiați. Lorne făcu o pauză. Da, dar când ai ajuns să-l bagi pe Lorne Guyland într-un film, trebuie să-i dai ceva special, ceva forte, trebuie să-i dai ceva – trebuie să

¹⁴ Joc de cuvinte – *to lose one's temper* = a-și ieși din fire / pepeni; literal = a-și pierde temperamentul.

fie măreț, ți-e clar? Ai văzut ce am făcut în *Pookie*, John. Îmi pare bine că ai telefonat, a continuat Lorne ca un nebun, pentru că vreau să-ți vorbesc despre o altă idee de-a mea, care tocmai mi-a venit. Ei, eu nu sunt scriitor. Am scris niște scene, desigur, de fapt eu, de fapt asta e ideea. Tânărul, corect? Nu știu pe cine dracu' ai distribuit în rolul ăsta și nici nu-mi pasă, dar noi doi ne batem o dată, nu-i așa?

— Tu și cu fiul tău. Așa e.

— Și în scenariu, John, scrie că el învinge.

— Corect

— Ei, eu nu cred că din punct de vedere dramatic asta e prea convingător, John.

— De ce nu?

— Păi, asta dă impresia spectatorului că el e mai tare ca mine.

— Așa e. Adică el are douăzeci de ani și tu ești – tu ești un bărbat ajuns la maturitate.

— Dar îl știu pe puștiul care a dat proba. Un știft! Aș putea să-l rup în bucăți cu mâinile goale!

— Dar lumea nu va ști că ai fi în stare de așa ceva, Lorne. Toți vor crede că a câștigat el pentru că e cu patruzeci de ani mai tânăr ca tine.

— Aha! Am priceput. Tu crezi că *el e mai tare ca mine* doar pentru că eu nu sunt la fel de *tânăr* ca el. Căcat!

— Eu nu cred așa ceva, Lorne. Dar toți ceilalți o vor crede.

— Okay, okay. Sunt un om înțeleghător. Atunci o să facem așa. Și, da, vreau ca în scena asta să fim dezbrăcați, toți să fim goi. Asta așa rămâne. Nu renunț la așa ceva, cam asta ar fi ideea. Ei, bine. O fut pe Caduta, e clar? Și o *fut* pe bune. Femeia e în stai așa Asta e Butch. Tocmai ce am futut-o pe Caduta, acum o fut pe Butch, este? Și vreau să spun că o *fut* pe bune. Ochii îi joacă-n lacrimi și ea nu se

mai poate stăpâni. E isterică, John. Și atunci își face apariția *actorul* ăsta tânăr – e și el gol – pentru marea confruntare. Și eu sar din pat, așa gol cum sunt, și încep să-l rup în bucăți. Sunt pe punctul de a-l omorî, când Butch, goală și ea, începe să țipe: „Lorne, Lorne, scumpule! Iubitule, ce faci? Oprește-te, dragostea mea, te rog, oprește-te!” Și atunci îmi dau seama că eram – că *animalul* din mine, pentru că, John, lumea în care trăim e îngrozitoare, John, e o lume... cu adevărat nebună, cumplită. Deci, Butch și Caduta mă trag deoparte. Sunt pe punctul de a izbucni în plâns pentru ce i-am făcut tânărului. Apoi gunoiul ăsta tânăr vine pe la spate și mă pocnește în cap cu o cheie de mașină, John? Ce spui?

— Lorne? Vedem noi!

— Nu, nu. *Tu* o să vezi. Da, da o să vezi.

Clac.

Am pus receptorul la locul lui și mi-am fixat privirea în poală. Acolo se afla o pungă de plastic cu decupaje din presă despre Guyland – acolo îi scrisesem numărul de telefon. Aruncându-mi ochii pe unul din comentarii, am văzut că Lorne interpretase, la vremea lui, pe scenă, sau pe ecran, rolul lui Gingis Han, Al Capone, Marco Polo, Huckleberry Finn, Charlemagne, Paul Revere, Erasmus, Wyatt Earp, Voltaire, Sky Masterson, Einstein, Jack

Kennedy, Rembrandt, Babe Ruth, Oliver Cromwell, Amerigo Vespucci, Zorro, Darwin, Sitting Bull, Freud, Napoleon, Omul Păianjen, Macbeth, Melville, Machiavelli, Michelangelo, Matusalem, Mozart, Merlin, Marx, Marte, Moise, Iisus Hristos. Nu cunoșteam adevărul despre toți tipii ăștia cuprinși în listă, dar bănuiam că e vorba doar de mahări. Și atunci, poate că nu mai trebuia să mă mire că Lorne avea niște idei cam ciudate despre sine.

Of, ce zi *lungă*. Bah! ce zi. Știi ce oră e, ora mea? Patru după-amiaza. Hei, dacă ați fi acum aici, soră mamă fiică

iubită (nepoată, mătușica, bunicuță), poate că am putea să discutăm puțin și să ne îmbrățișăm – nimic necurat. Doar giugiuleală. Poate că mă vei lăsa să-mi pun fața mea mare în scobitura delicată dintre omoplații tăi. Crede-mă că ăsta e singurul lucru pe care îl am în minte. Te știu o ființă pură. Sunt sigur că nu bei, nu fumezi și nici nu prea umbli creanga Greșesc? Asta-mi place la tine... Acum, după socoteala mea, aveam șase posibilități realiste. Puteam să mă culc imediat cu ajutorul câtorva scotch-uri și Serafime. Puteam să mă întorc la Insula Fericirii, să văd de ce mai era în stare mica Moby. Puteam s-o sun pe Doris Arthur. Puteam să prind un sex show în imediata apropiere, pe teribilul Seventh Avenue. Puteam să ies și să mă îmbăt. Puteam să rămân în cameră și să mă îmbăt.

În cele din urmă am rămas în cameră și m-am îmbătat. Necazul e că mai întâi le-am făcut pe toate celelalte. Am impresia, uneori, că viața trece pe lângă mine scoțând fuioare de abur și scânteii din roți și un muget răgușit, de putere sau de groază. Ea trece și totuși eu sunt cel care face toate mișcările. Eu nu sunt gara, eu nu sunt stația: eu sunt trenul. Eu sunt trenul.

— Povestește-mi totul despre țate, Slick. Prezintă-mi-le cu toate detaliile incredibile.

— Nici vorbă. Las-o moartă, amice. E vorba de ceva foarte personal între Caduta și mine. Nu spun nimic. Buzele mele sunt pecetluite.

— Știi, are un apartament similar la Roma și la Paris, și o casuță pentru orfani, unde se poate duce o dată pe an s-o facă pe regina. Pentru familii e o afacere bună. Nu trebuie decât să le țină pe mame deoparte când apare ea și să-i facă pe copii să creadă că Caduta e un fel de Superpântec. Povestește-mi puțin despre țate, Slick. Socot că sunt mai mari decât, să spunem, ale lui Doris Arthur?

Ca ale cui nu sunt? mi-am spus eu duios. Ne-am continuat plimbarea. Eram pe Amsterdam Avenue, trecând încet de străzile colaterale. De aici pornește Eighty-Seventh. Aici se sfârșește

Eighty-Eighth. Rămas în urmă, Autocratul ne urma încet, în timp ce noi ne îndreptam spre nord. N-am mai fost încă niciodată în Upper West Side și, cu toate astea, îmi amintea de ceva. Îmi amintea de cât de cuminte fusese măseaua mea cea mișcătoare de cel puțin o săptămână sau două încoace. În timpul unui prânz de un carnivorism de-a dreptul fanatic, pe care l-am luat într-un local argentinian de pe Eighty-Second Street, prietenul meu Fielding m-a asigurat din nou în ceea ce privește problema Lorne-Caduta. Toate conflictele, mi-a explicat el, se vor rezolva în clipa în care vom fi în posesia scenariului definitiv. Starurile te înnebunesc invariabil în felul ăsta până când apare scenariul în fața căruia trebuie să se încline. Apoi uitau de fișa personajului, fiind obsedați exclusiv de probleme ca numărul de replici, durata rolului, numărul de gros-planuri. Doris Arthur s-a întors în State și lucrează de zor în căbănuța ei închiriată din Long Island. Îmboldit de o pornire romantică, mi-o imaginam pe micuța Doris printre rablele ei alămite și măsuțele pe rotile, cu o căciulă din blană de raton și pantalon de doc, trăgând la pompă, reparând acoperișul, cu vreo șase cuie și două pipe de măceș în gura ei umedă. Primul proiect avea să fie gata peste trei săptămâni, mi-a promis Fielding.

— Unde mergem? Ce e cu toată plimbarea asta?

— E o duminică însorită, John. Admirăm peisajul. Spune-mi. Cum ți s-a părut Doris. La fizic mă refer, a adăugat el cu o privire atât de galeșă, încât pasul a început să-mi ezite și am spus:

— Ai fost la ea, hai? Drace. Cum arată?

— Ascultă. Tu îmi povestești despre țâțele Cadutei și

eu îți spun tot ce se poate ști despre Doris în pat. S-a făcut?

— Păi sunt mari, cât cuprinde și joase, dar în primul rând sunt pline și grele. Se sprijină pe torace bineînțeles și se lasă cam jos, dar sunt încă foarte ferme și...

— Am înțeles, Slick Nu le putem folosi. Credeam că și le-ar putea aranja. Gândește-te. Nu avem nevoie de o curvă bătrână vârată-n ipsos. Avem nevoie de cineva natural. Dar stelele de cinema *nu sunt* naturale, John. Nu au așa ceva în ele. Ai să vezi.

— Așa e. Doris. Dă-i drumul.

— Mă tem că te-am indus în eroare. Știu tot ceea ce se poate ști, adică zero. Doris e lesbi, Slick.

M-am poticnit și-am pocnit din degete.

— *Deci asta era.* Iisuse, am știut eu că despre așa ceva trebuie să fie vorba. *Curva* aia...

— Ai încercat ceva?

— Sigur. Tu nu?

— Nu, eu am știut de la bun început Reieșea clar din poveștile ei.

— Ce povești? Cel puțin despre ele să-mi spui ceva.

— Nuvelele, John. *Înaltul stil ironic*, nu mai ții minte?

— A, *alea*.

Dar în clipa aceea am văzut direcția în care se îndreptau străzile, cum se întunecau în ciuda strălucirii soarelui, a aerului umed, a purității albastre de deasupra. Cu trei străzi în urmă existau alei boltite care duceau la ușa de la intrare, portari în livrele și perspectivele cu clădiri îmbrăcate în gresie. Acum străduțele erau pustii, legea nu mai exista. Am trecut pe lângă saltele sfâșiate care își rânjeau buretele ieșit din măruntaiele de pânză și valize rupte de colții câinilor, zvârlite pe lângă rigole, am văzut siluetele întunecate din spatele ferestrelor, ale celor refuzați de societate și pene de găină – era țara fără bani, fără apă caldă și lifturi. Și dintr-odată descoperi ruptura, evidenta

lipsă de armonie și consens – cu excepția alergiei-la-bani și a mâniei apărute când orașele îi aduc pe bogați și săraci atât de aproape unii de ceilalți, încât par a fi cele două fețe ale aceluiași cuțit... Eu mi-am pus amprenta pe sărăcie și sărăcia și-a pus amprenta pe mine. Și am sesizat – pervers, inutil, zadarnic – cât de *homosexuali* trebuie să fi părut eu și Fielding, el cu pantofii lui de sport și bermudele de culoarea stronțului și părul care flutura în bătaia vântului, eu, cu haina boțită, pantalonii subțiri și pantofii al căror bombeu se răsucea mândru în sus. Chiar și cei mai înrăiți poponari din Manhattan (socot eu) ne priveau cu interes din mansardele și locuințele lor la comun, zicându-și – om fi noi liberi în maniere, dar ăștia doi bat toate recordurile.

— *Hei, frate negru!*

Ninety-Eighth Street. Am întors capul. Doi tipi negri cu un câine mare care trăgea de lesă.

— Drăcia dracului. Cred că câinele meu vrea să-l muște pe unul din șmecherii ăștia albi.

— Fielding, am spus eu încordat E nebun? Hai să luăm mașina. Asta e țara nebunilor.

— Vezi-ți de drum, Slick, și ține-ți capul sus. Nu s-a ntâmplat nimic.

Dar se înșela. Fielding se înșela. Era clar că se întâmpla ceva. După ce ai participat la atâtea încăierări, așa cum mi s-a întâmplat mie, ajungi să intuiești bine genul de încurcătură pe care nu mai ai cum s-o ocolești. Trebuie să știi când să accepți provocarea. La următorul colț, răzleții paria de culoare începuseră să se coaguleze într-un grup sau o formație de atac. Am văzut tricouri țipătoare, bicepși, bărbi. Oamenii ăștia nu aveau să ne spună nimic altceva decât că noi suntem albi și avem bani. Probabil că mai voiau să spună – nu ai voie să te plimbi pe la periferie, nu în New York. Nu ai voie prin mahala, pentru că o astfel de plimbare ar presupune că mahalaua nu e adevărată. Dar ea era

adevărată. Asta o puteam vedea cu limpezime.

Începusem deja să mă supun instinctului sau obiceiului, verificându-mi lanțul puterii și slăbiciunii mele. Evită stânga. Stai lângă bordură – da, micuțul de colo, cu figura de om bolnav. Aruncă-te, învârtindu-ți pumnii, și fugi ca un ticlăos pe panta înverzită din față. Am aruncat o privire cu coada ochiului. Fielding și-a ridicat brațul drept, făcând semn Autocratului, dar privirea și direcția în care se îndrepta erau prea directe, fără nicio ezitare. Mașina a țâșnit înainte și a frânat în scrâșnet de roți. Fielding s-a liniștit. A făcut un gest complicat, explicativ, supercandid. Și nu s-a întâmplat nimic. Drumul s-a degajat și noi ne-am continuat plimbarea.

— Columbia, Slick... Chicago, L.A., oriunde – în America, centrele noastre de cultură sunt înconjurată de cele mai rele, mai mari, mai nenorocite suburbii din lumea civilizată. Pare a fi ceva tipic american. Ce înseamnă asta? Ce semnificație are? Uită-te acolo, John, și vei avea o imagine superbă a Harlemului.

Mi-am aruncat privirea spre Columbia. Am vrut să mă încredințez dacă așa e. Am mai văzut aceste clădiri, ridicate pe piloni, cu niște coșuri înalte, cu piepturile bombate scoase mult în afară, semn al unei mândrii culturale bine stabilite. Locul nu avea nimic să-mi spună în plus față de ce știam. Am abordat acum meterezele abrupte ale castelului cu mâna lui Fielding sprijinită pe umărul meu. Ne-am aplecat peste balustradă, privind prin vălmășagul de crengi ale copacilor înclinați, care se rupseseră în ultima lor încercare de a escalada stânca. În spate se întindeau milele pătrate ale Harlemului – partea a doua, jumătatea cealaltă, ascunsă, a tânărului Manhattan.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu și mi-am aprins o altă țigară, încă surescitat din cauza neconsumatului avânt războinic pe care mi-l secretaseră glandele.

— Mașina a făcut-o, asta-i tot.

— Băiatul nostru avea arma îndreptată asupra lor? N-am văzut.

— Nț. Bănuiesc că avea arma pregătită. Dar nu asta a fost chestia. Mașina a rezolvat totul într-o clipă sau două. Exact cât ne-a trebuit.

Cred că am înțeles. Autocratul, șoferul, garda de corp le-a arătat prăpastia, distanța magică. Care a fost gestul lui Fielding? O palmă arcuită, ținută deasupra inimii, cealaltă, îndreptată într-o manieră politicoasă spre mașină, vrând să spună: „Aici e vorba de bani. Ați înțeles?” Apoi mâinile s-au întâlnit cu palmele ținute spre ei, oferind dovada cea mai simplă. Iar ei s-au dat în spate, așa cum celelalte vehicule se opresc stângace, grăbite, fără să se mai gândească, pentru a face loc salvării, sau însemnelor regale. L-am întrebat:

— De ce?

— Vreau să fac un tur. Mă interesează culoarea locală. Mașina e în întregime a ta, Slick Am chef să mă întorc alergând.

L-am urmărit în timp ce fugea, ținându-și capul drept pe primii douăzeci de metri, pentru a-și asigura oxigenarea, apoi ținut ușor între umeri, în timp ce își fixa ritmul pașilor. M-am întors și am privit spre bordurile înclinate și mici ale străzilor, spre butucănoasele locuințe de închiriat și dintr-odată fluxul din urechile mele a descoperit nivelul real, intensitatea exactă. Ochii mei au panoramat Harlemul cu un zumzet grav de premoniție, de parcă acolo, printre hornuri și furnale, se afla recompensa mea, marea mea recompensă care aștepta nașterea, eliberarea sau puterea.

Există un singur pământean căruia îi pasă cu adevărat de mine. Cel puțin, această ființă umană mă urmărește constant peste tot, nu mă scapă din ochi și îmi dă telefon tot timpul. Nimeni altcineva n-o mai face. Selina

nu e niciodată unde ar trebui. Toate celelalte – se reduc doar la bani. Banul e singurul lucru pe care îl avem în comun. Dolari, lire, ei sunt scrisorile de sinucigași. *Banul* e scrisoarea sinucigașului. Acum, și tipul ăsta vorbește de bani, dar el are un interes personal. Interesul lui e, într-adevăr, foarte personal.

— La ei nu te gândești, obișnuiește el să spună. Nu te gândești la ei. Te plimbi pe la periferie, dar la ei nu te gândești niciodată – la ceilalți.

— La cine? I-am întrebat eu. La amărâții de-alde tine?

— Ascultă. Foamea m-a făcut să fur mâncare doar ca să-mi salvez viața. Poți s-o faci timp de o săptămână. După o lună capeți un aer special. Aerul unui om care trebuie să fure mâncare pentru a supraviețui. Cam asta ar fi. Gata. Nu mai poți să furi mâncare. De ce? Pentru că te ghicesc din clipa în care ai pășit în magazin. Imediat își dau seama că nu ai niciun ban la tine. Nici cel puțin amintirea banului. Închipuie-ți.

— Sună dur. E dovada faptului că e o prostie să fii sărac. Ascultă, am văzut așa ceva. Nu e o noutate pentru mine, amice. Toată viața mea am învățat lecția asta.

— Ești sărac. Și totuși, ești sărac.

— Te înșeli. Am lovele cu lopata și o să se fac și mai mult decât atât După câte se pare, ești pe drojdie rău de tot

Frank Telefon se dovedește a fi nu numai un expert în materie de bani sau expert în a nu-i avea. El vorbește foarte mult și despre gagică. De exemplu:

— Nu faci altceva decât să te folosești de femei. După care, le arunci ca pe o foaie de salată.

— Iar te înșeli. Încerc s-o fac – dar niciuna nu se lasă.

— Pentru tine femeile nu reprezintă decât pornografie.

— Ascultă, amice, am o întâlnire. Sunt așteptat în centru de o mulțime de oameni bogați și simpatici.

— Ne întâlnim noi odată și-odată.

— Pe bune că... sunt nerăbdător în privința întâlnirii...
Okay, Frank, lasă că ne vedem noi.

Am ajuns în Bank Street la ora opt fix, odată cu ultima geană de lumină. Deasupra, cerul continua să strălucească, dar printre rozeuri și albastruri se strecura o peliculă de verde, o nuanță de avocado, care înveselea paloarea bolnăvicioasă a orașului... Purtam cel mai bun costum – un gri închis cu dungi subțiri, albe. În plus, abordam o cravată lată, argintie, legată cu un sănătos nod Windsor. Eram în West Village, acolo unde străzile au nume. Bank Street arăta ca o bucățică din sentimentală Londră, cu grilaje negre și flori palide, îmbrățișând sfioasa gresie, chiar și boarea șoptită a ramurii și frunzei. În timp ce mergeam, am avut ocazia să văd un puști de culoare foarte elastic, cam de vârsta lui Felix, sau poate ceva mai mare, alături de drăguța lui prietenă. Se întinse cu un gest neglijent spre pomul dintr-o grădină și rupse din el o floare roz pe care i-o oferii prietenei lui. Fata o răsuci, ținând-o în dreptul feței ei slab luminate, înainte de a o arunca la pământ

— Hei, exclamă el. Hei, dar eu am făcut un gest așa de frumos. Am făcut un gest frumos – cu floarea. De ce ai aruncat-o, pizdă ce ești.

El și-a văzut de drum, cu pași mult mai reținuți, cu umerii țepeni și căzuți. Ea a rămas în urmă și s-a aplecat să culeagă în poala rochiei risipitele petale uscate.

Îmi făcusem socoteala că îmi mai rămăsese cam o jumătate de oră la dispoziție. Făcând-o de două ori la dreapta, am ajuns pe trotuarul lui Eighth Avenue – un bulevard cu pretenții mai mici, dintr-un cartier cu oameni de stare mijlocie, mi-am spus eu. Shoe Hospital, Asia de Cuba Luncheonette, clubul Agony and Ecstasy, ESP Reader and Adviser, Mike's Bike, World și, de asemenea, LIQ, BE și B.A. Tăieturile prinse pe grilajele trotuarelor vor să semene cu niște tălpi uriașe? Tineri care joacă șah pe capotele

mașinilor parcate. Un tatuaj. Un tatuaj palid pe un braț palid. Tineri și bătrâni, sănătoși și bolnavi se amestecă unii cu alții ca niște adevărate miracole americane, cu bani și fără bani, frumoși și diformi, minuni de foc și gheață ale Manhattan-ului. Unii din ei sunt într-un grad avansat de ruină. Tăticu, dar ar putea să investească ceva bani în ei, să treacă la renovare. Dar mie îmi place ca varietatea să fie cât mai mare. E ceva care mă excită. După așa ceva, Londra mi se pare insipidă și fără consistență... Acum hoinăream prin lumina galbenă a băncilor închise, a municipalității și a afacerilor proaste, toate sleite de munca de peste zi. De ce nu sunt băncile la fel de diverse și apte de improvizație ca toate celelalte afaceri americane? De ce nu putem avea o Mike's Bank

World? Nu știu de ce, dar mă simt mai în siguranță. N-am băut nimic toată ziua. N-am băut nimic la prânz, în ciuda îngrozitorului Malvinas Surprinse pe care l-am comandat (o frigăruie triplă, bine căptușită cu carne). În seara asta vreau să fiu în cea mai bună formă. Am făcut un duș, urmat de o toaletă completă, și acum nu arăt prea rău. Plimbarea cu Fielding, acel safari la marginea orașului, mi-a prins cu adevărat bine. Am avut nevoie de el, așa cum am nevoie să mă simt puternic. Crezi că sunt paranoic, dar ascultă-mă pe mine, omule, ceva se întâmplă. Ești atent? De când am fost ultima dată în New York, am avut acest teribil sentiment, un sentiment de... un sentiment al ulteriorului. Încerc să mă conving că e o condiționare, când vine vorba de sărmanul băiat, cât și de temerile lui legate de succes. Nu e vorba de film. Filmul e bun. Se va naște. Dar altceva nu e în regulă, ceva mai nasol. E mai nasol decât ce îmi face Frank Telefon, indiferent despre ce ar fi vorba. E mai nasol decât ce-mi face Selina, indiferent despre ce ar fi vorba. E mai nasol decât ceea ce eu însumi îmi fac... Întorcându-mă de la o vitrină, și de ce trebuie întotdeauna să se întâmple așa –

m-am trezit în fața unei femei înalte de aproape doi metri, cu părul roșcat, o pălărie pleoștită și un voal verde care îi înfășură gâtul. Prezența ei zveltă era deliberată, provocatoare. Mi s-a părut, chiar, că îi simt aburul respirației pe obrazul meu:

— Dea, am făcut eu.

Dar ea a continuat să stea neclintită, privindu-mă cu o figură imobilă... Unde o mai văzusem pe târfa asta nebună? Am mai văzut-o. Undeva. Am mai văzut-o undeva.

M-am întors prin cartierul poponarilor, Christopher Street. Am trecut și prin cartierul lesbienelor – ori, două tipe mari mi-au interzis hotărâte accesul în sanctuarul lor roșu. Apoi am găsit un loc care era clar un bar pentru tipi singuri, și aici nimeni n-a mai încercat să mă oprească să intru. Citisem despre cuiburile astea de boli venerice în *Scum* și *Miasma*, ambele abordând o linie vădit arogantă. Acum un an sau doi umbla vorba că localurile astea sunt pline de stewardese, fotomodele și femei de carieră: cinci minute, două beri slabe și te trezeai într-o cameră de hotel, sau într-un apartament închiriat, cu servicii complete, cu vreo drăguță făcându-ți șpagatul peste față. Nu e așa! spune *Scum*. Poate că a fost așa un timp, susține *Scum*, dar după două săptămâni topârlanii de la Boroughs s-au mutat aici, și joaca s-a terminat. Gagicile au plecat. *Miasma* a trimis chiar o trupă de reporteri pe teren, dar niciunul n-a reușit să surprindă ceva... Locul mi se părea în regulă, singura problemă era că nu găseai nicio femeie acolo. Se adunaseră toate în barurile frecventate de bărbați sau în discotecile lesbienelor. Așa că m-am alăturat celor șase singuratici tăcuți și am început să mă înfrupt dintr-un Sidecar¹⁵. Opt și douăzeci: nicio grabă. În sănătatea ta, Martina, mi-am spus

¹⁵ Cocteil din coniac, lichior de portocale și suc de lămâie.

eu în gând, și am netezit o hârtie de douăzeci pe tejgheaua umedă.

O mai ții minte pe Martina, Martina Twain? Să nu-mi spui că ai uitat-o. Ce ți-e și cu memoria asta, amice! Surioară, cum e cu aducerile amintite? Ți-ai amintit de ea, în mod sigur. Sunt sigur că da. Noi ne cunoaștem de multă vreme. Problema Martinei e – problema Martinei e că nu-și găsește un glas cu care să fie în rezonanță. Glasul banilor, al vremii și pornografiei (toate atât de incontrolabile) nu sunt la înălțime când e vorba de Martina. Mă gândesc la ea și în mine se produce o transformare mută – așa mă simt când sunt în Zürich, Frankfurt sau Paris și localnicii nu pot să vorbească în jargon. Limba mea e în căutarea expresiilor și modelelor lingvistice care nu există. După care încep să urlu... îi consider pe oamenii care au fost de o viață în jurul meu drept stiliști, modele, actori, producători, dubluri, aroganți, cascadori, sufleuri, scenografi, oameni cu bani – oameni caraghioși, nu oameni normali. Și femeii nostime, jonglând cu sexul, cu timpul și cu banii. Cine e normal? Eu nu. Sunt croit după, prins și remorcat la și înghesuit în această formă curioasă. Fiecare viață e un joc de șah care s-a dus dracului după a șaptea mutare, și acum jocul întâmplării e înghesuit și lent, un coșmar de constrângeri și interese divergente cu fiecare nouă mutare, toate piesele fiind fixate, înțepenite, sau așezate așa încât să piardă... Dar ici și colo se ivesc și indivizi care par să fi prins linia cea bună a vieții, și ei sunt niște exemple teribile. De regulă, sunt cei bogați.

Soțul ei Ossie, e englez, bogat din naștere și, cu toate astea, domeniul lui de activitate e banul, banul pur. Meseria lui nu e legată de nimic altceva decât de bani, în însăși substanța lor. El nu se proteste cu depozite, acțiuni, mărfuri, livrări la termen. Pur și simplu bani. Stând în spectralele lui turnuri din Sixth Avenue și Cheapside,

blondul Ossie se folosește de bani spre a cumpăra și vinde bani. Având la dispoziție doar un telefon, el cumpără bani cu bani, vinde bani pe bani. Lucrează printre crăpăturile și fisurile cursurilor valutare, vânzând și cumpărând cu acoperire, călare pe marea zilnică a cursului. Pentru aceste servicii e răsplătit cu bani. Cu foarte mulți. E frumos și frumos e și Ossie.

Am schimbat Sidecar-ul cu Old Fashioned¹⁶. Întotdeauna ajung prea devreme la dineurile astea. Le părăsesc târziu, dar niciodată suficient de târziu. Barman, încă un rând. În timp ce îmi savuram băutura am simțit pulsul, dulceața unei prezențe feminine. M-am întors și am descoperit că o fată se așezase lângă mine la bar. A cerut un pahar de vin alb cu o voce hotărâtă. Eu lărgisem gama cu un Manhattan. New York-ul e plin de fete care pot provoca un stop cardiac cu tenul lor sănătos, dinții strălucitori și țâțele mari cu care sunt prevăzute. Și totuși, undeva e o chichiță. (Există. Cele mai multe din ele sunt bune. E un lucru pe care merită să-l țin minte.) Fătuca de pe scaun – semăna cu Cleopatra. Nu știu de ce, dar imediat am încadrat-o drept înnebunită după sex, putoare, idolatră a sulei și așa mai departe. Imediat le ochesc. M-am uitat la ceas: opt și jumătate – nu, nouă jumătate. E timpul să-mi văd de drum.

— Bei ceva? am întrebat-o eu.

Fața ei s-a destins. M-a refuzat moale.

— Vin alb? am continuat eu.

— Nu, mulțumesc.

— Ce-i cu toți acești nu, mulțumesc? Nu știi să citești?

Ăsta e un bar pentru burlaci.

— Pardon? spuse ea. Barman! Domnule! Omul ăsta s-

¹⁶ Cocteil din whisky, bitter, apă și zahăr, la care se adaugă felii de citrice și vișine.

a luat de mine.

— Cât se poate de corect. M-am luat de tine. Am bătut-o pe umăr. La ce te așteptai, copile? Atunci la ce ai mai venit aici? Sau ești amatoare de Chablis californian, sau îți plac rațele de plastic pe care le au pe pereți?

— Hei, hei. Tu. Gura. Sau ieși.

— Țasta era barmanul.

— Ce se întâmplă? Sunt singurul tip de aici care știe să citească? Scrie clar cu neon că ăsta e un bar pentru persoane singure. Eu sunt singur. Care-i problema?

— E beat

— Țasta fusese unul dintre însingurați.

— Okay, cine a spus asta?

Am alunecat vioi de pe scaun. Faptă care a necesitat o a doua manevră, aceea de a mă ridica de pe jos.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a băut deja zece cocteiluri.

— Uite-l... Pune-i... Dă...

Am simțit câteva mâini înșfăcându-mă de braț, un genunchi în spate și cineva care mă trăgea de păr. Timpul zbura și eu am socotit că e deja cazul să mă pun în mișcare.

Cincisprezece minute mai târziu, sau poate or fi fost douăzeci, stăteam holbându-mă la cușca liftului: la împletitura bombată din bare metalice, la ușile glisante. Când mai drept, când mai ocolit, am reușit să ajung la capătul unui coridor. Am sunat la sonerie. E adevărat că eram beat, dar eram în curs de revenire. Așa se întâmplă cu băutura: unii o suportă, alții nu. Dați-mi mie acum câteva pahare și voi fi limpede ca apa de izvor. Mi-am îndreptat nodul cravatei și mi-am aranjat părul, dându-l spre spate cu mâinile. Am sunat – lung și hotărât. Am auzit pe cineva coborând niște trepte de lemn. Ușa s-a deschis.

L-am văzut pe Ossie în vestă și cu o îmbrăcămintă

neprotocolară. Am văzut-o pe Martina la capătul coridorului, cu un șorț pe ea, și cu niște farfurii în mână.

— Salutare, am croncănit eu. Ce e, mă, ai făcut ochi?
A făcut un pas înainte.

— E târziu, a spus Ossie.

Din spatele umărului său se ivi fața curioasă a Martinei.

— Du-te acasă, John, spuse Ossie. Du-te acasă.

Ușa se închise cu un zgomot. Ce e cu el? m-am întrebat eu. Ce oameni... Okay, am întârziat puțin, dar... M-am uitat la ceas. Apoi mi-am adus aminte de ceva. Nu numai că întârziasem la venire – dar întârziasem deja și la plecare.

Așa e. Fusesem deja la dineu. Și ceva îmi spunea că nu mă comportasem chiar așa cum ar fi trebuit.

Astăzi e ziua mea de naștere. Am treizeci și cinci de ani. Potrivit ultimei cărți bune pe care am citit-o, asta înseamnă că sunt la jumătatea călătoriei mele temporale, a călătoriei mele prin timp. Mie nu mi se pare așa – nu mi se pare că aș fi la jumătatea drumului. Numărul preferențial al Fiasco-ului meu este CAP 5. Am eu minte de copil, dar când e vorba de afaceri, sunt un partener redutabil la Chică & Mațe & Gingii. Am impresia că am ieșit din cărți. Am impresia că am ajuns chiar la capătul drumului, chiar la sfârșit. Așa am impresia.

S-a făcut dimineată și m-am trezit... Ceea ce nu este deosebit de interesant sau dificil, nu-i așa? Pun pariu că asta faci și tu de fiecare dată. Ia ascultă – am o problemă. De exemplu, zăceam cu fața-n jos sub o tufă sau un boschet, sau un arbust uscat pe un teren viran care mustea de apă, plin de urzici, pachete de țigări strivite, prezervative folosite și cutii de bere goale. Era locul cel mai potrivit în care să mă fi născut a doua oară, cel puțin așa mi se părea.

E clar că e un lucru dureros, să te naști: de-aia țiți și plângi. Apoi a trebuit să mă pipăi, ca să mă asigur că mai am portmoneu, mădule, față, sulă, ființă. Apoi a trebuit să alerg plângând pe spațiul betonat, prin ploaia care cădea, până când spaima mi s-a domolit și am recunoscut orașul și pe mine însumi pe străzile fără viață și culoare. Apoi a trebuit să găsesc un taxi și să mă întorc aici. Tipul nu a vrut să mă ia până nu i-am arătat banii. Nu i-am luat-o în nume de rău. Visasem – cine are nevoie de vise când duce o asemenea viață de noapte? – de chin, de răs, de fiori de gheață pe crenelata șiră a spinării.

În baie m-am dezbrăcat încet în fața oglinzii. Mai întâi față: deasupra ochiului stâng era o umflătură cenușie, și părul mi-era bine ars în aceeași parte. O bătaie? Nu credeam să fi fost vorba despre așa ceva. Dacă ar fi fost o bătaie, atunci ar fi trebuit să înving. Trupul îmi era întreg, tremura, scâncea în lumina vie, dar era întreg. M-am întors – și am rămas cu respirația tăiată. *Bah...* Cristoase. Spatele, spatele meu mare și alb, era marcat cu treizeci sau patruzeci de creștături roșii și subțiri, aplicate după un model precis, de parcă aș fi dormit pe un pat de cuie. Apucându-mă zdravăn de colacul de osânză, am reușit să mă răsucesc și să mă uit bine la una din rănilile acelea care nu sângera. O indentație, o gaură roșie. Puteam să-mi vâr degetul mic, care tremura, până la jumătatea unghiei. Am făcut un pas în spate. Nicio altă rană. Nicio altă nouă rană. Portmoneul meu plin cu hârtii era intact: cărți de credit, vreo optzeci de dolari, vreo treizeci de lire. Aveam o mahmureală de toată frumusețea. Mahmureala pusese bine stăpânire pe mine.

Deci. Petrecusem noaptea, sau o parte din ea, pe un petec de teren de pe pământul-alfabetat – Bulevardul B, departe, în inima lui East Side. După o noapte de plăcere și câștig cu prietenii mei în Bank Street, știu precis că am ieșit

să beau ceva. O idee proastă! O, foarte proastă. La un moment dat, cineva m-a crestat cu ceva, un obiect cu vârful ascuțit, metalic, sau cu un șuriiu tocit. Cămașa îmi era găurită ici și colo, dar nu și haina – haina mea bună, cea mai bună. Acum era opt jumătate. Mi-am spălat fața cu apă și am simțit cum degete de foc îmi pipăie spinarea. Timp de zece minute am vomat conștiincios, cu convulsiile unui ciocan pneumatic, cărora n-am avut puterea să mă opun. Apoi am stat chircit pe fundul băii turcești, timp de douăzeci de minute, cuprins de spasme, ploaia argintie a dușului ajungând la temperatura și presiunea maximă, fără să reușească, să-mi alunge greața. Probabil că sunt *foarte nefericit*. Numai așa pot să-mi explic comportamentul. O, Doamne, probabil că sunt așa de deprimat. Probabil că aș fi în stare să mă sinucid. Și aș vrea să știu *de ce*.

Uită-te la viața mea. Știu ce-ți spui. Îți spui: dar e teribil! E măreț! Îți spui: sunt unii tipi atât de norocoși! Cred că totul arată cât se poate de mișto, cu bilete de avion și restaurante, cu taxiuri, staruri de cinema, Selina, Fiasco-ul, banii. Dar viața mea e în același timp cultura mea personală – de fapt, asta îți și arăt, în așa ceva te las să pătrunzi, în cultura mea personală. Și sunt foarte serios când îți spun să te *uiți* în cultura mea personală. Uită-te în ce stare se află. Chiar că nu e prea frumos aici. Și de-aia tânjesc să o iau la goană din lumea banului și să mă îndrept spre – spre ce? Spre lumea gândului și a fascinației. Cum pot să pătrund în ea? Spune-mi, te rog. N-o să reușesc niciodată de unul singur. Și nu știu de ce.

Nu s-a întâmplat nimic deosebit în ultimele două zile, ceea ce, din punctul meu de vedere, e un lucru bun. Nu s-a întâmplat nimic. Bun, așa zic eu, dar desigur că eu și spatele meu îndurerat ne-am dedat la tot felul de chestii.

Eu și spatele meu îndurerat am compus o scrisoare

pentru Martina. O scrisoare, da. Ba chiar m-am dus pe Sixth Avenue și am cumpărat un dicționar care să mă ajute în realizarea planului. Știți cum e cu momentele de mahmureală, când nu ești în stare să scrii *eu's*, sau *tu ești*, ca să nu mai vorbim de *scuzați* sau *din nou*. Mi-a luat cam câte o zi să scriu scrisoarea, să o lipesc, să o timbrez și să o expediez, dar în cele din urmă am reușit să-mi duc întreprinderea la bun sfârșit. M-am scuzat pentru comportarea mea (doar știi cum se întâmplă, câteva pahare, ceva bună dispoziție, și ai depășit măsura) și am întrebat-o dacă aș putea să o invit la un prânz. La urma urmei, am subliniat eu, întâlnirea pentru prânz pe care nu o mai încercaserăm încă. Un apetitiv, micul dejun, cina – dar nu prânzul. I-am spus că „voi înțelege pe deplin” dacă s-a hotărât să pună capăt unei povești care îi provoca doar neplăceri și să spună că e de ajuns. Nu-mi voi îngădui să-mi cumpăr prânzul, am spus eu, și sunt foarte serios. Doamne, nu-i așa?

Eu și îndureratul meu spate am băut cocteiluri cu Butch Beausoleil. Din fericire, nu s-a făcut nicio aluzie la dezastrul din clubul Berkeley. Butch era frumoasă – un vulcan de tinerețe și sănătate – și părea suficient de ascultătoare în faza asta. Ceea ce era și logic. Onorariul ei era de 750.000 de dolari. Singura ei condiție a fost să nu facă niciun fel de gospodărie. În film. Nu va mătura nici cel puțin o podea. Nu va clăti nici măcar o ceașcă de cafea. Emanciparea gagicuțelor.

— Cine vrei să-ți fie partener? am întrebat-o eu. Christopher Meadowbrook, Spunk Da vis, sau Nub Forkner?

Butch a spus că preferă un partener cât mai brunet. Chestia mare în legătură cu Butch e că nu-i doar o blondă proastă, așa cum ea însăși a afirmat. Și ceea ce eu am aprobat. Poate că arată așa. Poate că în anumite situații se comportă și vorbește ca atare. Dar nu e doar o blondă

proastă. Asta e chestia mare la Butch.

Eu și durerosul meu spate am avut câteva întâlniri cu sponsorii lui Fielding. Am servit prânzul la La Cage D'Or cu Steward Cowrie, Bob Cambist și Ricardo Fisc. Am fost și pe la niște baruri de noapte ca Krud's și Parlour 39 cu Tab Penman, Bill Levy și Gresham Tanner. Alcătuiesc o trupă ciudată acești milionari, baroni ai hotelurilor din Miami, stăpâni ai fermelor din Nebraska, regi ai petrolului din Maryland. Singurele lor subiecte de discuție sunt stelele de cinema și banii. Vorbesc despre bani în stilul rechinului american, de parcă banul ar fi unica măsură a tot ce există, singurul etalon. Îi găsesc o companie destul de relaxantă. Fielding culege dolarii. Fielding culege și lirele. Fiecare întâlnire se încheie cu una din expresiile magnaților de genul *sunt într-o sau Vreau să intru într-o sau E a ta*, sau *Hai s-o facem*. Fielding clocește deja planuri să-i scoată pe tipii mai mici din acțiune.

*

A, da, și eu și spatele meu dureros am prins-o pe mica Selina într-o noapte, târziu. Era șapte dimineața dincolo, la mine, în ogeacul meu. Vocea ei era subțire și caldă, așa cum îmi place mie. După un timp a început să gângurească și m-a înjurat că nu stau cuminte. Trebuie să-ți spun că acest hot-line, aceste mai interurbane reprezintă o altă rutină regretabilă a vieții noastre... Am observat că această perversiune, ca toate celelalte, de altfel, e opera profesioniștilor din New York-ul cel plin de succese. Anunțurile de mică publicitate din revista Scum *sunt* pline de curve telecomandate, care, cât e ziua de lungă, stau lângă telefon pentru niște bani, exact ca Ossie Twain. Le suni, le dai numărul cărții de credit, și ele îți spun porcării atât cât îți poți permite. Cred că sunt mai ieftine decât Selina, chiar și cu procentul pretins de hotel. Ele sunt aici și ea e acolo... Eram pe punctul de a închide telefonul când

Selina a început să-mi povestească, cu o alarmantă însuflețire autentică, despre noul ei prieten cu bani, acest magnat transatlantic, cum a dus-o el pe la hoteluri și cum a îmbrăcat-o și cum a futut-o el pe dușumea ca un câine. Chestia intra în categoria poveștilor standard, dar i-am deplâns tonul. „Tai-o”, am zis eu. Vocea ei subțire a continuat să mă sâcâie. A spus că atunci când nu era aici, era acolo – cu el, făcând aia. Destul, am spus eu.

— Atunci, însoară-te cu mine, a spus Selina, dar fără drăgălășenia de mai înainte.

Fielding își lipi spatele de perna festonată a limuzinei, ca o pisică, își îndreptă manșetele și spuse hotărât:

— Eu spun să-l alegem pe Spunk¹⁷.

— Nu-l cheamă chiar așa, este?

— Sigur, a spus Fielding și mi-a povestit în continuare despre doi actori din sud, Sod¹⁸ MacGonagall și Fart¹⁹ Klaeber. I-am auzit râsul plin, râsul de un-milion-de-dolari, reticent, ca mai toate râsetele încântătoare îți dorești să auzi un asemenea sunet. Ai face orice ca să-l provoci. Poate, continuă el, poate că pentru piața engleză am putea să-i spunem Scum²⁰.

— Trebuie să recunoști că e o problemă.

— Am discutat cu agentul lui. Știe că Spunk se va hotărî asupra unui nume până la urmă. Așa a fost botezat și nu poate să sufere apucăturile starurilor. E un puști dur din

¹⁷ Ca substantiv comun, *spunk* înseamnă în engleza britanică *spermă*.

¹⁸ Poponar.

¹⁹ Bășină.

²⁰ Alt cuvânt care, în engleza britanică, înseamnă *spermă*.

Bronx, dar reacționează ca un vulcan. Bei ceva?

— Nu, mulțumesc.

— Ce-i cu tine? E ora cinci.

— Nu, mulțumesc.

Aveam motivele mele. Vrei să încep cu vestea bună, sau cu cea proastă? Vestea bună e că Martina a telefonat azi de dimineață și ne vom întâlni mâine pentru prânz. Vestea rea e că vestea bună m-a făcut să mă simt așa de revigorat și entuziasmat, încât am dat fuga până la un bar unde ana băut un snop din alea mari. *Dea?* o să spui tu. *Ei și? Nimic nou sub soare.* De acord, dar ce e rău în vestea cea rea e că alcoolul a avut un efect rău asupra mea. Nu m-a îmbătat, după cum mă așteptam în sinea mea să se întâmple. În schimb mi-a stârnit greața. Asta a făcut. Și am continuat să comand sceptic băutură, implorând zadarnic prevenirea acestei situații. De asta am băut așa de mult. Situația e cu atât mai caraghioasă, cu cât azi de dimineață, la trezire, m-am simțit grozav, după o noapte lungă și densă de televizor și B & F. Să fi fost, oare, acest fenomen legat de oboseala provocată de călătoria cu avionul, sau să fi fost revolta nimicitoare a trupului meu? Mai bine aș pleca în California cât timp cei care fac transplanturi mai au pe ce să lucreze. Cel mai bine ar fi să zbor chiar acum într-acolo, ca specialiștii să mă doteze cu un corp nou, o perioadă de timp. Și capul îmi era în suferință.

Mintea suferea și ea. Era înțesată cu păcate și crime, în timp ce gândurile dispăruseră, toate în cădere liberă, sau în schimbare. Trebuie să-mi scot chestia asta din sistem. Nu, mai mult decât atât, mult mai mult. Trebuie să-mi scot sistemul din propriul meu sistem. Asta trebuie să fac.

— Concentrează-te, Slick, îmi spuse Fielding. E semicrucial. Totul pivotează în jurul acestei probleme. Zgârcit cum e, Meadowbrook e alegerea sigură. Cred că Nub Forker ar juca bine cu Butch. Dar Davis e factorul de risc,

rateul, ceea ce mă și atrage. Pune-ți instinctul la treabă, Slick Eu zic să-l luăm pe Spunk.

— Mai bine mi-ai da un scotch.

Așa ceva presupunea o introspecție, deoarece personajul era, oarecum, inspirat de mine, de mine însumi – Doug, Fiul, nebunul lacom, drogatul, trădătorul. Totul părea să se fi redus la lupta directă dintre Christopher Meadowbrook și Spunk Davis și, probabil, cu Nub Forkner ca rezervă. Despre Meadowbrook știam că e un om echilibrat, dar nu genial. L-ai văzut. El e tipul cu fața pistruiată de american tâmpit și cu aerul comic de prăjină pe care i-l dau mădulelele blegi. În general, joacă rolul fratelui mai mare, al papagalului timid, al prietenului săritor, al atotzâmbitorilor membri din Ivy League²¹. În rolul lui Doug, Meadowbrook ar fi contrastat violent cu personajul pe care trebuia să-l întrupeze, dar acesta era exact efectul surpriză pe care scontam. Despre celălalt tip, acest Davis, auzisem, fără însă să-l fi văzut vreodată la treabă. Un tip de pe Broadway cu un film la activ. *Preistoric* era încă în faza de montaj. Urma să vedem buclele nemontate. *Cuvântul* era bun. Conform celor spuse de Fielding, Davis era un violent. Am ajuns la o adresă de pe dublul bulevard Park Avenue. Ne-a întâmpinat un tip cu față de bodyguard prezidențial care ne-a condus pe coridor până la sala de proiecție – o cameră cu șase locuri, cu un aer de cabinet luxos cu pereții căptușiți cu oglinzi și materiale de propagandă ale companiei. Agentul lui Davis, Herrick Shnexnayder, și el de față, o ființă disperată care purta o redingotă, o eșarfă și cea mai complicată frizură pe care o văzusem în ultimii zece ani de show business. O jurubiță gălbuie era zvârlită de la ceafă

²¹ Grup de universități din nord-estul S.U.A. – Yale, Harvard, Princeton, Columbia etc, care se bucură de o bună reputație în plan științific și social.

spre frunte, în timp ce cealaltă își avea originea în stufosul favorit stâng. Capul îi semăna cu o înghețată asortată – pot să jur că și-ar fi putut vârî o lingură în ureche și ar fi putut să-și toarne lichior maraschino în cap și n-ar fi arătat mai rău. Am băut șampania care ne fusese oferită la discreție (cea mai mare parte din ea a coborât fără să mai bolborosească pe coralul pârjolit al limbii mele) și am ascultat laudele grețose ale lui Herrick Astăzi, agenții au ajuns să arate ca niște adevărați oameni de afaceri – dar Herrick avea în comun cu show-biz-ul cam tot atât cât avea și Coco, clovnul. La un moment dat, Fielding a adus vorba de bani. Agentul a zâmbit ca un medic legist și a spus:

— Cred că, dacă e să ne luăm după *Preistoric*, avem în vedere cinci. Cu alte cuvinte, onorariul lui Spunk a fost acum de o jumătate milion de dolari.

Fielding a dat din cap și a spus:

— Și cam cum arată agenda lui de lucru? Se pare că e foarte disponibil, pentru că după *Preistoric* nimeni nu și-a mai putut permite să-l angajeze.

Preistoric a început prin panoramarea unui șir de picturi murale din peșteri: un bărbat, o femeie, o luptă, un futai, un tigru – o navă spațială. Am revenit o bandă sau un trib de oameni-maimuță din perioada dinaintea descoperirii focului umpleau locul: uite-l și pe Spunk, ascuțindu-și sulița. Capul pătrat, buzele pătrate, fața tâmpă și masivă. Dimineața următoare – sau, oricum, devreme – Spunk e teleportat pe puntea joasei nave spațiale de niște extraterestri zburdalnici, conici, cu glas de bip, care călătoresc prin timp și îl lasă iar pe Spunk pe pământ în Greenwich Village, 1980. Era o noapte de vară, așa încât Spunk nu bătea deloc la ochi cu trupul lui păros, machiajul de războinic și bucata de piele care îi înfășură șoldurile. După ce s-a tot uitat primprejur și a tot mormăit, Spunk a salvat, din reflex, o fată beată de la bătaia pe care ar fi

încasat-o în scandalul de pe trotuarul din fața unui bar pentru tipi solo. Ea îl ia în apartamentul ei luxos. Urmează o altă partidă de mormăială. Ea crede că el e lituanian sau albanez, sau ceva de genul ăsta – numai Domnul mai știe câți muritori apatici se învârtesc pe străzile New York-ului. Spunk acceptă un pahar sau două de apă de foc, după care e condus la pat, unde se pregătește să-i ofere dușul vieții ei. Dimineața, pipița s-a cărat, dar Spunk a mai rămas acolo – mâncarea proastă, probabil... A urmat o scenă splendidă, în care Spunk a pornit-o șovăitor să se lupte cu celelalte fete din apartament. Colegele fetei sunt obișnuite cu bătăranii agățați de amica lor, dar Spunk (care sparge nucile cu dinții, mănâncă ouă necurățate și cârnații cruzi) e o ciudățenie nouă. Prin intermediul câtorva tranziții delicate, care m-au făcut să-mi suspin asentimentul, filmul a dat-o pe o parodie romantică de love-story, fata civilizându-l pe Spunk – învățându-l să se îmbrace, să mănânce, să vorbească – și Spunk decivilizând-o pe ea, învățând-o să renunțe la băutură, la agațamente, la autodistrugere, la bani (o vreme se întorc la primitivism după care Spunk are o cădere nervoasă pe fond citadin. Până și eu, în ciuda exaltării de care eram cuprins, am reușit să descopăr o urmă de sentimentalism aici). Tot filmul, Spunk a avut o privire tăcută de uimire mută și rezervă, comică, dar demnă, formidabilă. A fost extrem de bun la sfârșit, când extraterestrii (care au monitorizat toată gluma, ajutându-l pe Spunk în momentele de stângăcie) îl aduc înapoi, î.Hr. El știe, mai mult sau mai puțin, ce se va întâmpla, și încearcă să-i explice fetei cu sărmanele lui resurse de vorbe și gesturi. Și iată-l pe Spunk, rămas în pustiu, în bătaia vântului pe piscul cel golaș. Se încruntă, se încordează – se uită-n hăul fără fund. Fata e acolo, murmură, și tremură, cu ultima ei țigară și o brichetă electrică. Genericul. Eram profund mișcat. Mișcat? Am avut o cădere nervoasă. Încă

mai îmi curgeau lacrimile când am dat-o la closet. Nicio îndoială în privința asta, absolut niciuna:

Davis avea să fie un nume mare, mare de tot.

În Autocrat m-am întors spre Fielding și l-am întrebat răgușit:

— Știe să vorbească? în sensul strict al cuvântului.

— Spunk? Sigur că da. A făcut Richard al Doilea la un teatru care nu-i pe Broadway, toamna trecută. Eram cam neliniștit din cauza accentului, dar de articulat? O face superb. Okay, Slick Ce părere ai?

— Eu zic să-l luăm pe Spunk.

Am mers direct la un restaurant lambrizat, din zona plină cu localuri dintre străzile Fifth și Sixth pentru o discuție lămuritoare cu Christopher Meadowbrook. Era deprimant, după *Preistoric*. A fost suficient să-i arunc o singură privire lui Meadowbrook ca să-mi dau seama că nu ne e de folos. Scaunele cu spătarul îngust, care îmi aduceau aminte de torsul Selinei și de triumphiularitatea lui dreaptă, păreau special concepute pentru a da clienților cu probleme de coloană momente cu adevărat dificile. Până la sfârșit, m-am foit cel puțin tot atât cât s-a foit și Christopher Meadowbrook, și el s-a foit cam tot timpul. Tipul era șocat – asta era clar. Nu arăta ca un băiat bun. Nu arăta nici ca un băiat rău. Părea un tip slab, lipsit de bărbăție, victima pură. Mi-a fost dat să văd aceeași expresie vagă de implorare a ochilor și gurii pe fața unui mic curist zdrențaros de pe Sunset Boulevard, beat, șucărit, șontăcând în căutare de ceva pileală. După băuturi și prezentări și câteva minute de vorbărie zgomotoasă, de parcă noi trei am fi fost zei, sau maimuțe, sau astronauți, Fielding a comis fapta cea rea. A plecat la o cină ușoară cu Butch și Caduta, la Cicero. Mai târziu se jură că mă avertizase asupra acestei probleme cu o seară înainte. Fără îndoială că așa se întâmplase, fără îndoială că așa a fost i-am aruncat o privire disperată și el a

jurat că se întoarce la zece. De cum am rămas singuri, Meadowbrook m-a luat de mână, s-a aplecat în față și a spus:

— Eu trebuie să am acest rol, domnule. Domnule, trebuie să-mi permiteți să-l interpretez eu.

După care izbucni în lacrimi. Numai asta îmi mai lipsea... Banii, desigur. Actorul era în căutarea a șaptezeci și cinci de miare. Datorii pentru cocaină, spunea el – deși se lăsase de multă vreme. Un prieten drag (o, atât de drag) îl lăsase cu fundu-n baltă. Mama lui trebuia să se opereze. El trebuia să se opereze. Și așa i-a tot dat înainte. Teoretic, cred că am trecut prin clipe și mai grele, dar n-au fost multe, și nu cu mult mai rele. Iisuse, și eu fac la fel de rău? Și eu dau dovadă de o asemenea fragilitate concertată și repetitivă? Îndesă în el patru cocteiluri. Provocă o altercație de neînțeles cu măâtre d'. Un chelner se prezintă grăbit, aducându-i o farfurie cu supă fierbinte. Meadowbrook îi răsturnă conținutul incandescent în propria-i poală, slobozind un urlet atât de inuman, încât pisica restaurantului (o persană adomită, apatică) țâșni ca un kamikaze printr-o vitrină aterizând printre cioburile împrăștiate prin hol. Apoi se duse la closet, unde rămase vreo douăzeci de minute, după care se întoarse cu pași lipăiți, ticăind și tăcănind ca un contor Geiger. În acest moment am remarcat că avea doar o singură nară. Abuzul are obiceiul de a-ți trage una în nas, cam în felul ăsta, să vadă toată lumea. Acolo unde stau eu în Londra, la cel mai apropiat magazin care vinde băuturi pentru acasă, lucrează un tip care are o trompă ca o căpșună hemoragică. Eu îl evit. Prefer să mă duc la următorul magazin, unde tipul care servește are încă nasul normal... Acum Meadowbrook a dat-o pe Shakespeare. A fi sau a nu fi. Măine și iar mâine. Niciodată niciodată niciodată niciodată niciodată. Disperat din cauza, și în ciuda, zigzagurilor, bâlbâielii, ghiveciul

alfabetic provocate de alcoolemia mea, am dat scotch-ul peste cap. S-a întors Fielding. Fluturându-și cartea de credit.

Meadowbrook a făcut marea ispravă de a prelua nota de plată.

— Din care scădem supa! avertiză el.

Cartea îi fu adusă înapoi pe o tavă de argint. Era ruptă în patru bucăți.

— Mor aici, spuse Meadowbrook.

— Fără acoperire, rânji chelnerul.

— Doamne, hai să mergem.

Ăsta am fost eu. M-am ridicat.

La fel și Fielding.

— Ai fost respins, Chris, spuse el, și trase două hârtii de cincizeci din clema lui de aur.

Există o intuiție în timp ce, aflându-te în taxiul tău, îți croiești drumul printre plăceri și cârciumi, există o intuiție mai profundă (trebuie să existe) a nimicniciei întreprinderilor omenești – în New York, unde simți întotdeauna înălțimea și masivitatea marilor agenții. Control, scop, semnificație, sunt cu toate acolo, sus. Niciuna din ele nu e aici, jos. Dumnezeu a luat verticalul New York între degetele mâinii lui drepte – și a tras zdravăn în sus. Poate de aceea ai impresia că pământul e mai jos aici. Eu sunt în taxi și merg undeva, și dirijez lucrurile prin intermediul banilor. Am mai multe de spus decât oamenii pe care îi întâlnesc, nomazi, oameni duși de val. Ei nu au nimic de spus. Twenty-Third Street și câinii ei vagabonzi.

Acum sunt sigur că Selina Street nu se fute cu Alec Llewellyn sau, cel puțin, nu deocamdată. Cu cât mă gândesc mai mult la chestia asta, cu atât mă conving mai mult că am judecat-o greșit pe micuța Selina. Selina mi-e credincioasă. Ce-i drept, se comportă de parcă m-ar înșela

tot timpul. Se comportă ca o hipernecredincioasă. Dar ea se comportă în felul ăsta pentru că știe că îmi place. (De ce îmi place? E clar că-mi place, nu-i așa? Atunci de ce nu-mi place?) Selina o face de dragul meu. Dacă ar fi cu adevărat necredincioasă, nu s-ar comporta în felul ăsta, nu-i așa? S-ar comporta ca o persoană care nu e necredincioasă, și nimeni nu ar putea să o acuze că se poartă în felul ăsta. Ce bucurie.

Drace, o veste bună.

— Da? făcui eu prudent, așteptându-mă să aud vocea lui Lorne, sau Meadowbrook, sau Frank Telefon.

— John? Ella Llewellyn la telefon. Ți-am telefonat pentru că s-a întâmplat ceva despre care trebuie să-ți spun. Mă tem că e o veste proastă.

Hai, Ella, nu e nevoie să abordezi tonul ăsta cu mine. Doar te-am futut o dată – pe scări, îți amintești? – când a leșinat Alec în bucătărie.

— Bună, Ella. Okay, dă-i drumu', și m-am pregătit pentru ce era mai rău.

— Alec e în pușcărie. La Brixton, în arest preventiv. A dat de dracu'. El a vrut să-ți spun.

Veste proastă? Proastă? Nu, e o veste excelentă care mi se cuvine de drept. Înainte ca figura șireată a Selinei să-mi fi invadat ecranul minții, am sorbit cu nesaț din plăcerea inocentă și pură oferită de știrea că unul dintre cei mai buni și vechi amici ai mei intrase într-un asemenea bucluc. Mmmm, e atât de plăcut când unul dintre ai tăi se duce la fund. Cunoști acest sentiment? O adevărată plăcere, nu-i așa? Să nu-ți fie jenă dacă reușești, totuși, să i te opui. Alee n-are cum să scape, n-are cum să iasă, cum să se strecoare, cum să evadeze. Cu ei nu e de joacă. Va trebui să stea acolo, jos, cât mai jos, din ce în ce mai jos.

Noua întâlnire a fost un cutremur de maximă intensitate. Cum vine asta? Cum e posibil ca un prânz tihnit

cu o fată frumoasă și inteligentă, într-un restaurant de clasă, să fie cauza unui cutremur? Întreabă-l pe mutu'. (Reușisem să dau peste cap și celelalte întâlniri cu ea. Nu-i așa? Da, reușisem.) Dar, în cele din urmă, toată povestea m-a liniștit. Doar când ești liniștit îți dai seama câtă nevoie ai de liniște. Înnebuneam. Muream. Asta făceam, muream.

Înainte de a vorbi despre petrecerea-fantomă am vorbit despre estetică. Sau, mai bine zis, Martina a vorbit. Estetica reprezenta un subiect pe care l-am abordat înainte doar cu ortodontistul meu, doamna McGâlchrist (ca, de exemplu, în „estetica acestui dinte te va costa”), sau cu operatorul care se mai înșela uneori și care putea să aibă propria lui estetică despre mixarea imaginii unei Bulley Bar sau despre grosul Rumpburger sau despre o lentilă Zaparama. Martina a abordat estetica în termeni mult mai generali. Ea a discutat despre percepție, reprezentare și adevăr. A vorbit despre vulnerabilitatea unei figuri urmărite pe ascuns – diferența dintre un portret și un studiu din imaginație. Distincția analoagă în cazul literaturii ar fi cea dintre naratorul conștient și cel reticent – naratorul posac, lipsit de strălucire. De ce ni se pare că suntem în stare să protejăm ființa iubită pe care o urmărim când ea nu știe că e privită? De ce ne doare inima când vedem pantofii stingheri? Sau iubita adormită? Poate că trupul mort al iubitei exprimă patosul absenței, neputința în fața faptului de a fi privit și de a nu ști... Actorii sunt plătiți pentru a se preface că nu știu că sunt urmăriți, dar ei se sprijină exact pe convenția cu spectatorul, și aproape că reușesc să convingă. Sunt și actori neplătiți (mi-am spus eu); și tocmai pe ăștia trebuie să-i vezi.

Stăteam cocoțat pe marginea scaunului. Am reușit să fiu atent la dizertația ei secunde în șir, până în clipa când truda mea pe jumătate satisfăcută – sau puțința mea de a mă supraveghea – a intervenit, împrăștiindu-mi gândurile.

Mă simțeam încordat. Cât de încordat? Poate nu chiar așa de încordat... Luam prânzul la o cabană cochetă de lângă Bank Street din West Village – autorizată, cu siguranță, să vândă băuturi alcoolice, dar cu o înclinație pentru mâncarea sănătoasă, pentru mâncatul atent, pentru macrobiotică și longevitate. Chelneri și chelnerițe pândeau fantomatici de prin ungherele de lemn. Uite-l pe Hansel. Uite-o pe Gretel. Se mișcau în hainele lor albe ca niște medici și surori. Mâncarea pe care o aduceau era administrată ca un medicament, ca un elixir. Haleala lor era cât se poate de sănătoasă – nu ca raliatul care îți este dat pe la periferie. Tânjeam după niște tărie, dar a trebuit să fac față numeroaselor cupe de vin alb. Martina s-a mulțumit cu o cană de ceai, pe care o ținea cu amândouă mâinile, așa cum sunt obișnuite fetele să o facă, ținându-și degetele răsfirate pentru a simți toată căldura. Își înclina capul ori de câte ori înghițea, ținându-și ochii rotunzi, întunecați și limpezi ațintiți asupra mea.

— Probabil că bețivii sunt și ei în aceeași situație, am spus eu. Adică, nu știi că sunt urmăriți. Ei nu știu nimic. Eu nu știu nimic.

— Și totodată nu sunt ei înșiși, spuse ea, ceea ce reduce patosul.

— Da, sunt convins că așa e. Cel mai bine ar fi să-mi spui – ce s-a întâmplat aseară. Suspansul mă omoară.

— Chiar nu-ți mai amintești? Sau doar te prefaci?

M-am gândit la chestia asta și am spus:

— Nu suport să-mi amintesc. Poate că aș reuși dacă aș încerca. Partea asta cu încercatul mi se pare insuportabilă. Cine era acolo, de exemplu?

— Aceiași de data trecută. Singurii mei prieteni. Prietenii lui Ossie sunt toți... Doamna de la TriBeCa Times, Fenton Akimbo – el e scriitorul nigerian. Și Stanwyck Mills, omul care îi interpretează pe Blake și Shakespeare. Ossie a

vrut să-l întrebe despre cei doi tineri din Verona.

— O! Ce trupă, mi-am spus eu. Okay, povestește-mi.

Și ea mi-a povestit. Nu era chiar așa de rău. Eram ușurat. Fie vorba între noi, eram chiar impresionat. După câte se pare, mi-am făcut apariția la zece fără zece, cu trei sticle de șampanie, pe care le-am scăpat în jongleria catastrofală care a urmat. Podeaua bucătăriei, mi-a spus Martina, era ca a unei băi. Plin de energie, mi-am ocupat locul la masă. Apoi, timp de douăzeci și cinci de minute am spus un banc.

— O, Doamne. Ce fel de banc? Cât de porcos?

— Nu-mi amintesc. Nici tu. Ceva despre soția unui țăran? Da, și un comis-voiajor.

— O, Doamne. Și ce-am mai făcut?

După asta m-am dus la culcare. N-am adormit pur și simplu la masă. Nu. M-am sculat în picioare, am căscat și m-am întins, după care m-am trântit pe sofaua din apropiere. Apoi am sforăit și am gemut și am scrâșnit din dinți aproape trei ore, după care m-am trezit revigorat și gata de plecare puțin după unu. Toată lumea plecase. Am plecat și eu. Apoi m-am întors. Apoi am plecat din nou.

— Ce i-am spus lui Fenton Akimbo? I-am spus ceva?

— Ce vrei să spui?

— Adică nu l-am făcut negrotei împuțit, sau ceva de genul ăsta?

— A, nu. N-ai spus decât bancul și cam asta a fost tot.

— Grozav.

— Mi-ai spus și mie ceva. Când ai plecat prima dată.

— Ce?

A zâmbit, crud, sălbatic – în niciun caz zâmbetul unui om în toată firea. Un zâmbet de băiețoi. Avea cu ușurință acces la fetița care se ascundea în ea. Fata era întotdeauna la îndemână.

— Ce? am repetat eu.

— Ai spus că mă iubești.

Apoi a râs, un râs șocant care i-a făcut pe ceilalți să-și întoarcă privirea spre ea, și pe ea să roșească și să-și acopere gura cu mâna.

— Și tu ce ai spus?

— Am spus... stai să mă gândesc, am spus – nu fi idiot.

— Poate că așa și e, am spus eu încurajat în vino – știi cum e, când bei spui adevărul.

— Nu fi idiot, spuse Martina.

Da, părea un om cu scaun la cap, nu-i așa? față de ceilalți oameni de care mă lovesc. Dar ea a avut întotdeauna bani – niciodată nu i s-a întâmplat să nu aibă bani. Banul își face simțită prezența indolentă în croiala și materialul hainelor ei, în accesoriile de piele, în splendoarea părului și în modul de a vorbi. Picioarele ei lungi au călătorit, și nu numai prin timp. Limba curată vorbește franceza, italiana, germana. Ochii plini de speranță au văzut atâtea lucruri și sunt curioși să vadă și mai multe. Încă de fată, iubii ei erau aleși pe sprânceană, o elită cu mult deasupra gloatei de aventurieri, mercenari, de oameni încolțiți. Zâmbetul ei e șiret, ațățător, jucăuș, dar și inocent, pentru că banii te fac inocent atunci când i-ai avut dintotdeauna. Cum altfel te-ai putea învârti preț de treizeci de ani pe această planetă, rămânând liber? Martina nu e o femeie de lume. Ea e o femeie de altundeva.

— Hei, am exclamat eu. Cum se face că știi întotdeauna când sunt în New York și când plec?

— Ossie îmi spune, răspunse ea, ridicând din umeri.

— Și el de unde știe?

— El e într-un permanent du-te-vino la Londra. El trebuie să cunoască lumea, doar știi.

— Așa cred și eu.

— Cum e... prietena ta?

— Selina.

— Da. Cum e? Doar ești cu ea. Sunteți împreună.

M-am gândit. Apoi am spus, sau poate că una din vocile mele a vorbit în locul meu:

— Nu știu. Adică... poți să stai cu cineva și totuși să fii singur.

— ...E frumoasă.

— Așa e, am spus eu. Cum e Ossie?

Nu mi-a răspuns.

— E frumos, am spus eu.

A continuat să tacă. În schimb, m-a întrebat de ce cred că beau așa de mult și eu i-am spus de ce cred eu că beau așa de mult.

— Sunt alcoolic, am spus eu.

— Nu, nu ești. Ești doar un puști lacom, care nu are altceva mai bun de făcut. Nu te-ai săturat de atâta băutură?

— Da. Sunt sătul. M-am săturat de ea de ani de zile... Da, sunt sătul.

Douăzeci de minute mai târziu stăteam afară, pe asfaltul poros. Vizavi, în fața noastră, se desfășura șirul sclipitor de vitrine ca panglica unui film – Manhattan-ul și micile lui concerne: spălătoria Thai, o marochinărie, un magazin cu delicatese („Lonnie’s – Pentru Un Sandvici Mai Bun” – „Fără microunde” – „Scuzați, închis”), pădurea unui florar, un magazin cu bibelouri Zen, care vindea pe cărți de credit, o librărie cu literatură pentru lesbiene. Martina și cu mine am dansat incertul dans al celor care se despart, cu un număr limitat de pași. Mă mai privea încă, dar umerii începuseră să i se întoarcă... Dacă tu ești mic și lucrul de care vrei să scapi e mare (ai avut vreodată un asemenea vis?), atunci, singurul loc în care te poți ascunde e acolo unde lucrul cel mare nu poate pătrunde. Dar în cazul ăsta trebuie să stai acolo, în locul ăla strâmt, sau chiar trebuie să te mai strângi ca să te lași și mai jos. Sunt sătul de locul

strâmt Eu am tot avut de-a face cu nenorocitul ăsta de loc. M-am săturat să mă tot aflu sub observație fără ca eu s-o știu. Sunt sătul de toate aceste lipsuri.

— Fie, uite, am spus eu disperat Ajutor! Dă-mi ceva de citit Recomandă-mi o carte de citit Am făcut un gest spre vitrina de vizavi. Ceva educativ.

Își încrucișa brațele într-un gest gânditor. Îi citeam mulțumirea.

— Ei? am spus eu.

Am traversat împreună strada plină de cocoloașe. Mi-a spus să aștept afară.

Vitrina era înțesată cu teancuri întregi din cea mai recentă producție descrot-întăritoare a elitei feministe: era intitulată *Nu cu viețile noastre* și aparținea lui Karen Krankwinkl. Am răsfoit prezentările-reclamă de cărți xeroxate și revistele. Femeie căsătorită, cu trei copii, Karen credea că a face dragoste este echivalentul unui viol, chiar dacă nici unuia din cei doi participanți nu i se pare așa. Fața ei curajoasă și radioasă era reprodușă pe contracopertă. Păi, Karen, eu te-aș viola cu un pelev de vreo douăzeci și cinci de centimetri. Dar atunci, poate că toate pipițele ar începe să arate cam la fel, după ce au fost violate de câteva mii de ori.

S-a întors Martina. Mi-a adus un exemplar cartonat, probabil că era de la solduri, totuși, socoteam că mai arată ca o carte de cinci dolari.

— Cât face?

— Nimic. Fac eu cinste.

— Când pot să-ți mai dau un telefon?

— După ce o citești, a spus ea și a plecat

Domnul John de la ferma Manor a încuiat peste noapte cotețele găinilor, am citit eu, dar era prea beat ca să își mai

*amintească să încuie și grăunțarele*²² M-am întins și m-am frecat la ochi. Toată cartea era la fel? Adică, am descoperit eu, cumva, vreo intenție satirică aici? Bun, e-n regulă, pot să suport o glumă. Mi-am prins ceafa cu mâinile și am început să mă gândesc. Ce dracu' sunt grăunțarele? Păi vezi? Viața livrescă, viața contemplativă. Martina, ea chiar a reușit să mă vindece de acufenă. Niciun chițait de mai bine de trei ore. Chestia mare pe care o presupune cititul e – trebuie să fii în cea mai bună dispoziție pentru așa ceva. Calm. Nu sâcâit Trebuie să fii stăpân pe gândurile tale, fără ca atenția să-ți fie distrasă. Când m-am întors de la prânz (am mers pe jos) drumul mi se părea ceva mai luminos. Am putut să mă lămuresc mai bine cu privire la cei care observă, așa că e vorba de un cadou, un adevărat cadou, dracu' să-l ia. De când n-am mai primit un cadou de la o fată? O s-o sun chiar acum să-i mulțumesc pentru carte. Ce poate fi mai simplu?

M-am întins cu un gest delicat după telefon. Am rămas cu degetele pe furcă. Fatalitate. După care bomba mi-a explodat în față.

— Mare noroc, amice. Niciun noroc. Renunță, imediat. Tu și ea? Tu? Ea? Ce carte ți-a dat, amice? Ceva pentru autoperfecționare?

Și el a râs, și a tot râs. Râsul lui avea un sunet teribil – ceva de nedescris. Dar strânsoarea mea s-a întărit și l-am mânat încetiușor înainte.

— Dă-ți râsul ăla la retușat. Sau mai retușează-ți-l o dată. Oricine îți poate spune că e fals. Hei. Hei. De ce nu mă lași în pace? Ce zici?

— Și să pierd așa o poveste? Glumești? Spune-mi ceva. I-ai povestit ce s-a întâmplat duminică noaptea? I-ai

²² Începutul romanului lui G. Orwell – *Ferma animalelor*.

spus că ai dormit sub cerul liber?

— Ce?

— Duminică noaptea? Îți amintești? S-a întâmplat chiar atunci când am dat peste tine.

— Și! am exclamat eu. Ai dat, și ce-i cu asta?

Mi se întâmplase cu adevărat așa ceva, dar speram ca atacul să fi fost o pură întâmplare. Când ești în halul meu, trăiești cu speranța că totul e rodul întâmplării. Nu îți dorești ca lucrurile să capete o formă coerentă în raport cu tine.

— Hă-hă. N-am făcut altceva decât să fiu spectator.

— Tu mi-ai făcut-o... jigodie fără suflet.

— Nu! Nu eu ți-am făcut-o. Cu tocurile, cu tocurile ei înalte! *O femeie* ți-a făcut-o.

Legătura s-a întrerupt, dar cum mi s-a mai trezit mintea la viață. O ușă s-a deschis violent și zgomotele înăbușite au țâșnit afară. Am simțit în clipa îngrozitoare care a urmat greutatea trupului ei care se clătina în timp ce încerca să-și găsească echilibrul, sprijinit de spatele meu și i-am auzit vocea spunând... Ce? Bah, nu, să terminăm cu relicva asta aici și acum. Am dat câteva telefoane. La agenția aeriană de transporturi. Acasă, fără să găsesc pe cineva. Și Martinei, doar cât să-i spun la revedere. Telefoanele astea nu mi-au produs nicio suferință. Numai Fielding a început cu pretențiile. Numai el avea să mă mai supună la noi penitențe.

— Spunk, am spus eu, ce onoare

M-am uitat spre Fielding Goodney, care a ridicat din umeri.

— Ne-a plăcut Preistoric, am continuat eu. Ai fost grozav. Pe bune. Ai fost absolut – ai fost de groază, Spunk.

Am simțit ghiontul lui Fielding venind din umbră.

— N-am cuvinte. Zău, Spunk – eu, m-a impresionat

interpretarea ta. Te vrem. Te vrem în Good Money. Asta doream să-ți spunem azi, Spunk... La dracu', Fielding, am spus eu, hai să-l luăm pe Meadowbrook sau Nub Forkner, sau pe oricine altcineva. N-am nevoie de așa ceva.

— Bine. Foarte bine. Ia loc, te rog, spuse Spunk Davis.

Ne aflam la etajul patruzeci de la UN Piaza²³. Eu și Fielding am fost verificați cu detectorul, interogați, radiografați și bine pipăiți de doi gardieni îmbrăcați în jachete vineții.

— Davis, Spunk, repetase omul gânditor, printre ghivecele cu plante, interfoane și televizoare cu circuit închis. E pe alt nume.

Ne-a lăsat să trecem și am urcat îngrețoșați de goana liftului.

— Sunt doamna Davis, spuse micuța doamnă în vârstă care ne deschisese.

Cred că, de fapt, nu era chiar așa de în vârstă, dar fața smochinită era minuțios tăiată de cute, strânse concentric în jurul ochilor și gurii. Cutată, din nou cutată și iar cutată. Obții efectul ăsta în Londra, când te uiți de-a lungul unui șir de copaci iarna, și crengile desfrunzite se tot intersectează până când rămân, în sita triumghiurilor, doar petece de lumină. O față muncită și muncitoare. Dar ochii erau strălucitori.

— O, bună, am spus eu.

— Doamnă Davis, spuse Fielding grav.

Apoi îi sărută mâna și i-o ținu strâns la piept. Această curtoazie, jucată atât de tandru, mi se părea deplasată, dar îi plăcu mult doamnei Davis, care îl privi insistent pe Fielding înainte de a spune:

— Sunteți mântuit?

²³ Piața ONU.

În timp ce Fielding se ocupa de problemă („Sigur că da, doamnă”, începu el) eu m-am întors, trezindu-mă în fața unei bucătării, sau a unui salon, simplu, dar plin de stofe artizanale.

Acolo era un domn oacheș, cu sprâncenele²⁴ căzute pe ochi, etalându-și profilul bine hrănit, trupul, cândva puternic, fiindu-i ambalat într-un costum în dungi, la două rânduri. Spunk Senior, probabil. Se uită la televizorul de pe bufetul acoperit cu o pânză din bumbac

(baschetbalist! în acțiune), se uită la ceas (cu un gest moale și indiferent), se uită la mine. Ne-am aruncat câte o privire scurtă și încruntată. Ne-am ghicit unul pe celălalt. A scos un scrâșnet ascuțit cu limba și dinții, după care a revenit la starea lui de plictiseală sau supărare sau dezgust. Da, mi-a fost suficient să-i arunc o singură privire ca să-mi spun – femeile, sărmanele femei. Ele o încasează întotdeauna. Recunosc că nu aveam niciun chef pentru această întâlnire, mai cu seamă că eram plin de temeri și de scotch-ul-amiezii și de dorul de casă. Acum eram cu mâna doamnei Davis pe brațul meu, în timp ce figura ei rugătoare spunea:

— Și dumneavoastră sunteți mântuit, domnule?

— Poftim?

— Da, și el e mântuit, dragă, interveni Fielding, iar eu am spus:

— Da. Și eu.

— Mă bucur. Spunk e la capătul coridorului.

Ne-a condus printr-o serie de camere de trecere cu pereți cenușii, prin ale căror ferestre strălucitoarele întinderi ale East River-ului își trimiteau toate razele. Am văzut o masă de biliard, trei piese de mobilier învelite cu polietilen,

²⁴ Joc de cuvinte în text – low-brow – o persoană de origine umilă, sau cu gusturi primitive; ca adjectiv, are sensul de „sprâncene joase”.

diverse podoabe cu caracter religios și zorzoane cu licărirea lor palidă, deosebită. Exact licărul de care nu aveam nevoie. Am intrat într-o sufragerie la fel de întunecată ca o sală de cinema, cu o siluetă strălucitoare ce ședea în capul mesei lungi. Doamna Davis trecu iar în lumină. Era ora cinci.

— Acum doi ani, a continuat actorul. Am dat o probă pentru tine. Râse scârbit. Pentru o reclamă.

— Dea? am făcut eu. Zău dacă-mi amintesc.

Vocea lui – avea o valvă sau un mușchi care a acționa. Am recunoscut acel efort. Când eram de vârsta lui vorbeam și eu la fel, luptându-mă cu ticăloasele de hașuri și cu oclusivele glotale. Chiar și cuvântul glotal îl pronunțam într-o singură silabă cu un fel de înghițitură sau gâlgâială. Spunk încerca să-și stăpânească zburdalnicele finaluri de cuvinte și vocalele lunecoase. Eu vorbesc normal acum. Dar e vorba de zece ani de trudă istovitoare.

— N-am fost suficient de bun. N-am fost suficient de bun. Pentru reclama ta!

— Nu zău! făcui eu. Mai ții minte despre ce reclamă era vorba?

— Nu, nu mai țin minte. Stinge-o.

Se referea la țigara mea.

— Unde?

— Stinge-o!

— *Doamne*, am exclamat eu și am cerut ajutorul lui Fielding.

Aici e vorba de un fel de mahmureală dramatizată, mi-am spus eu. Am tras cu putere din țigară și în lumina liliachie l-am văzut mai bine pe Davis, cu mușchii umflați ieșindu-i din maiou. Capul îi era înclinat într-un chip curios și așezat pe umeri ca și cum ar fi privit în sus, de pe ghidonul răsucit al unei biciclete. Zâmbea.

— Fie, spuse el. Fumează. Și fiindcă veni vorba de Preistoric, am văzut un teanc întreg de scenarii. Filme cu

vagabonzi, povești cu sudiști, cu el și ea, povești cu happy-end. Își scutură capul. Acum mă interesează. Mă interesează Good Money. Dar întâi să lămurim câteva lucruri. Ce poziție adoptați față de personajul Doug?

— A, în mare parte, de înțelegere.

— E un degenerat

— Are niște probleme de nu-ți vine să crezi.

— Ascultați-mă. Nu voi fuma și nu voi bea și nu voi face sex.

— În film.

— În film.

Aha, deci așa stau lucrurile, mi-am spus eu. Dar după asta m-am mai gândit nițel și am ridicat un deget

— Te îngrețoșează?

— Sigur că da, răspunse el. Doar sunt actor.

— Ia stai așa. În *Preistoric* ai făcut sex.

— Acolo era vorba de un om primitiv, Seif. Chiar altceva mă îngrijorează. Bătaia. Vreau să-mi spuneți ceva. De ce să mă bat cu un bătrân?

Am observat că și Fielding se uită întrebător la mine. Povestea asta se va termina curând. Ca toate celelalte lucruri, și ăsta se apropie de sfârșit

— E un fel de climax, am spus eu. Tu și Lorne vă bateți pentru fată. Și pentru bani. Ei...

— Da, da. Dar nu te lupți cu un bătrân. Nu în felul ăsta. Nu cu pumnii.

— Și dacă ai fi bătut? Ce ai zice? Sau dacă i-ai trage una-n cap cu o cheie de mașină?

Se uită la mine compătitor, cu gura posacă deasupra bărbiei mari.

— Așa ceva nu se va întâmpla niciodată, spuse el. Îl voi scoate din acțiune altfel. Există alte tehnici... hipnoză, puterea minții. Oricum, putem aranja împreună chestia asta. Herrick mi-a spus că veți face un prim proiect de

distribuție cu două săptămâni înainte de finalizarea pregătirilor. Veniți atunci și mai discutăm. Mama o să vă conducă.

Când am ajuns aproape de ușă, m-am întors și, de parcă aș fi respectat scenariul acestei mahmureli, m-am apropiat iar de masă și m-am oprit cu mâinile în buzunare la câțiva pași de scaunul lui Dave. El s-a uitat la mine. Până și fața îi era musculoasă, de parcă ar fi ridicat haltere cu urechile.

— Ne mai vedem noi, i-am spus eu.

— A?

— Camera 101.

— Poftim?

— Lasă. Să știi că mi-a plăcut filmul tău. Mi-a spus ceva. Ne mai vedem noi, Spunk.

Stăteam în căldarea roșiatică, fierbinte a străzii, admirând zidul morții de pe First Avenue. Drumul urcă brusc aici, unde tunelul se deschide ca un evantai, cățărându-se iar spre lumină. Mașinile săreau și se hurducau pe pragul de la ieșirea din tunel, provocând teribilul vâlmășag de la periferie din cauza trapelor din pasajul subteran. Fielding a concediat Autocratul cu un gest, după care am hoinărit gânditori, producătorul în costumul lui gris-perle, regizorul în costumul lui larg și negru ca tăciunele, și într-o stare de agitație teribilă. Știi, chiar în clipa când am ajuns aici, rănila pe care le am pe spinare au început să ticăie, să zornăie cumplit. Poate că ar fi bine să mă las examinat de un medic – poate că rănila alea sunt infectate. Sau poate că m-aș putea trata cu penicilina pe care o am în stocul propriu. Cât face o spinare în California? O noapte petrecută lipit de poliesterul avionului mi-ar depăna întreaga poveste pe toate fețele ei. Acasă. Hai acasă.

— Deci, am zis eu, altă scrântită. Exact ce ne lipsea. Ce-i toată povestea asta cu mântuitul"? Ce vrea să însemne *mântuit*?

— Născut din nou. Fundamentalism, Slick, cel mai neșlefuit și proletar dintre toate crezurile americane. Nicodim, Ioan, 3. Dacă un om nu se naște din nou, el nu poate vedea împărăția Domnului.

— A!

— Biblia, Slick. A citit-o vreodată?

— Da. Am citit-o.

— Spunk e foarte credincios. Pustiu' e un sfânt, știai? Își face de lucru prin spitale, se duce la șantierelor de construcții din Bronx. Banii pe care bătrână-su nu-i aruncă pe femei și cai de curse, Spunk îi dă pentru acte de caritate.

— Rămâne cum am hotărât Alt scrântit.

— Avem nevoie de el. Tare mai avem nevoie de el. Cu el distribuția e gata. E perfect pentru noi. Puștiul ăsta va deveni cât se poate de mare. Spunk e dat naibii, Slick. Hei, spuse el, râzând scurt, crezi că are permis pentru mușchii ăia? Acum știu ce te frământă, dar poți să fii liniștit Poate fi ținut sub control. Doris va explica totul cum se cuvine în scenariu și el își va da acordul din chiar clipa în care va vedea șpaltul. Așa fac toți. Pe lângă asta, îi place de tine. Tuturor le place. Ia spune, nu-i așa că-ți pare rău că trebuie să te întorci? Lucrurile s-au pus în mișcare, John.

Am spus la dracu', puteam să fac bugetul și clachetele la fel de bine și în Londra. Dacă Doris Arthur termina scenariul înainte de termenul stabilit, el putea să mi-l expedieze prin poștă în 24 de ore. Între timp, a promis Fielding, va închiria un etaj sau un studio și va face vizionarea pentru figuranți – chelneri, dansatori, gangsteri.

— O să ne distrăm grozav când o să ajungem aici, a spus el. Viitorul e cât se poate de luminos, Slick.

Ne-am îmbrățișat, într-o strângere puternică, lipindu-

ne obraji – dar fără implicații sexuale, firește. Doamne, cum mai aveam nevoie de strângerea aia atât de vie. Am auzit motorul Autocratului tras la bordură. M-a pus să dau o dublă semnătură sprijinit pe capota mașinii (ca de obicei: una sub „Cosemnatari”, una sub „Seif”). Apoi a făcut un semn cu mâna și a dispărut în spatele geamului fumuriu.

Mi-am continuat plimbarea sub ochiul dogoritor al soarelui. La hotelul Ashbery am aflat de la recepție că de nota mea de plată „se îngrijise” domnul Goodney, care, în plus, rezervase Camera 101 până la noi dispoziții. Asta era un fel de concesie. Știam că Fielding nu e deloc de acord cu Ashbery, încercând întotdeauna să mă convingă să închiriez un apartament sau un etaj la Bartley sau la Gustave în Central Park South. Dar Ashbery era mai pe gustul meu. Așa că acum acolo stăteam.

Așadar, împachetez. În timp ce strecuram cartea Martinei între pliurile celui mai bun costum al meu, Felix a bătut la ușă și a intrat, aducând cu sine un pachet alb de mărimea unui coșciug mic, frumos legat cu o fundă de un roșu sângerieu. Selina are un set sutien-chilot de culoarea asta. Selina. Am planuri mari cu Selina. Deci, un alt cadou?

— Comision, spuse el, îndreptându-și spatele. Chiar și în poziția asta relaxată, Felix părea să facă jogging.

Luă bancnota, totuși, fața lui rămase ca un semn de întrebare.

— E o hârtie mare, omule. Ești beat? mă întrebă el încântat și zâmbi.

Sunt câteva lucruri mai bune decât zâmbetul întunecat și reticent: lucruri care merită o sută de dolari. Merită mai mult Cutele pleoapelor lui erau de un negru infinit, ceea ce dădea și mai multă consistență uimirii lui, făcându-i zâmbetul și mai tainic. E ceea ce va pune întotdeauna pe figura lui Felix un aer ștângăresc, chiar și atunci când el va înceta să mai fie un băiat negru și va

deveni un bărbat negru. Probabil că și eu am avut cândva același aer, pe care, însă, l-am pierdut acum. Profesorii îmi cereau neîncetat la școală să mi-l șterg de pe față. Numai că eu nu am știut niciodată că îl am, și atunci cum aș fi putut să-l șterg?

— Ia-i, i-am spus eu De fapt, nici nu sunt banii mei. Ia-i un cadou prietenei tale. Sau mamei.

— Ia-o-nceal, omule, îmi spuse Felix.

Valiza neagră era pe pat lângă cutia albă. Am tras de panglică și am ridicat capacul și m-am auzit scoțând un țipăt ascuțit de furie și refuz și, probabil, de rușine. Am rupt-o în bucăți cu mâinile goale. Apoi am rămas în centrul camerei, spunându-mi, hopa, ia stai, ia stai așa. Dar printre ridurile mele se înghesuieră câteva lacrimi bune și mă simțeam mai prost ca oricând. Totul mi-a venit dintr-odată. O să-ți spun despre ce cadou era vorba și cred că mă vei înțelege. Nu era niciun bilet înăuntru, afară de o femeie de cauciuc, roșiatică, umedă, cu un zâmbet larg.

Știi, s-a spus despre mine că nu-mi plac femeile. Ba îmi plac femeile, și sunt convins că gagicuțele sunt tare mișto. Mi s-a spus că *bărbaților* nu le plac femeile punct. Da? Atunci cui plac? Pentru că *femeilor* nu le plac femeile.

Uneori viața pare foarte familiară. Adesea viața are un aer familiar în privire Viața e toată o vendetta, o conspirație, trăairi intense, mândrie stârnită, autoîncredere, încredere în dreptatea fluxurilor și refluxurilor ei.

Iată și secretul pe care nimeni nu-l cunoaște. Dumnezeu e femeie. Uită-te în jur! Sigur că Ea este.

DEASUPRA INTRĂRII în bar se legăna firma cu poza lui Shakespeare pe ea E aceeași poză a lui Shakespeare pe care mi-o amintesc încă de când eram elev și citeam în cruntat *Timon din Atena* și *Neguțătorul din Veneția*. Nu putuseră să facă rost de una mai bună? Chiar așa arăta Shakespeare tot timpul? Ți-ai fi putut închipui că oamenii

care îi făceau reclamă ar fi trebuit să vină cu ceva mai atrăgător. Buza de sus țuguiață și moale, umflătura năroadă a maxilarului, ochii de babetă din mijlocul cearcănelor pietrificate. Și părul? Nu e criminal? Întotdeauna mi-am găsit un mare sprijin în William Shakespeare. După o ședere descurajantă în fața oglinzii sau după o vorbă rea de la vreo prietenă, sau după o privire sceptică de pe stradă, îmi spun: „Bun. Shakespeare arăta ca un căcat” Face minuni.

— Hei, Fat Vince, spusei eu, ce ai măcar la micul dejun în dimineața asta?

— Eu? Niște heringi marinați.

— La prânz?

— Drob.

— Și la cină ce ai de gând să mănânci?

— Creier.

— Fat Vince, tu ești un om bolnav.

Fat Vince are în grija lui tancurile de bere și cerșetorii care mai dau buzna în Shakespeare. Timp de treizeci și cinci de ani m-am tot învârtit zilnic prin locul ăsta. Așa, cel puțin, mi se pare mie. De fapt, m-am născut aici, la etaj. Sorb din bere. Și Fat Vince arată ca un căcat, ca și fiu-su, Fat Paul... Am o anumită simpatie pentru Fat Vince, în parte pentru că suferă de inimă. Inima îl tot atacă, așa cum mă va ataca și a mea într-o zi. Cred că Fat Vince are o anumită simpatie față de mine. La fiecare două luni mă ia lângă el și, cu respirația lui îndulcită de băutură, mă întreabă ce mai fac. Nimeni altcineva nu mai face lucrul ăsta. Nimeni. Uneori vorbește cu mine despre mama mea. Și Fat Vince e vădov. Soția lui a murit din cauza poziției sociale inferioare. Nu s-a putut acomoda. Mama mea a intrat, pur și simplu, într-o stare misterioasă de declin. Când veneam acasă de la școală, obișnuiam să mă culc alături de ea. O

simțeam cum se prăbușește, cum se descompune. Dorul de America. Prea mult Barry Seif. Fat Vince mai e și

managerul asociat, popular și îndatoritor, al unei săli de biliard din Victoria. Are o bucătărioară unde își gătește haleala lui excelentă. Fat Paul se ocupă de securitate, face jocurile și pune plăcintele la încălzit. Aplecat peste masa numărul unu, cu tacul despicându-i bărbia, se lasă peste mandanea pentru a lovi bilele din os... Curând după moartea mamei, Fat Vince l-a scos pe tata dintr-o faimoasă încăierare, lângă closetul bărbaților de pe alee, atunci când Shakespeare era la începuturile lui.

— Asta-i mâncare adevărată, fiule, spuse Fat Vince. Tu n-ai de unde să știi – ți-ai petrecut toată viața într-o nenorocită de cârciumă, îți dau o pungă de cartofi și ți se pare că ești în rai.

— Îl știi pe Loynel, spuse Fat Paul.

— Da, răspunse Fat Vince.

La drept vorbind, Fat Vince nu e vreun os domnesc, dar vorbește rotunjindu-și gura cu măsură. Nu și Fat Paul, cu pieptul lui masiv, cu fața lui impasibilă, cât o lespede înclinată, cu părul aspru și nemiloasele sprâncene blonde, care dau ochilor lui licărul unui dihor bătrân, ce știe totul despre cursele de iepuri și găurile de șobolan. Aș zice că Fat Paul nu-și prea face griji din cauza accentului. Nu umblă cu ocolișuri. Fiecare silabă are claritatea unei amenințări. Niciodată n-ai putea să prețuiești un asemenea glas la adevărata lui valoare, ia ascultă-l:

— M-am întâlnit cu el duminică pe stradă, spuse Fat Paul. Am zis pfui! Ai mâncat curry²⁵? El a zis: „Mă. Asta a fost vineri”. Eu am zis atunci ce mâncași azi? „Frei pizza ioți și două supe chinozești”. Bagă-n el doar antibiotice din cauza furunculului de la subsuară și a bobelor doici. A doua zi m-am întâlnit cu el la clubul șoferilor. Știi... au acolo o

²⁵ Mâncare condimentată.

mașină, tăticule, care vinde cartofi pai. *Cartofi pai*. Fat Paul părea încă șocat de chestia asta. „Un tanc al dracului de mare plin de vaselină, ș-o dat' pe lunhia vine un gagi care toarnă și mai multă untură pe coș. Treij' dă penny funha. Loyonel era acolo, sprijinit dă mașină și băga-n el ca-ntr-un spital. Și cartofii *ăia*, ascultă la mine că e al dracului de împuțiți. Dă nedescris. Tocmai ajunsese la jumătatea cel lei d-a patra pungi, se întoarce la mine și-mi zice că nu prișepe de ce are el toate necazurile alea cu pielea!

— Are noroc că mai e încă în viață, spuse Fat Vince, dacă mănâncă tot ce mănâncă el.

— Văzuși ce burtă are?

— Tatăl lui a murit la cincizeci și unu de ani. A ținut regim cinci ani și tot se îngrașă. Ca după aia să se descopere că mânca și regimul și meniul lui normal. Nu-ți vine să crezi cât putea să bage-n el. Când s-a întors Eva, i-a ascuns dinții, dar el molfaia mâncarea și tot nu se lăsa. Avea și ceva bani.

— Banu', spuse Fat Paul meditativ, nu fașe niși doi bani fără sănătatea asta nenorocită.

Se spune că francezii trăiesc ca să mănânce. Pe de altă parte, englezii mănâncă pentru a muri. Mi-am luat halba de bere la bar și am marcat o pungă de cartofi prăjiți – cu aromă de creveți și heringi – și una cu jumeri de porc. În timp ce mâncam, m-am întors și-am început să mă uit la oameni. Nu mai încape nicio îndoială, când îmi pierd vremea prin Shakespeare, nu arăt deloc rău. Poate că din punctul de vedere al lui Fielding și al starurilor, nu mă bucur de o valoare chiar așa de ridicată, dar aici sunt un tip clasa întâi. Aceste femei din rândurile clasei muncitoare sunt supuse celor mai grele încercări. E clar că clasa muncitoare e stoarsă de vlagă. Ești supus unei uzuri. Și cârciumile nu sunt de niciun ajutor. M-am întors iar și m-am sprijinit de barul lambrizat, flancat de siglele mărcii de bere, lipite pe

dozator, ca niște blazoane sau ca niște semne de circulație de scrumierele din plastic, mari cât castroanele de supă, de mocheta mițoasă, plină de umflături, care pare a fi udă chiar și când e uscată. De stâlpul pătrat din lemn era prinsă lista cu haleala cârciumii, cu permutările obsedante dintre prăjeli și deserturi, cu și-urile și ori-urile subliniate, cu „ceai” și „cafea” între ghilimelele lor exotice. O vreme m-am uitat la cadranul unei vechi cutii cu bilete de papagal. Să vă spună prietenii de la St Martin's Hospital Norocul. Bagi o monedă, o baghetă se răsucește și ți se oferă o selecție sumară de destine fanteziste. Am trecut în revistă opțiunile: Să nu faci Podagră, să bei bere Neagră. Vei avea noroc la Biliard. Să fii vesel îți e dat. Curând vei avea un Băiat... Nimic nu e interzis aici. Și mă tem că toate semnele sunt favorabile. Dacă Prietenii de la St Martin's Hospital au făcut comerț cu prafuri contra căderii părului său, să zicem, pentru sporirea apetitului sexual, atunci era cazul să-și facă provizii pentru ei înșiși. Am vârât o monedă în fantă și banul a căzut cu un declic mulțumit Bagheta s-a învârtit: Banii sunt Pe Drum. Am mai vârât una. Ferește-te de Sfaturile Rele. Perfect, s-a făcut. Am privit în sus și mobila oglindă din casa-groazei și-a schimbat planul. Prin glasvandul deschis, tatăl meu privea de sus, apoi făcu un gest încurajator, de parcă era pe tușă. Așa că am intrat sub trapă.

— Bună, tată, am spus eu.

Purta o haină neagră de piele și o cravată de mătase albă. Are un păr ca lumea, tatăl meu, argintiu și des. Nu m-ar deranja să arăt la fel când voi avea vârsta lui. De fapt, nu m-ar deranja să arăt așa nici acum. Dacă stau să mă gândesc mai bine, nu m-ar fi deranjat să arăt așa nici acum cinci ani, sau chiar zece. Problema e cu ceasul, cu motorașul. Inima mea nu funcționează bine.

— Nu-mi *spune* așa, făcu el cu o tresărire. Suntem

prieteni. Spune-mi *Barry*. Uite, îmi spuse el, luându-mă cu mâna uscată de după umeri, în timp ce mă conducea prin salon, vreau să o cunoști pe *Vron*.

— Vron?

Acum o face cu roboții, mi-am spus eu. M-a oprit, trăgându-mă de păr.

— Da, Vron, spuse el. Și ai grijă cum te porți.

Vron suna destul de rău în gura mea. Tatăl meu are probleme cu pronunția lui *r*, din cauza unui defect de palat, a unei deformări a gurii. Vron suna și mai rău pronunțat de el.

Salonul avea deja destui ani pe vremea când eram eu băiețandru. Acum era închis din cauza banilor. Arzătorul lung și spuzit, la a cărui căldură obișnuiam să mă schimb pentru școală, fusese înlocuit cu un coș negru cu cărbune fals. Masa veche la care mâncam pâinea prăjită fusese transformată într-o vitrină pentru cocteiluri, cu o față de masă din plastic înflorată, trei scaune înalte și un șir de sifoane și shakere care aminteau de conturul Manhattan-ului. Vron stătea pe o sofa de catifea albă, de mare efect. Era o brunetă cu tenul palid, de vârsta mea, cu un corp plăcut. O mai văzusem pe undeva.

— Încântat de cunoștință, am spus eu.

— Am auzit atâtea despre dumneata, John, a spus Vron.

— Vron e azi o fată cât se poate de fericită, spuse tatăl meu răgușit. Nu-i așa, scumpa mea?

Vron își înclină capul în semn de aprobare.

— E o zi deosebită pentru Vron. Arată-i, Vron.

Vron se ridică, adunându-și cutele capotului. Se duse la măsuța de serviciu și luă de sub ea o revistă pornografică, numită *Debonair*... Drept să spun, eu îmi cunosc revistele pornografice: *Debonoir* făcea parte dintr-o categorie inferioară, destinată labelor muncitorilor necalificați, cu

multe gospodine deșănțate, sau suedeze cu bucle pline, de coșuri, care-și tot îmbracă și dezbracă lenjeria ordinară.

— la loc, John, spuse ea, netezind locul de lângă ea cu palma.

Umezindu-și vârful degetului, Vron începu să întoarcă paginile. Cu un oftat, care era mai mult un gâlgâit de satisfacție, a găsit fotografia lucioasă care se desfăcea. Mi-a pus-o în poală cu o grijă afectuoasă. S-a așezat și tatăl meu. Le-am simțit mâinile pe umerii mei și fețele lor omenești, rotunde, nerăbdătoare, foarte aproape de mine.

Am pus revista în fața mea. De pe pagina din dreapta, fața lui Vron mă privea drept în ochi. Peste gâtul gol fusese trecută legenda „VRON” – din nou ghilimelele, cu promisiunea lor exotică, imposibilă.

— Mergi mai departe, am auzit eu șoapta lui Vron.

Am dat pagina lat-o pe Vron în obișnuitele hamuri de mătase făcând tot ceea ce pipițele astea sunt plătite să facă. Am întors o altă pagină.

— Încet, John, am auzit-o pe Vron șoptindu-mi.

Vron pe un scaun de oțel cu câte un sân plin în fiecare mână. Vron stând cu spatele arcuit și picioarele ridicate pe un covor mișos. Vron întinsă pe aripa unei Hyene cu botul lăsat. Vron ghemuită deasupra unei oglinzi. Am dat pagina.

— Uite, am auzit șoapta lui Vron.

Ultimul poster dublu o arată pe Vron în genunchi, cu bucle împotjartierate, săltate spre aparat, lărgindu-și gaura ocupată cu degete sângerii. Abia acum am recunoscut-o: Veronica, talentata stripteuză de la Shakespeare.

Vron începu să plângă. Tata îmi aruncă o privire bărbătească. Cred că mai era și o lacrimă sau două în ochii lui.

— Sunt... Sunt așa de mândră, spuse Vron.

Tatăl meu inspiră zgomotos și se ridică în picioare. Mi-

am pus o mână pe consola cu cocteiluri. Cuvintele lui s-au vrut a fi un fel de explicație:

— Șampanie roze. Cu așa ceva nu te întâlnești în fiecare zi. Hai, Vron! Nu fi proastă. Te vede lumea, draga mea. Nasul i se contractă cu un gest plin de înțelegere. Pentru tine, John.

— Vron? Barry? am spus eu *Noroc*.

Am mers acasă cu Fiasco-ul care, cu excepția sistemului de răcire, a repetatei disfuncționalități a sistemului de frânare și a aceluia de tractare și a tendinței de a se înclina periculos de mult pe stânga, pare să funcționeze, deocamdată, în deplină siguranță. Cel puțin, reușesc să-l pornesc de cele mai multe ori. Nu cred că Selina se folosește prea mult de Fiasco când sunt eu plecat în State, și e clar că Alec Llewellyn nu are cum să meargă cu el, acum când e închis douăzeci și patru de ore pe zi...

Drumul de la Pimlico la Portobello mi-a luat peste nouăzeci de minute și era trecut de miezul nopții când am acostat mașina pe o linie dublă, galbenă de lângă ogeacul meu. De ce mi-a luat mai mult de nouăzeci de minute? Din cauza unui ambuteiaj produs la ora 12 noaptea, de parcă am fi fost într-un moment de vârf al traficului. Ceva legat de nenorocita de Nuntă Regală. Aproape o oră am înjurat, blocat în tunelul de sub Westway. Fiasco-ul se supra-încălzise. Eu mă supra-încălzisem. Toate mașinile gemeau de străini și bețivani care rânjeau cu gura până la urechi. Gâtlejul tunelului s-a umflat ca un emfizem din cauza țigărilor și a fumului și a gurilor murdare. Apoi ne-am ivit și noi în noaptea albastră a hărții stelare. Ne-am amestecat cu celelalte puncte... Londra e ostenită de drum. Londra e în stare de șoc cultural. Le face pe toate pe dos, în cele mai prost alese clipe.

Selina era în pat când am intrat eu, ținându-mi

paharul în mână.

— Ce faci? am întrebat-o eu.

— Citesc o carte.

— Ce face?

Ținea un exemplar din *Sugar* pe coapsele-i îndoite. Tot lângă ea era și un program TV.

— Ce mai face Barry?

— A, okay.

— Ai văzut ce pipiță are? Cică o să se însoare cu ea. Zilele trecute iar s-a dat la mine.

— Nu e adevărat. Ce s-a-ntâmpat?

— Și-a înfipt capul sub rochia mea.

— Cum?

— Am crezut că glumește până când a încercat să-mi tragă chiloții cu dinții.

— Iisuse.

— Mă doftoricești?

— În?

— Îmi faci tratament? Mi-am învinețit partea dinăuntru a pulpei. Vrei să te uiți, te rog? Un magnat al petrolului mi-a oferit cincizeci de petrodolari. Să i-o sug în lift.

— Ce ai făcut?

— I-am cerut șaptezeci și cinci. Numai că atunci mi-a cerut și el tot ce-i puteam oferi. Și am impresia că a fost cam brutal cu pulpa mea. Nu vrei să-ți arunci o privire, doctore?

I-am spus să mă scutească de prostia cu doctorul și să vorbească mai deslușit – despre magnatul petrolului și petrodolarii lui, și despre ce i-a făcut... Chiar când ecoul acestor vorbe se stinge, Selina a scos un sunet pe care nu l-am mai auzit niciodată la ea, un scâncet ritmic de abandonare sau rugămintă stăruitoare, un sunet pierit. Am mai auzit așa ceva, dar niciodată la Selina.

— Hei, făcui eu acuzator (cred că în glumă), nu te

prefaci!

M-a privit uimită, indignată.

— Ba da, îmi răspunse ea repede.

Oricât de ciudat ar părea, singurul mod în care o pot face pe Selina să vrea să se culce cu mine este de a nu vrea să mă culc cu ea. Niciodată nu dă greș. Îi stârnește cu adevărat pofta. Necazul e că, atunci când nu vreau să mă culc cu ea (ceea ce se întâmplă destul de frecvent), nu vreau să fac dragoste cu ea. Când mi se-ntâmplă? Când nu vreau să mă culc cu ea? Când vrea ea să se culce cu mine. Îmi place să mă culc cu ea când culcatul cu mine e ultimul lucru pe care și-l dorește. Aproape întotdeauna se culcă cu mine dacă țiip la ea sau dacă o ameninț, sau dacă îi dau destui bani.

Dă rezultate bune. E o metodă excelentă. Selina și cu mine ne înțelegem perfect. Problema Selinei e că înțelege. Cunoaște secolul douăzeci. A avut de-a face cu orașele... Uneori, când ne culcăm împreună, discuția alunecă spre... Adeseori, în timp ce facem dragoste, vorbim despre bani. Îmi place. Îmi place discuția asta murdară.

Nu pot să dorm. N-am nicio șansă. Eu nu puteam să dorm, dar Selina putea. E bună și la așa ceva, un somn desăvârșit, cu o față de copil.

M-am dus în cealaltă cameră, îmbrăcat cu halatul meu cel scurt. Mi-am turnat ceva de băut. Am privit în jurul meu, în căutarea unor indicii. Când m-am întors de la aeroport – ieri s-a făcut săptămâna – apartamentul avea un aer ușor dezordonat, de parcă cineva ar fi tras la întâmplare, ca și cum acel cineva ar fi dat peste cap eforturile menajerei. Pe masă erau flori, dar nicio pereche de chiloți în coșul cu rufe murdare. În frigider era lapte proaspăt, dar în cană nu se vedeau resturi de ceai – și Selinei îi place ceaiul. E foarte pretențioasă când e vorba de ceai, și adesea are în geantă un plic de ceai... Mă aștepta. Am ghicit după agitația

teatrală și exagerată de care era cuprinsă. Unde ai fost? am întrebat-o eu. „Aici” a insistat ea cu o mișcare vicioasă din cap. De unde ai știut că mă întorc? „N-am știut” a continuat ea încăpățânată. Și așa cum ți-am mai spus, nimeni n-a știut, nici chiar Ella Llewellyn. Cui îi pasă, mi-am spus eu, și am încercat să o înghesui imediat în pat. Aveam o mare dorință să o posed iar. M-a lăsat să o mozez, scoțând acele suspine de căpřiță care știe că îmi plac, pline de promisiuni amănunțite despre talentul viril și candid – după care cere o întrerupere, se strecoară din pat, își aranjează hainele de pe ea, se piaptână, își schimbă pantofii, se pudrează, și-l scoate pe Pulănescu din gură și vrea să mergem să mâncăm.

Și mergem la Kreutzer, și mâncăm și bem, de parcă asta ar fi ultima noastră zi. Nu avem multe să ne spunem. Nimeni nu pune întrebări încuietore când e târât în patru labe spre ceruri. Nu eu sunt acela care să o înspăimânte. Sunt prea speriat de cutremure sau de pericolul nuclear, sau de invazia extraterestră, sau de Ziua Judecării de Apoi, care mă va despărți de ceea ce mi se cuvine. Tot ceea ce veți avea de la John Seif va fi bârfă, lingușire și cereri schelălăite deși mai multă băutură. După țăriile care mi-au adus-o în poziția de drepti, am gonit până acasă și am abandonat Fiasco-ul în mijlocul străzii. Sunt deja un adevărat vrăjitor al halelii și băuturii, al licorilor fermecate și al descântecelor pentru sex. Selina intră în dormitor cu bărbia înfiptă în piept o întâmpin cu un râgâit mareț și fierbinte chiar când îmi slobod băierile burții.

...Am luat teancul de scrisori de pe măsuta de serviciu și am început cu una de la sfârșit: plicul care conține extrasul meu de cont lunar, cu familiara hârtie maro și sigiliul de ceară ca o picătură de sânge. Nu mai e contul meu bancar, sigur că da. E un cont bancar asociat. Acum, jumătate din el aparține Selinei – pentru a o ajuta să-și câștige demnitatea și respectul de sine, îți amintești? Am

rupt sigiliul cu policarul meu bont. Jur că situația avea *trei pagini*. În afară de datele laconice cu privire la cheltuieli – Contul American, depozitul de Băuturi, Dr Martha McGâlchrist, Plata Gazelor, Kreutzer, Mahatma, Compania Trans American, Depozitul de Băuturi – se adunase o adevărată armată de noi prieteni ai Selinei din vremile de mult apuse. Iisuse, ce e cu trupa asta? Am impresia că gagica dă o fugă prin Troia sau Cartagina când are un ban de aruncat: Chez Zeus, Amaryllis, Goliath's, Afrodita, Romeo & Julieta, Romulus & Remus, Eloise & Abélard... Întotdeauna am bănuț-o pe Selina că își aruncă banii pe masaje, coafor și desuuri – dar asta se întâmpla când nu prea avea nimic prin pungă. Elementul trădător era unicul articol de la capitolul credite: 2000 luate din depozit. Cred că nu am motive să mă plâng. Asta e înțelegerea pe care am încheiat-o cu ea. Așa arată acordul nostru amiabil. Țasta e însă necazul cu demnitatea și autorespectul: te costă o grămadă de bani nenorociți.

Acum sunt și eu șomer. Ce facem toată ziua? Stăm în grupuri răzlețe pe bordurile murdare. Pavajul seamănă cu un covor ros până la urzeală după un chef dement cu mâncare proaspăt luată de pe foc și băătură grețosă: aseară zeii vremii și-au înecat amaru-n vin după care au vomitat de la zece mii de metri. Stăm buimaci în parcuri, printre florile umile. Pfiu (socotim noi), greu se mai târâie viața asta. Mi-am încheiat adolescența prin anii șizeci, când aveai suficiente șanse, când totul te aștepta. Acum tinerii abandonează școala – pentru ce? Pentru nimic, pentru o sulă. Tinerii (li se vede pe față), disprețuiții cu păr de stegoaur, nulitățile cu creastă de papagal – au venit cu un răspuns pe măsura acestei situații, care este: nimic. Care e un nimic, care e o sulă. Coada pentru ajutorul de șomaj începe de la poarta stadionului. Scandalurile sunt

salonul lor de dans, sobra Londră sala lor sălbatică de sport. Viața e stocată de alții. În altă parte. Banii sunt așa de aproape, că ai putea să-i atingi, dar sunt întotdeauna de cealaltă parte – singurul lucru pe care-l poți face e să-ți turtești nasul de geam. Pe vremea mea puteai să renunți. Acum nu mai poți renunța. Au avut grijă banii. Nu ai unde să te duci. Nu te poți ascunde de bani. Pur și simplu, nu te mai poți ascunde de bani. Așa că, uneori, când nopțile sunt fierbinți, dau spargerii.

Între timp, creaturi de-a dreptul primitive se plimbă cu banii lor în Torpedouri și Boomeranguri, sau populează cu banii lor hoteluri ca Mahatma sau Assisi, sau se-nvârtesc pur și simplu cu banii lor prin magazine, restaurante, sau pe străzi. Sunt de toate formele și culorile, beneficiari inocenți ai glumei globale pe care banii continuă să o facă. Eu nu fac nimic: banii lor fac totul. Anul trecut locurile erau pline cu irlandezi incredibil de risipitori: nu mai aveau bani prin buzunare – aveau eurobani, care sunt o monedă mult mai puternică. În Orientul Mijlociu s-a adunat o sumă frumoasă și o nouă trupă de invadatori extraterestri fiscali se pune pe jefuit vestul. De fiecare dată când lira sterlină e făcută poștă la schimbul valutar internațional, toate pipițele arăboace se aleg c-o haină de blană nouă. Sunt și magnați albi. englezi, băștinași. *Trebuie* să fie criminali, cu teancurile lor de bani, cu porcăriile pe care le scot pe gură, cu fețele lor crude, bronzate. Și eu sunt unul dintr-ăștia. Și eu sunt unul dintre ei, alb, sau cel puțin alburui, cu floci pe cap și mâna cenușie pe portiera Fiasco-ului, cu privirea pe semafor, și imbecilizat din cauza abuzurilor – dar cu bani. Am bani, dar nu-i pot controla: Fielding îmi dă tot mai mulți. Banii, cred că sunt incontrolabili. Chiar și aceia dintre noi care îi au, tot nu îi pot controla. Viața devine tot mai săracă, dar rareori auzi vreo vorbă rea despre bani. Trebuie că banul ăsta e un căcat *bun*.

De când mi-am abandonat serviciul, așteptând nașterea filmului, mă simt ca o prăpastie între două lucruri. Deci, cum te poți aștepta ca unul ca mine să se implice în problemele de zi cu zi? N-am nicio idee despre așa ceva. Spune-mi, te rog. Banii nu-mi spun. Trăiesc fără nicio noimă în cochilia mea până – până când? Cum devine chestia asta cu experiența care se va termina până la urmă? Ridică-te, ieși, fă-o – acum, *acum*. Acum! Mă las purtat de valurile vieții, șovăind, bâjbâi, orbecăi... și, iată-mă, în cele din urmă aici, semiîmbrăcat, în bucătărie, cu țigări și cafele. Dependența se dovedește a fi uneori tare comodă: nu e nevoie decât să te dai jos din pat pentru ea. Mă uit pe geam – copacii, cerul de culoarea zahărului ud – ceea ce mă zăpăcește, mă uluiește, mă pune în încurcătură. Geamurile sunt ceva mai reale. Ele sunt acoperite de un strat dublu de mizerie. Geamul seamănă cu parbrizul Fiasco-ului după un drum de o mie de mile, pătat de sângele negru al insectelor ucise de-a lungul celor nouă sute de mile, de funingine, de degetele fantomelor murdare. Până și mizeria își are modelele ei, căutându-și formele... Atunci când m-am lăsat de slujbă, am avut impresia că s-a terminat trimestrul, am avut impresia că e sâmbătă dimineața, senzația a fost extraordinară, ca și cum aș fi comis o ilegalitate. Dar când ceva se termină, altceva trebuie să înceapă, și încă nu-mi dau seama ce ar trebui să înceapă. Capul mi-e complet gol, neatent Selina se scoală devreme. Instinctele ei de femeie rasată (vizibile în agerimea feței și chiar în dinții ascuțiți) au proptit-o în lumea banilor și a bursei. E interesată de un butic condus de practica ei prietenă, Helle, de pe Chelsea Way, World's End. Selina vrea ca eu să investesc în magazinul ăsta. Eu nu vreau să-mi bag banii în el, dar probabil că până la urmă o voi face. Dacă o voi face, știu că nu-mi voi mai recupera banii niciodată.

Așa că îmi ghicesc norocul în cărți de tarot Cartea

Martinei stă închisă pe noptieră. N-am început încă să o citesc, și tot n-am aflat încă ce sunt *grăunțarele*. Mă uit la televizor, la video. Cândva am avut o colecție bună de filme, dar nu mă mai pot ține constant de absolut nimic. Am văzut toate porcăriile de pe video și nu mai am nevoie de pornografie acum, când Selina e cu mine. Îmi umplu timpul cu rahaturile pe care le găsesc la întâmplare noaptea pe rețelele de televiziune. Documentare despre natură, programe de varietăți. Fotbal, snooker, dart²⁶. Dart! Da! O, Doamne... curând o să arăt ca brutele alea grase, cu stacanele de bere și săgețile lor. Apoi, cu umerii strânși și cu ochii pe trotuarul murdar. Îl las baltă pe bețiv și mă așez cu halba și cu ziarul în colț, lângă foc.

Rusia va face Polonia praf. Dacă aș fi în locul Rusiei, aș salva aparențele, asta aș face – adică nu-ți poți permite să lași lumea să înțeleagă ce se întâmplă. Se pare că Prințul Charles a avut mai demult o aventură cu una din surorile Diane, înainte de a o fi desemnat pe Lady Di drept adevărata aleasă a familiei. Un alt judecător ținut sub papuc a amendat o curvă cu zece șilingi pentru uciderea unui lăptar – stres premenstrual, SPM. Mi se spune că Alianța Occidentală nu prea e în formă. Păi la ce te-ai fi așteptat? Ei au un actor și noi avem o gagicuță. Alte răzmerițe în Liverpool, Birmingham. Manchester, centrul orașelor distrus și incendiat. Îmi pare rău, băieți, dar PM²⁷ are SPM. Uite o femeie care și-a dat copilul de cinci ani într-o cârciumă unui străin pentru două beri negre. E despărțită de soțul ei legitim, care e șomer.

Rezolv careul de cuvinte încrucișate. Mă joc cu jocurile

²⁶ Joc în care se aruncă mici săgeți într-o țintă pusă pe perete.

²⁷ Prim-ministru (la data apariției cărții în Marea Britanie era prim-ministru Margaret Thatcher).

electronice și pocherule mecanice. Mă simt ca un robot care luptă împotriva unui alt robot, pentru o sumă de bani. Suntem amândoi niște automate. Ții, înghiontești, răsucești, lovești, dublezi, câștigi, pierzi. Azi automatele le fac pe toate – Prizefinder, Holdamatic, Autonudge. Mașinile îmi provoacă greață, indiferent dacă pierd sau câștig. Și o gaură dacă ar fi în perete, cred că mi-aș băga banii în ea. Mă duc în altă parte și mănânc Junk Food²⁸ și beau un vin slab. Intru într-o casă de pariuri, mă cocoț pe un scaun și pierd o grămadă de parale. Mă învârtesc printre vânzătorii de ziare și mă uit la gagicuțele din reviste. Mă duc acasă și mă culc, după care totul o ia de la cap. Ce ar putea să mă ajute să înțeleg sensul lucrurilor? Am ajuns să atârn prins în copcile timpului. Cândva eram foarte *energic*. Astăzi simpla rostire a cuvântului mă face să leșin de extenuare. Nu pot să fac nicio clachetă până când nu apare Doris Arthur cu scenariul. În ceea ce privește bugetul, primul meu secund. Micky Obbs, e plătit cu jumătate din onorariu, până la data primei vizionări, împreună cu Des Blackadder și Kevin Skuse. Poate s-o facă al dracului de bine.

Să luăm, de pildă, ziua de ieri.

Unsprezece patruzeci și cinci, și m-am dus la Jack Spintecătorul, cel mai nenorocit și nereușit din multele localuri pe care le frecventez. Lada asta de gunoi nu era aglomerată: fata din spatele barului dispărea mai tot timpul, fără ca ochii noștri să se întâlnească. Cei doi sau trei nou-veniți au fost salutați, ascultați, serviți, dându-li-se băuturile și restul – fără ca hârtia mea de cinci lire făcută sul să fie luată în seamă, că, de altfel, nici stridentele mele *scuzați-mă*. Mă rog, nu sunt unul dintre cei care să înghită

²⁸ Alimente cu aport nutritiv redus.

un asemenea tratament

— Ce părere ai? am zis eu tare. Am vreo șansă dacă mai stau aici vreo două luni?

Lumea s-a întors, dar barmanița nu s-a întors. S-a dus la casa de marcat al cărei sertar țopăia și zornăia sub comenzile ei. S-a întors afectată – nu era o barmanița înnăscută – și a fluturat restul chiar în fața mea, care, așa cum a văzut și ea, fierbea.

— Pe dumneata nu te servim, mi-a adus ea la cunoștință.

Fața îi tremura. Apoi m-a privit în ochi. Fața ei, micul ei univers, era și întregime prezent și corect. Interesul celor din bar fusese deja stârnit

Chiar de când intrasem aici, simțisem aprig nevoia să beau. Asta se întâmpla acum cinci minute.

— Ce nu faci? am spus eu. De ce? Cine spune? De ce?

— Nu după ce s-a întâmplat aseară.

— Ce vrei să spui cu aseară? Nici n-am fost aici aseară.

— Nu mai ești în stare nici să-ți amintești, erai beat Jérôme! strigă ea. Jérôme!

Jérôme, poponarul cu blugi, inel și păr blond, spălăcit, s-a ivit din spatele vitrinei cu aparatul pentru floricele și cuptorul de plăcinte.

— Da?

Asta a fost contribuția lui Jérôme. Fata își găsisese de lucru la o altă masă. Îi aruncă peste umăr:

— Spune-i și tu. El a fost cel de aseară.

— Ce-i cu tot căcatul ăsta cu aseară? am spus eu. Doar ți-am mai zis. N-am fost aseară aici.

— Stai așa, interveni Jérôme. A fost acum două seri, Flora.

— Duminică seara.

— Ce zi e azi?

— Luni, spuse Flora. A fost *aseară*.

— Când a fost? am întrebat eu. Stai toată ziua în rahatul acesta de cârciumă și nu ții minte nimic.

— El a izbit automatul, îi spuse Flora lui Jérôme, care își încrucișa brațele cu un aer nefericit Când s-a dus la vecinu' Costică. Atunci mi-a făcut niște propuneri murdare.

— Da, bine, făcu Jérôme.

— Hei. Jérôme, Tu. Cară-te, am spus eu. Flora. Treci încoace. Treci încoace.

Și Flora și-a încrucișat brațele.

— Nu mă duc lângă ăla, spuse ea.

Capul mi s-a înfipt în piept. Am inspirat adânc. Am simțit că mă podidesc lacrimile. Tăticule, cum mă mai ardea pe gât. Am vrut să le spun că aveam mari necazuri din cauza ochilor și a părului și a inimii și că eram prieten cu Lorne Guyland și Butcii Beasoleil.

Ispititoare, o grămadă de halbe era așezată pe bar, chiar în fața mea. Le-am făcut vânt cu două mâini întinse. A durat o vreme până să cadă, iar eu străbătusem deja jumătate din drumul până la ușă.

— Să nu te mai prind pe aici! am auzit strigătul Florei în timp ce îmi croiam drum cu umărul spre ieșire.

În apropiere mai erau două cârciumi, Butcher's Arms și Jesus Christ Partea mai neplăcută era că și aici aveam accesul interzis. Așa că am intrat în Pizza Pit. Am stat în caravana asta crepusculară cu o cană de vin roșu și un Big Sharp One, sfârșind ignorat pe farfurie. Duminică seara... groaznic la pipăit. Sau a fost sâmbătă seara? Am mai răpus o carafă, după care am traversat strada în căutarea unei haleli potrivite. Ajutat de un șir lung de halbe cu bere tare, am consumat trei Waistwatchers, doi Secburgers, un American Way, și o porție dublă de Tuckleberry Pie²⁹. Dar

²⁹ Nume de mâncăruri inventate de autor.

stai o clipă... Crezi că am uitat ceva?

După prânz am traversat iar strada la vânzătorii de ziare și mi-am luat locul în primire la zidul plângerii secției pornografice. Ca în orice bibliotecă, materialul este astfel aranjat încât să vină în ajutorul specialistului: sunt aici reviste cu gagici cu țâțe mari, sunt reviste cu gagici în mătăsuri și dantele și centuri, sunt aici reviste cu gagici supuse unor acte de sadism. Tăticule, sunt aici o grămadă de reviste cu gagici supuse violențelor. Ai crede că clienteala poate fi satisfăcută cu doar jumătate din aceste publicații lunare, dar nu, ea are nevoie de tot mai mult. Pornografia are un miros, o duhoare care e numai a ei. Cred că vine din hârtia tratată, folosită de magnați. Mirosul pornografiei e arid, acru, mirosul durerilor de cap și al vacsului... Tocmai mă uitasem din nou peste Debonair, la Vron, viitoarea mea mamă vitregă. Viitoarea mea mamă vitregă are sâni, nu glumă, aici nu încape îndoială. Ar putea chiar face furori într-una din revistele care prezintă pipițe cu țâțe mari. Am pus Debonair la locul ei și am luat Lovedolls. Ascultă la mine, n-ai să găsești ceva mai porcos ca Lovedolls pe piața pornografiei legalizate, nu numai din Anglia. Iată-mă, deci, mormăind, dând paginile în mare viteză, cu umerii ridicați și capul vârât în piept – când, din cauza zgomotului făcut de o palmă care mi-a căzut cu tărie pe spate, posterul central, pe care îl țineam ușor înclinat, mi-a țâșnit violent din mână.

Mi-am ridicat ochii alarmat, surprins, îngrozit. O fată plinuță, drăguță, cu un șal mare, cu două insigne pe reverul pardesiului de catifea, cu fața și întreaga ei ținută vibrând de energie, hotărâtă, exaltată... Cititorii s-au oprit din frunzărit. Cineva de lângă mine a făcut un pas lateral și nu l-am mai putut vedea.

— Ce faci? a lătrat ea – s-a răstit ea. O gură aparținând clasei mijlocii cu voce și dinți puternici și curați.

M-am dat înapoi, sau am virat. Mi-am ridicat chiar o

mână, vrând să mă apăr.

— Cum de nu ți-e rușine de tine însuși?

— Dar îmi e, am răspuns eu.

— Uită-te la asta. Uită-te.

Ne-am uitat la revista care îmi căzuse din mână. Se odihnea întredeschisă pe raftul de jos, acolo unde era depozitat cu grijă materialul normal, legal. Una din paginile centrale se răsucise, abătând parcă abil privirea fetei întinse acolo. Un membru viril, bleg și plin de negi, al cărui proprietar nu se vedea, atârna la câțiva milimetri de zâmbetul ei pofticios.

— E dezgustător, nu-i așa?

— Da.

— Cum poți să te uiți la așa ceva?

— N-am idee.

Replica mea a făcut-o să ezite. Nu cred că auzise ce-i spuseseam până atunci. Probabil că o costase suficient efortul de a vorbi cu un om care arăta ca mine, cu umerii grași și capul mare concentrat asupra spectacolului oferit de surorile ei pierdute sau pervertite. Da, cu toată fața ei rotundă și puternică, și cu dinții ei impecabili, și cu toată dreptatea ei, tot a costat-o ceva. Probabil că a mai făcut chestia asta de câteva ori, totuși, nu prea des. Acum, ochii ei larg deschiși îmi cântăreau caracterul și întrebarea ei se transformată în întrebări. Ridică un deget înmănușat

— Atunci, de ce? De ce? Fără voi nu ar exista ele. Uită-te la ea.

Ne-am uitat iar în jos. Gagicuța era aproape întoarsă pe dos.

— Ce îți spune asta?

— Nu știu. Bani.

Se întoarse și porni mitraliindu-și tocurile pe culoarul lung (în mod ciudat, magazinul atenua zgomotul și mișcarea) deschise ușa de sticlă cu o mișcare bruscă și,

scuturându-și părul strălucitor, se pierdu în furnicarul străzii.

Am auzit râsete, conversație purtată pe un ton scăzut. Pe fața celor două pipițe șocate, care serveau la acest raion, s-a ivit grăbită raza unei ușurări amuzate. Am pus *Lovedolls* la locul ei și mi-am aruncat un ochi insolent prin paginile lui *Plaything International* și *Junglei*: Am traversat strada și m-am cocoțat pe un scaun și am pierdut douăzeci de lire pe 3, 45. M-am simțit bolnav, distrus. O, rahat, lisuse, de ce nu l-ai ales pe altul? De ce nu l-ai ales pe altul care ar fi avut mai mult de pierdut?

M-am întors la ogeacul meu prin ploaia subțire. Și cerul. Lisuse! În penumbrele aburului slinos, cu ochiuri de lumină în care se distingeau doar întunericul și tivul de ceață și unsoare, aerul atârna în spatele și în fața mea ca o chiuvetă veche, plină cu vase murdare. Distrusă, terminată, astmatică, Londra, cu obrazul ros de vărsat, își ispășea condamnarea sub cerul mustind de apă. La intrarea ornamentată a unui magazin de la parterul unui bloc, stătea un bătrân cu un palton închis cu nasturi și pantofi mari, lustruiți, vorbind ploii. Era încadrat de alți bătrâni muți și de două femei mai tinere cu uniforme albastre, fără identitate și cu fețe de o sinceritate nedisimulată, care îi subliniau sau îi punctau vorbele cu un marș executat din fluier și tobă. „Nu e niciodată prea târziu”, spunea bătrânul sfios, cu modestie, ca unul din neîndurătorii portari ai lui Dumnezeu, „să vă schimbați”. Cu buze și ochi strânși înfrunța zeflemeaua mulțimii în trecere prin după-amiaza zilei, tinerii, străinii apatici în hainele lor lungi. „Nu e cazul”, spunea el, „să vă simțiți așa de stânjenți”. Oricum, abia dacă îl puteai auzi din cauza tobei și a apei de ploaie din aer.

O, te înșeli, amice. Cerul e atât de stânjenit. Copacii din scuaruri își țin capul în pământ și copertinele de pe

stradă acoperă cu grijă fațadele ude și roșii ale magazinelor. Ziarul de seară din cutia lui e stânjenit. Ceasul de deasupra ușii de unde vorbește bătrânul e stânjenit. Până și toba e așa de stânjenită.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum ai reușit să ajungi în halul ăsta?

— Ai dreptate, cățea ce ești, asta e!

— Asta e ce?

— Fir-ar al dracului să fie, că niciodată nu ești aici când dau telefon din State!

— O fată n-are voie să se ducă la ea acasă când are chef?

— Nu ești de găsit nici acolo!

— O fată n-are voie să scoată telefonul din priză din când în când?

— Prefăcuta, ai fost în altă parte!

— Vrei să insinuezi că nu știi de ce stau lucrurile așa?

— Mă înșeli, cățea ce ești!

— De ce ești așa supărat? Doar încerc să-ți spun ceva, nu pricepi?

Selina își descheie haina. Își încrucișa brațele și rămase acolo supărată opunându-mi-se cu toată puterea străzii.

— Iisuse, spunea ea, nu știi tu. Pentru numele lui Dumnezeu, culcă-te și încearcă să-ți revii înainte de cină. De fapt, unde mergem?

— Ba nu, o să fiu în formă, am spus eu sau am scâncit – adu-mi doar niște ceai sau altceva...

Selina a întors situația în favoarea ei, Selina asta. Tare aș vrea să știu cum a reușit. Am oftat și m-am întins pe pat ținându-mi cana. Selina s-a așezat la masa rotundă de oțel: ziarul de seară, ceașca de ceai, o singură, binemeritată țigară. Dădu paginile grăbită, se opri, se încruntă, își drese

glasul, își ridică pleoapele și se aplecă înainte sub presiunea unei concentrări bine calculate. Știam ce anume citește. Citea despre procesul legat de pensia alimentară din California. Selina urmărește povestea asta. Și eu. Genul ăsta de pensii pare a fi o veste proastă pentru băieți. Din câte pricep eu, legea spune că dacă o gagică face câte un ceai o dată pe săptămână aceluiași tip – ea primește jumătate din banii lui. De acum Selina se întoarce în fiecare seară la pagina cu procesul pensiei alimentare și o parcurge în liniște. Sper că nu va dori nicio pensie de la mine.

— Hai să privim lucrurile în față o dată pentru totdeauna, da? spuse ea ceva mai târziu. Lucrurile sunt prea tulburi pentru tine acum ca să-ți mai dai seama, dar eu sunt unica ta șansă. Nu, nu astea. Astea mă taie. Cine altcineva te-ar mai putea înțelege?

— Nu, nu alea Le-ai mai purtat și seara trecută.

— Uită-te la tine. Nu, trebuie date la spălat Nu prea mai ești o partidă, nu-i așa? Ai treizeci și cinci de ani. Poartă-te ca atare.

— Dea, astea-s bune, cu astea. Pune-le.

— Dacă aștepți să apară cineva mai bun – pune-ți pofta-n cui. Cred că ai priceput – vizezi cai verzi pe pereți, amice. Parcă cine te-ar mai lua? Martina Twain?

— Ia stai așa. Scoate-le pe alea și pune-le pe astea.

— Ea ți-a dat cartea aia, nu-i așa?

— Ce carte? am întrebat eu, impresionat din nou de radarul de vrăjitoare al Selinei.

— Cartea de pe noptiera ta. Aia la care citești prima pagină în fiecare noapte.

— E bună. E bună. E un fel de cadou.

— Cadou, pe dracu'. Pe bune, ce idei mai au unii despre ei înșiși.

— Privește lucrurile în față, spuse ea mai târziu. Maturizează-te, pentru numele lui Dumnezeu. Aș vedea de

tine. Aș vedea de mine. M-aș îngriji de tine. M-aș îngriji de mine. Fă-mi copii. Însoară-te cu mine. Fă un legământ. Fă-mă să simt că am o bază în viață. Cel puțin, lasă-mă să mă mut aici în adevăratul sens al cuvântului.

— Bine. Dea, okay, făcui eu. Poți să te muți aici de-a binelea

Așa că a doua zi dimineață, când ciorile din parc își croncăneau încă foamea, am închiriat o furgonetă de la garajul din fostele grajduri și am pornit-o pufăind spre Earls Court, să adunăm lucrurile Selinei. Colegele ei de apartament Mandy și Debby se mișcau dezinvolve, semiîmbrăcate, servindu-mi cafea cu respectul datorat magnatului cu datoriile achitate la zi. M-am întins pe canapeaua din salonașul mansardat, de formă piramidală, cu ferestrele adâncite spre interior. Prin toboganele astea de ardezie puteai inspecta starea vremii, care devenea iar variabilă, soarele, tot o pată de rugină și ieșit din formă, licărind, apoi stingându-se brusc, aidoma unei torțe ude. Selina și-a pus un șorț vârându-și părul sub o șapcă de baseball și s-a apucat, aferată, să-și pună la bătaie toată priceperea ei muierească, în timp ce jos Mandy și Debby încercau pe rând să mă amuze. Mandy și Debby arătau ca-n revistele cu nuduri. Semănau cu Selina. Putorile astea moderne nu mai sunt creolele languroase care își pierdeau vremea prin budoare mâncând bomboane de ciocolată toată ziua, lingându-și buzele și torcând, cu mustățile împrôscate de spermă și frișca. Nu, ele au cap de afacerist pe umeri de afacerist, sunt istețe și cu sex-appeal, bronzate și proaspete, chiar dacă nu mai arată nici ele ca niște puștoaice. Selina când le iubește, când le urăște, așa cum face și cu Helle. O dată mi-a povestit, cu un glas plin de ură și dispreț, că Mandy și Debby o făceau pe însoțitoarele, afacerea fiind perfectată astfel: clientul plătea agenției cinspe lire de întâlnire, din care pipița primește două. Corect: două lire.

Scandalos, nu-i așa? Așa că fetele o mai fac și pe cont propriu. Și totuși, nu s-a întâmplat nimic în bordelul ăsta prăpădit: ce se întâmpla se întâmpla în camere de hotel intercontinental interșanjabile, în apartamentele private ale cluburilor corupte, în cârciumile prospere, în strălucitoarele apartamente ale arabilor. Lui Mandy și Debby li se potrivea rolul, păreau destul de dure pentru așa ceva, mai cu seamă Debby, care mă privea numai în ochi, oferindu-mi atingeri-de-genunchi și dezvăluiri făcute de capot, care mă împinseseră pe punctul de a-i cere numărul de telefon. Bineînțeles însă că mi-am dat seama că gestul ar fi fost gratuit Aveam deja numărul ei de telefon.

Am completat un cec de trei sute douăzeci de lire pentru diverse cheltuieli – „bani de aruncat” cum i-a numit Mandy – după care am cărat lucrurile pământești ale Selinei la furgonetă. Avea, într-adevăr, înduioșător de puțin. Totul ar fi intrat ușor în Fiasco, dacă Fiasco-ul ar fi mers. Dar Fiasco-ul nu mergea Trei cufere pline cu haine, un ceainic, două fotografii înrămate, o savonieră, un scaun, un fier de călcat, o oglindă și o veioză.

— Asta e, fată, am spus eu, venind cu ultimele lucruri.

— Mulțumesc, iubitele, mi-a spus Selina. Stătea în mijlocul camerei mele de zi închiriate. De acum, asta-i casa mea. E bine.

Selina avea trei cărți de pus pe raft, *De la A la Z*, *Probleme de drept comun*, *Ghidul dragostei conjugale*. Dacă mai adaug și cadoul Martinei, trebuie să constat că biblioteca mea e în expansiune.

— Să nu spui la nimeni, îmi șopti Alec Llewellyn, dar aici, înăuntru, e frig de-a dreptul. Nu râde! Or să ne vadă și vor crede că nu iau lucrurile în serios.

— Ai propria ta celulă?

Se lăsă pe spate.

— Nu. E o celulă de o persoană, dar mai sunt încă doi tipi în ea. Suntem cât se poate de aglomerați. Sunt toți numai spărgători și escroci. Avem și un mic ceainic. E atât de bine venit că nu poți să-ți închipui. În prima dimineață m-am trezit simțindu-mă grozav, ca un copil, mi-am întins brațele și mi-am spus:

— Acum o să-mi beau ceaiul și o să ies afară să...! După care mi-am dat seama.

— Uau.

— Da. Dar mă simt teribil de ușurat. Am crezut că, din cauza accentului meu, voi fi făcut bucăți sau futut ca hoții de cai la cinci minute după ce voi fi intrat aici. Dar nu e așa. Cred că e singurul loc din Anglia unde se mai respectă ierarhia socială.

Mi-am aprins o țigară și am așteptat

— Cred că totul e legat de limpezimea glasului meu. Toți ceilalți, inclusiv gardienii și ofițerii, vorbesc de parcă ar fi învățat acum limba Niciunul nu poate înțelege din ce motiv sunt eu înăuntru. Toți sunt nebuni după mine. Gardienii sunt nebuni după mine. Directorul adjunct e nebun după mine. Până și directorul principal coboară în celula mea să mai tăifăsuim împreună.

— Mâncarea cum e?

— Groaznică. Totul e numai cu soia. Te umflă cât se poate de bine, dar te și dă gata. Întotdeauna am bănuț că ne pun bromură în cafea. Dar n-au nevoie de așa ceva. Nu ne pun nimic în cafea. Nici cel puțin cafea nu pun în cafea. Butch Beausoleil ar putea să stea aici în pielea goală fără ca vreunul din noi să se mai uite a doua oară la ea. I-ar putea lipi poza pe pereții celulelor. În fiecare zi te simți ca și cum ți-ai fi luat-o de zece ori la labă. Și asta din cauza mâncării, a aerului și izolării.

Ne aflăm într-o cantină lugubră. Dacă îți ridici capul, aveai senzația că ești la școală. Acolo, printre ferestrele

garajelor, plutea o lumină lichidă, era viață liberă și îngăduință pentru zgomotul și căldura contactelor umane de dedesubt. Dedesubt deținuții stăteau la capătul opus al unui șir de mese galbene, în timp ce micii lor vizitatori – femei, copii, bătrâni – stăteau de cealaltă parte, pe scaune de bucătărie. Nu existau gherete, nici grilaje de metal. Puteai să te ții de mână dacă voiai. Puteai să te săruți. Pușcăriașii mai vechi alcătuiau un lot flegmatic, șmecheros. Unii din ei păreau foarte jenați. Se așezau timizi pe bancă, gesturile lor având ceva resemnat, aducând cu un fel de explicație. Femeile lor stăteau încordate pe locurile lor, gata parcă să pună întrebări sau să-și manifeste îngrijorarea. Copiii se uitau, pur și simplu, fiindu-se foarte agitați – ei se comportau cel mai bine, nu puneau nicio întrebare.

— Ți-am adus niște țigări, am spus eu, plus douăsprezece jumătăți de vin.

— Mulțumesc. Ai...

— Am fost uimit când am aflat ce pot să-ți aduc. O jumătate de sticlă de vin zilnic – deși nu e suficient, e totuși ceva. Le-am lăsat pe toate tipului.

— Mi-ai adus vreo carte?

— Ai?

— Ce tâmpit ești! Să-mi aduci mâine câteva, bine? Promite-mi. Dar pentru numele lui Dumnezeu, ce crezi că fac toată ziua? Aici n-au decât un teanc de western-uri și thriller-uri, din care jumătate de pagini sunt rupte sau murdare de ceai și muci. În ultimele zile n-am citit decât nenorocita aia de Biblie. N-ar fi nimic rău în asta, dar o să se creadă că m-am ținut. Adu-mi niște cărți.

— Habar n-am ce fel de cărți îți plac.

— Doamne, orice. O să-ți fac o listă. Romane, cărți de istorie, de călătorii. N-are nicio importanță Poezie, orice.

— Poezie? Aici?

— Risc.

Alec purta o salopetă bleumarin – ca echipamentul unui muncitor francez, sau într-adevăr că al vreunui micuț narcisist de expresie nouă care s-a prezentat la o selecție pentru C.L. & S... Tocmai apariția lui în această uniformă m-a făcut să înțeleg cât de mult se prăbușise. Nu prea jos, mi-am spus eu, nu-l trage prea jos. Mâine va dispărea cu totul. Toți cei de aici călcaseră strâmb, toți păcătuiseră din cauza banilor și acum banii îi făceau să plătească

— Asta îmi amintește, am spus eu. N-ai cele șase mii de lire, nu-i așa?

Alec se scarpină în ceafă. Nasul său lung avu o tresărire.

— Da, îmi pare rău.

— Ce s-s-ntâmplat?

— O parte din ei i-am dat lui Eileen și pe ceilalți am încercat să-i înmulțesc la ruletă. Grozav, recunosc. Oricum, nu a fost destul. Taică, ar fi trebuit să mă vezi în boxă. Mă muiasem de tot. Când bătrânul ăla idiot cu perucă a citit sentința – o, am crezut că vorbea cu altcineva. Cine, eu? Și în cazul meu e vorba de o recidivă. Dacă pe nouă lucrurile se întorc împotriva mea, atunci gluma se-ngroașă.

— Pot să te ajut cu ceva? am întrebat eu repede.

— Nu. Aș avea nevoie... ținând cont de cauțiunea de care aș avea nevoie, nici nu se pune problema să te rog. Ce a spus Ella?

— Nu prea multe. O urăști?

— O, dar știi cum e. Când te lupți cu cineva și ura e reciprocă, îți dai seama ce plăcere poate fi pe gagică când descoperă că legea e de partea ei. Un judecător, cinci sute de polițiști și *Brixton-ul* de partea ei. În loc să dea cu o scrumieră în tine, dă cu tine-n pușcărie.

— Doamne, aș...

— N-a fost vina ei. Legea e de partea ei în ce privește copiii. Ironia e, continuă Alec Llewellyn, descriind un opt din

cap, că Andrew... nu e fiul meu.

— De unde știi?

— Uită-te la el. Uită-te la părul lui. Uită-te la Mandolina. E o cu totul altă ființă.

— Ești sigur?

— În luna când a rămas gravidă, relațiile dintre noi erau cât se poate de proaste – nu ne-am mai culcat împreună, nu în luna aia. A spus că am futut-o când eram beat Dar dacă am fost prea beat ca să-mi amintesc, atunci am fost prea beat și ca să reușesc. Oricum, Ella a venit aici a doua zi după ce am fost arestat și a plâns până n-a mai putut A încercat să oprească procedura, să știi.

— Zău?

— Ce face Selina?

— Excelent. Și îmi este cât se poate de credincioasă.

— Tâmpitule. Idiotule.

I-am amintit de școala primară particulară. I-am amintit de liceul care l-a pregătit pentru universitate. I-am amintit de facultatea din Cambridge.

— Și acum, Brixton, am spus eu. Ce mai urmează?

— Pentonville. Mai luă o țigară din pachetul meu desfăcut. Aia e școala superioară a vieții. În fiecare zi mai înveți câte ceva. De exemplu, că e cineva care-ți vrea viața.

— A, da, am răspuns eu rece. Da, am auzit.

— Unul dintre infractorii mărunți de aici mi-a șoptit-o. Și pentru puțini bani. E vorba de vreo cincizeci de lire sau cam pe aici.

— Pe asta cine a mai scos-o?

— Nu mai știa sau nu mai putea să-și amintească. Dar își amintea suma.

— Cincizeci de lire, am spus eu, simțindu-mă în mod straniu jignit sau minimalizat. Despre ce e vorba – o lovitură după ureche? O palmă chinezească?

— O lovitură în față cu un instrument contondent Ei.

Eu o să fac lista și tu să-mi aduci nenorocitele alea de cărți.

Bucata de hârtie trecu de la el la mine cu un foșnet moale. Același lucru s-a întâmplat în sens invers cu o hârtie de zece lire. Ar fi fost imprudent din partea lui să aibă mai mult. Nu că ar fi fost cine știe ce de cumpărat, dar banii își au puterea lor chiar și aici... Curând a fost dus la celula lui: un gardian în uniformă i-a făcut semn prin ușa întredeschisă. Alec Llewellyn mă salută serios cu o înclinare a capului în timp ce trecea spre coridor în salopeta lui albastră, Alec, omul pentru care îmbrăcăminteă conta atât. M-am întors pe același drum pe care venisem. Criminalii își îmbrățișau și încurajau femeile, dintre care multe își începuseră deja plânsul mut de fiecare zi. Copiii fuseseră potoliți și făcuți să tacă cu amenințări proaspete. Am trecut pe la punctul de control, prin vestiarul cu bănci înșirate pe margini, până dincolo de lăzile de gunoi pline și de elementii de calorifere vechi. Următorul val de familii era adunat în grupuri: următorul val de proști, spărgători și cârpaci fusese scos din celule. Gardienii în cămașă se plimbau cu hârtoage – veseli, suprasolicitați. Unul dintre tipii de la poartă m-a ajutat să împing Fiasco-ul. Am coborât în mare viteză panta verde până în Brixton și mai departe. Dar numai după ce am ajuns sub cerul limpede al Tamisei am avut curajul să opresc și să-mi înfrâng frica.

Am coborât. Am urcat jumătate din panta de la Battersea Bridge. În spatele meu, cele patru coșuri ale centralei electrice arătau în sus, semănau cu pragul unei clădiri neterminată de o amploare inimaginabilă și de o mărime înspăimântătoare. Sub mine, Tamisa se unduia și pulsa aidoma unui creier uman, expediind semnale, dându-și jos vâl după vâl, ca și cum un lichid mai greu fusese trimis să alunece pe suprafața apei, nelăsând nici urmă de îndoială că fluviile sunt ființe vii. Și ele mor. Am ținut balustrada până când mi-a trecut greața pe care am simțit-o

scurgându-se prin fierul parapetului în aer.

Vezi, eu provin din clasele de criminali. Așa e. E în mine, în sângele meu. O, n-ai cum să înțelegi! Unul ca mine nu se poate detașa de închisoare. Singurul lucru pe care îl pot pune între noi doi sunt banii. Așa ceva e în sânge, e chiar sângele. Când mă voi duce în California pentru renovarea mea finală, poate voi merge până la capăt și-mi voi însănătoși și sângele.

California, țara visurilor și dorurilor mele.

M-ai văzut în New York și ai văzut de ce sunt în stare acolo, dar în L.A. tăticule, află de la mine, sunt în stare de performanțe și mai mari – sunt tot numai clocot și energie, îi dau pe toți gata, sunt un neastâmpărat, un adevărat nou om de afaceri. În decembrie trecut, producția mea de treizeci de minute *Dean Street*, a rulat zilnic la Pantheon of Celestial Arts. Afacerile mi le-am perfectat în restaurante de o curățenie ireproșabilă, în jurul piscinelor aburinde, în băi super. Afacerile mergeau bine și păreau realizabile. Eram în cartierul plăcerilor când, ca de obicei, am descoperit că aveam o problemă.

În L.A. nu poți face nimic dacă nu șofezi. Iar eu nu pot face nimic dacă nu beau. Și nici combinația băut-șofat nu e posibilă. E suficient să-ți slăbești centura sau să scuturi scrumul, sau să te scobești în nas, că mai întâi ți se face o percheziție ca la Alcatraz, după care vine și interogatoriul. Cum li se pare că ai mișcat în front, la cea mai mică schimbare, imediat apare un megafon, un binoclu și un curcan în elicopter, din cauza căruia te aburești ca un pahar.

Așa că, ce poate face un biet băiat? Ieși din hotel, din Vraimont. Deasupra fierbintelui Watts, linia cerului pe care centru orașului și-a imprimat conturul, are o pată verde de la mucii lui Dumnezeu. Mergi la stânga, mergi la dreapta.

Ești un șobolan de apă pe un fluviu aglomerat. Restaurantul ăsta nu servește băuturi, restaurantul ăstălalt nu servește carne, restaurantul ăla nu servește heterosexuali. Poți să-ți speli cimpanzeul cu șampon, poți să-ți tatuezi pelev', și asta timp de douăzeci și patru de ore, dar poți să mănânci ceva? Și când vezi o firmă luminoasă la celălalt capăt al străzii, cu GRĂTAR – BĂUTURI – FĂRĂ CONDIȚIONĂRI, mai bine te lipsești. Singura posibilitate de a ajunge vizavi e să te fi născut acolo. Pe toate indicatoarele scrie NU TRAVERSAȚI, pe toate, tot timpul. Asta e mesajul, conținutul Los Angeles-ului: nu pleca. Rămâi înăuntrul lui. Nu te plimba. Aleargă! Am încercat cu taxiurile. Nicio șansă. Toți taximetriștii sunt niște saturnieni care nu știu nici măcar dacă asta e planeta din dreapta sau planeta din stânga. Primul lucru pe care trebuie să-l faci, cu fiecare ocazie, e să-i înveți să conducă.

M-am îmbătat și am sunat la Hire-A-Heap și am închiriat pentru patru zile un Boomerang tamponat la un preț care mi s-a părut un chilipir. Am gonit cu o halbă între picioare. Bel-Air, Malibu, Venice. Apoi, în ultima seară am făcut marea greșeală și am intrat în afacerea aia proastă de care ți-am mai spus. Nu vreau să sune ca o sentință, dar a fost într-adevăr o mare greșeală. Tocmai goneam pe Sunset Boulevard: și numai din instinct am făcut-o la stânga, lângă Scheldt's, unde am văzut gagicuțele alea negre, tare dulci, care patrulau în șorturi pastelate... în esență, chestiunea e cam așa: stau pe locul din față al Boomerangului cu pantalonii în vine și capăt în goană o muie de douăzeci de dolari de la o cioroaică pe nume Agnes, care suga cu vigoarea unei pompe. După părerea mea e cât se poate de rezonabil, nu crezi? Ce țară minunată. Ce prețuri. Ținând cont de valoarea pe care o are sterlina acum, asta face cam nouă lire. Dar eu și Agnes avem o problemă. „De asta se spune că sunt sculate” îmi amintesc că i-am explicat eu. „Nu e deloc un lucru ușor. E foarte greu”. Agnes își pierde

răbdarea și onorariul. Eu mi-am scos picioarele pe geamul Boomerangului, când se aud palme grele căzând pe capota mașinii.

Mi-am zis: tribunalul. Poliția de moravuri! Mi-am îndreptat gâtul. O gospodină frumoasă, îmbrăcată cu un capot se uita la noi prin geamul deschis, fața fiindu-i încadrată de pantofii mei.

— Grăbește-te, amice, îmi spuse ea. Ești pe drumul de acces în curtea mea!

În aceeași clipă Agnes îmi scuipă sula din gură, de parcă ar fi mestecat o stridie stricată, după care începu și ea să strige la nesuferita ei inamică – limbajul lui Agnes era ceva inimaginabil: până și eu m-am îngrețoșat. Jură să se răzbune până la detaliu pe femeie, pe câinii ei, pe copiii ei, făcând referiri intime la diverse exalații și organe de bază femeiești despre care nu mai auzisem niciodată până atunci.

— Okay, uite poliția, spuse doamna, după care se întoarse spre casă...

Am început să mă zvârcolesc, agitându-mi mâinile, dar cum Agnes continua să zacă frântă peste mine, alături de toate celelalte lucruri, printre care și sticla de whisky, n-am reușit să mă trag în sus. Apoi se deschise ușa din dreptul meu și lumina dinăuntru se aprinse ca un reflector, dezvăluindu-mi un pește negru, lung de doi metri, care rânjea aplecat spre mine, ținând în mână o bătă de baseball din mahon.

Toată viața mea nu m-am simțit mai despuiat ca în clipa aia Nu – niciodată. Era ceva în bătă aia, în strălucirea ei dată parcă de rășină sau de vreun săpun fin, care o făcea atât de amenințătoare, amintindu-mi de ce mă ținusem departe de Scheldt și de negresele dulci și de muianele lor tarifate. E vorba de ceva grav și violent și criminal și josnic. Nu poți să bați mahalaua, nu aici, pentru că mahalaua mușcă și ea. În timp ce Agnes se strecura pe cealaltă

portieră, marele pește și-a ridicat bâta. Am închis ochii, strângându-mi pleoapele cu tărie. Fără milă. Am auzit un mormăit, foșnetul aerului, o izbitură nimicitoare, apoi cu o precizie stranie și mișcări line, m-am ridicat spunând „Bani”, și mi-am luat portofelul de la locul lui, desfăcând ca pe un evantai cinci hârtii de douăzeci în dreptul feței negre și asudate, am închis portiera, am făcut sensul giratoriu și am ieșit conducând calm din Rosalind Court A urmat țipătul sirenei de la mașina care alerga după mine. Lăsând în urma mea o dâră dublă de cauciuc fumegând, am gonit pe Sunset Boulevard, am trecut de trei ori pe roșu, după care am realizat o spectaculoasă aterizare forțată în parcare de sub Vraimont. Am deschis ușa și m-am repezit la lift. M-am ridicat în picioare, mi-am tras pantalonii care îmi înfășurau gleznele, și am încercat iar. Baftă baftă baftă, ah, ce baftă, îmi tot spuneam eu, în timp ce-mi ștergeam sângele din nas în camera 666. N-au observat farul spart și nici izbitura proaspătă de pe portiera Boomerangului când m-am furișat a doua zi la Hire-A-Heap. M-am aplecat în costumul meu larg și am andosat cecul, în timp ce degetele lovite îmi tremurau pe portbagajul scorjit în spatele meu, sub reflectoarele lui de teatru plutitor, Sunset Boulevard continua să curgă lin la vale.

O oră mai târziu, îmi puneam centura de siguranță la LAX. Clasa întâi: the Pantheon of Celestial Arts – meniul lor. Onorându-l pe John Seif cu martini-uri gata preparate, mă făceau să mă simt eu însumi un shaker de veselie și venerație. Tocmai citeam în Daily Minute despre lanțul de bătaii și crime din Rosalind Court: acum două nopți un expert japonez în computere și un stomatolog neamț au fost găsiți într-o parcare cu fețele zdrobite. Cred că eram în stare de șoc, sau ceva asemănător. „Ai fost așa de norocos, atât de norocos”, am murmurat eu, privind în jos spre stâncoșii Rockies sau Smokies sau Ropies prin plafonul alb alcătuit

din zăpadă și conturul norilor... în fotoliul alăturat stătea tolănit un tânăr elegant – costum de vară sobru, ten de californian, păr des pieptănat fără cărare. Am crezut că e actor. Își ridică paharul).

— Pentru baftă, spuse el. Și pentru bani.

Păi, n-am avut nevoie de prea multe îndemnuri și curând am început să-mi bolborosesc toate speranțele și temerile. Din câte mi-am dat seama, el urmărise Festivalul. Vizionase *Dean Street* și îi plăcuse ceea ce văzuse. Și în continuare? I-am povestit despre *Bad Money* – un alt scurt metraj, nu cine știe ce. Am vorbit, am făcut planuri, ne-am dat numerele de telefon, așa cum se întâmplă în avion: totul din cauza băuturii, a aerului condiționat și a povestirilor scurte și dense și a pornografiei călătoriei.

— O să te sun, a spus el când drumurile noastre s-au despărțit pe aeroportul Kennedy.

Sigur că da, mi-am spus eu în timp ce mă așezasem la coadă pentru biletul spre Londra. Trei zile mai târziu m-a sunat acasă. Mi-a spus:

— Îl avem pe Lorne Guyland. O avem pe Butch Beausoleil. Avem opt milioane de dolari și cifra e în creștere. Pune-ți curu-ntr-un avion, Slick, și hai să facem *Bad Money*.

Acum pot să mă văd. Mă aflu în secția de proiectări din Silicone Valley. Soarele strălucește, dar nu se ridică niciun firicel de praf. Trec plin de încredere printre tehnicieni, oameni de idei și designeri, ingineri și specialiști în ajustarea detaliilor. Cineva îmi arată urechile și nările cele noi. Mă aplec deasupra unei planșete pentru a-mi da acordul cu privire la o mostră de păr pubian. Băieții care îmi țin inima sub control verifică la sânge noile mele dimensiuni. Am o întâlnire preliminară cu oamenii care se ocupă de păr. Ne continuăm itinerarul pe la banca de gene, pe la programatorii de ADN și pe la banca de plasmă. Din

când în când spun lucruri de genul: „Arată bine, Phil”, sau „Ce garanție ai pentru asta, Steve?”, sau „Da, Dan, o să dureze?” în final îmi scot portofelul și se lasă tăcerea.

— Okay, băieți, vreau să vă fie cât se poate de limpede. Plătesc regește și vreau tot ce e mai bun. Nu mă interesează prețul. Vreau să fie albastru, vreau să fie regal, vreau cel mai bun sânge pe care banii îl pot cumpăra. Continuați, fir-ar al dracului să fie, și dați-mi de data asta exact ce-mi trebuie.

Din cauza Selinei Street, tot cursul vieții mele s-a schimbat sau s-a transformat imperceptibil. Antipaticul apartament a răspuns încet prezenței feminine cu un geamăt smuls de efort. Își aranjează ținuta greoi, cu mișcări stângace, încercând să pară drăguț, atent și binevoitor. Doar arareori lasă să-i scape prin mască o privire în care tremură licărul nesincerității. Își rafinează comportamentul, își pune în ordine prosoapele. Îl pune pe burlac la treabă. Da, chiar și pentru nările mele înfundate, mirosul din casă s-a îmbunătățit categoric.

Pentru asta mulțumesc parfumurilor Selinei scutite de taxe vamale și esențelor de baie, miresmelor tari și proaspete din hainele ei scoase de la spălătorie, onctuoșității prețioase a cărnii ei și secrețiilor ei fine. E din nou în cadă, amfibiana Selina. Curând o voi auzi dichisindu-se în baie, dezmiardându-și unduitoarele forme cu mătase și dantelă. Vom ieși la un restaurant scump, un restaurant foarte scump, genul de loc pentru care Selina își poate pune ce are mai bun... Apartamentul pare a fi mai bine, mult mai bine condus. Și asta nu pentru că ar fi ea cine știe ce haustrau sau mare amatoare de curățenie. Menajera vine acum în fiecare zi, față de o dată pe săptămână. Dar Selina e eficientă, e practică. E eficientă din punctul de vedere al costului.

Și cu o puicuță prin preajmă, nu mai poți duce viața de până acum. Pur și simplu n-o mai suporti. Eu știu: am verificat. Mahmura labă pe care ți-o tragi de-a curmezișul patului nefăcut – nu ți-o poți face. Să-ți sufli nasul în litrul de cafea – n-ai ocazia. Să te piși în lighean – pur și simplu nu vor suporta așa ceva. Nicio femeie adevărată nu va permite așa ceva. Femeile fac existența mai frumoasă. Fără femei viața ar fi cârciumă, un bar mizerabil la trei fără un sfert... Băieți, ați remarcat cumva că chiloții negri sau albaștri sau roșii rămân curați zile de-a rândul, în timp ce chiloții albi – ce-i cu chiloții albi? Abia dacă rezistă o oră. Ce mai e cu chiloții ăștia de jucărie, Hopa-Mitică în ei. În orice caz, acum, când Selina e cu mine, duc o viață în chiloți albi. Cred că sunt mai buni, deși trebuie să-i schimbi tot timpul.

M-am dus în cealaltă cameră cu băuturica Selinei.

— Mm, făcu ea.

Stătea în fața oglinzii îmbrăcată cu desuurile ei de bordel. Ce talent, ce măiestrie. S-a întors. Elementele ei sexuale nu sunt în mod special pline sau rotunde. Sunt incredibil de proeminente. Cur, muntele lui Venus, pântec, sâni – incredibil de proeminente. Arăta atât de pornografic în desuurile ei încât îmi doream să și le scoată iar sau, și mai bine, să-și dezvăluie în parte comorile pe care le ascundeau.

— Vino aici, am spus eu.

— Nu.

— De ce nu?

— Știi tu de ce nu.

— ...Azi m-am văzut cu Terry Linex. Îți trimite sărutări. Vești bune despre despăgubirea pentru rezilierea contractului. Din câte spune el, e vorba de ceva care bate spre jumatea unei cifre cu șase zerouri.

— Asta ce mai e? Cincizeci de miare?

— Ușor.

— Cu atât mai mult în cazul ăsta. Terry Linex a încercat să se dea la mine.

— Cum? Când?

— Credeam că-i arde de joacă. Când ochii mi-au căzut pe fermoarul lui. Atunci el...

— Doamne, ajunge! Vino aici.

Mă refuză cu un murmur.

— De ce nu?

Își trase rochia neagră pe ea.

— Știi tu de ce.

De fapt, nu prea știam ce motiv are. Ne războiserăm de curând din cauza banilor, dar putea fi și din cauza feței mele. Nu reușesc să arăt așa cum trebuie și fața mea s-a umflat iar, pe mâna stângă. Dintele ăla e iar pe jeratic. Mi-am cărat nefericita-mi gură la Martha McGâlchrist, care, exasperată, mi-a curățat-o din nou. Orice gagicuță care are pretenția că e o feministă ar trebui să vină și să o vadă pe Martha McGâlchrist. Tăticule, e un bărbățoi. Mă face să mă simt ca o starletă. Martha McGâlchrist – ea e un bărbat și tot ea a spus că dacă dintele îmi va da din nou de furcă, lucru care oricum se va întâmpla, nu va mai reuși să-l salveze nici din dragoste și nici pentru bani. Dintele va trebui să aștepte California, ca toate celelalte lucruri.

Am mai țipat nițel la Selina, după care m-am întors la sofa și la băutura pe care o lăsasem acolo. Televizorul era deschis. Azi după-amiază, trecând prin parc, am văzut doi câini înfipti parcă în aceeași țeapă, unul cu spatele la celălalt Stăpânii lor erau în preajmă și așteptau. Și câinii așteptau: păreau jenați, aveau un aer prostesc, dar erau răbdători. Au mai trecut prin așa ceva sau, cel puțin, înaintașii lor au mai făcut-o. E periculos să încerci săi desparți... La televizor am urmărit un documentar din viața naturii, despre șerpii cu două capete. Șerpii cu două capete sunt o raritate și nu au viață lungă. Se ceartă tot timpul

pentru mâncare și pentru drumul pe care să-l aleagă. Tot timpul încearcă să se omoare și să se mănânce unul pe celălalt. Curând, unul dintre capete începe să domine. Capul mai mic e obligat să se târască după cel mai mare, dar nu mai are niciun cuvânt de spus. Situația în care se află îi mai ține o vreme împreună. Dar amândoi mor foarte curând.

Dacă sunt sigur de un lucru, atunci acel lucru e că trebuie să mă însor cu Selina. Cred că de asta sunt cât se poate de sigur. Da, de-o bucată de vreme m-am potolit, m-am maturizat. Nu mai există nicio altă alternativă: faptul de a nu mă ști așezat într-un loc, și nici maturizat, mă omoară. Trebuie să renunț la tinerețe înainte de a fi prea târziu.

Trebuie să mă însor cu Selina, să mă așez la casa mea și să-mi formez o familie. Trebuie să trăiesc în siguranță. Doamne, „siguranță” sună îngrozitor. Să mă așez la casa mea – mi se pare cam aventuros, cam precipitat. Să ai copii! Pentru așa ceva e nevoie de un curaj adevărat. Să devii soț și tată: nu, mai bărbat de atât nu se poate. Și, cu toate astea, aproape toată lumea ajunge așa ceva în final. Pun pariu că și tu ai ajuns, sau vei ajunge în curând. Cred că, într-un fel, și eu mi-o doresc.

Sigur că ceva lipsește. Ah, ai observat. Nu ești orb. Dar e ceva ce lipsește în mine, lipsește în ea, ceva care nu va fi niciodată prezent. Selina și cu mine ne potrivim cât se poate de bine. Împreună ne descurcăm minunat. Trebuie să mă însor cu Selina. Dacă n-o fac, o să mor pur și simplu. Dacă nu mă însor eu cu ea, nu o va mai face nimeni altcineva și, în cazul ăsta, am mai distrus o viață. Dacă nu o fac, cred că mă poate da în judecată pentru fiecare bănuț pe care îl am.

Astăzi am rupt-o cu tradiția și obișnuința, și am luat prânzul la New Born Restaurant. New Born e o speluncă mișto cu panouri de plastic și mese melaminate, pe

jumătate birt ieftin, pe jumătate loc de întâlnire pentru borfași, frecventată de o trupă de adevărați italieni laolaltă cu clienți întâmplători – zilieri de prin partea locului, cerșetore reformate, măturători iodonezi. Ai să găsești de toate soiurile aici, de la gunoieri până la manageri de condiție medie. Meniul este orientat spre pungile sărace, dar localul vinde băuturi. Altfel, cum și-ar fi putut aduna clienții? Azi am comandat o mâncare cu sos plus două salate și o carafă de vin roșu – ceea ce pentru mine, un veteran împătimit al localurilor cu pizza și burgeri, al lui Doner Den și Furter Hut, este echivalentul unei porții de orez nedecorticat și un pahar de vitamina C efervescentă. (Există prin preajmă localuri cu un meniu sănătos, conduse de hippies bătrâni sau de danezi morocănoși. Dar nu vreau să mănânc căcatul ăla. Nu vreau să-l mănânc.) Tocmai așteptam să-mi vină potolul când, prin ușa deschisă, își făcu apariția Martin Amis – știi tu, scriitorul cu care începusem să pălăvrăgesc mai deunăzi. Localul era plin și el a ezitat până când a văzut locul liber de la masa mea. Nu cred că m-a văzut și pe mine.

Martin s-a așezat în fața mea, a scos imediat o carte din buzunar și a deschis-o. Puștiul ăsta o să-și distrugă ochii... Cât despre mine, eu aveam o grămadă de griji pe cap, la care se adăuga o mahmureală cumplită, așa că nu aveam niciun chef să mă complic. Astă-noapte am mai trecut una pe răboj. Cocteiluri: 17, Cina: 68, Selina: 2.500. M-ai auzit, două miare și jumătate. Află de la mine că laba care mi-a tras-o She-She pe bani, în Insula Fericirii, fusese curată pomană. Încep să mă lase puterile, să mă duc la fund. Acum un an ședința de două ore a Selinei la lumina lumânărilor, cu scopul de a-și spori fondurile, nu i-ar fi adus nimic mai mult decât o labă peste urechi. (Aș fi făcut-o cât se poate de mișto, nu la restaurant sau în alt loc asemănător, ci în Fiasco sau în ogeacul meu.) Chiar că mă

coșcovesc, chiar că devin o ruină. L-am dat cecul în baie. L-a împăturit și l-a vârât în deschizătura sutienului. După aia, tăticule, am primit ce mi se cuvenea. O oră mai târziu a sunat telefonul. Era ora unu.

— Nu răspunde, a șoptit Selina.

Dar pentru mine întreruperea era așa de bine venită, încât Selinei i-a venit să plângă. Apoi ne-am despărțit (era ca și cum am fi încercat să desfacem un șiret care se înnodase) și eu am pornit-o cu pași împleticiți spre telefon. Era Fielding Goodney cu problemele lui: un „scenariu de vis” sosise de la Doris Arthur. Caduta Massi și Butch Beausoleil semnaseră contractul, Spunk voia să se alăture proiectului, Lorne voia să-l părăsească – Lorne Guyland era pe cale să înnebunească, sau era deja nebun. Banii picau din cer mai repede decât era Fielding în stare să-i prindă, improspătat, într-o dispoziție de zile mari, m-am prezentat iar la ușa vecină, cu sticla de brandy legănându-mi-se în mână, după care am făcut-o pe Selina să-și blesteme mama că o adusese pe lume. Două mii cinci sute de lire – asta înseamnă o grămadă de bani. Dar Fielding vorbea despre milioane. Dacă totul ar fi mers strună, aș fi putut să mă culc cu Selina în fiecare noapte, pentru tot restul vieții.

A sosit și vinul. Oricum, trebuia să aștept să vină și mâncarea, așa că m-am înclinat în față și am spus:

— Soarta.

Omul și-a ridicat privirea în care licărea fiorul panicii – după care s-a calmat și a zâmbit. Mă recunoscuse. În general, oamenii mă recunosc până la urmă. Problema asta nu o am, problema de a nu fi recunoscut. E o răsplată pentru felul în care arăt.

— O, salut, spuse el. Nu se mai poate să ne întâlnim în felul ăsta.

— Ce faci tu în bomba asta? De ce nu iei masa cu ai tăi, cu editorii și ceilalți?

— Fii serios. Iau masa cu editorul meu o dată la doi ani. Tu ce faci?

— Eu sunt vârat în filme. Până aici.

— Atunci de ce nu iei masa cu Lorne Guyland? Înțelegi? Așa ceva nu se întâmplă în fiecare zi.

— Ce te-a făcut să pomenști de Lorne Guyland?

Poate că el mă recunoscuse – sau mă recunoscuse. De fapt, sunt suficient de bine cunoscut în anumite cercuri.

— Nimic special, spuse el.

— John Seif.

I-am întins mâna și el mi-a strâns-o.

— Martin Amis.

— Încântat.

— Hai, spuse el, tu ești tipul care face reclamele alea, alea care nu mai sunt difuzate?

— Chiar eu.

— Ah. Dădu din cap. Mie mi se păreau al naibii de distractive reclamele alea. Toți eram de părerea asta.

— Mulțumesc, Martin, spusei eu.

Se ivi și chelnerița cu farfuria mea bine îndesată și aburindă. Tot ea luă și comanda lui Martin. M-a surprins și de data asta cu preferința lui tipică mocofanului standard – ouă, șuncă și cartofi prăjiți. Nu, nu cred că scriitorii câștigă prea bine.

— Pită? Întrebă fata, care făcea parte din contingentul italian, deși tenul ei fusese în întregime pigmentat de sporii de la bucătărie.

— Nu, mulțumesc, nu vreau pâine prăjită.

— De băut?

— Ceai, te rog, spuse Martin.

Am arătat spre carafa mea plină cu vinul roșu, spumos.

— Nu vrei un strop din ăsta?

— Nu, mulțumesc. Încerc să nu beau la ora prânzului.

— Și eu. Dar nu reușesc aproape niciodată.

— Mă simt ca un căcat toată ziua dacă beau la prânz.

— Și eu. Dar eu mă simt ca un căcat la prânz dacă nu beau.

— Da, mă rog, totul depinde de alegerea pe care vrem s-o facem, nu-i așa? Același lucru mi se întâmplă și seara. Vrei să te simți bine seara sau vrei să te simți bine dimineața? La fel e și cu viața. Vrei să te simți bine la tinerețe sau vrei să te simți bine la bătrânețe? Ori una, ori alta. Amândouă nu se poate.

— Și nu e asta o tragedie?

Îmi aruncă o privire atentă. I-am urmărit ochii cu tristețe și am văzut și eu ce a văzut și el. Obrajii albicioși și pleoapele injectate, gura ca o crăpătură, cu dinții muiți parcă în tanin – și părul, un păr uscat, păr de bețiv.

— Deci îți cheltuiești încă toți banii seara.

— Mda.

— Și dimineața te simți ca un căcat îmi privi amuzat carafa cu vin. Și după-amiaza tot ca un căcat te simți.

— Da, păi, sunt un huhurez, am răspuns eu încurcat.

I-a venit mâncarea – ăștia de aici nuse-ncurcă – și omul s-a întins după sare. Apoi, după ce a început să mănânce, a spus încet:

— Alaltăieri am fost la librărie – când ai avut altercația cu fata aia.

— Da? am făcut eu simțind cum dă sângele năvală prin trupul meu.

— Ținând cont de situație, cred că te-ai descurcat destul de bine. Cam nasoală afacerea asta.

— Da, e al dracului de stânjenitor.

— Sigur că da, spuse el în timp ce continua să-și taie mâncarea crispat, ai fi putut să-i răspunzi că și bărbatul este exploatat.

— Ce bărbat?

— În fotografia aia era un bărbat, nu-i așa?

— Nu. Fata avea doar o sulă în dreptul feței.

— Păi, cui crezi că îi aparținea sula, deșteptule?

— Da, dar fetele nu cred că asta se poate numi exploatare. Ele cred că, ele cred că toți bărbații vor să facă același lucru.

— Bun, în cazul ăsta se înșală, nu-i așa? spuse el moale. Eu n-aș vrea s-o fac. Tu n-ai vrea s-o faci. Bărbații o fac și ei pentru bani, la fel ca fetele.

— Și totuși, trebuie să existe și tipi cărora le place s-o facă. Când eram mai tânăr, am considerat întotdeauna că așa ceva e doar o pură întâmplare. Nu uita că sunt și fete cărora le place să o facă

— Crezi?

— Sigur, am răspuns eu. Știu eu una care a pozat pentru Debonair. Doar când a pomenit despre asta a izbucnit în lacrimi de mândrie.

— Mândrie?... Da, cred că se poate.

— Cum asta?

— Kitsch, a spus el, după care s-a șters la gură. Ei, trebuie să plec.

— Ei, asta e, am spus eu. Trebuie mai întâi să-ți faci siesta Nu e sănătos. Bea un pahar.

Dădu din cap. Înainte de a pleca, îmi întinse mâna pe care o avea liberă și eu i-am strâns-o.

— Mi-a făcut plăcere să schimbăm câteva cuvinte, Martin.

— Pe curând, John.

John. Ce mai nume, ei? Înseamnă closet, înseamnă șmecherie. Mi-am împins farfuria dinainte, m-am așezat mai comod în fața vinului. Mi-am aprins o țigară M-am gândit. Kitsch... Mda. Când Vron era toată numai plâns, după ce îi arătase viitorului ei fiu vitreg fotografii de-ale ei masturbându-se fără nicio haină pe ea, și totul pentru bani,

îmi explicase – aproape lipită de mine, cu lacrimi fierbinți tremurându-i pe vârful genelor – că ea fusese dintotdeauna creativă. „Am fost întotdeauna creativă, John!” îi dădea ea înainte, ca și cum eu m-aș fi încăpățânat să susțin că creativă doar din când în când sau că nu fusese așa până de curând. Vron a susținut că în timpul școlii fusese bună la desen, fiind adesea lăudată de profesorul de specialitate. Mi-a dat ca exemplu priceperea ei la țesut și talentul ei pentru decorațiuni interioare. „Am știut dintotdeauna că într-o bună zi mă voi vedea într-o publicație”, spusese ea luând încă o dată revista Debonair, „și acum, John, acel vis a devenit realitate”. Își netezi posterul în poală: uite-o pe Vron, „Vron”, în patru labe, aplecată într-un unghi de trei sferturi, în ciorapi, tocuri cui, cu chiloții purpurii coborâți până la jumătatea pulpelor ciupite de vărsat. „Frumos” l-am auzit eu pe tatăl meu înghițind vorbele aplecat peste umărul meu. „Vezi, John”, spuse Vron, „dacă ai creativitatea...”. „Harul” spuse tatăl meu. „Harul creator, John, atunci cred că trebuie să – să oferi din harul tău, John. Privește”. A dat pagina. Vron era întinsă pe un covoraș alb ca un pisoi jucăuș, cu un picior atârându-i pe brațul cuiva, cu una din mâini care își găsise de lucru în sectorul central, cu o privire în care se citea o groază extatică pe fața ținută într-o parte, „îți dai seama cât de mult ofer aici, John? Asta îmi spunea Rod, fotograf, John Așa îmi tot spunea: «Dăruiește, Vron, dăruiește!»... Am plecat o jumătate de oră mai târziu. În momentul acela Vron și Barry plângeau din nou, era un plâns fericit, consolator, dăruit unul în brațele celuilalt

Și să ții minte asta. Nu o voi spune decât o singură dată.

Acum trei ani, când am început să fac cu adevărat bani, în comparație cu toate celelalte afaceri pe care le încercasem până atunci, tatăl meu dăduse de dracu' din cauza banilor pierduți prin cazinouri și la cursele de cai...

Știi ce a făcut *fricosul* ăla? A întocmit o factură cu toți banii pe care îi cheltuise cu mine ca să mă crească. Exact – cu alte cuvinte, mă facturase, fir-ar al dracului să fie. Copilăria mea nu a fost chiar așa de scumpă, pentru că mi-am petrecut șapte ani în America la o soră a mamei. Mai păstrez pe undeva documentul. Erau șase file de hârtie-concept, dactilografiate apăsate Pentru 30 perechi de pantofi (aprox.) ... Pentru 4 vacanțe cu mașina în Nailsea... Pentru o parte de benzină dată aceluiași. M-a încasat pentru tot ce mi-a dat, bani de buzunar, înghețată, frizer, pentru tot. A trimis o scrisoare explicativă în care arăta, în stilul lui funcționăresc, că totul se baza pe o estimare aproximativă, și că nu mi se cere să-i returnez până la ultima centimă. Fusese luată în calcul și inflația. Îl costasem nouăsprezece mii de lire.

Oricum, am continuat să ne jucăm rolurile amândoi – aceleași roluri. Când am primit scrisoarea tatălui meu, m-am îmbătat și i-am trimis un cec de douăzeci de mii de lire. La primirea cecului, tatăl meu s-a îmbătat și a pariat toți banii pe un cal care alerga într-o cursă din Cheltenham Golden Shield, pe care îl chema, nu numai știu cum, Handjob³⁰ sau Bumboy³¹ sau naiba mai știe cum. Calul era prea tânăr pentru curse și nici în prea mare formă nu era

— Dar Barry avea un pont fierbinte. 100 – 8 i se părea un lucru bun. Pariul l-a pus printr-un agent. Unul din amicii lui ticăloși, Morrie Dubedat, a preluat afacerea și a garantat pentru pariul tatii... Zece minute mai târziu, Barry a intrat în panică și a încercat să anuleze pariul. Dar omul care strângea pariurile era deja în căutare de mardeiași, așa că a trebuit să rămână în vigoare. Barry a ascultat comentariul radiodifuzat în lumina amurgului, frânt de

³⁰ Labă.

³¹ Curistul.

mijloc peste sticla de whisky. Cum era și de așteptat, Bumboy a ieșit leneș din boxă, fiecare picior zburându-i în altă direcție, după care a început să necheze și să se arunce cu ochelarii lui de cal și cu pălăria Dobbin cu tot. În cele din urmă, biciuit de jocheu, Bumboy s-a apucat și el să alerge după colegii lui care goneau în față. Comentatorul n-a apucat să pomenească în bătaie de joc numele calului, înainte ca tata să fi făcut praf radioul, să fi terminat sticla de whisky și să fi suferit o hemoragie nazală care amenința să-i fie fatală.

Mai târziu, Barry a intrat în posesia unei înregistrări video a cursei și până și astăzi o mai soarbe din ochi. Nu numai că Bumboy a câștigat, dar aproape că a fost singurul supraviețuitor.

La penultimul obstacol s-a produs un vălmășag cumplit. Bumboy a sărit sforăind prin întreg haosul – și a rămas singur să mai sară peste un ultim gard. Unicul cal rămas în cursă s-a cabrat hotărât. Nu a mai sărit ultimul gard viu: pur și simplu și-a croit drum prin el, mâncându-l. Apoi, doar cu iarba netedă și verde în față, la douăzeci de metri de linia de sosire, Bumboy s-a prăbușit la pământ. Jocheul, care era și el terminat, a încercat să încalce din nou. O parte din colegii lui care erau la pământ au avut și ei aceeași idee. Cam după zece minute – o parte din caii fără călăreți trecuseră deja linia, în vreme ce un alt competitor trecuse de ultimul obstacol și se pregătea să câștige – Bumboy a fost smuls din cercurile în care se învârtea cu o plesnitură de cravașa și a sărit peste linia de sosire, câștigând cu o jumătate de lungime.

Acum, agentul era un intermediar, care nu avea niciun statut legal, și tatăl meu l-a luat pe Morrie Dubedat, Fat Paul și alte două brațe tari și s-a dus să-și ridice câștigul. De asemenea, și eu mă dezmeticisem în timpul ăsta și am provocat unele complicații încercând să opresc

cecul – până când l-am auzit pe tata plângând pe fir. Și-a luat banii după o lună de război mafiot – nu tot teancul, dar suficient ca să-și plătească datoriile, să cumpere toată fabrica de bere, să facă curat în Shakespeare, să instaleze masa de biliard, stripteuza și luminile stroboscopice... Susține că mă va răsplăti într-o bună zi. Cui îi pasă. N-are nicio importanță. Rana aceea nu se va mai vindeca niciodată. Și nici nu cred că el are intenția să se țină de cuvânt.

Până la urmă am făcut factura – una cât se poate de folositoare, ajutat și de șirul de coniacuri pe care le-am băut posomorât M-am întors acasă și mi-am împachetat lucrurile și am început să mă întorc în America.

AUTOCRATUL TRECU REPEDE și lin printre locuințele din prefabricate ieftine și proaste și nesfârșitele scene din viața familiilor de negri, cu ligile de frați și adversarii lor de pe terenul de baschet și siluetele mamelor strigând din spatele plasei de țăntări. Avioane fantomatice se izbeau bâzâind de capota limuzinei la neagra întindere de apă de lângă La Guardia. Interzis pietonilor, Parcare interzisă, Interzisă trecerea Liniei Albe, Respectați Cu Strictețe Regulile de Circulație, respectați-vă Banda, Pantă – Mențineți Viteza. Trebuie să i se Spună Șoferului Meu Toate Lucrurile Astea? N-ar trebui ca ȘOFATUL să-l ducă de mână? Am părăsit zona vilelor de pe plajă și ne-am îndreptat spre autostrada dublă. Și – iată din nou – conturul scrâșnit ca un ferăstrău al New York-ului, cu grafica și arta lui.

La Ashbery i-am dat șoferului o hârtie de douăzeci.

— Nu, domnule! spuse el. E rezolvat deja. Vreți să-i dați un telefon domnului Goodney, domnule, după ce v-ați instalat?

Am încercat din nou să-i dau hârtia de douăzeci. M-a refuzat, așa că i-am dat-o lui Felix.

— Îmi pare foarte rău că sunt nevoit să ți-o spun, Slick, dar diseară trebuie să te vezi cu Lorne Guyland.

— Doamne.

Mi-a explicat de ce. Eram pe punctul să închid telefonul când Fielding m-a întrebat suspicios:

— Hei, cum ai zburat? Cu un avion de linie?

— Dea.

— Slick, voi avea o discuție foarte serioasă despre cheltuielile tale. Trebuie să-ți îmbunătățești stilul, John. E jenant. Face o impresie proastă asupra magnaților. Închiriază un etaj la hotelul Gustave. Închiriază un avion și petrece un weekend cu Butch și Caduta în Caraibe. Cumpără un bax de șampanie și toarnă-ți-o toată pe sulă. Aruncă cu banii. Cheltuiește. Nu-mi ești de niciun *folos* când zbori cu un avion de linie. Zboară cu supersonice. Zboară cu ce-i mai bun. La dracu', Slick, zboară așa *cum trebuie*.

M-am bărbierit, dușat, schimbat, am băut o cană de neimpozat și am pornit-o cu taxiul cel mai bun spre East Eighties, cu domnul și Wypijewski la volan. Sau poate că era Wypijewski și. Newyorkezii spun că numele de familie e primul pe cartea de identitate a șoferului. Dar cine știe? Chiar când e vorba de Smith John și Brown David, cum mai poți fi sigur în aceste cazuri? Am mers odată cu un taximetrist pe care îl chema Supersad Morgan. Sau poate că era Morgan Supersad³². În tot cazul, ochii îi erau căprui și foarte melancolici. Ochii lui erau supertristi!...

Misiunea mea? Să-i ofer lui Lorne Guyland noi *garanții*. După părerea lui Fielding, termenul pentru acordarea acestor noi garanții fusese cu mult depășit își dorise de mult timp aceste garanții fără să fi obținut niciuna

³² Joc de cuvinte: *supersad* – supertrist.

din ele.

— Dă-i-le tu acum, John, mă sfătuipe Fielding. Ne vei scuti de multă bătaie de cap în povestea asta pe care vrem să o începem.

Lorne dorea garanții cu privire la supremația asupra scenariului, la numărul de replici și durata prim-planurilor. Lorne dorea garanții cu privire la aspectul lui tânăr, la condiția lui fizică și la maxima popularitate. Lorne dorea garanții cu privire la natura rolului său. Și eu, amice. Lorne, te compățimesc.

Lorne interpreta rolul lui Gary, un tată de două parale. În modul în care concepusem eu lucrurile, lăsasem clar să se vadă ce fel de om era Gary. Gary era ca Barry, ca Barry Seif: un habarnist cu bărbia ascuțită, un petrecăreț fără judecată, însuși prototipul îngâmfatului feroce, dar care exploatează, totuși, o mică dar consistentă moștenire de farmec și noroc... De ce-mi bat capul cu tatăl meu? Cui îi pasă? Ce așa mare scofală cu tații și fiii? Nu știu – nu e vorba că e tatăl meu. E mai curând faptul că eu sunt fiul lui. Sunt paralel cu el, cu mine i se încheie neamul, eu sunt negarea lui. Și Gary a moștenit multe de la tatăl meu, așa cum și eu semăn mult cu Doug, fiul. Când descoperă heroina în faină, Gary vrea să o returneze mafiei. Doug vrea să o vândă la prețul pieței, ceea ce înseamnă două milioane de dolari. Amândoi sunt răi și lacomi, dar bătrânul Gary e un laș – da, un laș norocos.

Fielding mi-a spus că pot să mă aștept la greutăți din partea lui Lorne în câteva probleme. Lorne vrea un Gary cu îmbunătățiri. În loc de proprietar de local, sau șef de cârciumă, Lorne vede în Gary un celebru restaurator³³. L-a mai deranjat și problema vârstei.

³³ Joc de cuvinte – *restaurateur*. (1) proprietar de restaurant (2) restaurator.

Fielding mi-a povestit că Lorne venise chiar cu ideea ca Gary și Doug să fie frați, opusă celei de tată și fiu. În felul acesta spera Lorne să șteargă diferența de patruzeci de ani dintre el și partenerul lui. Și apoi, mai era și problema sexului.

— Eu sunt Thursday, spuse fata de la intrarea în apartamentul lui Lorne. Îl sun imediat.

Am urmărit mersul apetisant al lui Thursday, care a traversat încăperea, îndreptându-se spre biroul ei. Era îmbrăcată cu un fel de uniformă de școală – bluză și cravată, o fustă plisată de genul celor purtate de majorete, șosete. Avea un metru optzeci și arăta ca un transvestit superb. Putea fi chiar beneficiarul unei operații smintite de schimbare a sexului, realizată aici, în California. Când se aplecă deasupra interfonului, am văzut prin transparența fustiței chiloții albi care se mulau pe fesele rotunde ca niște cupe de sutien. M-am întrebat... Fielding susținea că Lorne era „un om complet terminat”, deoarece se dedase la asemenea excese, o epavă încă în prima parte a carierei lui de mare clasă, un sindrom destul de obișnuit printre actori. Conform celor spuse de Fielding, lui Lorne nu i se mai sculase de treizeci și cinci de ani. În tot cazul, nu se putea uita că Lorne fusese la timpul lui cât se poate de mare, enorm, colosal, în timp ce turnau *Gargantua în Spania* în anii cincizeci (tot Fielding spunea asta), Bullion a închiriat avioane care aduceau femei din New York, Londra și Paris, doar să-i ofere pipițe lui

Lorne pe timpul celor cinci luni de filmare. Marea lui mândrie fusese că s-a putut ocupa de toată marfa doar cu o sticlă de brandy și cu sula lui pleoștită. Lorne fusese măreț. De când mă știu îl văzusem pe ecran.

— DI Guyland? Domnule, a venit regizorul dumneavoastră! spuse Thursday cu vocea ei cântată, de telefonistă. Râse zgomotos. Sigur, iubire. Te-ai prins. Apoi se

Întoarce, îmi pare rău dacă par puțin cam agitată, dar Lorne m-a regulat toată ziua. Vine imediat.

Am urcat o scară în spirală. Am urcat de la pământ la stele. Lorne își făcu apariția pe covorul mare, în al nouălea cer, îmbrăcat într-un halat alb, întinzându-mi din mâneca largă o mână care tăia aerul condiționat. Se răsuci, cuprins de o grabă tăcută și îmi arătă spre fereastra înclinată – acesta era balconul lui, loja lui particulară, deasupra Manhattan-ului asudat îmi turnă ceva de băut. Am fost surprins să descopăr gustul whisky-ului și nu al nectarului în paharul aburit. Apoi Lorne mă privi lung, cu o candoare nedisimulată. Am ținut ceea ce a fost pentru mine cel mai lung discurs al serii, spunându-i că înțelesesem că era interesat să discute despre rolul lui, să vorbească despre Gary. Lorne mă privi din nou fix un timp îndelungat. Apoi începu:

— Din câte văd eu, acest Garfield a fost un om de o cultură impresionantă, spune Lorne Guyland. Amant, tată, soț, sportiv, milionar – dar și un om cu lectură vastă, de o cultură... întinsă, John. Un poet. Un căutător. Are lumea în mâna lui, femei, bani, succes – dar omul ăsta încearcă să afle și să descopere și mai mult. Ca englez, John, tu mă înțelegeți. Casa lui din Park Avenue e un seif unde sunt depozitate comori de artă. Sculptură. Vechi maștri. Tapiserii. Glasvanduri. Carpete. Comori din toată lumea. Predă arta undeva. Scribe articole științifice în reviste de știință, John. Este un strălucit arheolog amator. Oamenii din toată lumea îl consultă în legătură cu obiectele de artă. În prima scenă îl văd pe Garfield citind cu glas tare de la un pupitru din prima ediție a lui Shakespeare, legată în piele de vițel. În spatele lui, pe perete, o colecție întreagă de uleiuri. Vechii maștri, John. Își înalță capul și, în timp ce privește spre cameră, lumina îi cade pe monoclu și el...

Am început să mă învârt nervos prin cameră, în vreme

ce Lorne îi tot dădea înainte. Dar, pentru început, cine era Garfield? Pe tip îl cheamă Gary. Barry nu e prescurtarea de la Barfield, nu-i așa? E pur și simplu Barry, și cu asta basta. Și încă aceasta ar fi fost una dintre cele mai mici neînțelegeri dintre noi. Lorne a început să construiască lista de lecturi a lui Garfield. O bucată de vreme a discutat despre un poet pe nume Rimbo. Am presupus că Rimbo era unul din amicii noștri din lumea largă, așa cum era Fenton Akimbo. Apoi Lorne spuse ceva din care am dedus pe jumătate că Rimbo era francez. Căcat nenorocit, îmi spusei eu, nu e Rimbo, e Rambot, sau Rambeau. Rambeau avea un amic sau pe cineva de o seamă, de care parcă îmi aduceam aminte, cu un nume ca de vin... Bordeaux. Bardolino. Nu. Țsta e italian... nu-i așa? O, Doamne, cum te poate epuiza ignoranța. E atât de obositor și sâcâitor.

Chiar că te scoate din fire să nu știi de nici unele. Ești la o comedie și scapi toate poantele. Cu fiecare oră devii tot mai slab. Uneori, stau singur în apartamentul meu din Londra și mă uit pe geam, și mă gândesc cât de groaznic, cât de greu, cât de obositor e să urmărești ploaia și să nu știi din ce pricină cade.

Da, și uite-așa, una peste alta, mi se pregătise un spectacol deplorabil aici, la etajul douăzeci și unu. Cel puțin de asta eram sigur. Lorne se plimba în sandalele lui aurii cu o nesiguranță demnă, cu fața transfigurată înălțată spre tavan, cu mâinile adunând și oferind revelațiile pe care zeii le împart frățește. Ca toate stelele de cinema, Lorne nu era prea înalt (ceea ce era legat de prezența condensată, concentrată) dar bătrâna mătârângă era în formă bună, ceea ce nu se putea nega, cu strălucirea de bronz și argint a tuturor roboților americani. Da, asta e: ăsta nu e om, îi tot spun eu, e un robot vechi, sărit de pe fix, tot numai zinc și crom și circuit de răcire. E ca mașina mea, ca nenorocitul de Fiasco – care și-a trăit veleatul, dă tuturor bătaie de cap, și

face praf bani, cauciucuri și benzină.

Lorne trecuse la examinarea stilului de viață somptuos al lui Garfield, galeriile de artă pe care le administra în Paris și Roma, vacanțele când se ducea special pentru opera din Palma și Beirut, casele din Tuscany, Dordogne și Berkeley Square, viziunea din Barbados, crescătoriile de armăsari, pista de elicoptere din Manhattan... Și în timp ce câinele ăsta bătrân, plin de gargară, lătra la lună, eu mi-am cruțat un gând tandru pentru planul meu, micul și sărmanul meu plan, pe care îl am în minte de atâta timp. *Good Money* putea foarte bine să fie un scurt metraj cu un buget de să zicem, \$75.000. Acum, nu mai știam dacă va costa, totuși, cincisprezece milioane de dolari. Dar trebuia să știu foarte bine care îmi sunt prioritățile. Un film bun nu conta. *Good Money* nu conta. *Banii* conta. *Banii* conta.

— Lorne, am spus eu Lorne! Lorne? Oh, *Lorne*?

— Rubine, smaralde, diamante, perle și un a metist în valoare de un milion și jumătate de dolari.

— Lorne.

— Dă-i drumul, John. Spune ce ai în cap.

— Lorne, dacă Gary e așa de bogat, cui îi mai pasă că are în bucătărie heroină în valoare de două milioane de dolari?

— Poftim?

— Se duce naibii toată drama, nu? Ia gândește-te. Dacă Gary e bogat, păi și Doug e. Sigur că vor returna heroina. Nicio problemă. Și niciun film.

— Raliat! Garfield vrea să dea heroina înapoi. Dar celălalt tip, Doug i-ai spus, el vrea să o păstreze. De ce?

— Da, de ce?

— Gelozia, John, gelozia. E gelos pe Garfield.

Timp de douăzeci de minute a vorbit despre gelozie, despre cât de puternică și răspândită era, și cum un om ca Garfield (mi se pare că la un moment dat i-a spus chiar Sir

Garfield) ar fi putut să provoace în mod special un asemenea sentiment într-un individ atât de josnic, atât de slab, atât de ticălos ca Doug – Garfield cu erudiția și cunoștințele lui, cu pista lui de elicoptere, cu viziunea lui din Barbados, și cu toate celelalte. Asta a mai durat încă douăzeci de minute.

— Plus, continuă Lorne, mai e gelos și pentru ce-i fac lui Butch.

— Cum? Nu poate fi chiar așa de gelos dacă o fute și el.

— Mă bucur că ai ridicat problema asta. Știi, John, eu nu cred – și nu am crezut niciodată – că din punct de vedere dramatic e convingător că și el ar, că ar fute-o și el, John.

M-am uitat fix la el.

— N-are nicio noimă. Nu aduce nimic în plus, răsă Lorne. Dacă Butch se fute cu Garfield, cum ar putea ea să riște o asemenea fericire, o asemenea împlinire, John, pentru o jigodie tânără ca... Dădu din cap. Okay. Chestiunea asta mai poate fi discutată. Dar scenariul meu merge. Așa cum văd eu lucrurile, Butch nu mai avusese niciodată un orgasm până să-l fi cunoscut pe tipul ăsta minunat, care o duce într-o lume la care visase doar, o lume a supersonicelor și a vilelor de pe malul Caraibilor, o lume...

Am continuat să mă uit la el. Timpul trecea. Lorne s-a oprit brusc la mijlocul propoziției, în mijlocul frazei și spuse:

— Cred că e cazul să discutăm despre scena morții, John.

— ...Ce scenă a morții?

— Cum, a Lordului Garfield, spuse Lorne Guyland. Uite cum se întâmplă. Mafioții mă torturează, așa gol cum sunt. Eu mă lupt ca un diavol, dar ei sunt cincisprezece ticăloși. Ei vor heroina – și mai vor și toate comorile de cultură pe care le am în lumea-ntreagă. Dar eu nu le spun *nimic*. Acum. În timp ce labagiii ăștia mă supun torturilor,

Butch și Caduta sunt obligate să asiste la scenă. Poate că și ele sunt goale. Nu sunt sigur, John, te-ai putea gândi și tu ta, la chestia asta și aceste două femei, când mă văd cum sufăr, tăcut, dezbrăcat, acest tip care le-a oferit totul și care e cel mai mare futangiu pe care l-au cunoscut vreodată în nenorocita lor viață – aceste femei, aceste femei simple, goale, ele uită de rivalitatea lor și plâng îmbrățișate. Generic de final.

— Lorne, am spus eu, trebuie să fug.

De fapt, a mai trecut o oră până când Thursday mi-a deschis ușa să plec. La capătul discuției despre scenariu, Lorne a dat cu halatul pe care îl purta de pământ și m-a întrebat cu lacrimi în ochi:

— E ăsta corpul unui bătrân?

Eu am tăcut. Din întâmplare, răspunsul la întrebarea lui Lorne era da. Mi-am agitat o mână, după care am coborât treptele în goană.

Thursday mi-a oferit un zâmbet mic la deschiderea ușii.

— E gol? m-a întrebat ea rece.

— Da, e gol.

— Doamne, făcu Thursday.

De ce mi se întâmplă mie aceste povești pornografice, paralizante, jenante, fără de răspuns. Cred că dacă ești o persoană pornografică, atunci ți se întâmplă lucruri pornografice.

Am luat-o spre vest prin frumosul East Side, cu decorativele lui lăzi de gunoi, cu copertinele lătărețe ale magazinelor cu fațada îngustă, cu mirosul fierbinte al gunoaielor înnegrite și am luat cina împreună cu Fielding Goodney și Doris Arthur, pe care i-am întâlnit, din întâmplare, într-un restaurant zgomotos și neaerisit al presei, doar la cinci străzi de agitatul Harlem. Scenariul lui Doris fusese aranjat de dactilografi. I-am sărutat mâna. Am

comandat șampanie. Am vrut să văd ciorna. Mi-au răspuns, tachinându-mă, că mai trebuie să aștept cu văzutul. M-am așteptat să fiu tachinat în continuare. Eram prea amețit de băutură și de oboseala călătoriei ca să mai fiu sigur. Lorne turnase în mine o grămadă de whisky nonagenar. Spun asta pentru Lorne. La care se mai adaugă șampania băută în cinstea scenariului lui Dor. Restaurantul era plin cu stele de cinema, multe stele de cinema. De ce îmi pierd vremea cu stelele de cinema? Nici nu îmi plac stelele de cinema. Iisuse, nici transparența actorilor. Și totuși, profesioniștii sunt rareori periculoși. Ceea ce vrei să vezi sunt actorii vieții adevărate – da, și actrițele. M-au apucat niște sughițuri urâte care semănau cu o serie de upercuturi trase în bărbie. Una din aceste lovituri mi-a blocat practic gâtul și a trebuit să mă întind pe jos, în spatele mesei, până când am reușit să-mi revin. Unghiul în care atârna firul veiozei de la bar m-a făcut să cred că văd firul unui aparat auditiv care ieșea din urechea lui Fielding. Genunchiul meu s-a lipit de al lui Doris o dată, de două ori, și am început să mă gândesc la cât de frumos e când doi tineri încep să se îndrăgostească. Mi-am continuat cursele zgomotoase de la și spre toaletă, unde pe tot peretele aveau niște poze incredibile cu gagici goale din reviste. An dat peste o femeie care vorbea tare nefericită la telefon și am încercat să o bine dispun, ceea ce am continuat să fac și după apariția soțului sau prietenului ei. Nu mi-a plăcut tonul lui. Am avut o altercație scurtă în urma căreia m-am trezit zăcând cu fața în jos pe un pat jilav din cutii de carton la piciorul unei scări mascate. Asta a fost nenorocul doamnei care manifesta un interes deosebit După ce mi-am revenit, am salutat câteva staruri, așezându-mă pentru câteva clipe la masa lor cu o colecție de vorbe deștepte. Invitat într-unul din birouri, am stat la palavre cu o pereche căsătorită care susținea că erau patronii. Ea era clar o codoașă, chestie care, de altfel, nu mă deranja câtuși

de puțin. Ea a negat. În timp ce Fielding mă conducea înapoi la masa noastră, i-am spus pe șleau unei chelnerițe apetisante cam ce aveam eu chef să-i fac, lucru care a înălțat-o în al nouălea cer de fericire, dar o trebuit să se întoarcă îndurerată la bucătărie și, când am dat buzna prin ușile batante să o consolez, am fost asigurat de doi bărbați în tricouri gri, largi că nu putem face nimic pentru sărmana copilă. Am dat un autograf. Doris era tare dulce în sacul ei de dormit în spatele părului tapat și al hainelor corecte se ascundea o dulceață cu ochi mari, o putoare, o moartă după sulă și toate celelalte. Și ea a negat știi, de fapt nu-mi place de ea. Am țipat după vinuri tari și am băut litri de cafea care îți luau pielea de pe limbă. Doris m-a ținut strâns în brațe, ajutându-mă să merg spre ușă, probabil însă că mi-a dat drumul o clipă (trebuie că o ciupisem prea cu nesaț) pentru că m-am lansat într-o goană care m-ar fi purtat prin tot centrul orașului – și mai departe, spre Village, spre Martina Twain – dacă în calea mea nu ar fi fost o masă cu deserturi care să pună capăt sprintului. Tot restaurantul m-a ovaționat în timp ce mă luptam să ies în noapte.

M-am sprijinit gâfâind de un felinar, în timp ce Doris îmi îndepărta cu gesturi tandre resturile de portocale în caramel și tort de ciocolată care îmi mai atârnav de costum. Fielding a mai întârziat puțin ca s-o felicite – sau s-o despăgubească – pe patroană. Ce bucată *mare* de New York, mi-am spus eu.

— Iisuse, te simți bine? m-a întrebat ea.

— Știu că ești lesbiană, dar o să-ți spun eu care-i chestia: încă n-ai dat peste bărbatul potrivit. E așa de simplu. Hai să mergem la hotelul meu și să ne distrăm puțin acolo. Hai, dragă, doar știi că te iubesc.

— Idiotule, zâmbi Doris. Apoi fața ei s-a schimbat și mi-a spus ceva atât de teribil, de ciudat, de paralizant, încât nu îmi mai amintesc un cuvânt din ce a zis. Fielding și

Autocratul și-au făcut intrarea fiecare în stilul lui. Figurile trecătorilor alunecau într-o parte în timp ce mă strecuram în taxi.

Și toate astea fără prea mult stres. *Stres!* Cum pot oamenii *să-l suporte?*

Cum m-am sculat a doua zi dis-de-diminează, m-am întins după *Delicacy*, acesta fiind cel mai economic mod de a-mi da seama dacă mai trăiesc. Alte întrebări, nu mai puțin presante – cum ar fi cine, cum, de ce și când – trebuiau să-și aștepte rândul. Cum printre doamne n-am întâlnit pe nimeni care să semene cu Selina, m-am trezit completând un chestionar al redacției pe probleme de stres, lăsați liber unde nu e cazul dumneavoastră, unde consumul de alcool și nicotină erau considerate drept o compensație față de o serie de factori cauzatori de stres de care vă puteți sau nu lovi. În ceea ce mă privea pe mine, eu nu aveam nicio bătaie de cap pe lumea asta, și tocmai fumam și beam ca un quadraplegic falit După aia m-a lovit: stres – poate că ara nevoie de stres! Poate că o doză bună de stres e exact lucrul care-mi lipsește. Îmi trebuie o pierdere grea, un șantaj, un cutremur, o lepră, un accident, o penurie... Cred că o să încerc cu stresul. De unde aș putea să-l cumpăr?

Poți să cumperi stres și chiar asta am început să fac. Cred că New York-ul este forța, calul putere, forța electrodinamică a rețelei Manhattan-ului. Îți încarcă pur și simplu bateriile. Puneți-mi o problemă și eu o să o rezolv.

Cu sentimentul plăcut al continuării ritmului din noaptea trecută și al diferitelor ei succese și realizări, m-am dus la Mercutio de unde am cumpărat patru costume, opt cămăși, șase cravate și un fulgarin elegant. Toate astea așteaptă intervenția croitorilor de lux, înainte de a fi transferate la hotel. Până și cravatele par să aibă nevoie de ajustări. Cost: \$3.476, 93. Am plătit cu o carte de credit

americană

La Limo Rent pe Third Avenue am închiriat un Jefferson cu șase uși, cu bar, TV și telefon. Am condus până după colț și am oprit într-o parcare scumpă de pe Lexington, colț cu Forty-Third. Chestia asta mă costa mai bine de \$150 pe zi.

Am luat un prânz de o sută de dolari la La Cage d'Or de pe Fifty-Fourth Street, după care a urmat un masaj de două sute de dolari plus un duș cu companie la Elysium de pe Fifty-Fifth. Golit de idei și obosit de cumpărături, sătul de cumpărături, am cumpărat pentru patru bețivi și trei stripteuze nouă sticle de șampanie într-un bar cu program de striptease de pe Broadway. Apoi m-am gândit să iau un taxi până la Atlantic City și să mai arunc niște mălai și la ruletă. Am un sistem perfect. Întotdeauna dă greș. Dar în cele din urmă mi-am transformat cecurile turist în bani lichizi și am ocolit bălțile puturoase din Times Square oferind hârtii de douăzeci de dolari unor cerșetori aleși pe sprânceană, curve scormonitoare prin gunoi și bătrâni ologi. Doi polițiști s-au văzut obligați să potolească mica sfadă care s-a stârnit

— Ești al naibii de ȋicnit, mi-a spus unul din ei cât se poate de convins.

Dar nu m-am mai deranjat să-i explic cât de mult se înșela.

Întors în camera mea, m-am așezat la masă și am început să mă gândesc. Griile provocate de bani nu se compară cu celelalte grii. Dacă ai o datorie de 10.000 de dolari e de două ori mai îngrijorător ca atunci când datoria e de 5.000 de dolari, dar îngrijorarea e pe jumătate față de o datorie de 20.000 de dolari. O datorie de 10.000 de dolari înseamnă trei șeptimi din îngrijorarea față de o datorie de 23.333 de dolari. Și dacă ai o datorie de 10.000 de dolari și apar 10.000 de dolari – ei, atunci dispar toate problemele.

Pe când nu același lucru se poate spune despre celelalte motive de îngrijorare, cum ar fi cele legate de trădări și îmbătrânire.

M-am tolănit iar pe pat și am început să-mi fac probleme din cauza banilor. Am început, într-adevăr, să-mi fac mari probleme din cauza banilor. Mi-am scos portofelul și am început să-mi răsfoiesc cărțile de credit și cecurile de călătorie. Deocamdată, nu mai am niciun ban. Ceea ce e cu adevărat îngrijorător.

Cineva a ciocănit la ușă și am sărit în picioare. Un tânăr negru de o eleganță imposibilă a tăiat-o în camera mea ținând în mână câteva pungi de plastic.

— Pe pat, domnule? m-a întrebat el.

— Da. Nu, făcui eu. Nu le mai vreau. M-am răzgândit. Ia-le înapoi.

Îmi aruncă o privire batjocoritoare și își ridică bărbia nobilă.

— Condițiile de cumpărare sunt trecute pe chitanța dumneavoastră, domnule.

— Okay. Aruncă-le acolo. Glumeam.

I-am dat o hârtie de zece și a plecat o hârtie de zece... În următoarea oră am intrat în posesia multor altor cumpărături, majoritatea pe care nu-mi aminteam să le fi făcut. Zăceam pur și simplu pe pat și beam. După o vreme am simțit ceea ce, fără îndoială, trebuie să fi simțit Lady Diana în ziua nunții ei, când au început să sosească trenurile pline de cadouri din Commonwealth. Un set de pahare butucănoase, de sticlă groasă, o rogojină portocalie de proveniență iraniană și fabricație recentă, o chitară spaniolă și o pereche de castaniete, două tablouri în ulei (primul reprezentând cățeluși și pisoiași moțăind, al doilea un nud perfect redat), o labă de elefant, ceva ce părea a fi un suport de microfon dar care s-a dovedit a fi o sculptură canadiană, un joc de șah bengalez, o ediție princeps din

Little Women și alte diferite comori din lumea largă. Când totul a părut că s-a terminat, m-am dus la baie unde mi-a fost îngrozitor de rău. Stresul e o chestie costisitoare. Implică un cost personal foarte ridicat A ieșit din mine tot, și mâncarea, și șampania și banii, toate chestiile alea verzi și boțite. Când totul s-a terminat, m-am dus în cealaltă cameră și i-am telefonat lui Fielding și l-am rugat să-mi dea o sumă incredibilă de bani. Din câte mi-am dat seama, el părea să-mi aștepte telefonul. Părea încântat. În aceeași seară am primit în cameră un plic mare. În el se afla o carte de credit americană, o cărămidă de cecuri de călătorie, o cartelă pentru automatele bancare de la o bancă de pe Fifth Avenue pentru o mie de dolari pe zi, dacă era cazul. Atât de ușurat am fost, încât am rămas în pat două zile. De fapt, nici nu prea aveam alte alternative. Ușurel, mi-am zis eu, ușurel. Banii sunt plini de forță, dar tu nu ai nicio putere. Mi se pare că, indiferent ce aș face pe lumea asta în care mă aflu, obțin din ce în ce mai mulți bani...

Și din ce în ce mai mult stres.

— Încă o dată, îți mulțumesc pentru cadou, am spus eu. Exact ceea ce-mi doream.

— Încerc să te învăț ceva. N-ai înțeles?

— Ce anume?

— Multe lucruri. Compasiunea. Autocontrolul. Generozitatea spiritului. Respectul față de femeie.

— Ia mai du-te și vezi-ți de treabă... Iisuse, am spus eu. Încep să înțeleg cât ești de bolnav.

— Și nu-ți place? mă întrebă el râzând. A fost o prostie ceea ce ai făcut tu. Nu poți să arunci cu banii în felul ăsta Cheltuiește, dar cu rost.

— Aha, am înțeles, în fine, m-am prins. Okay, psihopata, cât vrei? Cât mă costă să nu-ți bagi nasu-n viața mea?

— Greșit. Greșit. N-am nevoie de banii tăi.

— Și atunci, ce vrei?

— Vreau viața ta.

— Încă o dată, mulțumesc pentru cadou, spusei eu.

Cât se poate de frumos.

— Ai citit-o?

— Hă? Păi, nu chiar. Am citit nouă pagini în timpul zborului transatlantic, dar mi-a mai rămas destul. Am fost bolnav. Când ne putem vedea?

— Ce faci toată ziua când ești bolnav?

— Cea mai mare parte a timpului zac. Pentru că sunt bolnav.

— Nu prea am nimic de făcut, îmi spuse ea. Ossie e iar la Londra.

— Minunat. Ce zici de seara asta?

— O să ai timp? Să citești cartea, vreau să spun... Alo?

— Mai sunt aici încă.

— Ei, hai. Nu te supăra Vreau să-mi faci o prezentare a cărții. O să te examinez în legătură cu ea... Alo?

— Mai sunt încă aici.

— Bine atunci. Dă-mi telefon după ce citești cartea.

Așteaptă. Fii atent... Da, uitate-o. Trebuie să-ți spun că mă urmărește o femeie prin New York. Da, așa e. Această femeie e în jur de patruzeci, patruzeci și cinci de ani, cu glezne solide, și are aproape doi metri pe tocurile ei înalte. Mă urmărește prin voaleta neagră prinsă de pălăria neagră. Are părul scurt, roșu, electric. Are o bărbie joasă, încăpățânată și nebună.

Tipa lucrează noaptea. Ies dintr-un bar și iat-o și pe ea, cu brațele încrucișate, ascunsă într-un gang de vizavi. Eu îmi văd de drum și ea se ține după mine, păstrând distanța. Îmi fac apariția de sub neoanele spasmodice ale unui salon porno, petec de lumină anonim, și iat-o și acolo, mâncând floricele sau castane dintr-un cornet de hârtie.

Uneori, în intersecții, se apropie așa de mult încât îi simt respirația în ceafă. Dar nu mă întorc. Îmi amintește de cineva.

Nu-mi dau seama de cine. Unde am mai văzut-o pe cățeaua asta turbată? Stai. Fii atent... Uite-o că vine iar.

Oamenii ăștia vin direct spre mine. Așa a fost întotdeauna. Ca niște animale mă adulmecă, auzomă unor câini. Când cerșetoarea intră în expresul în care domnește tăcerea, furișându-se pe lângă mesele aliniat, când vagabondul privește mulțimea de pe stradă, alegându-și inima caritabilă care nu îl va refuza, știm cu toții la cine se vor opri. Le întâlnesc privirea – și nu pot să rezist. Ceva din mine răspunde unui anume ceva din ei. Ce? în mintea noastră e materialul de rezervă, sunt componente detașate. Recunoaștem acest lucru și ne îndreptăm în întâmpinarea lui. Cred că unul sau doi oameni sau lucruri se apropie de mine cu mare viteză

— Hei, prietenul meu, spune Felix în antreu, trecându-și degetul peste reverul meu subțire. Știi, îmi place stilul lui. Cu un asemenea tip, o săptămână ai de lucru și o lună nu. Ce se întâmplă?

O vizionare se întâmplă. Am coborât scările de la Ashbery în dimineața aceea și am izbucnit în râs când am dat de căldură. New York-ul nu poate fi serios în privința asta. Am citit, sau am auzit la televizor despre părți din spațiu unde zboară bumerangurile făcute de mâna omului. E tare cald acolo, câteva milioane de grade Fahrenheit. Căldură psihopată. În New York, în iulie e o căldură psihopată. Pe îndărătnicul Broadway taxiurile toate plâng și se văicăresc, cu toate ducând roboți, câini răi, și aleargă în sus și-n jos prin oraș. Am făcut semn șoferului și m-am pierdut în vacarm.

Se spune că New York-ul e o junglă. Se poate merge și

mai departe, spunând că New York-ul e o junglă. New York-ul e o junglă. Pe sub coloanele bătrânei păduri tropicale făcută din macadam topit, mocirlosul Ninth Avenue, asemenea unui jalnic Limpopo³⁴, cară în cârcă lui o flotă amenințătoare de crocodili și dragoni, rechini-tigru, mașini zgomotoase, paparude asudate. Pe la colțuri stau vraci și vânători de capete, vrăjitori ce-și bombănesc descântecul – băștinași, băștinașii cei isteți ai junglei. Iar noaptea, învăluite în căldura tropicală și sub căptușeala norului care păstrează zăpușeala, se aud cârâitul strident de papagal și țipătul de maimuță, apoi focuri înfloresc pentru a alunga monștri. Fii atent: străzile sunt înțesate cu gropi și plase și capcane. Ia-ți un ghid. Să ai la tine vaccinul antiviperin și antidotul contra săgeților otrăvite. Ia lucrurile în serios. Trebuie să prinzi ceva din șiretenia junglei.

Acum mă îndreptam, în cușca mea fierbinte, spre țara pieței de carne de pe maidanul din West Village, Aici magazinele din cărămidă roșie adăpostesc carcassele animalelor tranșate și roiurile de șobolani, fauna din Manhattan fojgăind printre cei vii și cei morți. Aici găsești adevăratele vizuini ale curiștilor, la Spike, la Water Closet, la Mother Load. Nimeni nu știe ce se întâmplă în locurile astea. Numai adevărații poponari știu. Până și Fielding pare depășit de problemă. Ieși bătut, rupt, omorât – după părerea generală, ai parte de necazuri mari de tot. Clientul obișnuit ajunge la Spike într-un taxi, dar, ca să se întoarcă la ogeacul lui, are nevoie de două. Și, în noaptea următoare, se întoarce ca s-o facă și mai lată. Se leagă cu cătușe de paturi, se tolănesc în pisoare. Ai lor au mai multe pentru care să dea socoteală, dacă vrei să știți părerea mea, mai cu seamă mămicile. Îmi pare rău că le-am ales tocmai pe ele, dar

³⁴ Fluviu din Africa de Sud care străbate Mozambicul, vărsându-se în Oceanul Indian.

povestea trebuie să înceapă de undeva. Aici se comite o crimă în fiecare oră – aici crima a devenit o obligație. Între timp, îmi spunea Fielding, Mama Natură se uită, bate din picior și plescăie din limbă. Dintotdeauna apărătoare a monogamiei, ea născocеște niște boli noi și ciudate. E gata să pună umărul la acest proiect.

M-am smuls de pe scaun, am ieșit și i-am plătit șoferului prin geamul din dreptul lui – un obicei londonez, și unul prost în New York. Bătrânul șofer stătea impasibil în cușca lui.

— N-am rest la zece.

— Cum?

— Nu citești? și-mi arată spre semnul galben – neputința șoferului față de orice hârtie mai mare de cinci dolari. N-am ce-i face.

— Anunțul ăla e vechi de vreo zece ani. N-ai auzit niciodată de inflație?

— N-am ce-i face.

— Ah, păstrează restul.

Trebuie să faci față noii situații. Nu ești realist.

Taximetristul își văzu plictisit de drum. Vizavi am văzut niște intrări în pantă într-un pir de garaje, adăpostite de băile unor camioane. Pe una din aripile burtoase ale acestor mașini moarte sau fosilizate se răsfraseră torsurile bronzate a trei tineri. Doi aveau busturile dezgolite, slăbănoage, păroase, în timp ce al treilea era o adunătură chircită din petice de piele cu ținte și resturi de jeans. Am remarcat că intrarea spre mansarda lui Fielding era exact în spatele lor, o ușă numerotată printre coastele negre... Mi-am încheiat cu un gest elegant nasturele de la mijloc al noului meu costum (alburii cu tiv negru: nu prea sunt de asta – tare aș vrea să fii aici, tare aș vrea să fii aici și să-mi spui că totul e în regulă) și am traversat strada agale cu mâinile în buzunarele pantalonilor.

Poponarii nu s-au dat niciodată la mine. Deși mă doare, trebuie să constat că nu sunt genul lor. Pur și simplu nu ne potrivim. Ceea ce nu ar fi o problemă. Dar, în timp ce traversam drumul plin de scrâșnet și gropi, am simțit obișnuita sporire a batjocurii și violenței, dar am simțit și altceva – am simțit cum greutatea mea, masa mea, carnea mea era cântărită, înregistrată, măsurată nu cu poftă, nu, dar cu o speculație carnală pe care nu o mai întâlnisem până atunci. Doamne, la fel vă simțiți și voi, gagicilor? M-am uitat drept înainte spre ușă, cu tipii care se foiau tot timpul în preajmă, fără însă să-i fi prins în câmpul vizual.

Am trecut de ei.

— Cititor, mi s-a părut mie că aud din spatele meu.

M-am oprit, mi-am întins capul. Tu poți să-ți vezi de dram, dar eu nu pot să-mi văd de drum. M-am întors și am întrebat cu viu interes:

— Cum mi-ai spus?

— Prăsit, îmi răspunse omul. Ținea un fel de cârlig între picioare. Marele prăsit.

Capul meu era plin numai de lucruri bune – dar mi-am umflat nările și i-am șters una cu dosul palmei, și am plecat mai departe. Ceea ce nu a fost un lucru înțelept. Ceea ce era o porcărie... Am intrat pe ușă. Pe jumătate orbit de întuneric, am zărit o scară abruptă și m-am îndreptat spre ea. Apoi am auzit în urma mea pași și scârțâitul ușilor în balamalele țepene și zgomotul mortal al lanțurilor agitate. Ascultă la mine, am urcat scările alea mai repede ca un curist fript, mânat de o cumplită spaimă diuretică provocată de spatele meu expus... Ușa grea din capăt nu a cedat decât după a cincea împingere, dar între timp m-am întors și am văzut figurile defetiste retrăgându-se în lumină, și nu le-am mai auzit decât râsul.

Mi-am croit drum înainte și am rămas gâfâind și clipind în mijlocul unui teatru cu pereți de sticlă, perfect

luminat, cu un aer atât de pur și oceanic încât îți vedeai doar mizeria din ochii tăi de om. Am lăsat-o mai moale. Fielding Goodney stătea printre suportii de pin din colțul îndepărtat, părând ridicol de suav și hotărât – și într-un fel alimentat cu aer-condiționat – în blugii lui și cămașa de un alb proaspăt, în costumul lui tineresc și cu aerul conferit de bani. Dădea instrucțiuni la trei muncitori sau furnizori echipați în salopete ca niște tuburi. Îmi făcu un semn cu palma ridicată.

Așteptând să-mi revină respirația la normal, am dat ocol mansardei închiriate. Mi-am aprins o țigară al cărei prim fum m-a îndoit cu o lătrătură furioasă a plămânilor în căutare de oxigen. O mâncărime înlăcrimată îmi frământa pleoapele, amintindu-mi de vechile mele mahmureli. Băutul, băutul pe viață, e dificil pentru cei care îl aleg. Mi-am continuat plimbarea, străduindu-mă să mă bucur de lumină, trecând pe lângă perdele și bonete de spital, pe lângă părți demontate dintr-un tablou de comandă electromagnetic argintiu, un banc, o masă de pingpong stricată. Sprijinite de peretele din spate stăteau șase peisaje marine lăptoase. Cine le-a pictat vedea viața la fel de curată ca o pastă de dinți, sau cel puțin așa se prefăcea. M-am întors primind tot soarele în față. Acolo se ascundea Manhattan-ul în spatele ferestrelor înalte și tot ce se putea vedea erau coloanele gemene ale lui World Trade Center, două flăcări de aur profilându-se pe cerul albastru și greu. Mi-am scuturat capul. Punctul pe care îl am în ochi, punctul mort în care nu există lumină, își îndreaptă degetul negru spre mine.

— Hei, John. Grozav costum. Unde te duceai? La Alabamy?

— Hă?

— S-a întâmplat ceva, Slick?

— Nu. Am avut de-a face cu niște curiști. Chiar când

veneam aici.

Fielding a început să râdă, devenind atent.

— Şi?

— M-au făcut prăsitör, Fielding. Asta ce dracii mai vrea să însemne?

— Nu e superb?

— Fii serios, ăsta nu e loc de dat probe. Nu vor trece prea multe actrițe prin curtea ălor.

— Nu, John, vor intra prin față, îmi spuse Fielding, ținându-și o mână pe umărul meu în timp ce mă conducea prin încăpere. Jos e o cofetărie tare drăguță, și un lift simpatic. Eu te-am făcut să vii pe la intrarea din spate.

— De ce?

— E educativ. Acum, calmează-te, Slick, și bea ceva și pregătește-te pentru fete.

Acesta a fost cel mai bun răspuns al lui Fielding. Ne-am dus spre mica scenă unde Fileding instalase un raft cu echipament video (cu două camere mobile), un stereo, o măsuță de serviciu pe care era un joc electronic, un acvariu, două sofale puse în fața a doua mese joase din oțel și un frigider mic și lătăreț. Îmi place mobila nouă. Îmi place mobila cea mai nouă. Am avut destule piese nenorocite de mobilă veche pe vremea copilăriei mele în Pimlico, și în Trenton, New Jersey. Dar trebuie să fie simplă, înțelegeți? Fielding îngenunche și pipăi cu degetul sticla murdară a acvariului. M-am uitat și eu în acvariul ăla și tot ce am văzut a fost o mobilă nouă de o cu totul altă factură, paiete și mărgel și dungi strălucitoare, volănașe jucăușe și franjuri cu mărgel, fotoliul lui Barry, budoarul lui Vron.

— Toți peștii răspund la mișcările peștelui alfa, spuse Fielding, cu fața-i valvară reflectată de geam. Acela e peștele alfa, cel cu coada neagră. Își privi ceasul și se îndreptă de spate. Azi distribuim fata, stripteuza.

— Dansatoarea? am întrebat eu. Cu Butch cum

rămâne?

— Tu știi că Butch a fost deja distribuită. Eu știu că Butch a fost distribuită. Tu știi că are rol de dansatoare. Eu știu că are rol de dansatoare. Fetele astea n-au habar de nimic... M-ai înțeles, Slick o să ne distrăm grozav.

Și așa a fost. Mulțumită sticlei de Red Snappers pe care o pregătise Fielding, n-am suferit deloc când prima candidată și-a făcut apariția impetuoasă. Era o scumpă mare și neagră, cu cel mai bun... nu, stai așa. Poate că am început cu blonda fierbinte care și-a scos... Nu. Nu, era gagicuța neagră a cărei... Oricum, după o vreme în timpul acelei veghi, când mintea mi-a fost orbită de băutură, minciuni și pornografie, fetele au început să se amestece și să se dezmembreze în capul meu. Procedul era mereu același, și Fielding le primea și le scotea pe ușă ca un felcer care face injecții pe bandă rulantă. Încercarea de a crea o atmosferă cât mai detașată în timpul audierii unor tinere pentru roluri de natură erotică e un procedeu tradițional în industria noastră. De exemplu, Terry Linx de la C.L. & S. are deja o frază consacrată. El nu spune decât: „Corect. E o scenă de sex. Eu sunt partenerul”... Tăticule, asta le-a făcut și mai dornice pe zăpăcitele astea din Manhattan.

Își făceau apariția capsate ca dracu', dar mortal de excitate, cu nervii gata să le explodeze, fiecare punându-și în valoare formele și nuanțele, elasticitatea și forța. Le rugam să se așeze, le ofeream ceva de băut, după care urmau întrebările obișnuite. Nu aveau nevoie de sufleur: vezi, chiar credeau că e posibil, că e probabil, că e o certitudine că banii și faima le-au ales pe ele, că șansa vieții lor le-a ieșit în cale. Vorbeau despre cariera lor, despre crizele lor de nervi, despre amanții lor, despre psihiatrii lor, despre visurile lor. Fielding le lăsa să bată câmpii vreo cinci minute, înainte de a le întreba cu o licărire strategică în ochi: „Dar Shakespeare?”

Până și eu am izbucnit de câteva ori în râs din cauza unora din răspunsurile la această întrebare. „Da. Zău că vreau s-o fac pe doamna Macbeth. Sau *Antoniou și Cleopatra*. Sau *Comedia erorilor*”. Jur că una din fete credea, din cine știe ce motiv, că *Pericle* era un fabricant de mașini. O alta credea, firește, că *Neguțătorul din Veneția* e plasat în Los Angeles și împrejurimi.

— Foarte interesant, Veronica, sau Enid, sau Serendipity, repeta întruna Fielding. Acum, te-am ruga să-ți dai jos hainele de pe tine.

— Pe muzică?

— Sigur, spunea el și se ducea la casetofon.

— De fapt, nu prea sunt îmbrăcată pentru așa ceva.

— Hai, Maureen, sau Euphoria, sau Accidia. Doar ești actriță, nu-i așa?

Și, dezvăluindu-și mai întâi dinții, fetele treceau prin proba de foc. Am urmărit totul prin perdeaua strălucitoare a jenei și temerii, a dorinței și râsului. Am urmărit totul prin strălucirea pornografiei mele. Și fetele i s-au supus ei, pornografiei. Locuitoare profesioniste ale orașului, erau bune cunoscătoare ale secolului douăzeci. Nu dansau, nu te ațâțau – nu se despuiau, nu în adevăratul sens al cuvântului. Își scoteau cea mai mare parte a hainelor, oferindu-ți o lecție de anatomie personală. Una din ele și-a ridicat pur și simplu fusta, s-a așezat pe jos și s-a masturbat. A fost cea mai bună. În timpul celor trei zile pline am fost refuzați cu scuzele de rigoare de două ori. Fielding spunea că Shakespeare le făcea să persiste, era ceva legat de exaltarea cauzată de gingașa strângere de mână a artei.

De fiecare dată mă întrebam dacă Fielding nu le încuraja pe fetele astea în celălalt sens. Dar el nu spunea decât: „Uite-i umărul, Slick” sau „John, se prezintă la tine” sau „Cred că ar trebui să o privești cu atenție”.

— Ce crezi despre Doris? I-am întrebat eu în timpul unei pauze.

— Despre Doris? Doris e lesbi, John. Doar știi.

— Unde îi e scenariul, fir-ar al dracului să fie?

— Răbdare. Fii cât se poate de calm. A, și... trebuie să te întâlnești cu Spunk Davis în seara asta. Trebuie să-i ceri ceva. Te avertizez, voi fi un câine.

— Ce?

Mi-a spus.

— Nici vorbă, am spus eu. O, nu. Nu. Cere-i tu.

— Pe tine te respectă, Slick când aude de tine, i se scoală de un metru.

— Doamne, am exclamat eu. Dar, între timp, altă gagică se îndreaptă spre noi, și eu eram prea amețit și prins în dispută.

Așa că, după cum vezi, în aceste câteva zile nu am mai avut timp de citit. Eram prea ocupat cu probele.

Domnul John de la ferma Manor a încuiat cotețele peste noapte, am citit eu, dar era prea beat ca să își mai amintească să încuie și grăunțarele... Tot n-am aflat ce sunt grăunțarele. M-am interesat Fielding nu știe. Felix nu știe. Dicționarul nu știe. Știi tu?

— Salut, am auzit eu o voce din spatele meu.

M-am întors.

— Cară-te, am spus eu și m-am întors la loc.

Am renunțat la citit și m-am uitat împrejur. Nu prea era locul în care să te dedai la citit: un bar de curiști duri într-un beci de zece metri adâncime, undeva sub toridul East Twenties. Era atât de jos aici încât aveai impresia că te afli într-un zgârie-nori întors pe dos. Poate că și Manhattan-ul va arăta într-o bună zi la fel – zgâriefundul-pământului, zgârie-centrul pământului, o sută de etaje sub pământ. E aproape sigur că newyorkezii nu-tocmai-mondeni și-au găsit

adăpost în canalele colectoare și în tunelul metroului. Ei și-au găsit. Ei și-au găsit mici ogeacuri acolo jos, cu paturi și scrinuri. Banii i-au împins în jos... În jurul meu doar penurie de femei, mutre bărbătești, capete tunse, hălci înfășurate în piei ca niște scafandri autonomi, arătări ca niște Adami bărboși, musculoși și asudați. Singurul lucru de care aveai nevoie în această lume de umbre și rumeguș era propria-ți bărbăție, testosteronul tău.

— Salut, spuse o voce din spatele meu.

M-am întors.

— Cară-te de-aici, am spus și m-am întors la loc.

Nu era vorba de una din cumplitele mele mahmureli. Cred că poponarul tău standard ar fi putut trece pe aici pentru un ultim pahar de vin alb în drum spre întâlnirea cu temnița sau randevuul cu un contract cu moartea la Water Closet sau Mother Load. Dar asta era locul întunecat al pipăielilor și șoaptelor, ai siluetelor negre. Umbrele lor nu înfiorau și nu amenințau, era mai curând o absorbire de natură clericală în radarul poftelor care le aduseseră aici.

— Salut, spuse o voce din spatele meu.

— Ah, cară-te, am spus eu și m-am întors. O, salut! Scuză-mă. Ce mai faci?

— Bine. Ți place aici? Uită-te la tine, ești îngrozit. Okay. Despre ce vrei să-mi vorbești?

Am inspirat adânc – și am auzit micul protest al dușmanilor mei din plămâni. El stătea pe scaunul de lângă mine. Tricou, vene proeminente, bicepsi noduroși. A cerut un pahar cu apă. Apă de la robinet, nu apă minerală. N-o să suporte el, Spunk, înțepăturile din bulele alea.

Acum trebuia să-mi amintesc că el era un tânăr complicat. Nu mânca. Nu juca. Nu înjura. Nu se regula. Nici măcar nu și-o lua la labă. Stătea în mâini. Făcea flotări. Medita și făcea exerciții de hipnoză. Renăscut, un credincios adevărat, se angajase în activități caritabile: se îngrijea de

săraci și de nenorociți... Da, în cazul lui aveam nevoie de toate talentele mele în relațiile cu oamenii. I-am privit figura încordată și am spus:

- Spunk? E în legătură cu numele tău.
- Dea? Ce anume?
- Poate că o să mă urăști pentru chestia asta.
- Te urăsc deja.
- Chestia e, Spunk, am spus eu, că în Anglia...
- Știu ce vrei să spui. Știu ce vrei să spui.

Am așteptat

— Vrei să pun un e în Davis. Renunță, Seif. Trebuie să-ți formezi o imagine cu totul nouă. Nu fac ceea ce vrei tu. În niciun caz.

— Nu, spusei eu. Chestia cu Davis e bună. Spunk, Davis poate să rămână așa cum e. Cu cealaltă chestie s-a ivit o problemă.

- Cealaltă chestie?
- E problema, da.
- Te referi la Spunk?
- Chiar la el.

Păru șocat, prins pe picior greșit Am mai comandat un scotch și am aprins altă țigară.

— Chestia e, am spus eu, că în Anglia, înseamnă altceva.

- Sigur. Înseamnă nerv, forță, curaj.
- Corect. Dar mai înseamnă și altceva.
- Sigur. Înseamnă luptă. Îndrăzneală. Putere.
- Corect. Dar mai înseamnă și altceva.
- Ce?

I-am spus. A fost devastat.

— Îmi pare rău, Spunk, dar asta-i situația.

Fața lui tânără i-a căzut și a început să-i tremure, suferință provocată parcă de o durere de dinți, tăind cute adânci în colțurile ochilor. De ce nu-i spusese nimeni lucrul

ăsta până acum? Cred că nu îndrăzniseră s-o facă. Am ridicat din umeri și mi-am băut paharul.

— Vreau să spun, am continuat eu, că dacă ai lucra cu un actor englez, pe care îl cheamă, știu eu, Jizz³⁵ Jenkins, ar trebui...

— La dracu' cu Anglia. Ce-mi pasă mie de Anglia?

— E o problemă, trebuie să recunoști... Ai putea face o mică schimbare. Ce ai zice de Spahk”?

— Spank? Ia mai scutește-mă. Ce fel de nume mai e și Spank³⁶?

— Sunt niște nume americane de felul ăsta. Skip. Flip. Rip. Trip. Hank. Hank Davis, am spus eu la încercare. Sau Bunk, sau Dunk, ori Funk, ori Junk, ori Lunk, ori...

— Dacă mai scoți un singur cuvânt, îmi smulg urechile.

— Sau Punk, am spus eu. Sau Hunk, am gândit eu cu glas tare. Dacă te gândești mai bine, onomatopeea asta, unk nu pare a fi foarte populară.

Spunk sări brusc în picioare. Ținându-mă de cravată, de parcă ar fi vrut să-și mențină echilibrul, îmi oferî privirea lui de actor pe care și-o înfipse drept în ochii mei. Am rămas așa multă vreme. Nu sunt sigur, dar cred că își experimenta puterile hipnotice asupra mea. Apoi își expedie paharul cu apă, izbindu-l cu încheieturile îndesate ale pumnului, pe barul lucios din oțel, imprimându-i o mișcare de surfing, stil western. Paharul se opri clătinându-se la câțiva centimetri de capătul tejghelei.

— Spunk...? am spus eu

Dar Spunk tocmai plecase.

Mi-am comandat calm o altă băutură și m-am răsucit

³⁵ Spermă.

³⁶ a) A se masturba; b) bătaie.

pe scaun. Dacă sperase să mă enerveze alegându-și un asemenea loc de întâlnire, atunci Spunk nu avusese noroc. M-am obișnuit deja cu asemenea situații. De când am de-a face cu fomiste și curiști agresivi, cu stripteuze și transvestiți și cu flămânzi de bani, anormalitatea nu mă mai sperie. Lumea se mișcă. Cine e normal? Ești tu? E Martina Twain?... M-am uitat în jurul meu – la fețe, la umeri, la mâini. Toată viața mea n-am fost nici o singură clipă curist. Dar cine mai știe în zilele noastre. Poate că voi avea un mare viitor în curism. Ca curist s-ar putea să am un succes nebun.

Hei, voi, curiști care v-ați dat în pomeneală, mă refer la cei care ați spart cercul vostru strâmt, nu la cei care ați rămas. Voi v-ați hotărât, deci, să mergeți pe cont propriu. V-ați hotărât să suportați consecințele cu bărbăție. Să vedeți cum e când nu mai sunteți cu toți ceilalți. Ia gândiți-vă: nu mai e nicio atmosferă, nici vânt lunar, nici ploaie, nici biologie. O zonă temperată. Plină cu indivizi. Odată astfel înjumătățită, mai poate fi omenirea aceeași? Da, și să-mi spui ceva ce am vrut să știu dintotdeauna. Sunt și momente când niciunul din voi doi nu și-o poate scula? Aveți și voi acele nopți cu nici-eu? Ei, ficii, vă spun eu că veacul vostru a trecut. De curând am auzit că Australia a ieșit în forță din izolarea ei. Australia! Toți nenorociții ăia de neghiobi, și hândrălăii de pe plajă – toți au devenit curiști de-acum. Ce se întâmplă? Lua-o-ar dracu' de treabă. Sunt bărbați care dau vina pe femei. Eu îi acuz pe bărbați. Cum neam lovit de o problemă, după cinci milioane de ani lipsiți de griji, depunem imediat armele și ne facem homo? Să fie asta un mod demn de a ne comporta? Adică până unde putem împinge preacurismul? Ei, hai, ficii, nu mă lăsați baltă în felul ăsta. Unde e vechiul spirit de turmă? Nu vă predați. Nu dezertați. Care-i problema? La urma urmei, nu sunt decât *femei*.

Am comandat o altă băutură. Privind într-o parte, am văzut ceva curios, ceva anormal: o fată, o puștoaică durdulie, apropiindu-se timidă de mine, venind dinspre bar. Sărmana copilă nu putea să aibă mai mult de șaisprezece ani, în fusta ei scurtă și roz, și boleroul din material de blugi. Capete de curiști s-au întors curioase. S-a cocoțat pe scaun și a pus pe masă sucul de portocale dat de barmanul morocănos. Mi-am dat seama curând ce trebuie să fac. Sigur, acum totul îmi era clar. O duceam înapoi la casa ei cu fațadă din cărămidă aparentă, aveam o discuție explicativă cu mama ei, primeam o strângere de mână plină de recunoștință din partea tatălui, urma o partidă de dame cu fratele mai mic și, până să plec, un futai pe cinste în picioare, în salonul de dans.

— Bună, spusei eu

Ea s-a întors.

— Ah, dispari, mi-a spus ea și s-a întors iar.

De fapt, i-am ascultat sfatul. Am luat câteva pizza cât roata carului dintr-un snack-bar mongolez și m-am întors cu taxiul la hotel. Apoi am cinat la Barbarigo, localul meu italian de aici. Măine e o zi mare. Mă întâlnesc cu Martina, așa că am mult de *citit*.

Cadoul Martinei se numea *Ferma animalelor* și era de George Orwell. Ai citit-o? E genul meu. Mi-am potrivit veioza și am înșirat țigările din pachet. Apoi am băut atât de multă cafea încât, în clipa în care am deschis cartea pe care o țineam în poală, m-am simțit ca un criminal din care scaunul electric a stors prima apă. Inițial pe George Orwell l-a chemat Eric Blair. Nu-l condamn că și-a schimbat numele. Cartea lui începe cu o adunare a animalelor care dau glas suferințelor lor. Era o viață tare grea – numai muncă, fără odihnă, fără bani – și totuși, la ce se așteptau ele? Nu mă simt mistuit de vreo ambiție reală în legătură cu

Martina Twain. Sunt mistuit de cele nerealiste. E uimitor câți bani pot să câștige nebunii azi. Dacă ești heterosexual și ai, din întâmplare, doi bani la tine, poți să le tragi pe cele mai tari gagici. Pulărăii cei mai tari devin toți curiști, sau preferă nebunele care fac pornografie. La întrunirea lor, animalele cântă un cântec. Animalele din Anglia... M-am întins pe pat. Aveam capul plin de interferențe. Trebuia să beau. Simțeam nevoia să-mi fac laba. Dar trebuia să merg înainte cu cititul. Chestia legată de citit e că trebuie să fii în pasă bună pentru el. Și să ai și condiția fizică necesară. Trupul ăsta al meu nu se poate concentra niciodată. Încerc să citesc, sunt chiar profund implicat în lectură și, cu toate astea, mă văd obligat să-mi las de fiecare dată cartea ca să mă duc la closet, să-mi tai unghiile, să mă bărbieresc, să borăsc, să mă spăl pe dinți, să mi-o iau la labă, să iau o aspirină, să-mi aprind o țigară, să mai comand niște cafea, să mă scarpin în ureche și să mă uit pe geam. Am început iar să citesc. La întâlnirea lor, animalele cântă un cântec. Animalele din Anglia. Era insuportabilă, era cât se poate de insuportabilă căldura din camera mea M-am dus și mi-am examinat spatele la oglindă. Se vindecase complet, cu excepția rănii care se inflamase, care o luase razna. Rana e cu mult mai furioasă ca mine. Eu sunt pregătit să iau totul în glumă, dar rana de pe spinare e furioasă de-a binelea, e cu adevărat șucărită. Și iar am început să citesc. Am continuat să citesc până când am început să fiu obsedat de cât de mult am putut să citesc. I-am dat telefon Selinei. Acolo e șase dimineața, nu-i așa – și n-am primit niciun răspuns. Îmi va spune că a scos aparatul din priză. Căteaua. Am început iar să citesc. La douăsprezece și patruzeci și cinci de minute trebuie să plec în oraș ca să iau prânzul cu Caduta Massi, la Cicero. Dar acum nu e decât unsprezece și cincisprezece. Am început iar să citesc – am citit tot timpul sau cel puțin mi s-a părut că am dat câteva

pagini. Trebuie să recunosc că admir felul în care Orwell își începe propriu-zis cartea abia în pagina șapte. Ceea ce e în favoarea ta. Cititul îți ia o grămadă de timp, nu găsești? Durează așa de mult să ajungi de la pagina douăzeci și unu, să zicem, la pagina treizeci. Adică, mai întâi ajungi la pagina douăzeci și trei, apoi la pagina douăzeci și cinci, apoi la pagina douăzeci și șapte, apoi la pagina douăzeci și nouă, ca să nu mai vorbesc de numerele cu soț. După care urmează pagina treizeci. După care trebuie să treci prin pagina treizeci și unu și pagina treizeci și trei – nu există sfârșit. Din fericire, *Ferma animalelor* nu e un roman chiar așa de lung. Dar romanele sunt lungi... nu-i așa? Adică, vreau să spun că sunt toate așa de lungi. După un timp m-am gândit să-l sun pe Felix să-mi aducă niște bere. Am reușit să rezist tentației, dar și asta mi-a luat o grămadă de timp. După care l-am sunat pe Felix să-mi aducă niște bere. Și am continuat să citesc.

M-am întors de la prânz la cinci fără un sfert și eram într-o formă excelentă după ce intrasem într-un bar sau două la revenirea mea din oraș. Trei ore și încă o sută douăzeci de pagini de parcurs. Nouăzeci de secunde pe pagină – nicio scofală. Nici Caduta Massi nu mi-a dat nicio bătaie de cap în marele ei apartament. Am stat la ea în compania bătrânului ei Prinț Kasimir (aflat încă în curs de însănătoșire de pe urma celui de-al doilea război mondial) în timp ce Caduta povestea curgător ca o melodie populară despre copii, mame, nașteri, anotimpuri și despre munții Toscaniei, unde crește iarba, bate vântul și cerul e albastru. Acolo, printre colinele natale ale Cadutei, primăvara e anotimpul învierii, din pământ prinde vigoare viața nouă, mugurii irump și seva urcă în copacii tineri. „Acum. Îi voi lăsa singuri pe bărbați, să le tihnească vinul și cafeaua, fără vorbăria unei femei”, a spus Caduta și a dispărut. Timp de patruzeci și cinci de minute eu și Kasimir am băut vârtos,

Într-o tăcere deplină, până când s-a întors Caduta cu trei albume groase, dedicate în întregime finilor ei. Finii sunt singurii copii ai Cadutei, dar, tăticule, are o grămadă de fini. M-am așezat alături de ea, pe canapea, bucurându-mă pe furiș de mângâierile unei mame... De-acum, atât eu cât și cartea mergeam ca pe roate. Distracția asta cu cititul e un fleac. Teoria mea e că whisky-ul poate să dea o mână de ajutor. Whisky-ul e secretul lecturii fără durere de cap. Ori la mijloc a fost pricina asta, ori Ferma *animalelor* e o lectură nefiresc de ușoară... Singurul lucru care m-a uimit a fost găselnița cu porcii. Asta să i-o spui lui mutu', amice, mi-am tot spus eu. Adică, vreau să spun, cum e posibil ca porcii să fie atât de deștepți, atât de civilizați și urbani? Ai văzut vreodată porcii făcându-și numărul? Eu i-am văzut și vreau să mă crezi că e o experiență dezgustătoare. I-am urmărit cu ocazia unor filmări făcute la o fermă pentru o reclamă la niște chifteluțe din carne de porc. Aproape că mi-a venit să mă las de meserie când am văzut cu ce urma să avem de-a face. Ar fi trebuit să vezi hidoșeniile astea cu fâlci păroase, aceste creaturi ca niște baligi, clefăind și horcăind în troacă. Să-ți muști prietena de coadă când ea nu e atentă – iată ce înseamnă un comportament nobil, iată ce poate fi un exemplu de veche politețe cavalierească, din punctul de vedere al standardelor cocinii. Și când mă gândesc la ce se mai dedau acolo în paie, mă cutremur. Ascultă la mine că nu de pomană li se spune porci. Și, cu toate astea, Orwell i-a ales să fie eminențele cenușii de la fermă. Probabil că n-a văzut niciodată porcii făcându-și de cap. Sau e vorba de așa ceva, sau mie îmi scapă ceva.

Ființele de afară au privit de la porc la om, am citit eu, și de la om la porc și din nou de la porc la om; dar era deja imposibil să mai faci vreo diferență între ei. Minunat Am telefonat Martinei și, cu glasul plin de dulceăță, am aranjat o întâlnire cu ea la Tanglewood pe Fifth Avenue. M-am

dușat, m-am schimbat și am ajuns la timp. Am comandat o sticlă de șampanie. Am băut-o. Ea nu și-a făcut apariția. Am comandat o sticlă de șampanie. Am băut-o. Ea nu a apărut. Așa că m-am gândit că ce dracu', și am hotărât că aș putea să mă îmbăt... Și când am făcut-o și pe asta, mă tem că trebuie să-ți spun că am dat-o dracului de prudență.

Am crescut – sau m-am făcut mai mare – acolo, aici în SU ale A. Între vârsta de șapte și cincisprezece ani am locuit în Trenton, New Jersey. Am făcut tot ceea ce fac de obicei copiii americani. Aici am abandonat sandalele și șorturile și mi-am luat pantofii și pantalonii lungi. Am avut dinții ieșiți în afară, urechile mari, părul perie, o motoretă mică cu cauciucuri alb cu negru și cu claxon electric. Tonul ascutit al vocii provine de undeva din Atlanticul mijlociu. Alec Llewellyn îmi spune că sunt momente când vorbesc ca un disc-jockey englez. Nu-mi amintesc să-mi fi părut ceva mare aici, dar îmi amintesc că totul mi s-a părut mic la întoarcere. Mașini, frigidere, case – pipernicite, derizorii. Aici s-au născut în subconștient multe din ideile mele despre avere și satisfacție. Aici am pus bazele dependenței mele de junk food, băuturi dulci, țigări tari, reclame, 24 de ore de televiziune – și, poate, de pornografie și bătaie. Dar pentru asta n-am niciun dinte împotriva Americii. Nu învinovățesc America. Îl fac vinovat pe tatăl meu, care m-a expedit aici imediat după moartea mamei mele. Pe mama o fac vinovată.

Abia dacă mi-o mai amintesc. Îmi mai aduc aminte de degetele ei. În diminețile reci mă așezam lângă patul ei, în timp ce ea își scotea mâna-i caldă de sub plapumă ca să-mi aranjeze butonii de la manșeta cămășii. Avea fața... Nu-mi mai amintesc. Fața îi rămânea sub plapumă. Vera era întotdeauna bolnavă. Îmi amintesc doar de degetele ei, de atingerea acelor degete, de unghiile rupte și de urma butonului de pe manșeta albă. Probabil că nu puteam să-mi

strâng singur butonii. Probabil că aveam nevoie de contactul uman. Sunt gata să izbucnesc în plâns, dar nu o voi face. De fapt, asta nu mi s-a întâmplat niciodată și nici nu mi se va întâmpla vreodată. Am avut nevoie de ceva care să-mi fi adus aminte de ea, și ce am obținut? Doar degetele ei și schimbarea care a survenit în casă, pedeapsa, rușinea, când ea a plecat pentru totdeauna.

Îmi plăceau mătușa și unghiul meu din Trenton – Lily și Norman. Vera, Lily, surorile: figurile lor din fotografia care s-a pierdut păreau întrebătoare și americane – zâmbete largi, dinții din față aplecați spre interior, oase ciudat modelate, dinți sănătoși. Surorile păreau fericite știind că sunt surori. Citeai pe chipul lor plăcerea unei gene comune. Pentru voi închin acest pahar, îmi venea întotdeauna să spun când mă uitam la fotografie (pe unde oi fi pierdut-o?). *Distracție plăcută.* Și figurile le sunt înspăimântate. Aveau douăzeci și douăzeci și unu de ani. Cunosc acest sentiment. Când ești așa de tânăr, lucrurile stau cam așa – ești cât se poate de încrezător, fără să înțelegi nimic. Surorile au venit în Anglia în 1943. Nu știu dacă își doreau soți englezi, dar de soți englezi au avut parte. Lily s-a întors acasă cu Norman. Vera a rămas cu Barry Seif.

Îmi plăcea de cei doi veri ai mei, Nick și Julie, care erau mai mici ca mine. Nick și Julie se plăceau și ei unul pe celălalt – erau mai tineri și s-au americanizat într-un fel care mie nu mi-a izbutit niciodată. În general, preferau să nu mă aibă în preajmă, cu excepția cazurilor când erau amenințați de ceva și eu mă băteam să-i apăr. Erau mai mici, lucru de care nu se făceau vinovați. Și cu toate astea, nici acum nu pot uita felul în care eram dat deoparte. Ce loc aș ocupa eu în Ferma animalelor? Cred că aș fi unul din șobolani. Dar – ia fii ceva mai concesiv cu tine însuși, încearcă să te iei ceva mai ușor. Acum, după matură chibzuință, cred că am tot ce-mi trebuie să fiu unul dintre

câini. Sunt un câine. Sunt un câine legat de un gard de pe plajă, în timp ce stăpânul și stăpâna mea zburdă pe nisip. Eu mă zbat, mă răsucesc, chelălăi, mă mistui. Câinilor li se poate întâmpla să mai ia o palmă sau un picior. O palmă pe care, dacă ești câine, o poți îndura. Ce-i un picior, la urma urmei? Uitați-vă la câinii de pe stradă, cum se vâără în orice, cum îi interesează totul, cum se avântă spre marea descoperire. Imaginează-ți, deci, ce durere trebuie să simți când ești legat de un gard și în jurul tău totul freamătă de viață – și joacă și idei și fascinație – și totul se derulează în imediata apropiere a frânghiei țintuitoare.

Am înțeles dintotdeauna că America e pământul șansei. Corcitură viguroasă, America e o țară în care succesul plutește în ozon, lumea nouă a întreprinzătorilor și a naratorilor, tărâmul unde norocul îți surâde și la fel de bine îți întoarce spatele... Dea. Sau nu. Unchiul Norman – el a început o mică afacere cu textile. Norman muncea din greu. Zilele erau lungi și tihnite. Anii au trecut și nimic nu s-a întâmplat. N-a reușit să-și dezvolte afacerea Așa că și-a vândut prăvălia și și-a concentrat întreaga energie într-o afacere cu aparatură casnică. Unde a dat greș. Prea puțin îi păsa aparaturii casnice dacă el își concentra toată energia în ea sau nu.

Apoi și-a încercat norocul cu depozitele de cherestea. Și iar a dat greș, nu a avut niciun strop de noroc. Norman a schimbat macazul: a ipotecat bungalow-ul și a băgat toți banii în ventilații. Ventilațiile au înghițit banii fără niciun fel de problemă, fără să producă nimic în schimb. Atunci a făcut un lucru cu adevărat dificil. S-a întors acasă.

Eu am fost dus înapoi la tatăl meu, la Shakespeare. Aveam deja cincisprezece ani și eram cât Barry. Am început să muncesc, ceea ce mi s-a potrivit ca o mânășă. Mica mea familie s-a împrăștiat Lily s-a recăsătorit: își ajută soțul în magazinul lui de delicatese din Fort Lauderdale. Și Julie e

căsătorită pe undeva prin Canada și are copii. Nick face Dumnezeu mai știe ce în Golf – prin Qatar, cred, sau prin Emirate, Norman e într-un azil. Eu cred că ar fi ajuns acolo indiferent dacă ar fi reușit sau nu. Bun și zăpăcit, Norman a fost totdeauna programat pentru cele mai mari încurcături. Așa i-a fost lui sortit. Norman e omul față de care am datorii financiare. Odată i-am trimis niște bani. Care mi-au fost trimiși înapoi. Azilul – iată un loc unde banii nu au nicio valoare, indiferent cum ai lua-o.

La cincisprezece ani mă simțeam mare și nerăbdător, și gata să-mi folosesc aptitudinile. Dimineața devreme ridicam lăzile împreună cu Fat Vince. Toată ziua duceam mesaje la Wallace & Eliot. Seara îl ajutam pe Fat Paul să golească localul, pe Shakespeare, de bețivani. Nu... nu prea văd de ce îți împui capul cu toate poveștile astea. Momentele unei călătorii nu au nicio importanță când călătoria nu are nicio destinație, ci doar un sfârșit. Femeile merg pe stradă – își croiesc drumul prin viață... S-a întâmplat, dar acum asta e ceea ce se întâmplă. Ca și defuncta Vera, trecutul e mort și îngropat. Viitorul o poate apuca pe aici, sau pe acolo. Viitorurile viitorului nu au fost niciodată așa de tulburi. Nu vă riscați banii pe el. Urmați-mi sfatul și rămâneți în prezent. El e realitatea, singura realitate, și e în întregime aici, prezentul, sufocatul prezent.

— Ce ți s-a întâmplat? am întrebat-o eu la telefon.

Eram pregătit să mă țin tare.

— ...N-am venit.

— Da, parcă îmi amintesc ceva. Am așteptat. De ce n-ai venit?

— N-are importanță. Am încercat să anulez întâlnirea la telefon, dar nu m-ai ascultat.

Am așteptat

— Te-am așteptat, am spus eu.

Am auzit oftatul Martinei.

— Erai beat E mult prea mult să pretinzi cuiva să-și petreacă o seară cu un om beat.

...Am știut dintotdeauna care era adevărul în această privință. Bețivanii știu care e adevărul despre ei. Dar, de regulă, oamenii sunt suficient de politicoși ca să evite subiectul. Adevărul e complet lipsit de tact. Țsta e necazul cu non-alcoolicii – niciodată nu știi ce urmează să spună. Da, ciudați mai sunt oamenii care nu beau: imprevizibili, limitați și selectivi. Dar noi ne înțelegem cu ei cât putem de bine.

— Hai să ne întâlnim deseară. Nu voi mai fi beat, promit. Îmi pare cât se poate de rău pentru ce s-a întâmplat aseară.

— Aseară?

— Da. Mi-au cam scăpat lucrurile de sub control.

— Aseară?

— Da. Nu prea știu ce mi s-a-ntâmplat

— Nu a fost aseară. A fost acum două seri. Sună-mă la opt. Atunci o să știu ce fac. Dacă ești iar băut, închid.

Și cu asta a închis telefonul.

M-am simțit încolțit de întrebări grețose în timp ce m-am sculat din pat și m-am dezbrăcat pe îndelete în fața ferestrei, sesizând uriașele trădări de natură chimică și învântejirile amenințătoare de pe cerul răvășit Chiar mi-am spus, Doamne, trec iar printr-un moment de criză – dar Felix și-a făcut apariția cu micul dejun, mi-a urat bună dimineața și totul a părut să fie în regulă. În parte, asta se datora și mâncării. Omleta părea destul de supusă în farfuria ei, deși curând a fost animată de ciudate forțe vitale.

L-am sunat pe Felix și i-am cerut să se prezinte la camera 101.

— Uite ce e, puiule, i-am spus eu cât se poate de serios. De ce m-ai lăsat să dorm așa de mult ieri? Tu trebuie

să ai grijă de mine. Timpul înseamnă bani. La dracu', Felix. Sunt un om ocupat.

— Cum? făcu Felix, scuturându-și capul. Păi, ieri nici n-ai fost aici. Ara crezut că te-ai dus pe undeva pentru weekend. Te-ai întors ieri seară. Târziu.

— Beat?

— Beat? zâmbi el larg. Ceilalți nu sunt de acord cu mine, dar eu cred că așa te-ai fi putut numi în cel mai fericit caz. Pe cap aveai un coif de hârtie. Toată fața îți era plină de ruj. Beat? Nu s-a inventat încă acel cuvânt care să descrie halul în care erai. Mergeai și te băteai cu o sticlă. Erai... erai deja mort.

Mare porcărie, zău așa. Nu-mi aminteam nimic din ce se întâmplase noaptea trecută, ieri, sau alaltăseară. Mai grav, nu-mi mai aminteam nimic din Ferma animalelor.

Orice oi fi făcut: ieri, m-am ales cu un furuncul urât de tot pe buci. Am mai avut eu furuncule, dar ăsta a pus capac la toate. Tăticule, ăsta da furuncul. Crezusem că am scăpat de așa ceva odată cu chefurile dezmățate și schimbarea vocii. Se pare că nu, se pare că nu. De vină o fi băutura, haleala de prin snack-uri sau toată pornografia asta. Am senzația că stau pe o nucleu încinsă sau pe o pastilă de plutoniu aflat la punctul critic. Sunt uimit, chiar măgulit să descopăr că trupul meu mai păstrează în el această volatilitate înțepătoare, acest venin lichid din piele. Și al dracului de dureros. Dacă mă întorc cu spatele la oglinda care nu minte, îmi ating tibiile și mă uit printre picioarele depărtate, frânt de spate ca într-o secvență pornografică, atunci pot să văd foarte bine ochiul purpuriu al acestui groaznic furuncul, căscându-se pe buca stângă. Asta da caz. Nu e o chestie doar așa, ca să se afle-n treabă. Nicio mirare că li se spune furuncule. O, frățioare, sunt cazuri când băile, care îți sunt la fel de familiare ca propriul trup, sau

chiar și cele închiriate, ca asta de aici, cu faianța ca mii de oglinzi, cu țevăraia ruginită, cu perdeaua de la duș boțită ca un fulgarin uzat, te poartă înapoi cu douăzeci de ani și te fac să te întrebi dacă timpul a trecut cu adevărat... E așa de bine să stai întins. Mersul, înseamnă suferință, statul în picioare înseamnă suferință, statul jos înseamnă suferință. Perseverența provoacă suferință. De vină o fi băutura, haleala de prin snack-uri, sau toată pornografia asta.

Așa că ziua s-a transformat într-o stranie hârtie de calc scrisă cu cerneală simpatică. Am citit, am recitit și am căutat prin cotloanele minții și ale camerei repere și ocări. Animalele din Anglia Boxer, calul cel mare. Prosopul meu de față seamănă cu un sul de ștergere dintr-un bordel în plină activitate: de unde apăruse tot rujul ăsta? Ale cui erau buzele imprimate acolo? Nu putea fi vorba decât de o profesionistă. Nimeni nu mă mai sărută de bunăvoie. Squealer, mincinosul. De vină o fi băutura, de vină o fi... în timp ce-mi îmbăiam buboiul (fiul – curul pe care îl am eu nu a fost niciodată o frumusețe, dar acum chiar că e de groază) mi-am adus aminte de Insula Fericirii: She-She – ea mi-a făcut-o. Trebuie să-ți fac o mărturisire, și cu asta îmi iau și o piatră de pe inimă. Nu pot să te mint. Adevărul e că eu... eu nu m-am comportat așa de bine cum am încercat să insinuez. Fără îndoială că ai bănuiră că lucrurile au mers prea bine ca să fie adevărate. M-am întors pe Third Avenue, nu la Insula Fericirii, ci în locuri care îi seamănă, la Elysium, la Eden, la Arcadia – nu mai mult de o singură dată pe zi – asta o jur în fața lui Dumnezeu, și doar ca să mi se facă laba (iar când sunt bolnav sau greața care mă cuprinde e peste măsură de mare, nici nu mă mai duc pe acolo). În schimb, mă duc la filme pentru adulți pe strada Forty Second. Mă duc la peep show-uri pornografice. În filme nu se sărută nimeni. Și dacă mă gândesc mai bine, nici pe Third Avenue nu se sărută nimeni. Ai să găsești aici

stilul franțuzesc și englezesc, grecesc și turcesc, dar de sărutat nu se sărută nimeni. A trebuit să mai dau niște bani pentru perversiunea asta. Am plătit o sumă exorbitantă. Ah, te rog să mă scuzi. N-am îndrăznit să ți o spun mai devreme, de teamă că nu mă vei mai plăcea, că nu-mi vei mai arăta înțelegere – și câtă nevoie am de înțelegerea ta. Nu-mi pot permite să o pierd. Fanfaronul de Napoleon – porcului ăsta îi plac merele. Am găsit în buzunar un plic de chibrituri La Zelda – Braserie și salon de dans. Unde am mai fost? Poate că ar trebui să o întreb pe femeia care mă urmărește prin New York. Ea trebuie să știe. În portofel am găsit un pachet cu trei prezervative, în manșeta pantalonului erau două țigări cu marijuana și un bețigaș de cocteil îmi era înfipt în păr. Mai e de mirare că mi-am bulit curul? De vină o fi băutura, haleala de prin snack-uri, sau toată pornografia asta.

Stau întins (și după-amiaza mă învâluie în albastrul cel mai pur și cartea se citește singură apropiindu-se de sfârșit) și mă prosternez în fața justiției preventive a trupului – și poate că nu există nicio justiție. Gândește-te la obrazul cenușiu al călugăriței, la chipul ei asexuat, în timp ce în chilia ei standardizată, călugărița se zvârcolește cuprinsă de chinuri blestemate, topită de timpul care trece. Sunt anumiți copii care pot muri de bătrânețe la o vârstă fragedă. Lipsiți de zinc și fier, de magneziu sau bauxită, până și stoicii cei mai adevărați încep să trosnească și să fâsâie. Dușmanii trupului meu sunt o întregă armată și mult mai răi decât păcatele mele.

Sunt organizați. Finanțele sunt pe mâna lor (cine îi finanțează?). Au infanterie, spioni și lunetiști, luptători de stradă, câmpuri minate, arme chimice, sisteme termonucleare. Și mai au încă și mai mult, pentru că de acum aparatura de control legată de trupul meu aflat la reanimare a început să se joace de-a invadatorii spațiali cu

furnicare, mutanți, momeli, nave spațiale, miriapode și bombe inteligente suierătoare. Drace, e la îndemâna tuturor. Și să ne îndreptăm un gând și spre curiosul care se uită pe gaura cheii, cu puterea lui perfectă de a vedea, spre hoțul și goana lui în zigzag cu buna, excelenta lui inimă, spre starul de filme porno cu chica lui deasă și pântecul suplu, spre încântătorul ucigaș de copii cu zâmbetul lui de milioane.

Cum e posibil să crești când ai curul ars? Cine te-ar lua în serios? S-a făcut o glumă pe socoteala mea. O fi de vină băutura, haleala de prin snack-uri sau toată pornografia asta.

— De fapt, mi-a plăcut. Ce mai urmează? *Ursul Rupert*? Ia mai lasă-mă. Ce-ai zice ca data viitoare să-mi dai o carte adevărată? Porker și Squeaky și toți ceilalți. Sunt prea mare pentru povești cu animale. Vreau să spun că nu e cazul s-o luăm chiar cu începutul, nu-i așa?

În ciuda aspectului său improvizat, discursul fusese repetat cu destulă încăpățănare. M-am așteptat ca Martina să dea înapoi și să-și ceară scuze și să-mi acorde o altă considerație. Trebuia să fie impresionată, puțin pusă la punct și, poate, pedepsită de neobosita forță a minții pe care o trezise la viață. I-am întâlnit privirea în ochii ei întunecați, plini de viață, se citea consternarea, încântarea. *Ei, drăcie*, mi-am spus eu. *Ferma animalelor* fusese o glumă de la cap la coadă.

— Știi, e vorba de o alegorie, mi-a spus ea.

— Ce?

— E o alegorie. E vorba de revoluția din Rusia.

— Cee?

Mi-a explicat.

Chestia asta a căzut ca o bombă, nu încape nicio îndoială. Revoluția bolșevică nu era ceva nou pentru mine – din câte știu eu, a fost un mare război acolo și o reșezare

a lumii, cândva, pe la începutul veacului. Dar chestia asta cu alegoria m-a prins cu nădragii-n vine. Am ascultat-o mai departe pe Martina. Calul ăla mare, Boxer – el reprezenta țărănimea, dacă vreți. Micul Squealer – el nu era pur și simplu un porc, era propagandistul Molotov. Știam că Molotov fusese redactorul Pravdei prerevoluționare? Nu. Și, ca să-mi ascund spaima (căci despre spaimă e vorba, spaima în fața necunoscutului), am dat-o pe critică, cea legată de porci.

Din anumite motive, Martina a râs cu poftă și de chestia asta. Ca mai toți oamenii, Martina are două feluri de a râde, cel politicos reflexiv, și cel real. Râsul real al Martinei e cel mai puțin feminin din câte am auzit vreodată – sălbatic, copilăresc, dar simfonic, cu niveluri concurente și tensiuni.

— De fapt, porcii sunt mai deștepți decât câinii. Au creierul mai mare în comparație cu dimensiunea corpului lor. Asta contează. Porcii sunt aproape la fel de inteligenți ca maimuțele.

— Nu mai spune, făcui eu. Nu știu prea multe despre tine, dar îmi dau seama că duci o viață de iad. Vreau să spun că, dacă sunt așa de inteligenți... Adică, ai văzut porci la viața ta, nu-i așa?

— Îmi plac porcii, a spus ea.

Mi – a adus un pahar de vin alb și m-a parcat pe terasă, în timp ce ea s-a dus să se schimbe. Era prima mea băutură pe ziua aia. Eram cât se poate de treaz. Eu băteam în retragere – dar în toată acreala și electricitatea din atmosferă se făceau simțite fărâmele unei veselii disperate. Pe terasa Martinei sunt o mulțime de flori, în ghivece, hârdaie, în console. Flori mari, flori mici, roșii, albastre, cărora le dădeau târcoale albine grase, cu armuri la fel de bogate și strălucitoare ca pietrele întunecate de pe fundul râului. Metalice, superdinamice, aceste ființe de joasă

Înălțime roiau în jurul meu ca niște demoni complici, atât de grei încât, atunci când planau, păreau să atârne de fire invizibile. Mi-a făcut plăcere compania lor. Nu și-ar fi prăpădit acele sinucigașe pe mine. Dedesubt se aflau dalele pătrate ale grădinilor semipavate – ochiuri de apă și mici fântâni, mobilă sculptată, o femeie în salopetă care își mânua foarfecă țacănitoare. Păsările New York-ului își băteau aripile și croncăneau printre crengile îndoite. Se poate spune despre păsările din New York că au cam murit, și cine le poate condamna pentru asta? Ele au avut de suferit transformările produse de Manhattan și de secolul douăzeci. Un porumbel englezesc obișnuit ar fi ca un cacadu printre ele – un măcăleandru roșu ar fi ca o pasăre a paradisului în comparație cu ele. Păsările New York-ului sunt trântori bătrâni în straie soioase. Trăiesc din mila publică și pomeni. Tușesc și bombăne și își bat aripile să se încălzească. Degenerate, ele au sărit peste câteva verigi din lanțul existențial, care fusese deja zgâlțâit. S-a terminat cu trilurile sau cu viermii cei grași sau cu zborurile către mările calde. Veacul douăzeci a fost un secol nefast pentru păsările New York-ului, și ele o știa

— Te simți bine acolo?

Mi-am tras scaunul în spate. Fața Martinei, umbrită de părul bine periat care îi căzuse peste umeri, mă examina de la fereastra de sus.

— Nu, am răspuns eu. Acolo, jos, e paradisul.

Fața s-a retras în tăcere. Așa că am continuat să stau pe terasă, în amurgul fierbinte, bându-mi vinul printre albinele-marionete.

Am luat masa înăuntru. Lucru care m-a speriat puțin. Rezervasem o masă la Last Metro de pe West Broadway și abia așteptam să arunc cu niște mălai.

— Contramandază, mi-a spus Martina.

Și eu am contramandat. Ea a pregătit masa. Omletă,

salată, fructe, brânză. Vin alb. Apartamentul, amplasat pe două niveluri, avea aspectul unei locuințe ordonate, concepută pentru o viață sănătoasă și practică. Cărți, tablouri, birouri, o mașină de scris, un joc de șah, o rachetă de tenis sprijinită de ușa debaralei. La etaj erau hainele lui Ossie, pline de prospețime, înșiruite pe umerase sau așezate în teancuri... Martina cea înaltă purta un jersey cu encoeur și o fustă albastră de dril. Are un fund de milioane și sâni mari, deși nu chiar așa de mari cum în mi-i imaginasem eu. Nu, e propriul ei corp, modelat fără să fi avut niciun prototip.

— Hai să rămâneam acasă, a spus ea. E mai plăcut.

Pot să fiu sincer? Ești sigur că vrei să auzi ce vreau să-ți spun? Bun, mărturisesc deschis că am bănuțit dintotdeauna că Martina își dorea o partidă de sex fără menajamente. Chiar așa – cu mine în pat. Sunt de acord că la prima vedere pare nefiresc. Dar oamenii și-au pierdut firescul în ziua de azi. Asta s-a întâmplat. Acum douăzeci de ani nu ar fi interesat-o decât casa ei, afacerile ei, manieratul ei soț. Nu mi-ar fi dat nicio șansă. Dar azi? Azi nu mai știi – nu mai știi, nu se mai știe. De ce a vrut neapărat să pătrundă în haosul vieții mele? Adică, de ce mă aflu eu aici în seara asta? Să fac conversație?

Și nu uita că dintotdeauna a lăsat impresia că m-ar plăcea. Prin anii șaizeci vedeam în ei, în Ossie și Martina, cuplul ideal. O ajuta întotdeauna să coboare din Landrover, după care înalta pereche intra, ținându-se de mână, în cort sau în foaiorul unui teatru, sau într-un depou transformat, sau pe ușa restaurantului preferat, sau într-o cârciumă ordinară, sau într-o patiserie unde mâncau plăcintă și țipar. Toate privirile se îndreptau spre ei. În parte, farmecul lor consta din faptul de necontestat că erau un cuplu în sensul cel mai adevărat și deplin al cuvântului, un cuplu bogat, dar curat, în timp ce plevușcă își pierdea nopțile pe străzi sau

era beată de drog: LSD dea, și de penicilină, Ossie era actor pe atunci. Juca Shakespeare. Mă întreb ce o fi gândind ea acum, când el a devenit un om de bani ca oricare altul. O știam pe Martina încă de pe vremea când eram la facultatea de cinematografie și mă încurcam cu toate decoratoarele și fetele de la machiaj și salutam echipele talentate. Ceea ce îmi sporea mult reputația. Martina părea întotdeauna încântată să mă întâlnească. Poate că încă de pe atunci visa să facă sex cu un tip necioplit.

Așa că, spre sfârșitul cinei, când Martina era lângă mine și turna ultimul pahar de vin, mi-am plimbat mâna pe fusta ei și i-am spus:

— Hai, dragă, știi cât de mult îți place...

Relaxează-te. Eu nu am reușit. De fapt, toată seara mă purtaseră infernal de frumos. Înțelegi, ghicisem imediat cum stăteau lucrurile. O, știam cum gândește ea – știam bine ce caută Martina Twain. Prietenie. Prietenie: nu sex sau ipocrizie sau complicații, nu bani, doar contactul uman fără adversități. Păi, așa ceva nu mi-e de niciun folos, mi-am spus eu prima dată. Sobrietatea și reținerea de la alcool mă scosese din minți – mă simțeam năuc, mă simțeam de-a dreptul beat după ce luasem masa cu psihopata asta, care nu vedea în mine decât propria mea persoană. Doamne, cu ce fel de perversă am ajuns să am de-a face? Și, cu toate astea, am reușit să-mi păstrez cumpătul, discuția urmându-și cursul destul de firesc. Ai de-a face cu tot felul de oameni, mi-am spus eu ridicând din umeri în semn de resemnare. În plus, mai era și furunculul din cur.

Și cu toate astea, când am plecat, la unsprezece treizeci, am încercat o șmecherie. Uneori cele mai bune femei sunt neglijate și nu știi niciodată de unde sare iepurele.

— A, da, făcui eu. Mai dă-mi o carte de citit.

— În regulă, așteaptă o clipă.

De data asta era 1984 – de același George Orwell.

— Fără animale? am întrebat-o eu cu un deget îndreptat spre ea.

— Nu. Doar câțiva șobolani.

— Vreo alegorie?

— Nu chiar.

— Știi, am spus eu (și aici a fost șmecheria): Am avut un vis grozav cu tine, ieri noapte.

În mod normal, conform experienței pe care am acumulat-o eu, în urma unei asemenea declarații urmează sau o retragere jenantă sau o panică îngrozitoare, în funcție de damă. Martina s-a uitat însă la mine cât se poate de curioasă și m-a întrebat:

— Da? Și ce s-a întâmplat în vis?

— A... păi, te salvam din mâna pieilor roșii. Doar că nu erau roșii ci albi, cu păr blond. Te salvam cu mașina mea. Un Fiasco. După care mașina nu mai voia să pornească.

— Și ce-i așa de grozav în toată povestea asta?

— A, după asta a apărut o altă mașină și eu te-am dus până la ea. Acolo erai în siguranță.

De fapt, asta era prima mea abatere de la adevăr. Visasem eu ceva. Un vis în care pieile roșii dispăreau, sau se duceau în altă parte, Fiasco-ul se transforma într-un fel de cameră de bordel, Martina se descotorosea de cămașa ei de bumbac și pantalonii din piele de căprioară – și eu făceam un amor nebun cu ea pe patul oval.

— Într-adevăr, o adevărată ticăloasă, am spus eu, mașina mea, să nu mai vrea ea să pornească.

— Probabil că băuse prea mult, îmi spusese Martina zâmbind, în timp ce îmi deschidea ușa pentru plecare.

Filmul pentru adulți a fost mai cu cap făcut decât de obicei. Avea un subiect istoric, totul învărtindu-se în jurul unui negru superpotent (otoman? cartaginez?) și al poftelor talentatei lui neveste (Juanita del Pablo), care, ajutată de

camerista ei (Diana Proletaria), și-o scotea la bătaie nu numai pentru soțul ei, dar și pentru cea mai mare parte a armatei lui, pentru cei câțiva servitori, pentru sclavi, eunuci, acrobați și, în final, pentru călăi. Spre sfârșitul filmului el o prinde pe Juanita asupra faptului și o aruncă într-o groapă cu lei care o înșfacă. Mă târam pe culoarul dintre scaune cu Orwell la subsuoară și cu halba în mână, în timp ce o voce isterică lătra viitoarele atracții („... CM Diana Proletaria, Prințesa sărmanilor! O nebunie. Nu-i așa?”) când doi gagii negri s-au ridicat alene în picioare, frecându-și ochii.

— Taică, cu siguranță că m-aș putea folosi puțin de antichitatea aia. Doar că n-aș vrea să merg așa de mult înapoi.

— Dea. Vreo două săptămâni, poate.

— Două, poate trei. N-aș vrea să fie prea mult. Dar, taică, în mod sigur că aș putea să mă folosesc nițel de antichitatea aia.

Cinci minute mai târziu eram într-o discotecă mișto și discutam despre inflație cu o stripteuză pe nume Cindi, care avea liber. Dacă m-ați întreba ce am simțit, v-aș răspunde că e o mare ușurare să te întorci iar la civilizație.

— Vreau să-ți mulțumesc, John, a spus telefonul, pentru întâlnirea de ieri seară.

— Ce seară a fost?

— Sâmbătă seara. Sau duminică dimineața. Să nu-mi spui că ai uitat Ne-am întâlnit. Ca să zic așa Ai fost drăguț cu mine, John. Nu ai încercat să mă omori. Nu, ai fost tare drăguț.

— Nu mai spune, târătură, am spus eu.

Era din nou Frank Telefon, care îmi făcea din viață iad. De fapt, eram foarte curios în legătură cu seara de sâmbătă. Cu cât încercam mai mult să-mi amintesc – sau, ca să respectăm adevărul, cu cât încercam mai mult să-mi

amorțesc memoria – cu atât eram mai convins că se întâmplase ceva rău, ceva decisiv, ceva distrugător. Cred că din cauza asta am băut toată sâmbăta până n-am mai știut de mine. Ca să-mi șterg totul din memorie. Dar pe Frank Telefon îl puteam manipula. Cretinelul ăsta nu mă îngrijorează.

— Ai găsit un chibrit în buzunar?... mai caută-l o dată, John. Înăuntru găsești un mesaj de la mine.

— Zău? Ce anume?

— Caută-l, John. Vreau să te convingi că așa e.

M-am dus la dulap și am căutat prin costum. Nu aruncasem nimic. Nu arunc niciodată nimic. Uite, chibritul cel trădător, de un roz delicat, rozul rujului: La Zelda. Braserie și salon de dans. L-am deschis cu o mișcare bruscă și am văzut mesajul.

— Ah, scârbă bolnavă ce ești, am spus eu. Sărman idiot. Vrei să-mi spui ceva? De ce faci toate astea? Mai spune-mi o dată. Mereu uit

— A, deci tu vrei să afli *motivația*. Dorești motivația. Okay. Poftim. Servește și câteva motivații.

După care a urmat cel mai lung discurs pe care mi l-a ținut până atunci. Mi-a spus:

— Îți mai amintești, în Trenton, școala de pe Budd Street, băiețelul palid cu ochelari din curte? L-ai făcut să plângă. Eu eram. Decembrie trecut, mașina închiriată pe care o conduceai, când ai trecut pe stop în Coldwater Canyon? Ai lovit un taxi, dar nu ai oprit în taxi era un pasager. Eu eram. 1978, New York, făceai o selecție la Walden Center, mai ții minte? Roșcata pe care ai dezbrăcat-o fără să o angajezi și de care ai râs. Eu eram. Ieri ai dat peste un vagabond, pe Fifth Avenue, și te-ai uitat cu dispreț și ai început să înjuri și ai vrut să-l lovești. Eu eram. Eu eram.

Hotelul Aslibery, camera 101, stau la televizor, în timp

ce pe fața mea mare de crocodil se reflectă tremurătoare lumina ultimelor secvențe ale filmului de la orele mici, mici de tot. Nu...

Nu-mi aduc aminte de băiețelul cu ochelari care plângea în curtea școlii – dar nu încape îndoială că erau vreo doi sau trei, și eu eram un copil rău. Întotdeauna dai peste băieții ăștia palizi... E adevărat că în decembrie trecut eram *în* L.A. și am închiriat o mașină. Totul s-a transformat într-o cursă cu accidente evitate în ultima clipă, derapări, opriri forțate, porniri forțate, întotdeauna accidentele sunt evitate în ultima clipă... Făcusem *într-adevăr o selecție* în Walden Center, în 78, căutând câteva modele pentru rolul grăsaniei dintr-o reclamă pentru ciocolata Bulky. Și printre pretendente a fost și roșcata asta și eu abordam atitudinea mea obișnuită când lucrez (când muncesc sunt cu totul altfel – nu sunt deloc un tip drăguț). Întotdeauna sunt și roșcate... în 1978 eram un puști tare răutăcios. Ca și anul ăsta.

Ieri treceam pe strălucitorul Fifth Avenue în drum spre golful maroniu din Park. Marile magazine erau în plină activitate, adunând oamenii înăuntru, scoțând oamenii afară, supravegheate de suplele totemuri ale Manhattan-ului, acești idoli sau statui de piatră, care se uită zâmbitoare drept înainte, aprobând nepăsătoare tranzacțiile încheiate în strada de sub ele. Ploua cu bani. Pe trotuare vânzători de alune și specialiști în alba-neagra, maeștri ai cărților măsluite, hoți de buzunare, ași în contrabandă – toți își văd de treabă plini de abnegație. Și o mulțime de femei drăguțe care fac cumpărături și mici plimbări azi... nu e deloc penurie de țâțe mari prin Manhattan. Nicio problemă. Se pare că aproape toate le au așa aici... Apoi am văzut ceva ce se întâlnește ades prin părțile astea: un om sărac, unul cu adevărat lipit pământului, un nomad newyorkez care zăcea cu fața în jos pe lespezile de piatră ca un buștean

putred, în drumul fluviului de buzunare pline, care se perindau în valuri mai mari sau mai mici. În timp ce pășeam peste el, mi-am aruncat privirea în jos (părul țepos ca sârma, o ureche ca o rodie) și i-am spus destul de amabil:

— Scoală-te, javră leneșă.

Am trecut mai departe și l-am salutat pe Fielding, care tocmai ieșea dintr-o librărie. Am ajuns braț la braț la Carraway, unde ne-am întâlnit cu alți doi investitori, Buck Specie și Sterling Dun. Amândoi erau cât se poate de entuziasmați de aventură și erau convinși că avem un viitor mare în industria filmului. Apoi am mâncat mâncăruri japoneze și ei s-au dus cu Autocratul pe la cluburile de noapte, dar eu eram atât de umflat și rămas fără grai din cauza orezului și a vinului, încât...

La Zelda. Braserie și salon de dans. Înăuntru era mesajul, cu scrisul aplecat înainte, tremurat, asemănător cu al meu; pe când eram eu elev, aici, în America, lecțiile de caligrafie începeau cu foaia de hârtie înclinată la patruzeci și cinci de grade spre stânga, pentru a-ți forma acest scris ondulat, rostogolit. „Frankie și Johnny se iubeau”, pecetluit cu un sărut, amprenta plină a unei buze de cel mai dulce roz.

Una peste alta, nu mi-e deloc clar ce vrea să spună tipul ăsta cu *motivația*.

Video-interfonul nou-nouț de pe biroul din oțel a emis un semnal gătit. Fielding a apăsât pe buton și a așteptat formarea imaginii. Părea ușor uimit

— Cine e? l-am întrebat eu.

— E în ordine, Dorothea. Mulțumesc. Nu, așteaptă să te sunăm noi.

Fielding s-a așezat și a spus:

— Nub Forkner.

— Bun, am spus eu.

Cum Spunk Davis deezertase, cum Spunk se supăraseră și nu mai răspundea la telefoanele noastre, ne-am hotărât să-l trecem pe Nub Forkner pe lista unor posibile rezerve. Mi-am notat numele în carnețel, ca să mă aflu și eu în treabă.

— Se scrie o-r-k, Slick, spuse Fielding.

Mi-am aruncat ochii pe pagină.

— Exact așa am scris.

— ...Citești mult, John?

— Ce să citesc?

— Romane.

— Dar tu?

— Sigur că da. De aici îmi vin tot felul de idei. Îmi place zgomotul și furia³⁷, adăugă el enigmatic.

Cam aici te aduce lectura: te face să spui lucruri de felul ăsta.

— Da, am spus eu, păi am citit un roman de George Orwell *Ferma animalelor*. Mai bine zis l-am recitat. Da, și 1984. Eu și 1984 ne înțelegeam cât se poate de bine.

— *Ferma animalelor*? făcu Fielding. Nu zău.

Dorothea, sau cine o fi fost, făcu la revedere cu mâna și o porni mitraliindu-și tocurile spre ușă, încheindu-și nasturii cămășii. O clipă o văzurăm dându-se înapoi, înainte de a o porni pe hol. Nub Forkner intră șovăielnic și se opri oftând pentru a-și recâștiga echilibrul... Eu nu prea aveam habar de filmografia lui Nub. Ca să fiu sincer, am reușit să văd până la capăt două filme de-ale lui, moțâind și râgâind – dar la o altitudine de zece mii de metri, la adăpostul întunericului avioanelor transatlantice. Articolul de presă pe care îl aveam în poală confirma că jucase rolul unui

³⁷ Replică din piesa lui W. Shakespeare Macbeth; titlul unui roman de W. Faulkner.

Pawnee³⁸ vagabond în Whisky Sour și al unui surdo-mut în celebrul film al anului dedicat diliilor: La casa de nebuni. Din câte îmi amintesc, atât vagabondul cât și mutul erau niște psihopați mie-n sută, care se dedau la violențe subite și nediscriminatorii – mari scule de bascule, pricepuți în a stârni urlete atavice. În timp ce traversa scârțâind grinzile, apropiindu-se de noi, cu părul lui îmbibat de ulei, care îi acoperea umerii ca un șal, cu încheieturile mâinilor care zgâriau podeaua, atât eu cât și Fielding am fost tentați să credem că avea ceva în el care îl împingea mereu înainte, fără putința de a se opune, poate din cauza bărbii de om primitiv, sau a blugilor străvechi, sau a pântecului lui nobil-sălbatic de băutor de bere. Nu era nevoie să ai un ochi antrenat în depistarea nebunilor ca să-ți dai seama că Nub era un diliu adevărat, gata oricând să explodeze. Avea în jur de doi metri și o sută cincizeci de kilograme. Da, Nub părea să fie cât se poate de folositor.

— Salut, Nub, spuse Fielding pe un ton sec. De ce nu iei loc?

Chiar așa? Nub luă scaunul și-l zvârli într-o parte, rostogolindu-l prin aer cu o mișcare neglijentă a mâinii. Apoi apucă ceasul bogat ornamentat (folosit de Fielding pentru măsurarea timpului de evoluție a stripteuzelor) și dădu cu el de pământ. Se aplecă și își întinse o mână pe birou, gata să măture cu ea toate surcelele alea așa de performante. Își ridică repede privirea și-i văzurăm fața plină de o bucurie anticipativă.

Fielding se ridică hotărât în picioare.

— Ușurel, Nub, spuse el.

Nub își îndreptă spinarea încruntat

— Asta a fost o scenă de furie, corect? spuse el cu o

³⁸ Membru al confederației de indieni din America de Nord.

voce profundă și calmă. Furia unui bărbat adevărat sunt adeptul lui Stanislavski³⁹. Prima dată trebuie să mă înfurii.

Totul a fost o farsă de la bun început Nub era omul unui singur rol, al femeii cu barbă. Nu ne era de niciun folos. Cine ar fi putut crede că Caduta Massi născuse o asemenea namilă? Cum ar fi conceput el să mănânce bătaie de la Lorne Guyland? Ți-l poți imagina în brațele lui Butch Beausoeil? Las-o baltă. Nub era sortit să ardă gazul până când s-ar fi ivit următorul rol cu nebunul cel gras... Dar trebuia ca noi să-l testăm pe el și el pe noi. A trebuit să vină aici să vadă dacă pecetea pe care și-o puseseră chimicalele nasoale pe el, sau, poate, opinia sau versiunea lui mai fac ceva parale. Cred că vindem tot ce avem. Actorii fac striptease: o fac toată ziua. Fielding i-a îndrugat tâmpeniile obișnuite și, în cele din urmă, Nub plecă cu șuncile tremurându-i.

— Grozav. O luăm iară de la început.

— Nu dezarma așa de ușor, Slick. Știi, Nub și Spunk sunt reprezentați de Herrick Shnexnayder. Eu îi telefonez lui Herrick și tu pregătești ceva de băut. E rândul tău.

Fielding i-a telefonat lui Herrick Shnexnayder. I-a spus că i-a plăcut cum lucrează Nub și a vrut să știe cât de disponibil e. Sumele de bani, realitatea exprimată în numere de șase cifre, erau menționate cu prudență.

— După cât se pare, Nub e destul de disponibil, spuse Fielding, în timp ce pune receptorul în furcă și se întorcea spre interfon.

— Dea, sunt sigur că așa e.

— Ei, lasă, poate juca rolul durului – rupătorul de oase. Și acum, vrei să te uiți puțin la asta. Celly Unamuno. Mexicancă. Nouăsprezece ani. Umblă vorba că e într-adevăr

³⁹ Metoda Stanislavski – teorie și metodă dramatică, în care actorul ajunge la identificarea cu personajul pe care îl întrupează.

excelentă.

— Doamne, am exclamat eu. Sper ca Butcii Beausoeil să nu afle toate astea.

— Calmează-te. Ce faci cu Butch? E o chestie personală.

— Nu e cazul să mă întreb pe mine. Tu ai testat-o.

— Sunt prea tânăr pentru ea, Slick. Îi plac bărbații ajunși la maturitate. Pe tine te vrea.

— Ceea ce-mi place mie la Butch – și tu o știi foarte bine, e că, după opinia ei, faptul că ești tânără și frumoasă și talentată nu înseamnă că ești și inteligentă. Lucrul extraordinar la Butch e că nu este doar...

M-am oprit.

— Ai ghicit, nu?

— Ce?

— E o cretină, spuse Fielding. Lucrul extraordinar la Butch e curul ei. Salut, Celly. Ia loc și simte-te ca acasă. John? Unde e băutura aia?

Douăzeci de minute mai târziu, în timp ce Celly se îmbrăca iar (semăna cu un desen animat pornografic, cu o bandă desenată, cu excepția ochilor care n-aveau nici douăzeci de ani, așa că nu te puteai aștepta să ascundă expresia de spaimă sau deznădejde), m-am ridicat și m-am dus ca o fantomă la fereastra albă. Țineam în mână oțelul rece al shakerului pentru cocteiluri și, după cum mi se mișcau umerii, ai fi putut crede că îi scutur. Dar nu îl scuturam. Mă întrebam doar: *Într-un fel, viața mea e un iad și, totuși, de ce e un iad?* Sub acoperișul cerului, cu fetele și înșelătoriile lui și actele lui de nebunie, care să fie semnificația acestui cort alb? Mă uit fix la cer, spunându-mi: Da, și eu sunt la fel, atât de trist, atât de profund trist⁴⁰.

⁴⁰ Joc de cuvinte în lb. engleză: Blue = a) albastru; b) trist.

Cum vine asta? Am mai făcut-o și o voi mai face. Niciun polițist nu te poate opri. Știu că lumea se uită la mine și tu nu ești o excepție sau vreun inocent, dar acum mai e ceva care se uită la mine. Altă femeie. E lucrul cel mai al dracului, Martina Twain. Pe ea o am în cap. Cum a pătruns acolo? Pe ea o am în cap, alături de toate trosniturile și toată circulația. Ea mă urmărește. Uite-i fața, chiar aici, cum mă urmărește. Urmăritorul urmărit, urmăritul urmăritor – și acest patos secund, în care eu sunt urmărit de ea și, totuși, ea mă urmărește fără să o știe. Îi place oare ceea ce vede? Bah! O, trebuie să mă lupt, trebuie să rezist, indiferent ce-ar fi. Nu mă simt deloc în formă pentru drăguța de poliție. Bani, trebuie să adun cât mai mulți, mai mulți bani. Trebuie să mă pun în siguranță.

— Fielding, am spus eu, ce-mi faci tu mie? Ce? Sunt deja douăsprezece zile. Fir-ar al dracului, unde e scenariul ăla?

— Măine dimineată, John. Garantez.

A sunat telefonul și eu am înjurat gros – dar era telefonul pe care îl aștepta Fielding. Spunk Davis. M-am întors la fereastră în timp ce Fielding lăuda și lingusea.

— Exact așa cum am presupus. Shnexnyder a fost neînduplecat cu el. Înțelegi, Spunk îi urăște pe Nub cu patimă. E o poveste lungă. Fielding ridică moale din umeri. Așa că el a intrat în horă. Și Herrick a ieșit

— Bun, am spus eu, și credeam cu adevărat în ce spuseseam.

— Cu o condiție. Fii atent Vrea să fie vorba de un restaurant pentru vegetarieni.

— În film.

— În film. Ce ți-e și cu tipii ăștia...

Am râs, a râs și Fielding, râsul lui plăcut, adorabil. În timp ce îmi oferea imaginea dinților lui albi (bombați, glumeți, sănătoși) mi-am spus într-o doară, Doamne, ce tip

frumos. Când îmi voi lua zborul spre Cal⁴¹ pentru renovare, când voi păși gol în cabinet cu cecul în mână, cred că știu ce voi spune: „Dă-le-ncolo de schițe. La gunoi cu caricaturile astea. Vreau să fiu ca Fielding. Da, fă-mă ca pe Goodney. Dă-mi o față ca a lui”.

După cum am mai spus, eu și 1984 ne înțelegem de minune. O acțiune redusă la strictul necesar, fără zorzoane, condusă fără sentimentalism, snobism sau favoritisme culturale, Aerobaza Unu părea să fie propriul meu oraș. (Mă imaginam ca un tânăr și idealist caporal din Poliția Gândirii). În plus, era și interesul binevenit pentru problema sexuală și toate torturile ale drăcești pe care abia le așteptam. Împleticindu-mă pe ușa hotelului Ashbery noaptea târziu, am constatat cu o tresărire că închiriasem camera 101⁴² Poate că ar mai fi și alte fragmente ale vieții mele care ar merita comentate, scoase din conul de umbră, dacă aș citi mai mult și m-aș gândi mai puțin la bani. Dar a doua zi nu mi-a mai rămas timp de citit

Am fost prea ocupat ca să mai *citesc*.

La ora unsprezece, Felix m-a trezit cu patru volume frumos legate din *Good Money*, un scenariu de Doris Arthur, după o idee originală de John Seif. Am comandat șase căni de cafea și, în același timp, am făcut ceea ce fac în fiecare dimineață la baie, ca un om orchestră. Am contramandat toate întâlnirile. M-am așezat lângă noua mea veioză ajustabilă care privea cu viu interes peste umărul meu. Cititul e singura mea ocupație din zilele astea. Nu mai fac altceva decât să stau în casă și să *citesc*. Numai că acum era

⁴¹ California.

⁴² În romanul 1984 de G. Orwell, camera 101 din „Ministerul Iubirii” este încăperea torturii supreme.

un altfel de citit. Era vorba de muncă. Era vorba de bani. „I. INT. NOAPTE”, am citit eu și i-am dat înainte, simțindu-mă periculos de implicat.

Cititor înăscut, cunoscător al tuturor șmecheriilor legate de lectură, am trecut prin *Good Money* în mai puțin de două ore. Apoi am izbucnit în plâns, am făcut praf un scaun cu spetează, am dat cu o cafetieră plină de ușă și am dat un șut în postamentul patului cu atâta putere încât a trebuit să alerg prin cameră cu o pernă îndopată în gură până când am reușit să-mi astâmpăr gemetele. Al dracului dacă îmi venea să cred... Fielding avea dreptate într-un fel. *Good Money* era un scenariu de vis, minunat de coerent, plin de ritm și acțiune. Dialogul era rapid, nostim și indirect seducător. Ritmul era frumos. Întreaga filmare putea fi gata într-o lună M-am așezat la birou, unde am compus o felicitare. Am început să citesc din nou.

Al dracului dacă îmi venea să cred. Cine mi-a făcut-o? Cine? În primul rând: Gary, tatăl, „Garfield” – rolul lui Lorne Guyland în secvența dinaintea genericului, Lorne e surprins în pijamaua asudată, ținându-și hainele ghemotoc, așa cum e dat afară în bătaie de joc din dormitorul conjugal. Țsta ar fi cam cel mai bun moment al lui Lorne. Ceea ce urmează e doar un declin. Deși Lorne se laudă tot timpul cu erudiția, averea și tinerețea lui, el este în realitate

(descoperim noi) ignorant, falit și mai mult sau mai puțin senil. Da, bătrânul Lorne e cam cu un picior în groapă. Când, în cele din urmă, o șantajează pe tânăra dansatoare în pat (un episod cât se poate de comic), bătrânul Lorne nu e în stare să și-o scoale. Să și-o scoale? Nu e nici măcar în stare să și-o *găsească*. În frustrarea lui plângăcioasă, o izbește cu putere pe frumoasa care râde de el. Ea răspunde cu o lovitură în boase și Lorne se frânge ca un băț rupt.

În scena propriu-zisă a bății, i se trage lui Lorne,

îmbrăcat cu un hanorac, o mardeală cum n-a mâncat el toată viața lui, deși își atacă partenerul de distribuție, care dormea, cu o cheie de mașină. Abiectele-i replici din final se fac auzite dintr-o mumie de ghips aflată în salonul de terapie intensivă. În ceea ce îl privește pe fiu, Doug – în ceea ce îl privește pe Spunk Davis – motivul pentru care se ține scai de heroina sindicatului e următorul: trebuie să-și hrănească patimile ce-l mistuie, hățișul sufocant și orbitor al dependenței de narcotice, care îl costă o mie de dolari pe zi. Fumător înrăit, jucător împătimit, băutor disperat și (ce o fi vrut Doris să spună) un maestru neîmblânzit al luatului la labă, Spunk se dovedește a fi un veritabil guru sau vrăjitor al junk food-ului, domnind peste etuvele din bucătăriile restaurantelor, unde operează cu diverși aditivi mortali și condimente cleioase. Suntem lăsați să ghicim care e dimensiunea reală a devierilor lui sexuale, deși într-o secvență reluată obsesiv, Spunk face o vizită „caritabilă” la un orfelinat cu mama lui: într-o serie de prim-planuri îl vedem oferind bomboane în timp ce pipăie și mângâie orfanii care cască gura la el.

Și acum, doamnele. Dacă erai în căutarea unui cuvânt care să surprindă personajul Cadutei Massi, *sterilitate* o să-ți vină pe buze. Cheia personajului Cadutei consta în fantastica ei sterilitate. Tăticule, mai rar așa ceva! Nu există un surplus de copii la Caduta. Nu există copii deloc. Spunk însuși (fapt crucial care reiese din acțiune) e fiul ei adoptiv. În ciuda impotenței bine stabilite a soțului ei și în ciuda sărbătoririi pe ecran a celor cincizeci și trei de ani ai ei, Caduta vorbește întruna despre câți copii va naște ea într-o bună zi. Există multe scene simbolice în care Caduta privește dezolată spre locurile de joacă pline de copii veseli sau apare în apropierea unor ghivece cu flori ofilite. Apoi, vizita la orfelinat. Există chiar și o scenă unde, în vis, roșcata Caduta bântuia de una singură pe întinderile de

necuprins ale unui deșert cenușiu. Cât de sterilă poate fi o femeie? Da, chiar că ajungi să o compătimești pe

Caduta din cauza sterilității ei. Și Butch Beausoleil – amanta, dansatoarea? Mă așteptam ca Doris, o adevărată feministă, să respecte singura condiție a lui Butch. Mă așteptasem ca Butch să fie scutită de șirul corvezilor casnice, spălatul vaselor, măturat, făcutul patului. Dar nu. În ceea ce privea scenariul lui Arthur, Butch ar fi putut să fie un personaj numit Drudgery⁴³ într-o reclamă pentru aparatele casnice care scutesc de efortul fizic. Curăță cartofi, umple coșurile de gunoi, curăță closetele. Chiar și în scenele din cluburile de noapte, Butch spală încontinuu pahare și calcă chiloți. Tema principală a dansului ei e o mimă cu teul și cârpa. Și cealaltă chestie mare de tot în legătură cu Butch? Ai ghicit. Ai fost mai iute ca mine. Bună de gură, plină de idei, Butch e totuși o persoană cu un nivel de inteligență foarte scăzut o tăntăloiacă cu sâni mari și coadă stufoasă. Perfecțiunea, un model de blondă tâmpită: asta era marea grozăvie legată de Butch.

— Cineva mă fute la cap, am spus eu cu glas tare, și am simțit cum explodez.

După care i-am dat drumul din nou.

Am trecut repede prin vestibulul de la primul etaj, unde un lacheu adormit se agita tardiv printre obiectele de anticariat și aparatura electronică din camera înaltă și m-am înfipt în ușa dublă a dormitorului. Am înșfăcat ambele mâner rotunde – și am tras... Fielding stătea nemișcat lângă pat, îmbrăcat cu un halat negru. În spatele lui, întins gol pe pat, cu fața întoarsă, trupul de abanos al unui băiat. Eram cât se poate de șocat, ca atunci când descoperi adevăratele obsesii ale altcuiva, dar eram deja furios de-a

⁴³ Corvoadă.

dreptul și mi-am spus; Deci, și ăsta-i curist, nu-i așa? Corect.

— Vino aici.

— S-a întâmplat ceva, Slick?

Nu părea deloc surprins. Ba chiar căscă și-și trecu mâna prin păr în timp ce se ducea spre ușa din spatele lui.

— Scenariul, spusei eu.

— Da, nu-ți place?

— E un dezastru, și tu știi foarte bine.

— ...Cum așa?

— Vedetele, vedetele. Niciodată nu se vor atinge de căcatul ăsta. Totul s-a sfârșit.

— Scuză-mă, Slick, spuse el în timp ce își turna cafeaua în ceașcă, dar în cazul ăsta îți trădezi lipsa de experiență. Vrei și tu cafea? Ia-ți ceva de băut. Vedetele au acceptat oferta. O vor face. Sau, dacă nu, va interveni avocatul nostru. John, nu ți-a rămas decât să te afirmi. Ți-ai dorit realism. La dracu', de asta am mers alături de tine.

— Ăsta nu e realism. Ăsta e... e vandalism.

— Chiar nu înțelegi despre ce e vorba, Slick? *Good Money* va fi unicul film al anului, al deceniului, al erei care va arăta adevăratul delir al filmului, îi va dezvălui pe actor până în fundul sufletului său, ceea ce face...

— Nu ți-ai găsit omul. Nu pot să lucrez în felul ăsta. N-am chef să mă prostesc. Doris dispăre. Nenorocita aia e dată peste cap. Are creierul bolnav. Iar eu voi obține scenariul pe care mi-l doresc – o să găsesc omul de care am nevoie, nu-ți face probleme, Dă-i lui Doris banii care i se cuvin și trimite-o la plimbare.

Fielding a făcut o pauză, îndreptându-și privirea în altă parte. Era omul care își vedea cele mai adânci și misterioase planuri minate, date peste cap, încurcate. Spuse încet:

— Nu crezi că e cazul să te audă și Doris?

— Sigur că da. Cheam-o.

— Asta și fac.

Și a chemat-o.

— O, Doris? a spus el.

Și Doris a venit din dormitor, având pe ea doar o pereche de chiloți mișto... Furios cum eram, chestia asta trebuia înregistrată și memorată – și unde mai pui că era și o imagine irezistibilă. Se apropie de măsuta de serviciu, mișcându-și ușor brațele, ca o fetiță de nouă ani aflată pe plajă. Pentru că nu avea nimic de ascuns, absolut nimic. Chiloții, pe de altă parte – și cei despre care îți vorbesc sunt niște chiloți cât se poate de practici, practici după standardele fetișiştilor, ca să nu mai vorbim de cele feministe – în chiloții ăia era marfă de calitate: curul înalt și săltăreț, smocul din față, cu forma lui vagă, ca o prună într-o batistă, care așteaptă să fie ștearsă și împărțită. Presupun (am crezut eu), presupun că țâțele or să i se facă așa cum trebuie după ce va avea copii, și atunci, și atunci tot...

— Okay, bine – perfect. Dea, făcui eu, să rămânem la proză, Doris. Ai dat-o-n bară. Ești concediată. Ascultă, i-am spus eu lui Fielding, e cât se poate de simplu. Ori ea, ori eu. Eu sau gagica ta. Doamne, dacă ar citi Caduta un singur cuvânt din tot căcatul ăsta. Sau Lorne!

— Îl citesc acum, spuse el. Am trimis mai multe copii azi de dimineață cu o limuzină. Pentru tine, Caduta, Lorne, Spunk, Butch.

— Okay, am spus eu, era vorba de filmul meu. Nu-ți poți face decât o singură dată și bine. Din toate direcțiile voi fi împrăștiat cu căcat și tu, amice, va trebui să te descurci, pentru că în seara asta mă car de aici. Și să-ți mai spun ceva. Nu mă mai întorc. Nu-mi pasă. Mă întorc la C.L. & S. și mă apuc iar de reclame până când mi se va ivi adevărata ocazie. Ori ea ori eu. Ea. Renunță la ea, altfel plec definitiv.

Fielding stătea încordat pe scaunul lui. Doris își bea

absentă cafeaua, ținând ceașca în ambele mâini. M-am întors.

Și am pornit. Am traversat camera lungă, am trecut de recamiere, de mesele furniruite. De ambele părți ale ușii din fund erau circuite electronice în plină activitate, taste de calculatoare, și monitoare. Mai era un tonomat plin cu discuri uzate, ecranele numeroase afișând date referitoare la capacitatea calculatoarelor și copii condensate ale unor fișe... Prinde bine plimbarea asta până la ușă, mi-am spus eu – e bună. Mergi înainte. Faci exact ce trebuie. Pe bune. O să ies pe ușă și o s-o țin tot așa până în Anglia și nu mă voi mai întoarce niciodată.

— Slick, spuse Fielding.

Uite și un parc pavat în mijlocul orașului, plin de umezeală și apă adunată între dalele de piatră în ciuda căldurii excesive. Căldura a făcut tot ce i-a stat în putință și a eșuat Clădirea de la capătul îndepărtat al umbrarului de beton întins între două străzi afișa o anumită austeritate cu pietrele ei încadrate strâns de rigole, dar parcul era al tuturor a, al faunei străzii, plin de dunde, de cântăreți ambulanți, de găinaț, de saxofoniști, de traficanți de droguri, de șmenari. Lângă mine, pe banca de lemn, Martina Twain.

Tocmai fusese la un muzeu. Pielea ei avea o paloare patinată, de muzeu. În ciuda prospețimii de fruct a tenului ei, are momente când îi fuge tot sângele din obraji. În mod normal, aș atribui, desigur, acest fenomen prezenței mele în imediata ei apropiere. Dar era altceva. Apelând la sensibilitatea masculului din mine, am descoperit că tristețea îi era provocată de Ossie. Și eu mă gândeam la Selina. Tocmai sunasem la Londra, și cața aia mică era în fine acasă. „Da”, spusese ea, „nu, e bine. Întoarce-te repede...”

Întâlnirea asta cu Martina... îi telefonasem în toiul

pregătirilor de călătorie, plin de dorința de a evada, ca să-mi iau rămas bun, dar imediat mi-am spus: stai așa, calm. Părea indispusă, mult mai indispusă chiar când i-am spus la revedere. iată-ne, deci, pe amândoi prezenți la această întâlnire, care nu avea nicio desfășurare, era vorba pur și simplu de faptul de a fi acolo și, poate, de a oferi puțină mângâiere. La urma urmei, pentru ce sunt buni prietenii? La ce sunt buni? Adesea mi-am pus această întrebare.

Mai erau și alte motive care mă țintuiau în tăcere. E clar că stelele de cinema sunt cititori foarte rapizi. Când, după prânz, am aterizat în holul hotelului Ashbery, un adevărat trib de adulți a năvălit peste mine, în timp ce feței mele i se întâmplau deodată o mulțime de lucruri. Cineva a scuipat-o, altul a pălmuit-o, altul a înjurat-o, altcineva și-a înfipt un pumn în ea, altul i-a fluturat o ordonanță judecătorească prin față. Era Joia Patimilor, condusă de un negru de statura lui Nub, în costum de bodyguard, care s-a prezentat drept Bruno Biggins, garda de corp a lui Lorne. Era și bătrânul Prinț Kasimir, care venise să fixeze o întâlnire în zori în Central Park. Era și Herrick Shnexnayer, îmbrăcat cu Țoalele lui Țipătoare, reprezentând interesele lui Spunk. Mai era și o hienă schelălăitoare cu mutră de om, pe nume Horris Tolchok – avocatul lui Butch Beausoleil... Așa că, în cele din urmă, am luat-o la sănătoasa și m-am ascuns într-un bar cu un telefon în poală. Dar aproape că se înserase deja: Fielding își petrecuse toată după-amiaza liniștindu-i, așa că lucrurile se potoleau încet-încet.

Eu, totuși, nu eram câtuși de puțin liniștit. Era încă devreme pentru întâlnirea cu Martina, așa că mă plimbam prin Times Square de pe la începutul numerelor cu patruzeci, până la capătul celor cu treizeci. Pe o străduță perpendiculară întunecoasă am văzut o copertină neagră de forma unei marchize, pe care picioarele mele și-au amintit-o

Înaintea mea, pentru că la început m-am clătinat, după care am luat-o drept înainte, cu umerii strânși, ca un soldat rănit sub o ploaie de foc. La Zelda. Braserie și salon de dans. M-am apropiat și mai mult Braserie și salon de dans. M-am uitat înăuntru prin geamul de limuzină. Mese, un pian acoperit cu husă. Totul părea mort acolo, niciun fir de viață sub lumina cenușie și uscată, absorbită de praf și de scrumierele pline. Tot personalul și toți clienții erau în mormintele lor de mumii și în coșciugele lor de vampiri, în așteptarea nopții... M-am strecurat într-un bar aflat vizavi și mi-am întors scaunul în așa fel încât să pot vedea uitata copertină.

— Dă-mi... cum le zice? am cerut eu. Vin alb și sifon.

— Ești sigur? mă întrebă barmanul.

Era un irlandez mare, osos, cu un halat alb și curat, ca un măcelar la începutul săptămânii, gata să-și înceapă săptămâna însângerată. În mâna lui, în mâna lui de măcelar, se clătina o halbă cu scotch.

— Sigur că sunt sigur.

Puse neîncrezător băutura deoparte.

— Unde ți-e prietena? mă întrebă el pe un ton deloc mai amabil – ba chiar deoparte de așa ceva.

O să mă dea afară în șuturi, mi-am spus, și eu care abia intrasem.

— Care prietenă?

— Roșcata aia solidă. Aia care stătea cu limba-nfiptă în urechea ta.

— Când?

— De unde dracu' să știu eu. Habar n-am. Sâmbătă noaptea.

— Nu a fost vorba de mine, am spus eu, care mai folosisem deja refrenul ăsta: ăla era fratele meu geamăn. Spune-mi ce s-a întâmplat

Dădu sec din cap. I-am întins o hârtie de douăzeci, dar

n-a mai vrut să-mi spună nimic.

— Eu sunt John – el e Eric, i-am explicat eu.

— Tu? Un frate geamăn? a exclamat el, după care a pornit spre celălalt capăt al barului. Amice, tu nu existi decât într-un exemplar. Unul ca tine e, oricum, de-ajuns.

...Am simțit-o pe Martina foindu-se. Tăcuta noastră întâlnire ajunsese la capăt. S-a ridicat în picioare, apoi s-a aplecat pentru a-și culege o scamă de pe rochie. S-a uitat la mine cu ochii ei alungiți. Și nimic nu s-a întâmplat. De ce ar trebui să se întâmple întotdeauna câte ceva? De ce? Ne-am întins mâna și ne-am spus câteva cuvinte la despărțire. Am urmărit-o în timp ce cobora treptele spre Forty Second Street, cea care se află între Fifth și Sixth, îndreptându-se apoi spre vest, unde s-a pierdut imediat în forfota străzii.

Și iată-mă stând cu o porție triplă de scotch în mână, în artificiala grotă lunară de pe aeroportul Kennedy, în timp ce pe boltă rulează un film zgomotos despre viitorul apropiat – un film bun pe care eu îl văd printr-un hublou și căruia directorul de imagine i-a dat o lumină excelentă. În jurul meu se scurg oamenii cu fețele lor de aeroport, cu fețele pe care și le-au tras în vederea plecării. Venind din toate părțile, se îndreaptă agale spre avionul care îi așteaptă. Pământenii sunt pasageri de clasa întâi: ei călătoresc fără nicio întrerupere. Good Money... Acum lucrurile și-au intrat pe făgașul cel bun. Mă simt bine, mă simt formidabil, mă simt aproape un adult. Nu mai sunt un simplu pasager – eu sunt unul din piloții vieții. Forțele, câmpurile de forță care dau contur lucrurilor, eu le-am pus în mișcare. S-ar putea să ratez, dar știu exact ce am de făcut

A venit timpul să pornesc. Am pornit-o pe chei spre locul de îmbarcare. Dintr-un impuls i-am telefonat amicei mele Martina, să-i mai spun o dată la revedere. Cu totul pe neașteptate, și pe negândite, mi se pare absolut firesc să zbor cu clasa întâi.

DE CURÂND AU FOST COMISE în cartierul meu mai multe crime ale căror victime au fost poponari. Ei bine, s-ar putea spune că suntem în plin sezon de ucidere a curiștilor, iar acesta a fost dintotdeauna cartierul în care au fost omorâți curiștii. În primele luni ale anului, aerul era ca niște lături reci. Acum, de când a venit, în cele din urmă, vara, aerul e ca niște lături calde. Fierbințeala de foc a nopții te face să asuzi, dar nu te încălzește. Străzile sunt toate un carnaval și o hărmălaie. Londra e plină de baricade și drapele. Nu se vorbește decât despre regalitate și scandaluri.

E sezonul în care sunt omorâte și curvele. Curvele au pătruns de curând în cartierul meu. Nu știu cine sau ce le-a adus aici, dar iată-le: salutare, fetelor, și bun venit. Stau câte una, câte două sau câte trei. Sunt mereu neliniștite. Băieții vin cu mașinile. Le vezi pe fetele astea vârate pe geamurile deschise ale portierelor. Fetele sunt de-ale casei, dar clienții sunt străini – întotdeauna au existat dificultăți din cauza limbii. De fapt a existat dintotdeauna o problemă cauzată de limbă. „E bine așa. Nu! Douăzeci de lire”. Una din ele e roșcată, fără să fie încă femeie, e îmbrăcată ca o nevastă de cetățean onorabil, cu o eșarfă neagră și geantă de lac, cu o față îngustă, arcuită și ascuțită. I-am urmărit fundul obraznic în timp ce încheia afaceri prin geamurile deschise, după care se strecura înăuntru împinsă de frica ei lucrativă. O alta e grasă și blondă, înțolită cu un palton diform de om sărac. Glumești, mi-am spus eu când am bughit-o prima dată făcându-și rondul. Și cu toate astea trebuie să recunosc că pipița câștigă bine din afacerea asta. Nu o dată am văzut-o aleasă din grupul celorlalte de vreun deget negru care îi făcea semn în lumina galbenă. O alta e iraniană (cred), bate trotuarele împopoțonată cu o fustă despicată de un albastru deschis și o bluză subțire. Chiar că arată de douăzeci de lire. Are sâni elastici și picioare bronzate, care lucesc din cauza rasului, și pare mai puțin

plictisită și speriată de faptul că e curvă decât colegele ei, care sunt agitate, lipsite de nerv, mereu neliniștite.

Odată cu apariția curvelor în cartierul meu, au apărut și crimele îndreptate împotriva lor. Acum trei săptămâni o fată a fost găsită strangulată într-o mașină furată. Alaltăieri o fată a fost găsită înjunghiată în subsolul unui hotel. Și, cu toate astea, își văd înaintea de afacerile lor, în piețele înecate în praf. Așa e afacerea, plină de riscuri, plină de spaime. Clienților, elefanților, le plac încordarea și spaima pe care le plătesc cum se cuvine. Le plătesc cu bani buni. Ah, sărmanele fete – cum le mai compătimești. Ieri seară m-am întors acasă târziu și, după ce am coborât din Fiasco, m-am oprit puțin să sting țigara și să mă bucur o clipă de căldura nopții. Două curve, roșcata și una străină, voinică, cu un cap mic și musculos ca un bec, sau ca o ceapă, stăteau sprijinite de gardul care străjuia hotelul asupra căruia plana iminența unui incendiu, și le-am spus:

— Hei, am auzit că una de-a voastră a mierlit-o alaltăieri – poate că nu era cel mai fericit cuvânt pe care l-am găsit, totuși voiam să-mi exprim compasiunea și îngrijorarea, impulsionat de o simpatie nestăvilită.

Mi-au întors spatele, cu un gest specific femeilor cinstite la petreceri sau în cluburile de noapte, manifestând un dezgust civic.

— Scuzați-mă, am spus eu. Doriți niște bani? Uite – luați niște bani.

L-am văzut pe împușitul de pește care le avea în custodie. Un asiatic care aștepta nervos lângă colțul cafenelei, cu zâmbet, dinți și nădragi la fel de largi ca aripile unui rechin, în timp ce prin buzunarul strâmt, demodat, se reliefa ca o sulă un șomoilog de parale.

Am ceva de spus: Selina clocește ceva. Asta e teoria mea. Da, Selina pune ceva la cale. Pur și simplu o simt – deși, când e vorba de gagici, găsesc că e greu să știi exact

despre ce ar putea să fie vorba. Ieri, la prânz, am venit cu taxiul de la Heathrow. Dacă zbori la clasa întâi și mai ești și machit, nu e obositor deloc. Selina era atentă, cât se poate de prezentă și corectă în ogeacul curat ca un pahar, ca și cum planul fusese deja încheiat. Pe suportul din camera de zi, flori somnoroase. Am sărutat-o. Gura ei a evitat-o pe a mea. Avea o respirație metalică la care se adăuga un iz de ou. Deci târfa ovulează, mi-am spus eu. Problema e că – de obicei, când i se întâmplă așa ceva, e ea în călduri, și eu, în mod normal, devin de gheață. Când e ea ca un sloi – atunci mă apucă pe mine căldurile. Dar eu ardeam. Și ea era rece. Da, micuța Selina, iar s-a întors roata în favoarea ei. În speranța că visul mi se va împlini, am dus-o să-i dau de băut la restaurantul Kreutzer. Și, în timp ce Selina trăncănea plină de vervă despre fleacuri, ștromeleagul meu îmi ajunsese până la buric. Șampanie, carne din plin, vin cât cuprinde. Tot tacâmul. Am dus-o înapoi la ogeac conducând mașina în viteză, cu multă îndemânare, deși eram beat. N-a vrut să se culce cu mine. Din chestia asta chiar că mi-au sărit capacele. După socoteala mea, intrase deja în posesia cărții de credit americane sau a Vantage Card-ului – posibil a amândurora. Și, cu toate astea, nu voia încă să se culce cu mine. Animat de visuri mari și expansiv, m-am tot gândit la planuri legate de o investiție uriașă în buticul ei. Și, cu toate astea, tot nu voia să se culce cu mine. Clătinând din cap, am completat un cec de trei mii de lire. După care s-a oferit să mi-o ia la labă! – mă rog, nu a folosit chiar atâtea cuvinte, dar cam asta a vrut să însemne. Eram amândoi în bucătărie. Eu beam coniac. Selina își sorbea ceaiul foarte împăcată cu sine. Și-a dus o mână la gât, limpezindu-și vocea cu un sunet, în timp ce eu mă uitam fix în ochii ei. Eu eram sătul de așa ceva, și atunci când mi-a făcut oferta cu luatul la labă (Doamne, dar ce fel de relații există între noi?), eu am fost de acord și i-am spus

cum să se îmbrace, ce metode să abordeze etcetera.

— Nu-i adevărat ce fel de tip ești, a spus ea – și și-a retras oferta.

Așa că în final m-am hotărât să iau lucrurile domol. Am rupt cecul, mi-am terminat băutura, m-am dus la culcare și mi-am luat-o la labă.

Am dormit. Am dormit multe ore, sau cel puțin așa cred. Și când m-am trezit, nu mai – nu mai aveam nicio legătură cu timpul real. Lecturile și coordonatele mele mă purtau în continuare printre supersonice și căști și stihiiile spațiului atlantic. Timpul călătorește. Noaptea și ziua trec pe lângă mine deplasându-se într-o direcție greșită. Rămân în urmă. Trebuie să mă întorc în timp, trebuie să mă apuc de ceva, trebuie să fiu sigur că m-am agățat ca lumea. Dincolo, Selina se foiește prin cameră, păstrându-și atitudinea, distanța, veghea. Am strigat-o pe nume. Și-a făcut apariția în cadrul ușii, luminată din plin, dar distantă, fără să fi fost pe de-a-ntregul acolo, dusă într-un alt film sau o altă poveste... Azi, în stația de taxiuri a aeroportului, pe cine crezi că văd, dacă nu chiar pe Ossie Twain. Nu l-am salutat pe acest călător înalt în timp ce a plătit taxiul și și-a închis haina cu o mișcare a capului. M-am vârât iar în coada la care stăteam și am surâs secretelor mele. Mă mai urmărește încă figura Martinei? Da, e aici, dar mai palidă acum... Acum Selina îmi aduce cafeaua, tăcută, ca o infirmieră, punând cafetiera pe măsuta de lângă pat, dar suficient de departe de mine.

— Alo? am spus eu.

Aveam impresia că legătura telefonică e proastă. Dar probabil că de vină era capul meu, în care pârlăiau toate circuitele. Acufena asta – în curând va trebui să mă culc ținând pe pernă un tranzistor hârâit Chiar atunci când sunt surzi, se pare că oamenii care au necazuri cu urechile tot

trebuie să asculte zgomotele din capul lor. Ghinion. Un ghinion dublu.

— John Seif? Sunt Martin Amis.

— Aleluia, am exclamat eu. Al naibii de la Țanc ai mai nimerit. Mi-ai dat multă bătaie de cap până să te găsesc. Am sunat la edituri, la impresar, la agenția națională – știi tu, la tot ce e legat de carte. Ce-i cu tine? Lucrezi sub acoperire, sau ce?

Nu mi-a răspuns nimic. Am continuat precaut. Scriitorii ăștia, trebuie să-i iei cu binișorul. Sunt ființe stranii, care stau acasă toată ziua.

— Oricum, îți mulțumesc pentru telefon. Și mulțumește-i și agentului tău literar pentru că ți-a transmis mesajul meu. Bun, și acum fii atent. Ai mai lucrat în producția de filme, corect?

— ...La câteva, îmi răspunse el.

— Perfect: puștiule, azi e ziua ta norocoasă. Ia să vedem ce părere ai despre ideea asta. Am o...

— Stai puțin. Dacă vorbești serios, ia din nou legătura cu agentul meu.

— Nu, ascultă. Tocmai aici e frumusețea. Am terminat cu agenții. Și cu studiourile.

— Da, și așa se întâmplă cu toți cei care difuzează filme prin cârciumi și avioane. Și pe la colțurile străzilor.

— Nu, ascultă. La început am avut și eu îndoielile mele. Dar lucrurile stau cam așa, producătorul meu, el vine cu un avocat care face contractele, iar avocatul primește un onorariu, nu un procent. Asta trebuia să fie vestea grozavă. Totul e kosher, nu-ți face griji.

— Ce vrem noi, de fapt? făcu el gânditor.

— Hă?

— Bani. Mă găsești în carte. Dă-mi un telefon când vei afla exact despre ce e vorba.

A închis. Mi-am aprins două țigări și am apăsat cele

paisprezece taste... Era șapte dimineața, acolo, în Manhattan. Fielding tocmai se întorsese din alergarea lui matinală. Era proaspăt, fercheș, oxigenat. Era adevăratul om de afaceri, care avea de-a face doar cu unul din numeroasele proiecte. La care se adăuga și senzația că Good Money pierduse teren în fața lui din punct de vedere artistic și nu mai era nimic altceva decât o aventură extrem de profitabilă – iar, una din multele aventuri, fără a mai fi preferatul lui, copilul lui. Este noul lui stil de care am parte de când cu dezastrul numit Doris Arthur. Îmi lipsește contactul uman, dar o să supraviețuiesc retragerii acestuia, pot să-i fac față, și poate că în curând căldura se va întoarce iar... Cu siguranță că Fielding a auzit de Martin Amis – nu ia citit opera, dar de curând au fost câteva cazuri de plagiat, de furt de text, și lucrurile au ajuns în paginile ziarelor și revistelor. Deci, am început eu să socotesc. Micuțul Martin a fost prins cu mânuța-n caraiman. Un hoț de cuvinte. Voi ține minte chestia asta.

Între noi doi există deja o afacere bine pecetluită – atât pentru proiectul de scenariu, cât și pentru forma lui definitivă.

— la stai așa, am spus eu, îl putem angaja pe tipul ăsta ceva mai ieftin. Mi se pare al dracului de scump.

— Nici vorbă, John, mi-o întoarse Fielding sobru, după care îmi explică punctul lui de vedere.

L-am ascultat cotcodăcind admirativ. Deci așa se lucrează. Onorariul pare a fi fantastic, năstrușnic – și totuși tipul e plătit la pagină. Un proiect de scenariu, corecturile necesare, îi spui că treaba pute și îi dai un picior în fund. Și așa avem scenariul cu o reducere de șaizeci la sută. Doris Arthur știa despre ce e vorba.

Am riscat și l-am întrebat:

— Ce mai face Doris?

— Bine, a răspuns Fielding. Am pus-o să-și

transforme scenariul în roman. N-ai avut dreptate, John.

— Am avut dreptate, Fielding.

Doris îmi spusese ceva atunci când ieșiserăm din restaurantul presei de pe Ninety-Fiftli Street. Nu mai țin minte despre ce fusese vorba, dar știu că nu mai voiam să mai aud a doua oară așa ceva. Iată unul din motivele pentru care Doris se schimbase așa de radical. Unul din motive. Da, era unul din motive.

— Dă-i chiar azi un cec tipului. Să înceapă să scrie chiar de azi. Cum stai cu banii?

I-am spus că așa și-așa. Fielding mi-a spus să mă folosesc de ce mai aveam în contul pe care avea să-l realimenteze el cât se poate de curând.

— Ia-o ușor, Slick, îmi spuse Fielding. Alege-ți calea care ți se pare cea mai potrivită.

Mi-am turnat ceva de băut și am luat cartea de telefon, într-adevăr, Martin Amis era trecut acolo – de fapt era trecut chiar de două ori, o dată ca Martin, o dată ca M.L. Sunt unii care ar face orice numai să-și vadă numele tipărit pe undeva.

Intrarea precipitată a Selinei în dormitor prevestea cheful ei clocotitor de a o lua prin magazine. Părul îi era vopsit și fierbinte. Jur că sunt clipe când părul Selinei se unduiește ca o apă vijelioasă – se unduiește din cauza alifiilor, a secretelor. Spunea că e obosită: spunea că e bolnavă. A luat un calmant și s-a întors în pat. Nici nu se punea problema să mă duc după ea. Știi, interiorul coapsei fetei ăsteia e deosebit de neted. Pielea e a dracului de excitantă acolo:

are luciul unui șarpe. Când te uiți, descoperi cute complice, mătăsoase, în tendoanele de lângă crăpătură. Nu dai în fiecare zi peste fete cu asemenea coapse pe dinlăuntrul lor.

Selina arată ca o fată din revistele pentru bărbați.

Probabil că e o fată din revistele pentru bărbați: astăzi sunt atât de multe, încât e greu să le ții evidența la toate. Fetele normale nu sunt ca acelea care apar în revistele pornografice. Iată și un fapt mai puțin cunoscut: nici fetele din revistele pornografice nu sunt ca fetele din revistele pornografice. Asta-i chestia cu pornografia, asta-i problema cu bărbații – întotdeauna îți oferă o idee deformată despre femei. *Nicio* fată nu e ca acelea din revistele pornografice, nici chiar Selina și nici fetele care apar în reviste pentru bărbați. Am avut de-a face cu una sau două din ele și știu. Descoperi că fiecare are conturul ei uman, forma ei umană. Dar încearcă să spui asta pornografiei. Încearcă s-o spui bărbaților.

Cum am ajuns să descopăr lucruri atât de puțin cunoscute? Cum am ajuns să am de-a face cu una sau două pipițe din revistele pornografice? Tu ce crezi?

Banii – așa e.

— Spune-mi ceva. Îți alegi un anumit moment în care să scrii zilnic? Sau scrii pur și simplu atunci când îți vine? Sau cum?

— Chiar vrei să știi?... îmi răspunse el oftând. Mă trezesc la șapte și scriu întruna până la douăsprezece. Între douăsprezece și unu citesc poezie rusă – în traducere, din păcate. Un prânz frugal, apoi istoria artei până la trei. După care, timp de o oră, filosofie – nimic tehnic, nimic greu. De la patru la cinci: istoria Europei, 1848 și tot ce înseamnă el. De la cinci la șase: îmi consolidez cunoștințele de germană. După care, până la cină, mă odihnesc și citesc tot ce-mi place. De regulă, Shakespeare.

— Da, tocmai reciteam o carte zilele trecute. Ferma animalelor. Ce părere ai?

— Deși pare ciudat, n-am citit-o.

— Dar... dar 1984?

— A, o să mă apuc de ea când io veni timpul. Nu mă prea interesează romanele de idei. Și nici nu-mi place să-mi dau cu părerea în privința lor.

— Hă? Hei – cât câștigi?

— Depinde.

Mi-a spus.

— Atunci, pe ce dracu' îi cheltui?

Ascultă-mă pe mine, Martin Amis ăsta trăiește ca un student. I-am inspectat apartamentul cu ochiul specialistului în reclame, atent la cheltuieli și la stilul de viață, la cheltuielile profesionale. Și n-am descoperit nimic, nici magnetofoane, nici cartoteci, nici mașini de scris electrice, nici computere. Doar mașinuța de scris portabilă, deschisă la culoare, care seamănă cu o tavă străveche. Doar pixuri, topuri de hârtie, creioane. Doar două camere pline de praf, într-o piațetă murdară, fără hol sau pasaj de trecere. Și câștigă destul. De ce nu trăiește pe măsura mălaiului pe care-l bagă-n buzunar? Trebuie că e un împătimit al cărților, personajul ăsta. Cât costă cărțile? Mi se pare mie că s-a dat rău de tot cu cititul ăsta.

— Eu cred că e vorba de o treabă foarte bună. E ceva cu totul neobișnuit pentru mine, a spus el.

Ținea în poală evantaiul scenariului lui Doris Arthur. Îl răsfoise plin de speranțe.

— Tu ai făcut însemnările astea? Și care e problema?

— Avem probleme cu personajul principal. Avem probleme cu motivația. Avem probleme cu bătaia. Avem probleme cu realismul.

— Care e problema cu realismul?

I-am spus. Explicația a durat mult.

— ...deci, deci, mda, aici intervii tu, am spus eu încheind subiectul.

— Dar aici nu mai e vorba de scris, îmi răspunse el. E vorba de psihoterapie.

— S-a făcut

— Cât?

I-am spus suma. Și asta mi-a luat o grămadă de timp. Iisuse, pentru un scriitor era vorba de o sumă incredibil de mare.

Martin a râs. Mi s-a părut că a înghițit în sec.

— ...Lire sau dolari?

Selina spune că eu nu sunt în stare să iubesc cu adevărat. Nu este adevărat iubesc sincer banii. Din tot sufletul. O, bani, vă iubesc. Voi sunteți atât de democratici: nu aveți vreun favorit anume. Voi neteziți drumul prin lume pentru mine și cei asemeni mie.

— Lire, i-am răspuns eu, deși e clar că banii vin din America. Cât ești de ocupat?

I-am dat răgaz să ridice din umeri și să rămână încruntat

— S-ar putea ca vreo două săptămâni să nu-ți tihnească, i-am spus eu, dar asta-i viața. Pe Shakespeare poți să-l mai amâni. Istoria poate să aștepte.

I-am specificat cu o voce bine stăpânită suma de pe cecul pe care îl aveam în buzunar și i-am mai aruncat vreun amănunt sau două despre termenele de plată. Dar imediat mi-am și spus – te piși cu bani pe puștiul ăsta. Ar face treaba și pentru jumătate din marafeții de pe cec. Ia gândește-te la toate cărțile pe care și le poate cumpăra.

— Nu sunt de acord.

Ei, na! Nemernicul.

— Ce? De ce? am exclamat eu ca ars – sub impulsul unei dureri cumplite, înnebunitoare, de parcă propriul meu copil ar fi fost înjosit cu cruzime, sau eu însumi aș fi fugit acasă de la școală plângând în hohote. Oooh, lumea te mai poate face încă să suferi. E la fel de rea cum a fost dintotdeauna.

— Nimic personal, spus el. Singura problemă e că nu

te cunosc încă destul de bine. Nu știu încă destul despre *Good Money*.

— Dar abia ce ți-am vorbit despre el, pentru numele lui Dumnezeu.

— Asta-i problema. Făcu o pauză, lăsându-și capul în piept Filmul ăsta. Cine e regizor? Tu *ești*...? Mi-ai dat subiectul. Parcă ai fi unul de zece ani care se chinuie să-și aducă aminte de un banc porcos. Dar nu asta ar fi problema care mă frământă Industria filmului e plină de cârpaci prosperi și de milionari analfabeți. Ceea ce mă neliniștește e... Ca să faci un film, ai nevoie de multă energie, de foarte multă energie. Asta sunt regizorii – oameni plini de energie. Or tu arăți de parcă ai fi pe punctul să te transformi într-un bloc lipsit complet de simțuri. Mă tot gândesc, dacă clachează, dacă are un atac de cord. Am avut ocazia să te mai văd și m-am convins că ești o minune a naturii. Tu nu ești la fel ca toți ceilalți.

Cum, din întâmplare, viața mi-a dovedit că sunt o ființă omenească oarecare, prima întrebare pe care mi-o pun în legătură cu o femeie e: pot s-o fut? La fel, prima întrebare pe care mi-o pun în legătură cu un bărbat e: pot să-l bat? Acum trei ani, acum trei luni, acum trei săptămâni aș fi reacționat la cuvintele lui Martin săltându-l în picioare și vârându-i un cap între ochi. Dar cine știe din ce motiv obscur (și cred că până la urmă e ceva legat de numele lui, care seamănă așa de mult cu cel al palidei mele protectoare) am o grijă de-a dreptul stranie față de micul Martin și, într-un fel, mi-ar plăcea teribil să-l fac să sufere sau să-l văd că a pățit ceva. Dar la un alt nivel, în noaptea subconștientului, mă aud – mă simt – cum îi trag lui Martin ciomăgeala vieții lui, una cu adevărat strașnică, cu toată setea, orbește, fără să-mi pese de nimic. Îmi dau seama că el își dă seama de chestia asta câteodată, de lipiciul ăsta dintre noi. Îl sperii, cu toată vorbăria lui. Da, e deștept, și

mi-ar plăcea să mă pot exprima ca el, dar mi-am dat seama că e un amărât chiar din prima clipă.

Am rămas în aceeași poziție relaxată, lăsându-mi inima să-și vadă netulburată de galopul ei. M-am uitat în scrumiera din fața mea, un mormânt răvășit, plin de scrum și de hoiturile strivite ale unei duzini de mucuri.

— Dublez suma. Am rostit cifra revizuită și am simțit fiorul dureros răsucindu-mi-se prin boase. Și asta e doar un avans. Mi-am scos carnetul de cecuri. Ei, hai. Unde vrei să ajungi refuzând o asemenea ofertă? Haide. Cumpără un cadou pentru prietena ta. Sau pentru mama ta. Fă-o. Hai, salvează-mi viața.

— ...O s-o fac.

— Mulțumesc, Martin.

— Cu o condiție.

— Ce?

— Să nu mă pomenesc că cecul n-are acoperire.

— Cecul e bun, l-am asigurat eu în timp ce i-l întindeam. Am nevoie de primul proiect în două săptămâni. Doamne, tot ceea ce ai de făcut e să-l rescii.

S-a uitat la zerourile săltărețe.

— Dar... dar nu e realist, a spus el.

M-am ridicat brusc, energic. Martin a tresărit. Ochii lui mă priveau. Știe ce se petrece între noi. Sau poate o fi crezând că s-a purtat ca un paranoic.

Nu. Nu s-a purtat ca un paranoic. Îl pot asigura de asta.

Și eu am început să mă comport ca un paranoic – când sunt în Fiasco. Am impresia că sunt urmărit. Am început să mă uit în oglinda retrovizoare mai mult decât mă uit prin parbriz, și cu ochii mult mai ficși. Dacă o mașină mă urmărește după primul colț, nu-i nicio problemă, așa ceva se întâmplă tot timpul. Dacă o mașină mă urmărește și după al doilea colț, îmi îngustez ochii și apuc cu nădejde de

volan, dar cu un aer indiferent, ca un actor. După al treilea colț e alarmă roșie; La urma urmei, chiar în asta și constă paranoia. Alarmă roșie. Încui ușile și ferec ferestrele, Trec la măsuri de diversiune. Dau colțurile, să văd dacă mă vor urmări dând și ei colțurile. Accelerez... Sunt și cazuri când mă molipsesc de paranoia de la mașinile din fața mea: e posibil ca mașinile din fața mea să fie atinse de paranoia în cazul în care eu le-aș urmări. Uneori cred că mașina din spate crede că urmăresc mașina din fața mea în încercarea de a-i asigura pe toți, ca și pe mine însumi, adesea depășesc – sau încerc s-o fac. După câte se pare, Fiasco-ul nu mai are puterea pe care a avut-o cândva Depășirea durează o veșnicie: e cât se poate de periculos și am trecut deja pe lângă câteva accidente pe care le-am evitat în ultima clipă. Fiasco-ul și-a pierdut zvâcnetul și răgetul de fiară. Mai zilele trecute m-a făcut praf o rablă. Pe când treceam triumfal pe Bayswater Road spre Marble Arch, trotineta asta a țâșnit din spatele meu, mi-a tăiat fața ca o bombă și s-a înscris pe banda rezervată vehiculelor rapide. Am schimbat viteza și am apăsat piciorul până în podea – între timp, însă, ologul se făcuse nevăzut. Nici vorbă de întrecere. Ieri m-a apucat iar paranoia când un ciclist m-a urmărit după colț. Am oprit mașina. Am oprit mașina din cauza celei mai autentice neîncrederi. Bicicleta și-a văzut de drum. În șa era o doamnă în vârstă... Astăzi eram la volanul mașinii și dintr-odată m-am simțit foarte paranoic. Nu mi-a plăcut: ceva nu era în regulă – era liniște, prea liniște. După aia mi-am dat seama de ce mă simțeam așa de paranoic. Nu mă urmărea nimeni.

Nunta regală se apropie încet-încet de sfârșit. Londra seamănă cu Blackpool sau Bognor sau Benidorm pe vreme rea. Asta e istorie: supușii Angliei se îndreaptă cu toții spre capitală pentru a sărbători nunta moștenitorului tronului. Asta e istorie, și vor și ei o bucată din ea. Turcii, persanii,

cioroii în cearșafuri, noii sahibi ai Londrei, toți păreau deconcertați, jigniți – nu sunt obișnuiți ca englezii să fie mai numeroși ca ei. Petrecăreții cu pielea albă poartă haine vesele în căldura noptatică a verii. Îi vezi în țealele lor festive, stil pop art, deshidratați de căldura din autocare, înghesuindu-se la cozile formate în fața intrărilor hotelurilor ad-hoc. Sunt gălăgioși și fericiți. E timpul lor... Acum trei ani pe vremea asta, eram pe un oarecare aeroport mediteranean, îndreptându-mă spre casă, împreună cu o predecesoare a Selinei, o oarecare Dolly, sau Polly sau Molly. Am luat o cameră la un hotel, ne-am băut cocteilurile de după-amiază, am fost la cumpărături la un Duty-Free. Și, fără să-mi dau seama, mă mișcam de fapt printre compatrioți. Era vorba de un aeroport britanic, de navetă, care asigura curse ieftine spre Belfast, Manchester, Glasgow, Birmingham și spre mai îndepărtata Londră. Întorceam cu toții spatele soarelui pentru a ne îndrepta spre lună, într-o formă de zile mari în ciuda burdihanelor pline cu bere, a celulei care ne căpușea trupurile, a sudorii care ne năclăia părul și a transpirației vâscoase. La chioșcul de cărămidă se găseau de vânzare ziare de pe Fleet Street⁴⁴. Engleza barmanilor era firavă, dar la obiect: toți știau să spună *nu e gheață*. Și iată-ne pe toți mergând acasă. Fete în tricouri largi și blugi rețeați, sau uite altele îmbrăcate într-o parodie de costum indigen superfeminin, alcătuit din volane și pliseuri, cucoane înfoiate în nădragi strâmți de catifea reiată, și o inflație de pistrui revitalizați, brutele blonde bătându-și torsurile în bar, dând astfel viață idealurilor de grație masculină – gorila cu mustați. E băutură câtă vrei și bani de aruncat, grămezi. Refamiliarizați cu propriile

⁴⁴ Stradă londoneză unde se află redacțiile celor mai multe ziare. Termenul este folosit adesea figurativ, cu referire la toată presa britanică.

trupuri, încălziți, gresați, îngrijiți, au cu toții o culoare senzuală: i se spune *sănătate de taur*. Așadar, această revărsare, această nevinovată catastrofă evoluționistă – ei, eu, și Holly sau Golly sau Lolly, vioaia mea amică cu rochia ei umflată de vânt – am pășit prin căldura turbată, îndreptându-ne spre fabrica de zgomot care stătea încordată pe buci, forțându-și constipația cu un urlet de coșmar. Am urcat scara care ducea la ușa ca o trapă, cu tranzistoare și cu cumpărături scutite de vamă, cu țâțe mari și cu pantaloni albi.

Privește. Așteaptă. Iarăși își fac apariția oamenii... pentru mine, circulația acelor zile era doar circulație, anonimă, indiferentă – circulație, circulație pur și simplu. Acum știu ceva mai mult despre mișcările care au loc în spatele meu. Mașinile sunt specifice, cu câmpuri de forțe, blânde, ostile sau distante. Văd fața unei mașini, și ochii unei mașini, și rânjetul ei încordat, o văd umilindu-se sau zbârlindu-se sau nepăsându-i de nimic. Dar când privesc furnicarul mulțimii, aglomerația oamenilor de pe stradă, nu mai văd circulație, ci câmpurile de forță omenești – rable hodorogite, decapotabile, nedecapotabile, cu motorul modificat pentru viteze sporite, barurile omenești dezumflându-mă cu luminile lor stăruitoare.

— Charles și Lady Di se căsătoresc pe douăzeci și nouă, i-am spus eu Selinei, când îmi beam cafeaua și-mi mâncam pâinea prăjită.

Purta cea mai somptuoasă cămașă de noapte. Mătasea era bogată ca o glazură. Era și cât se poate de transparentă.

— De ce n-ar fi o nuntă dublă? N-ar fi o nebunie? Am putea sări chiar acum într-un taxi, să dăm fuga până în Bond Street să-ți cumpăr un inel. Ce ți-ar plăcea? Un smarald, un rubin, un diamant drăguț? Am putea să luăm prânzul la Knox. O să-l sun pe agentul de voiaj. După

încheierea ceremoniei, am putea da o fugă pentru câteva zile la Paris, cu clasa întâi. O să stăm la hotelul ăla nou, ăla care trebuia să fie cel mai scump din lume. Oricum, ai nevoie de o garderobă nouă. Cred că a venit timpul să ai și mașina ta. Fiasco-ul e mult prea mare pentru tine. Te-am auzit chiar pe tine spunând lucrul ăsta Unde ți-ar plăcea să mergem vara asta? Ai putea să te gândești și la așa ceva. Barbados? Seychelles? Sri Lanka? Bali?

— Nu te aud, John. John. Ce faci?

— Nimic, am răspuns eu, dar, de fapt, făceam o mulțime de lucruri.

Eram deja călare pe scaunul de bucătărie a Selinei, butonându-i unul din sfârcuri cu mâna, în timp ce pe celălalt mi-l plimbam prin gură ca pe o bomboană de mentă.

— Ce spui? am spus eu.

— Ce? Au. Lasă-mă. Vreau să văd nunta regală la televizor.

— Dracu' să te ia, am spus eu.

— Și pe tine.

— Cară-te!

— Cară-te tu!

— Ah, *fir-ar al dracului*, am spus eu și am coborât la Butchers's Arms.

...Era o bătrână care locuia într-o casă. Într-o zi, trei băieți negri și două capete rase au dat buzna peste ea. Au rupt-o în bătaie, au violat-o și i-au furat toți banii. Când băiatul bătrânei a venit cu caralii, unul dintre negri mai era încă în pat și dormea. Băiatul avea șaisprezece ani. Fiul avea șaptezeci și doi. Bătrâna avea optzeci și nouă, și locuia de una singură în ogeacul ei... O căpetenie arabă a fost omorâtă. Dintr-odată, conform unui articolăș din *Morning Line*, Orientul Mijlociu a devenit mai exploziv ca niciodată și pacea lumii e serios amenințată. Acum povestea asta naște câteva întrebări serioase. Va urma o scumpire a petrolului? I

se va mai da în cap sterlinei și va fi făcută poștă pe piața monetară internațională? Ori îi va crește valoarea din cauza petrolului, ceea ce ar duce la devalorizarea dolarului american și m-ar ajuta să câștig? Vreau să știu. Sau va izbucni un război mondial, și atunci toate cheltuielile și greutățile care decurg... Transvestitul Val a fost dus de urgență la spital cu o boală misterioasă. În pagina a cincea, Ulla își etalează țâțele mari și chiloții trăsnet Sissy Skolimowsky se dovedește a fi o lesbiană agresivă și o ex-gagicuță de-a ei o dă în judecată pe Sissy pentru daune morale. Uitându-mă ieri prin sertarul cu desuurile Selinei, am dat peste două broșuri pe care nu le mai văzusem până atunci. Erau extracte din legi: chestiuni generale privind dreptul comun și drepturile gagicilor... Manevre ale tancurilor rusești la granița poloneză. Am călătorit suficient de mult prin Oceania, în 1984, ca să am *îndoielile* mele în această privință. Sunt îngrijorat din cauza Poloniei. Sunt îngrijorat din cauza lui Lech și a camerei 101, din cauza Danutei (știi că e iar însărcinată) și a tuturor copiilor ei. Eu cred că Solidaritatea ar putea să moară curând din cauza entuziasmului exagerat. Tot ceea ce face Lech li se pare rezonabil femeilor și bărbaților liberi, dar pun pariu că nu se întâmplă același lucru și în Polonia, unde lucrurile sunt conduse de câțiva nebuni cât se poate de duri. Știi bancul polonez pe care îl spune banul? E tare. Î: Care e singurul lucru pe care merită să-l cumperi cu bani în Polonia? R: Banii. Bani străini – banii noștri, care sunt teribil de scumpi. Să nu mori de răs? Hai că-i tare, nu-i așa?

— Barry crede că da. Fat Vince crede că da. Cecil crede că da Vron crede că da. Eu cred că da.

— Da, ce? am întrebat eu.

— Că a făcut-o deja.

— Cu Prințul Charles.

— Dea. Păi e la mintea cocoșului. El e moștenitorul

tronului. Adică, vreau să spun că el trebuie să știe pe ce va pune mâna, nu-i așa?

Altă zi, altă cârciumă. Fat Paul, și Shakespeare.

Eu și Fat Paul – suntem ca doi frați. Cu el făceam toate drăciile și scandalurile, cu el mă hârjoneam și mă băteam toată ziua. Am încetat cu hârjoana și bătăile când am ajuns pe la douăzeci și cinci de ani. Durea prea tare. El nu pierdea niciodată. Azi îmi e frică de Fat Paul și am grijă să nu fiu beat când mă aflu alături de el. Scoate bani buni pentru că e mai bun ca mine când e vorba de violență. Fără îndoială că m-aș fi perfecționat în materie de violență dacă existența mea ar fi depins de ea, așa cum e cazul lui Fat Paul. Acum mă consolez cu gândul că el e un profesionist în materie, în timp ce pentru mine violența a fost, dintotdeauna doar un hobby.

— Sunt sătulă de sex, mi-a spus Selina de dimineață, în timp ce termina de băut ceaiul pe care i-l adusesem cu mare dragoste.

— Ei și? am întrebat-o eu.

— Doamne, *fii drăguț*. Folosește-ți imaginația. O să-mi treacă. Pur și simplu mi s-a aplecat de sex.

Și atunci, la ce crezi că mai ești bună? am vrut eu să spun. Dar n-am făcut-o, am rezistat tentației. Am privit la drama mândră întipărită pe chipul ei, la valvele și orbitele gâtului, la șuvițele umede ale părului, la sânii mai grei ca niciodată, bine înfiți în cutia toracică, la cutele dezgolate ale pântecului, la dilatarea neașteptată a șoldurilor, cu un miros de somn.

— Atunci, la ce crezi că mai ești bună?

— Nu e adevărat ce e cu tine, făcu Selina.

Din fericire pentru micuța Selina, nu mai dau în femei. Dacă vreodată voi renunța la această renunțare de a mai da în femei, ea va fi prima care va afla. Așa că după aceea am coborât și am petrecut o dimineață plictisitoare dar necesară

cu directorul meu artistic și cu scenograful. L-am chemat și pe primul meu secund, Micky Obbs. Trântorii ăștia stau pe salarii acum. Fielding are un cont special pentru așa ceva. În continuare, am prânzit cu Kevin Skuse și

Des Blackadder. Și ei stau pe niște salarii. Ar trebui să vezi cum mă port eu cu tipii ăștia. Martin Amis ar trebui să vadă cum mă port eu cu tipii ăștia. Se uită la mine ca la Dumnezeu. O citesc în zâmbetul de circumstanță și în râsul leșinat, în frâiele în care își țin furia. A urmat Shakespeare, să-l văd pe tatăl meu, pentru a descoperi firele întregii povești cu tați și fii.

— Unde e Barry? am întrebat eu.

— Aici, îmi răspunse Fat Paul. la cheile.

Tatăl meu asista, fără niciun fel de chef, la o selecție de stripteuze în separeul cu perdele roșii din vechea sală. Lotul de pipițe arăta la fel de trist ca el – gospodine burtoase, în jur de treizeci de ani, împinse pe scenă de nevoia de bani. Și-au adus până și copiii care așteaptă pe afară, căscând plictisiți. Copiii mi-au amintit de alți copii – da, plozii pușcăriașilor, în Brixton, micii vizitatori. Nu am vrut să asist la un asemenea spectacol, așa că m-am așezat cu spatele la lumini.

— Adu-ți un pahar, John, mi-a spus tatăl meu, cu privirea lui furișată, de datornic. Tu cine ești? Emma? În regulă, iubito, poți să pleci.

— Ce s-a întâmplat cu Vron? am întrebat eu.

— Să nu mai aud de Vron. De când cu *Debonair*, nu mai pot să fac nimic cu ea. Acum vrea să facă filme. E obsedată de video. Dezbrăcatul nu mai e de ajuns pentru Vron. A ajuns să se considere o *artistă a trupului*. Nu se dezbracă, ea practică, așa cum spune ea, *cultură fizică*. Miercurea trecută a făcut cultură fizică pe scenă și a ieșit un dezastru. Mulțumesc, Emma, iubito, ajunge.

M-am întors. Ținându-și hainele în mână, Emma

rămăsese în plină lumină, dând din cap. Un băiețel palid în pantaloni scurți a alunecat de pe scaunul de la pian și a venit lângă ea.

— Următoarea!

— Ce s-a întâmplat miercură trecută?

A oftat din greu cu ochii îndreptați spre scenă.

— Toată chestia s-a făcut sub *coregrafia* fătălăului de Rod, spuse el. Fotograful. Ascultă ce-ți spun eu, că e spre binele lui să fie curist, altfel îi bag pe amândoi în spital. El a asigurat, cică, luminile. Era așa de întuneric aici, că se izbea lumea de pereți și-și vărsa băutura pe jos. N-a fost ca de obicei – știi tu, când fata se plimbă cu ciorapul și, dacă ai chef, îi dai juma' de liră. Nici vorbă, locuri rezervate și două lire taxă de intrare. Vron își face apariția în voaluri și eșarfe și cămăși și asta în bezna de aici. După care se cară. Toți de-aici înnebuniseră de-a binelea. M-am dus la ea și i-am zis – ieși înapoi și scoate-ți nenorocitele astea de țoale. N-a vrut. A zis că ăsta a fost numărul. A trebuit să dau banii înapoi. Mi s-a rupt inima. Mulțumesc, dragă! Frumos. Să văd ce pot să fac pentru tine.

— Hei, vreau să te întreb ceva. Ai cumva de gând să...

— *Îți vei primi banii*, mi-a spus el și m-a privit pentru prima dată – ochii ca o fantă, buzele strânse.

— Nu e vorba de bani, am spus eu. E vorba de planurile de căsătorie.

— Oh, de *ele*. Ridică din umeri, după care făcu un gest vag din mână. Fă-ne o favoare, John. Treci pe la Majestatea Sa Regală când ieși în oraș. Vrea să-ți spună ceva. Hei. E vorba de Selina.

Rânjetul lui batjocoritor s-a lărgit, părând să fie în strânsă legătură cu o luminiță care i s-a aprins brusc în priviri.

— Pun pariu că e o curvă sadea. Greșesc?

— Selina? spusei eu împins de instinctivul meu

devotament, idiot sentimental ce sunt – e o stricăță.

— Dă-i drumul, fiule, mormăi el întorcându-mi spatele. Fugi.

Pe Vron am găsit-o în salonaș uitându-se la televizor. Era întinsă pe sofa, cu trupul într-o postură bine studiată, cu capul ținut sus, ca o tavă. Am văzut tocuri cui, ciorapi negri, un chimono turcoaz, cu o grămadă de tăieturi și franjuri. Genele negre erau groase ca niște epoleți, ochii se profilau aidoma unor păienjeni pe crusta de fard mortuar întinsă pe obraji și pe frunte. Vron și camera în care se afla păreau să fie făcute din aceleași materiale – dulciuri, șerbeturi, lichioruri. În timp ce vorbea (despre Barry, despre Rod, despre defectele coafurii lui Lady Di) își masa sânii cu antebrățele, dezmiardătoare – „ca să le păstrez forma, John” spunea ea. De aici, conversația a alunecat spre corpul ei, despre cum de nu-i era ei deloc rușine de el. Altora putea să le fie rușine cu trupurile lor, dar nu ei, nu lui Vron. „De ce mi-ar fi rușine de corpul meu, John! Spune-mi de ce. De ce?” N-am găsit niciun răspuns. Apoi Vron a început să mă chestioneze în legătură cu relațiile pe care le aveam la filmele pentru adulți sau cele sexy, sau la producțiile de peep-show.

— N-am nicio relație. Nu la nivelul de care ai tu nevoie.

— Barry se îndoiește că aș putea face carieră, John. Totuși, Rod are încredere în talentul meu. Tu ești un artist și eu respect acest lucru, John.

— Experiența pe care o am, Vron, mi-a arătat că lucrurile pot merge în ambele direcții.

Mă privi gânditoare, cu mâinile încrucișate pe reverele albastre.

— Ți-aș putea fi o mamă bună, zău așa, spuse ea. Aș putea, fără îndoială.

— Distanța care îl separă pe autor de narator corespunde gradului în care autorul îl consideră pe narator hapsân, frustrat, ridicol sau demn de milă. Îmi pare rău, te plictisesc cumva?

— Hă?

— În parte, distanța e determinată de convenție. În construcțiile epice sau eroice, autorul îi oferă protagonistului tot ce are, și chiar mai mult. Eroul e un zeu, sau are puteri și virtuți de zeu. În cele tragice... Ai pățit ceva?

— Hă? am repetat eu.

Tocmai îmi înfipsesem un covrigel în măseaua mea suspectă de sus. Revăzând cu ochii minții acest mărunț ghinion, cred că mai întâi am tresărit cât se poate de elocvent, după care a urmat un spasm mic și obosit. Mi-am consultat măseaua cu vârful limbii. Martin îi dădea înainte cât se poate de încântat Stomatologii sunt exact ca scenografii, cowboy-ii sau instalatorii cârpaci. Atâta timp cât ești tânăr, crezi că lumea serviciilor pentru adulți e de încredere, competentă, că își merită banii. Apoi crești și ajungi să trăiești printre grăsani și ochelariști, șoareci de bibliotecă și gorile, idioți și încrezuți. Am sorbit din băutură și mi-am clătit zona superioară de vest cu scotch.

— Cu cât e mai jos pe scara socială, cu atât îți poți permite mai multe libertăți cu el. Poți să faci cu el tot ce-ți trece prin cap, zău. Asta naște dorința de a pedepsi. Autorul nu e scutit de impulsuri sadice. Cred că...

— Hei, ascultă, trebuie să-mi dai doar termenul limită de predare a scenariului. Nu trebuie să-l respecti cu toată strictețea, dar va trebui să le spun ceva lui Fielding și lui Lorne. Și Cadutei și lui Davis. Cum a rămas cu bătaia?

— Ce bătaie?

— Aia dintre Lorne și Spunk. Știi tu, marele caft

— Nimeni nu va crede că poate exista un asemenea

nume.

— Da, da. Tocmai încercăm să-l convingem de chestia asta. Numai că, vezi, sunt o mulțime de americani cu astfel de nume. Toți au nume ca Gaură și Labă. Nici nu le pasă. Li se pare că e mișto.

— Păi, cred că e o problemă. Oricum, să încercăm așa. El îl lasă pe Lorne să-l bată.

— Spunk?

— Spunk.

— De ce?

— Pentru a-i demonstra că el e mai presus de chestia asta. Și, de asemenea, să-i demonstreze că e capabil să-și controleze trupul cu o asemenea măiestrie, încât poate să-și vadă netulburat de treburile lui în ciuda loviturilor primite, și...

— Fii serios, i-am spus eu. Lorne nu înghite așa ceva. Lorne vrea ca Spunk să se năpustească asupra lui cu un portavion. După care vrea, știi tu, vrea să-l nimicească de-adevăratelea.

— Pe Spunk?

— Dea. Vezi, eroii nu... Trebuie să-ți explic ceva. De regulă, Lorne interpretează eroi. Eroii nu pierd niciodată. Pe vremea lui Lorne nu pierdeau niciodată. Apoi, a urmat o vreme când au început să mai piardă și ei, dar acum s-au întors la timpurile când erau mereu învingători. Eroii, eroii nu pierd nicio bătălie, decât dacă au de luptat cu zece tipi, înarmați cu cuțite și bice, iar el e bolnav, și mama lui pe moarte, și soția lui gravidă, și...

— Da, te-am citit, a spus Martin.

— Și, chiar și așa, vor câștiga în viitoarea bătăie.

— Atunci, să încercăm așa. Lorne îl lasă pe Spunk să-l snopească.

— De ce?

— Din dragoste pentru Butch. Sacrificiu de sine.

— Dea... Nu, acum n-o să fie Spunk de acord cu așa ceva. Asta nu vrea nici măcar să se bată cu Lorne decât dacă e absolută nevoie. Pentru așa ceva trebuie să fie tot timpul încolțit și atacat.

— Atunci, cazul devine de nerezolvat. Niciuna din părți nu e pregătită să piardă.

— Tu ești *scriitor*, am spus eu. Pentru numele lui Dumnezeu, pune-ți imaginația la treabă. Cu ce naiba vă umpleți voi zilele?

— Dacă vom avea două bătaï, atunci cred că ambii vor vrea să iasă învingători în a doua. Și, atunci, ce-ar fi să nu mai existe nicio bătaie?

— Nu, bătaia rămâne. Va trebui să avem bătaia aia. Nu, vreau neapărat bătaia aia.

— Să văd ce pot face.

Am continuat discuția noastră despre realism în ogeacul lui Martin, stând la masa ovală plină cu cărți, asistați de sticla de whisky, pahare, scrumiere, unelte de scris. Martin bea și fumează din gros, sau poate că-i o chestie de moment. În general, a crescut în ochii mei. Găsesc însă că viața de om studios te trage în jos. Știi ceva: el se complăce în starea asta. Cât de mult vrea să se mai afunde în mizerie? Afară, ceruri de sare și zgomotul binecunoscut făcut de pașii trecătorilor.

— Deci, asta ai de făcut, am tras eu concluzia, trebuie să-i faci să se comporte cât mai firesc, fără ca ei să-și dea măcar seama sau fără să le pese prea mult de așa ceva. Numai așa își vor face rolurile. Okay?

— Păi e o treabă dată dracului, spuse el.

Am reflectat.

— Te lovești de probleme de felul ăsta cu romanele tale, Martin? I-am întrebat eu. Vreau să spun dacă e vreo mare brânză cu violența și toate celelalte?

— Nu, nu e nicio problemă. Sigur că suntem criticați,

dar toată lumea e de acord că secolul douăzeci e vârsta ironiei – care te privește de sus. Până și realismul, realismul cel mai primitiv, e considerat excelent pentru secolul douăzeci.

— Zău? am spus eu și mi-am pipăit măseaua cu vârful limbii. În timp ce eu mergeam spre casă, pe străzi de culoarea stridiilor și a cărbunelui, aerul se înfiora deodată, scuturându-și haina ca un câine ud, ca întinderea tulburată a unui lac. M-am oprit – cu toții neam oprit – și mi-am ridicat fața spre cer, așa cum un animal sau un sclav își ridică fața, înspăimântat de pedeapsă, dar asumându-și riscul. O scară de lumină, cu balustrade din raze de soare, ducea direct spre cerul albastru, mult mai departe de cerul zilnic al țigărilor goale, chiuvetelor pline, aburilor de mâncare.

— Okay. Arată-mi ceva, am spus eu și mi-am șters fața cu mâna.

Sus, în imensitatea limpede se tolănise un nor roz concav, cu vârfuri ascuțite la ambele capete legate cu nojițe, ca un ochi vertical, o gură verticală. În mijlocul lui era un miez viu, exact, feminin... Dah – să-mi duc gândul mai departe? Ar putea pornografia care se revarsă din capul meu să dea norului o astfel de formă și să-l țină acolo sus? Stai... trandafirul, gura, strălucirea. Fii serios, dacă așa pare, înseamnă că așa e. Probabil că nu sunt singurul care consideră că sunt croit după felul în care înțeleg lucrurile. Și e cât se poate de clar că norul ăla de sus mi se părea că seamănă cu o fofoloancă.

Bagă de seamă, în ultima vreme toate alea mi se par cam în felul ăsta. Sunt de o săptămână acasă și Selina păstrează încă distanța. Își urmează neabătută politica, această Selina. În timpul cinei, luată în restaurante din ce în ce mai scumpe, sunt tratat de ea cu aceeași atitudine

anti-sex, de la supă până la desert. Trece printr-o stare foarte emotivă, îmi spune ea. E într-o situație foarte delicată. La început, am crezut că se păstra pentru pontul cel mare, că aștepta banii albi pentru zile mai negre, sau o superrentă. M-am înșelat l-am oferit mii. l-am promis căsătoria, copii, case și tot tacâmul. Poate că-mi lipsește subtilitatea, nu știu. Când se uită la mine, am impresia că-mi spune: *Cum ai putut?* Tare aș vrea să mi se spună care este hormonul vinovat pentru tot ce se întâmplă. Șuieră ca gloanțele pe aici hormonii ăia ai ei și îmi distrug sănătatea. Dacă pun vreodată mâna pe hormonul ăla... Nu se mai îmbracă ca lumea micuța Selina. Nici nu se mai dezbracă. Fără chestii de bordel sau șmecherii vestimentare ca în revistele pentru bărbați, dar nici izmene sau pijamale de spital. Doarme în pielea goală. Și eu la fel, și eu la fel.

Astă-seară, înainte să mă duc la culcare, mi-am luat precauția să beau o sticlă de coniac și să intru în dormitor chiar în clipa când ea ieșea din cadă. Rămăsese goală lângă pat, pieptănându-și părul cu ambele mâini ridicate. Pete umede îi mai licăreau pe corp, ca oceanele pe glob. Am traversat camera într-o implorare împleticită. Am sărutat-o pe gât Am îngenuncheat

— Te rog, am spus eu.

Am auzit zgomotul făcut de pieptenele care îi trecea prin păr, muzica japoneză care reverbera din interiorul ei, zumzetul subțire al tăcerii.

— Trei miare, am spus eu – pentru butic.

Niciun răspuns.

— Mărită-te cu mine. Fă-mi copii. Ne-am putea muta – oh, s-o ia dracu', asta e – închide ochii! Nu durează mai mult de un minut! La dracu', hai!

— Dacă m-ai iubi, a spus Selina, m-ai înțelege.

Așa că, în continuare, am încercat s-o violez. Trebuie să mărturisesc, cu toată sinceritatea, că n-a fost o treabă

prea elegantă. Sunt un începător în materie și, în general, sunt ieșit din formă. Așa, de pildă, am pierdut o grămadă de vreme încercând să-i stăpânesc mâinile. E clar că modul cel mai eficace de a viola o fată e să rezolvi problema picioarelor și, eventual, încasezi una peste față, ca parte componentă a afacerii. Uite încă un sfat: dezbracă-te înainte de începerea acțiunii. În timp ce țineam brațul Selinei în mâna dreaptă și aveam catarama curelei în cea stângă, mi-a prins una bună de tot cu genunchiul ei osos. Am luat-o chiar la rădăcina sculei mele sculate, care pulsa dureros. Fui, hai c-a fost tare, mi-am spus eu pe când mă izbeam cu spatele de podea. Ghemuit și cu respirația tăiată, am rămas nemișcat cu lumina atârându-mi pe față. Simțeam cum mă înverzesc încet începând de la degetele picioarelor. În cele din urmă, m-am târât până la cealaltă ușă ca un crocodil sleit și am răcnit îndelung la lună prin gaura de aerisire de la closet.

Chiar că a fost tare, mi-am spus eu, în timp ce mâncam un măr în bucătărie și mă împleticeam pe linoleu, frângându-mi mâinile de durere. Doamne, și cum o să apară chestia asta?... La întoarcerea mea sfioasă în dormitor, Selina nu mi-a dăruit mai mult decât bătaia rece a genelor ei. Era în pat, sprijinită de tăblia acestuia, cu cearșaful tras bine până la subsuori, cu o revistă groasă în poală.

— Îmi pare rău. Oh, cât de rău îmi pare, am spus eu. Niciodată nu mi-a fost mai multă rușine ca acum.

S-a întors și a netezit perna.

Î cetul cu încetul – făcând mici volute, trăgând cu urechea, sperând – am ieșit din haine și m-am strecurat lângă ea. I-am pus, dragăstos, o mână pe umăr.

— Selina, te rog, spune că totul e în regulă.

Își împinse iertătoare albeața rece a spatelui lipsit de apărare în coapsele mele.

— E în regulă, spuse ea.

Își întinse piciorul stâng și își puse palma dreaptă cu fața în sus sub perna netezită. Am rămas multă vreme întins pe pat, ținând în brațe ghemul viu, ascultând cu tristețe domolirea oftaturilor ei.

După care iar am încercat s-o violez.

În termeni pur tehnici, în ceea ce privește know-how-ul violării, a doua tentativă a fost un adevărat succes în comparație cu prima. Într-adevăr, o cu totul altă clasă. De data asta am venit din spate într-o goană contorsionată, șerpuită. Elementul surpriză a jucat un rol central de data asta, pentru că Selina mai dormea încă. Nu poți să obții o surpriză mai mare ca în cazul ăsta. Deoarece învățasem lecția din seara trecută, am procedat exact cum trebuia în cazul unui viol: m-am lăsat peste ea și i-am despărțit picioarele cu propriul meu picior, într-o răsucire de clește. Și a mers. Grozav, mi-am spus eu. Pot să fac din ea ce vreau. De necrezut. Tot ce mai trebuia acum era să mi se scoale... Selina și-a strecurat mâna liberă pe lângă mine, înfigându-și-o apoi în părul meu. Pot face față la așa ceva, mi-am spus eu. E antierotic, dar nici nu doare prea rău. Asta ce mai e? Selina reușise să iasă din impas. Și-a revenit brusc și a reușit să-mi trântască una colosală în obraz cu dalta cotului – fix în partea superioară de vest, unde șubreda măsea mai e încă în viață, unde își mai are încă sălașul. De data asta am izbit podeaua și mai tare și curând m-am împleticit până în bucătărie înjurând. Povestea asta cu violul, am tras eu concluzia, bașca scotch-ul și calmantele, duc la o suprasolicitare serioasă. Cum se pot descurca violatorii cu toate astea?... Câtă vreme eu m-am uitat afară, Selina și-a făcut patul pe sofa. S-a cocoțat în el ca într-un vehicul fantomatic, închizând ușa albă în spatele ei.

— Dorm eu aici, am spus eu. Du-te în pat.

M-a ignorat. Am țipat la ea. Pentru prima oară în

seara aia am simțit că aș putea deveni cât se poate de scârbos. În timp ce Selina traversa camera (în cea mai groasă cămașă de noapte a ei de data asta), am simțit impulsul unui eroic atac final asupra ei. Din fericire, zâna mea bună m-a îndemnat să consider ziua încheiată – să renunț onorabil, cât mai sunt încă în viață. Am avut o noapte agitată, zvârcolindu-mă pe pielea fierbinte și tare (mi se părea că cearșafurile mă leagă, mă înfășoară și mă măsoară) și am făcut-o pe gazda unui nou grup de dureri zburdalnice care sondau recent apărutul teren de joacă.

Când m-am „trezit”, pe la zece, Selina plecase deja de acasă. Extrasul meu de cont a sosit cu poșta de dimineață. L-am deschis cu un interes neobișnuit și am rămas mult timp cu ochii priponiți pe coloanele de cifre. În fine, aveam dovada, dovada cea mai clară că Selina mă înșela. În ultimele patru săptămâni nu mai cheltuise niciun ban.

— Cămătarii, Buget, Consorțiu. Nu îmi mai găsesc cuvintele. Mulțumesc, John.

— Ce li s-a întâmplat? am întrebat eu. Sunt doar cărți, nu-i așa?

— Au deja tot rahatul ăsta aici. De șase săptămâni le tot aștept.

— Și eu de unde să știu? Dacă vrei cărți, roagă-i pe amicii tăi din Cambridge.

— Dar n-am niciun prieten la Cambridge. Și nici în altă parte. Mi s-au terminat prietenii. Altfel, cum ai gândi că mi-aș pierde vremea cu unul ca tine?

— Dar de asta ce părere ai? am spus eu. Ferma animalelor...

— Ce? Oh, am citit-o când aveam doisprezece ani.

— Atunci poate că nu ți-ai dat seama că e vorba de o alegorie. Cum ai fi putut la vârsta aia? Nu aveai decât doisprezece ani. Porcii sunt un fel de conducători – ai

Revoluției. Și toți ceilalți, cum ar fi caii, și câinii, sunt cu toții... Oh, Alee. Nu-mi face nicio plăcere s-o spun, dar arăți al dracului de rău.

— Și nici mie nu-mi face nicio plăcere s-o aud.

Alec Llewellyn avea pe obraji paloarea groasă a spaimei. E galbenă, exact cum se spune – galbenă, pământie, cum e șoriciul cu porii lărgiți. Cele mai afectate erau concavitățile de sub ochi, acolo unde întunericul se adunase în două pete negricioase, ca niște cruste. Ochii înșiși (odată umezi, strălucitori, plini de viață) erau ochii unei ființe captive, trăind în interiorul prietenului meu, cu plivirea fixată stăruitor în depărtare, pentru a vedea dacă nu e niciun pericol să iasă afară. Avea părul lung, neîngrijit, rărit, răsucindu-se spre interior sub fălci... Aici era Pentonville, închisoarea Majestății Sale, și Pentonville era un loc diferit de toate celelalte asemănătoare – nu era ca Brixton, unde se purtau prevenitor și-ți treceau unele chestii cu vederea și unde te mai descurcai. Nu, Pentonville e un loc josnic, întunecat, igrasios, cu aerul împutit și apăsător. Până și gardienii păreau retardați în uniformele lor muiate de sudoare. Am așteptat două ore nenorocite într-o fostă sală de clasă, împreună cu neveste care se fâțâiau de colo-colo – altfel de neveste, nu din cele bătrâne și triste, ci tinere și plictisite, șucărite, la ananghie, blestemându-și zilele. Fetele astea se încurcaseră cu cine nu trebuia: cu niște criminali. Sau poate că nu au prea avut de unde să aleagă și atunci s-au încurcat cu criminalul care nu trebuia.

— Sistemul claselor sociale, îmi spuse Alee Llewellyn, nu e prea bine respectat aici. Împart celuia cu o pereche de troglodiți pe lângă care tu ești Lebăda de pe Avon⁴⁵. Unul e aici pentru jaf, celălalt pentru viol. Asta-i tot ce-ți pot spune

⁴⁵ Supranume poetic al lui William Shakespeare.

despre ei, John, îmi zise el cu o voce schimbată, mai tremurătoare, mai nesigură, doar știi că nu eu ar fi *trebuit* să fiu aici. Tu ar fi trebuit să fii aici.

Numai discuția asta îmi lipsea.

— Cum adică? I-am întrebat eu.

Ne aflăm în sala de recreație, o cocină umedă de la etajul unu. Era ca un cafe-bar din anii șaizeci, lăsat în paragină, fără ferestre, cu un tub de neon al cărui tremur te aducea la infarct. La fiecare câteva minute mă duceam la teighea și îi mai aduceam lui Alec o cafea sau o ciocolată. Mânca și bea repede, atât cât putea, și fără plăcere.

— Ascultă. Se spune „Lumina. Se stinge La Nouă”. (Light’s Out At Nine) L-i-g-h-t-apostrof-s. Apostrof-s! Se spune „O Ceașcă de Ceai sau «Cafea» „– cafea în ghilimele. De ce? De ce? în bibliotecă, în bibliotecă se spune „Nu Poți să scuipi” – nu poți⁴⁶ în două cuvinte și cuvântul *nu* cu litere mari. E o greșeală, o greșeală.

— Okay, am spus eu încurcat, deci locul ăsta nu e prea populat cu șoareci de bibliotecă. Sau cu lingviști. Doamne, ține-mă.

— Scoate-mă de aici, spuse el cu o voce ascuțită. E o greșeală. E o greșeală. Nu eu, tu! E o greșeală de tipar, o nenorocită de greșeală!

— Hei. Hei. Liniștește-te. Doamne.

Într-un fel, Alec avea dreptate. De fapt eu mă născusem cu meteahna asta. Tatăl tatălui meu era falsificator de bani și fusese săltat de multe ori. Una din neresușitele lui bancnote de cinci lire se mai află încă înrămată deasupra barului de la Shakespeare. Arată groaznic. Ca un prosop de față. Chiar tatăl meu are un cazier încărcat, un precedent realmente util – mira-m-aș să

⁴⁶ În engleză „nu poți” se ortografiază într-un singur cuvânt – *cannot*.

existe în bătrâna Londră pârnaie pe care Barry să n-o fi văzut niciodată pe dinăuntru. Fat Paul a trecut pe acolo pentru vătămare corporală, răni încă vizibile și urâte. Eu am petrecut nopți de suferință prin închisorile locale (beție și scandal, tulburarea ordinii publice, opunere de rezistență la arestare și, o dată, atacarea unui caraliu: trei luni cu suspendare). Doar Fat Vince e curat – Gentleman Vince. Și toți tipii ăștia de aicea, cu hainele lor asudate, fraierii ăștia cu nasuri purpurii, cârpacii ăștia încruntați, găinarii ăștia, retardații ăștia violenți, ei sunt genul meu. Se descurcă excelent în curenții de mare adâncime, care curg invers decât la suprafață, unde înoți tu. Sunt mulți bani în afacerea asta. Chestia e că ajungi în pușcărie dacă ești descoperit. M-am uitat iar în jurul meu. De data asta mă așteptam ca, văzându-l pe Alec, să mă simt cât mai departe de închisoare. Dar n-a fost așa. Mi s-a părut că sunt și mai aproape de ea.

I-am dat batista mea. L-am bătut amical pe umăr. Nu prea eram eu bun la chestii din astea.

— Două săptămâni, am spus, două săptămâni și ai scăpat de aici. Două săptămâni, după care tu și cu mine vom zace beți în vreun cazinou cu două gagicuțe pe lângă noi.

— Ba nu, eu nu. Eu voi fi cu Ella și cu copiii. Numai pentru asta trăiesc acum. Îmi oferi un rânjet disprețuitor. Beat într-un cazinou cu tine și cu două curve. Ce mișto. Chiar crezi că nu m-am săturat de așa ceva?

M-am dus să-i mai aduc cafea și ciocolată. De zece ani se tăvălea Alec pe la periferia societății. I-au trebuit zece ani să descopere că periferia există cu adevărat, că periferia mușcă – dinții ei mici și meschini mușcă. I-am plătit

răsfățatului⁴⁷ cu șorț de la tejghea. Da, lumea de aici își are propria ei masculinitate. O poți mirosi, lipsa de feminitate, acreala, hormonii neamestecați. Slavă Domnului, vizita mea aici se apropia de sfârșit. Curând voi fi iar afară cu banii și cu femeile mele.

În timp ce mă apropiam de masa lui Alec, a explodat țârâitul strident al unei sonerii. M-am oprit. Îmi observă ușurarea de pe față și se învioră. Mă privi fix, cu vechiul lui spirit de contrazicere.

— Contractul pentru lichidarea ta.

— A, da, am răspuns eu cu răceală. Angajamentul de cincizeci de sterline. Într-o bună zi, tocmai când îmi va fi lumea mai dragă, cineva o să mă tragă de păr, sau o să mă calce pe picior.

— Știu cine îți poartă sâmbetele.

— Zău? Cine?

— O lovitură în figură cu un obiect contondent. Ești pregătit?

— Da.

— Țin-te bine.

— Mă țin.

— E *tăticul* tău, spuse Alec Llewellyn.

O oră mai târziu, mă aflu într-o altă sală de așteptare – în Harley Street. În timp ce așteptam, mi-o imaginam pe Selina, așezată pe o bancă joasă, depunând pioasă la Secția de Poliție din Paddington o reclamație de tentativă de viol în vederea eliberării unui mandat de arestare. Dar Selina nu mi-ar face niciodată așa ceva. Dintr-un mandat de arestare, fie el și pentru viol, nu ieșea niciun ban. Îmi părea rău pentru ea. De ce? Tămbălăul cu spiritele încinse de aseară putea fi cu siguranță ușor uitat. Nu – ceva

⁴⁷ În original *trusty* = deținut care se bucură de un tratament privilegiat drept răsplată pentru buna lui comportare.

îmi spunea că nu mă va părăsi. Încetează, am vrut eu să-mi spun. N-o lua așa de repede. Fii calm. Așteaptă... Impacientată doamna McGâlchrist mi-a curățat din nou măseaua. Mi-a spus că măseaua e oricum terminată și, cât se poate de curând, se va umfla iar.

O oră mai târziu, mă aflu într-o altă sală de așteptare – Soho, Carburton & Linex. Am fumat și mi-am ros unghiile. Cred că toate închisorile sunt niște săli de așteptare. Toate închisorile – toate camerele. Toate camerele sunt niște camere de așteptare. Tu aștepți, eu aștept. Totul se apropie de momentul final. În cele din urmă, zvelta Trudi mi-a deschis ușa.

Terry Linex stătea tolănit în bârlogul lui, ca un curist dezmațat printre crengi înfrunzite, potire, trofee de darts și diplome italienești. Era ora patru după-amiaza, așa că sună după whisky și gheață.

— Ei, fiule, spuse el, cum e viața în viteza a cincea? Cu ce pot să-ți fiu de folos?

— Am venit pentru laba mea de aur. Iisuse. Pentru recompensă⁴⁸.

Am sorbit din pahar. Capul îmi era plin de Selina. N-am roșit și nici nu m-am simțit jenat. N-ai cum să roșești sau să te simți jenat în compania lui Terry Linex.

— E pe vine, a spus el.

— Cât?

— Păi, cam pe la jumătatea unei cifre cu șase zerouri. Simplu.

— Ei, hai, zi șaizeci de mii.

— Se face.

— Când?

⁴⁸ Joc de cuvinte intraductibil – golden *handyab* (autosatisfacere totală) și golden *handshake* (sumă de bani plătită ca o recompensă celui care se retrage dintr-o afacere, în semn de prețuire pentru serviciile aduse).

— Întreabă-l pe Keith. Lucrurile au lăncezit de când ai plecat, spuse el fără vlagă. Ne lipsește energia ta, John.

— Hă?

— Și flerul tău. Și mai e și toată tâmpenia asta cu impozitele. Tot cu fata aia Street?⁴⁹

— Selina. Selina Street.

— Mda. Se încruntă și mai luă un strop de whisky. Tu și ea. Sper că nu formați deja un cuplu.

Am simțit că forța de gravitație a crescut brusc, așa cum crescuse presiunea atmosferică în ultima vreme. Am simțit că gravitatea tocmai a încheiat o înțelegere cu stihiile. Îmi strivea obrazii și inima, cum, de altfel, strivea toată plevușcă, toate gângăniile insignifiante din păturile inferioare ale atmosferei. M-am supus instinctului. Am spus:

— Nu. S-a terminat, l-am dat papucii. De ce?

— Bun, făcu Terry, și căscă. Vrei să mă asculți puțin?...

Săptămâna trecută am fost la o paradă a costumelor de baie. Colecția Gallet. Aveam o vrăjeală cu un manechin – Mercedes Sinclair. Ai avut vreodată de-a face cu ea, John? Ai fi fericit să bei apa în care a făcut ea baie. N-am pierdut vremea de pomană și ne-am dus direct la Smith's pentru un – un *Cinq a sept*⁵⁰. Știi despre ce e vorba.

Știam despre ce e vorba. Smith's era o bijuterie de casă de randevu nu departe de Park Lane, bine cunoscută și mult vizitată de cei din industria reclamei. Îi dai lui Didier

⁴⁹ Joc de cuvinte intraductibil: în original, „Stret number” (în traducere literală, numărul la care se află o clădire pe o stradă; în text, Street, numele de familie al Selinei, se asociază cu sensul familiar al cuvântului „number” – femeie atrăgătoare).

⁵⁰ „De la cinci la șapte” (în l. franceză în original).

treizeci și cinci de bancnote și timp de o oră devii proprietarul unei camere, la care se adaugă o sticlă de șampanie. Pe vremuri mergeam adeseori acolo cu toate Debbyile și Mandyile, Mitziile și Sukiile mele. Toți făceam chestia asta. Schimbau cearșafurile de câte cinci ori pe zi, dar camerele erau în perfectă stare și bine aerisite. Am sorbit din pahar și am așteptat.

— Era aglomerație mare în după-amiaza aia. Cât se poate de comic. Toți neguțătorii ăștia albi de sclave care gâfâiau în fața tejghelei. M-a apucat râsul și am strigat: „Grăbește-te, Didier, că ne apucă noaptea aici!” în capul cozii era Selina cu un tip.

— Ce fel de tip?

— Unu' înalt, cu păr blond. Mie mi s-a părut a fi american, deși se cam prosteau amândoi. Oricum, tipul cunoaște tabieturile casei și cere să rămână peste noapte – închiriază un pat. După care își face și Selina numărul: „Niciodată n-am fost așa de insultată”. Și tot tacâmul. Așa că amicul plătește suma integrală. Șaptezeci. Și să vă servim și cu șampanie, domnule? Așa că în final l-a costat o avere și n-au stat decât patruzeci de minute. Am râs după aia cu

Didier de ne-am spart

— Numele. Numele *tipului*.

Terry a ridicat din umeri și s-a întins.

— Cred că știi ce-i de făcut După toată povestea asta, tipul a plătit cu o carte de credit. Așa că o să-l găsești în registru. În seara asta trec pe acolo. O să-i întreb pe Didier. O să rămân peste noapte. Cu Mercedes, nu-i de-ajuns *cinq à sept*. Un adevărat sac fără fund. Te sun eu de dimineață. Selina arată foarte bine și cred că îi place al dracului de mult să se tăvălească în pat Bine că ai terminat cu ea. N-avea deloc stofă.

Londra e plină de istorioare de amor care se plimbă

agale ținându-se de mână. Întâlnești în forfota străzii cele mai ciudate perechi, de toate culorile și vârstele, de toate sexele, dame și juveți, valeți și decari, trefle și carouri, ghinde și tobe, plimbându-se mână-n mână. Vezi o fată cu fața posomorâtă, umflată din cauza băuturii sau a vreunei glande, de care se sprijină mai vârstnicul ei însoțitor, un bărbat cu picioarele în X ca un compas frânt Nicio legătură. Vezi o punkistă de șaptesprezece ani, care seamănă cu un papagal nebun cu sau fără ochii ei negri, la brațul unui lăptar care nu e încă suficient de bătrân pentru a-i fi tată. Unde e legătura? Vezi o blondă de patruzeci de ani lată în umeri, încadrată de doi poponari lituanieni zgomotoși, îmbrăcați cu maiouri. Ce legătură poate exista între ei? Londra e plină de istorioare, istorii, romane, farse, comedioare, cronici de familie, seriale și foiletoane care se plimbă ținându-se de mână.

Și eu în ce joc? Mi se pare mie că e o comedie bufă. O comedie pornografică, spumoasă, destinderea comică împreună cu proprietărea sau servitorul înainte ca nebunia să reizbucnească în altă parte. Am ieșit rostogolindu-mă din Carburton & Linex și am pornit-o glonț spre cabina telefonică. Începutul discursului îmi era bine fixat în cap. Dar Selina nu era acasă. Nu era nicăieri. Așa că am făcut praf cabina telefonică. De mult timp voiam să fac praf un telefon. Bachelita a plesnit supusă, după care s-a răzbunat cu un șoc electric. Am sărit în picioare și am plecat, lăsând receptorul fierbinte să se lege de atârnat de cutia zdrobită. Fiasco-ul n-a vrut să pornească, așa că l-am altoit și pe el. Am ținut pe una din aripi și i-am ars o cărămidă într-un far. Faptele astea de vitejie s-au dovedit a fi o terapie folositoare, pentru că m-am mai calmat întrucâtva până când un clei tras pe loc pe la spate contra unui tarif de șase lire într-un taxi pirat negru a reușit să mă șucărească din nou, ba chiar să-mi pună capac. Am urcat

scările cu degetele-mi fripte pulsând de dorința de a ucide.

Apartamentul era gol, desigur – primitor, ireproșabil, surprins (cât se poate de sincer) să mă vadă într-un asemenea hal. La început, în toată tăcerea care mă împresura, când am văzut plicul cu J-ul baroc, am crezut că javra aia mincinoasă mă părăsise deja. Totuși, hainele, medicamentele, cremele, ceaiul ei special, mirosul ei, feminitatea ei erau toate încă aici, nu dispăruseră, nu încă. „lau masa cu Helle. Mă întorc pe la 12” scria pe bilet „Cu dragoste, Selina”. S-ar putea zice că așteptarea e ceva pasiv, dar nu și veghea asta, așteptarea asta care a fost mai vie și mai încordată decât oricare altă experiență pe care am trăit-o până acum. Poți să-ți omori timpul în felurite chipuri, dar totul depinde de felul de timp cu care trebuie să te lupți: există și un timp care nu poate fi omorât, e nemuritor. Ori de câte ori m-am apucat să fac ceva, am vrut întotdeauna să fac altceva, dar când începeam să fac altceva, constatam că nu voiam să fac nici aia. Fumat și băut și înjurat și fâțâit de colo-colo a fost tot ce am reușit să fac. Și niciuna din astea n-au fost din plăcere, ci doar să-mi treacă așteptarea. Așa că am băut și m-am fâțâit și am fumat și am înjurat timp de șapte ore în camera mea proprie și personală.

La miezul nopții a intrat pe ușă. Selina arăta bine, părea fericită, cu o nuanță veselă în tenul ei, pe care o vedeam pentru prima oară. Am tras avid aer în piept pentru a o condamna și demasca și am constatat că îmi lipseau cuvintele nu din cauza băuturii, ci a groazei. Știa că eu știu, înțelegi, și nu-i păsa... Cum mai urăsc adevărul. Insist asupra dreptului meu, *pretind să nu mi se spună adevărul*. A făcut o baie. A fredonat ceva în timp ce-și făcea ceaiul. După o vreme ne-am culcat și am rămas amândoi întinși în beznă, ca doi pacienți care așteptam ca adevărul să-și facă vizita.

— Sunt însărcinată, a spus Selina Street

Știi, te ia prin surprindere cât de mult te istovește tainica frământare provocată de starea de increat, fără copii, copilăroasă. Un bărbat e muieresc fără o femeie, și viceversa. Un adult e ca un copil dacă n-are un copil. Copiii cresc, vine pasul următor, plecarea de acasă, sau faptul că ajung să cunoască femeii și să-și descopere propriul loc și rost și intră și ei în hora cea mare, via și înfricoșătoarea conspirație. Îmi pare rău, dar eu nu pot să aștept știu, desigur, că e vorba despre un aranjament clasic și că din el lipsesc anumite lucruri și că mai există și amicul ăsta al ei de care trebuie să țin cont și pentru care trebuie să o pedepsesc – dar o voi face. Fă-o! Cu celelalte am încheiat, nu-i așa, e clar? Destul. S-a *sfârșit*. În timp ce vorbea, mi-am simțit bărbia răzuind perna pe când mă întorceam spre ea, spre făptura fierbinte, gânditoare, transfigurată, aflată în același pat cu mine.

— Okay. N-o să-ți pun nicio întrebare. Totul a fost dat uitării. Nu mai are nicio importanță. Hai să ne căsătorim mâine.

— Nu e al tău, spuse ea. Și o pot dovedi.

Ah, nopțile alea – nu e o întâmplare că s-au desfășurat într-un coșmar. Ziua ți-ar fi cu neputință să te porți în felul ăsta. Ți-ai dori să faci altceva. Ai da drumul la televizor sau ai da o fugă până jos la Butchers's Arms. Noaptea e problema. A mai durat șapte ore, timp în care am folosit multe scalpele și clești și galoane de apă fiartă, ca în cele din urmă să reușim să moșim adevărul. Lumina a răzbătut la suprafață. Am avut parte de vorbărie urâtă și mincinoasă pe săturate. Au fost și pedepse. Nu am lovit-o. Când dai într-o fată, ieși pe o ușă și dintr-odată totul devine excelent în următoarea cameră, un loc minunat, unde totul e superb, ba chiar suav și de bun gust, să tot bați la fete cât ai chef. N-am plecat nicăieri. Am rămas acolo și i-am dat înainte cu

întrebările. Doar știi ce gust au nopțile astea. În cele din urmă, ea a găsit insuportabilul ceva mai insuportabil decât mi se părea mie și astfel, în zori, mi-a dat răspunsul întreg, lungul secret, cu un pachet de șervețele de hârtie tremurându-i pe sânii-i de gravidă. Era de necrezut, dar eu l-am crezut.

Selina a rămas tăcută, așteptând. Nu știa cât era de necrezut

— Ai fost bun și înțelegător, a spus ea. O să plec în dimineața asta. N-are nicio importanță. Poți să mă fuți dacă vrei.

Voiam. Am încercat, ajută-mă, Doamne. Dar în cele din urmă am rămas întins pe toată lungimea cearșafului și, cu ajutorul lacrimilor mele și a leneș trezitelor ei amintiri, i-am preschimbat punga uscată într-un portmoneu plin și apoi nimic.

Telefonul a sunat la ora unsprezece. Zăceam în pat, neavând altceva de făcut.

— Am în față o listă cu nume, îmi spuse Terry Linex. Unul din ele e al lui. Oprește-mă dacă l-ai mai auzit înainte.

— Asta e, am spus eu după o vreme.

— Ceva deosebit?

— Nimic deosebit.

— Ce vrea să însemne *O/*

I-am spus.

— Poftim? făcu Terry.

— O-dublu s-i-e, l-am lămurit eu.

— Există vreo filosofie morală a literaturii? Când creez un personaj și îl fac sau o fac să treacă prin tot felul de încercări, ce urmăresc – din punct de vedere moral? Sunt răspunzător pentru el sau ea? Câteodată mi se pare că...

...Apropo, știi cât va fi note de plată pentru Fiasco? Nouă sute de lire. Dea. Se pare că i-am futut capota cu o

cărămidă și acum are nevoie de o altă aripă sau cam așa ceva. Plus că motorul e ferfeniță. De aste nici nu voia să pornească. De asta am fost așa de violent cu el și i-am futut capota cu o cărămidă.

— Și personajele au o dublă inocență. Nu știu de ce trec prin ceea ce trec. De fapt ele habar nu au că trăiesc. De exemplu, dacă...

...În dimineața acestei zile, la ora zece, Selina a ieșit din viața mea, intrând într-o poveste cu totul nouă. Fata merită fericită. Mă doare, dar îmi scot pălăria în fața Selinei – zău așa. I-o va trage în cap lui Ossie Twain cu un proces de paternitate și va câștiga. Fără discuție. E o lună de când a angajat o echipă de avocați și medici și și-a instalat cartierul general la ea acasă. De asta nu voia ea... ah, ai ghicit. Doar nu ești orb. Acum știi care era miza. Cât despre mine, eu mă simt păcălit, terminat – și totuși, impresionant de optimist. Fii tare, *mă îmbărbătez* eu. Dezamăgirea stârnește o hotărâre stranie. Probabil că din cauza asta am ajuns să mă îngrop în muncă plin de însuflețire.

— Te ascult Nu, nu vreau, mulțumesc. Oh. Cred că mai trebuie să fie vreo sticlă pe undeva... Vezi, cititorul e un credul înnăscut. Și el are ceva din forța auctorială de a crea viață și...

— Hei, bătaia, am spus eu. Ce ai făcut cu bătaia?

— Totul e rezolvat. Nicio problemă.

— Cum?

— Simplu. Îl face praf. Lorne îl provoacă dinadins pe Spunk să-l omoare, ca să o salveze pe Butch și Caduta să nu afle adevărul. E frumos, pentru că *Spunk* vrea să o salveze pe Butch și să o protejeze pe Caduta.

A durat ceva până m-am dumirit, dar după aia am izbit cu pumnul în palma deschisă și am spus:

— Martin. Ești un geniu. Puștiule, de-aia te-am și

angajat. În fine, ai început să-ți meriți mălăiu’.

— Trebuie să mai mânăresc eu în vreun fel legăturile dintre scene, dar nici aici n-or să fie probleme. E drăguț; am fixat scena morții lui Lorne, dar Spunk îl poate ucide cum vrea el – hipnoză, karate. E clar că nu trebuie să deranjăm spectatorii cu chestii de felul ăsta. Se pot folosi decupaje și extrase mixate toate la masa de montaj.

— Dea.

Apoi am discutat despre termenele de predare. După care el a spus:

— Ce s-a întâmplat, John? Nu prea ești în apele tale.

Așa că i-am povestit totul, despre Fiasco. Uneori îmi vine să cred că răspunsul la marile probleme ale vieții mele se află în șirul de umilințe pe care le-am înghițit din partea acestui Fiasco al meu. Stau aplecat peste pungașul de banc, sub zâmbetul fericit al ochilor larg deschiși și sub picioarele larg desfăcute ale fetelor din postere și din filele calendarelor cu nuduri, în timp ce privirile de lup ale bandiților de mecanici se ivesc printre tije și cricuri, și uite-l și pe șefu’ care se întoarce spre mine cu un rânjel de dispreț hoțesc și spune: „Să ne gândim înainte de a-l vrăji de fabulosul onorariu. E supapa, e Capul de Bielă, e Distribuitorul. Nu pornește, nu cotește, nu oprește”. Le aud deja râsul în timp ce eu mă urc la volan și o iau cu salturi de cangur spre capătul fostelor grajduri, azi garaje. A doua zi, mă întorc remorcat. Mașinii ăsteia nu-i *place* să fie condusă. Să zacă prin garaje scumpe, asta îi place. Pot să jur că nenorocitul ăsta de Fiasco m-a costat mai mulți bani decât ar fi putut să stoarcă vreodată de la mine micuța Selina.

— Vreau să spun, am continuat, eu, că ar trebui să fie plină de energie. Dar se *strică* tot timpul.

Martin a rămas pe gânduri, după care a spus cu seriozitate:

— Mi se pare mie că mașina asta își cam bate joc de

tine.

— Da, uneori și mie mi se pare la fel, am răspuns eu gânditor.

— Ai vreo prietenă, John?

— Dacă am vreo prietenă? Eu – da, am o gagicuță în New York. E o fată clasa-ntâi.

— Nu mai spune.

— Tu ai vreo prietenă, Martin?

— Îmi pare rău, dar niciodată nu intru în amănunte legate de viața mea intimă. La dracu'!

— Ce?

S-a sculat și pe neașteptate s-a îndreptat spre micul lui televizor, aflat în celălalt capăt al camerei.

— Ce program e?

— Ce program e? E Nunta Regală.

— Ah, ia mai scutește-mă.

Mi-am umplut iar paharul. Probabil că Selina urmărea Nunta Regală pe undeva, o urmărea la adăpostul noilor ei bani, al noului ei protectorat – în vreo cameră de hotel, sau într-un apartament provizoriu închiriat printr-un intermediar discret. Și iar mi-am umplut paharul.

— Să nu-mi spui că vrei să vezi chiar toată chestia aia.

— De ce să-l opresc?

— La dracu', avem de lucru. Trage pe video și o să te uiți mai târziu.

— N-am video.

— N-ai nimic, niciun raliat, și cât câștigi? E imoral. Dar mai scoate și tu niște bani. Cumpără. Consumă și tu, pentru numele lui Dumnezeu.

— Până la urmă cred că tot va trebui s-o fac, mi-a spus el. Și totuși, nu vreau să intru și eu în conspirația asta a banilor.

— Apartamentul ăsta e proprietatea ta? Ce mașină ai? De fapt, ce se întâmplă cu tine?

— Șșșșș... Uită-te și tu, a șoptit el. Trei săptămâni de căcat după care uite ce ni se oferă. Magnific.

Ecranul a prins viață cu o ușoară palpitatie – și iat-o, Nunta Regală, aleea Mall⁵¹ potopită de lume, soarele, și cai care duc nuntașii la biserică la ora hotărâtă. Roșind și aruncând câte o privire fugară prin strălucirea acestei istorii, Lady Diana pășea maiestuoasă printre băncile din biserică, avându-l lângă ea pe șontăcăitul ei tată, în timp ce micuțele domnișoare de onoare chicoteau neconținut în preajmă.

Iată-l și pe prințul Charles, de vârsta mea, în uniformă, stând printre prinții bățoși. Să aibă Fat Paul dreptate? Să i-o fi dat deja Charles la buci? Oricum, i-o va trage diseară – aici nu-ncape îndoială. Răsucindu-mă pe scaunul meu, în timp ce bombăneam ceva doar pentru mine, am descoperit că semăn cu Martin. Buzele întredeschise, răsfrânte, ochii grei, ficși. Dacă mă uit atent la fața lui, pot să descopăr zonele devastate de timp și oboseală, petele lunare și acea configurație a oaselor pe care o capeți dacă ajungi să hălăduiești prin veacul douăzeci. Sigur că poți da și peste oameni care nu sunt în niciun fel marcați de toată povestea asta, de alegerea momentului celui mai potrivit pentru călătoria lor în timp, nu doar al călătoriei lor, ci și al călătoriei paralele a planetei prin timp. Oamenii ăștia au o culoare anume. Nu-i vei întâlni niciodată pe străzi, pe străzi la plural. Acea culoare, care seamănă cu strălucirea sănătății sau a soarelui sau a tinereții ostentative, nu e decât strălucirea banilor. După cum știi, banii îndulcesc apusul vieții. Banii împiedică prăbușirea. Oricum, Martin nu are culoarea asta. Nici eu nu o am. Și nici tu nu o ai. Asta-i soarta. Prințesa Diana o are. Ea are

⁵¹ Alee din parcul St James din Londra.

nouăsprezece ani, abia își ia zborul spre viață. Iat-o strângându-se în caleașca în timp ce caii izbesc pământul cu piciorul. Toată Anglia dansează. M-am uitat iar la Martin – jur, promit – am văzut o lacrimă cenușie licărind în ochii ăia grei. Iubire și căsătorie. Caii care își bat trapul pe aleea lungă.

După un timp, mi-a trântit un sul de hârtie igienică în poală.

— Vrei o ceașcă de ceai? i-am auzit eu întrebarea Sau o aspirină? Sau un Serafim? Nu te jena. Era de-a dreptul mișcător. Perfect, ia o doză bună. Te vei simți mai bine. Fiu? Ți-e mai bine?

Nu pierde situația de sub control. Nu-ți face griji. Totul se va termina cu bine.

Noaptea aud glasuri de vagabonzi venind de pe acoperișuri. Șoapte gătuite. Vin, trec, se mișcă Mersul meu somnambulesc mă poartă prin întuneric până la baie și acolo mă aplec să-mi ostoiesc gura arsă și îndurerată. Văd pe fereastră o familie de zdrențăroși sau un grup strâns în jurul unui luminator galben Unul din ei face un semn din mână sau din cap. Îi răspund ridicând o mână palidă. Ard lumânări în noaptea plină de fum și vorbesc în vreme ce țigările li se mișcă în gură. În spate, mult mai sus, o femeie voinică doarme întinsă pe suprafața plană sub o foaie de nailon împăturită. Seamănă cu un raportor. În Manhattan, declasații trăiesc sub pământ, în tunelurile pe jumătate construite ale metroului. Aici își fac apariția pe la pervazuri și streșini. Cât de ciudat e că permitem banilor să ni se bage în felul ăsta pe sub piele... în noaptea asta, prin cvartalele de locuințe sociale (parcă tranzistorul lui Dumnezeu, uitat deschis, s-ar auzi peste tot orașul), prinde contur un experiment, se încearcă o breșă în vandalism. Dintr-odată, copiii găsesc o mare plăcere să ducă ponei cu liftul la etajele de sus și să-i călărească pe coridoarele și gangurile

blocurilor de locuințe sociale, având ușile de la intrare și ferestrele de o parte și un zid scund și cerul nopții de cealaltă. E adevărat. De unde fac rost de ponei? Din grădinițele dintre blocuri, din canale? Drept în sus se duc, turnurile perversiunii. Și nici nu pare a fi o mare distracție, lua-o-ar naiba. Cândva am fost și eu vandal și știu că e greu de găsit o distracție gratuită mai bună. Vandalismul e o distracție de milioane... E rău pentru locatari, să suporte spaima animalelor.

Rău pentru animale, ale căror gene nu s-au putut niciodată târgui în legătură cu acest gen de viață de noapte, cu cercurile astea înalte. Dar poneii n-au cum să se plângă. Ei trebuie să ia lucrurile așa cum sunt, cot la cot cu noi, toți ceilalți. Trebuie să se adapteze, să suporte anumite mutații. Nu se pot ascunde. Nimeni nu poate. A venit într-adevăr vremea ca poneii să termine cu trecutul și să-și joace rolul care le revine în secolul douăzeci.

Eu sunt un lucru compus din decalaje temporale, șocuri culturale și schimbări de fus orar. Ființele omenești nu au fost proiectate să se agite în halul ăsta. Gâtlejul ars, o mutră plină de coșuri, pierderi de memorie – nimic nou pentru mine, dar lucrurile s-au înrăutățit și mai mult azi, și asta nu pentru că zbor cu naveta planetară. Trebuie să mă trezesc în toiul nopții, să verific closetul. Momentul zilnic de maximă oboseală își face apariția exact când are el chef, adesea imediat după cafeaua de dimineață. Când mă așez la masă să mănânc, sunt fie hămesit, cu fălcile umflate de salivă – sau groaznic de îndopat, fără niciun motiv. Mă trezesc curățându-mi dinții cu firul de mătase chiar în mijlocul zilei. Chiar și aceste labe imaginare pe care mi le fac se dovedesc a fi niște bazaconii, ca orgasmele pe care le am dinainte. Cât e ziua de lungă, sunt eu, cel de noapte, legat de gândurile nopții, de sudorile nopții. Și toată noaptea, ei bine, sunt cu totul altceva, din nou altceva, sunt ceva

ultraelaborat, sunt jetul de aer supersonic al cărui trup subțire se târăște deasupra negrului Atlantic.

A venit și ziua de vineri, și-a făcut treaba și a dispărut, așa cum fac toate zilele de vineri. Mi s-a părut mie că sunt într-o formă foarte bună. După cât se pare, am rămas de unul singur. La dracu', mi-am zis eu în sinea mea, voi depăși criza cu mai multă bărbăție. M-am sculat la unsprezece și, îmbrăcat cu blugi și cu teniși în picioare, am combătut prin jogging băutorul din mine. M-am îndopat cu haleală de cârciumă: cântați, fasole gătită cu ghimbir, *un* lighean cu musaca de cartofi. M-am umflat și cu băuturi specifice locului. Tradiționala bere la halbă, vinuri fine și cele mai grozave țării. Am lăsat nouă lire jumătate la automatul cu fructe și șaptezeci și cinci de sterline la agenția de pariuri hipice din imediata apropiere. Am cumpărat un ziar de seară și niște kebab la pachet, ca să dea gust pâinii prăjite și cafelei. Mi-am tăiat unghiile cu dinții. Am făcut o vizită cât se poate de complicată, de elaborată, aproape experimentală, la baie. La ora cinci mi-am pregătit un cocteil și am moțăit pe sofa ore întregi. M-am trezit iar, mi-am spălat părul cu șampon, am golit o stacană sau două, m-am uitat prin *Morning Line* și m-am întors la cârciumă. În drum spre casă, am intrat într-o pizzerie și am mâncat Una Mare, Groasă, Zemoasă și Fierbinte. La Furter Factory din apropiere am făcut să mi se reverse pe sub curea încă trei Long Whopper dintr-o carne aproximativă și un American Way. Așa că, la sfârșitul zilei, mi-am făcut o oală de ceai pe care am combinat-o cu o halbă de scotch, la care am adăugat câteva porcării video ca să am ce face până la culcare.

Somnul pe care l-am avut a semănat cu cel de veci. Toate bune. Nicio problemă. Selina se dovedea un lucru de care mă puteam dispensa mai ușor decât aș fi crezut. De unde vin oare aceste rezerve de putere, curaj și voință?

Eram surprins. Eram impresionat. Nu mai târziu de a doua zi am început să mă dau de-a rostogolul.

Hainele mele sunt făcute din glutamat de monosodiu și hexactorofenă. Mâncarea mea e făcută din poliester, vâscoză și lurex. Loțiunile mele de păr conțin vitamine. Conțin vitaminele mele și agenți de curățare? Sper. Creierul meu e controlat de un microprocesor de mărimea unui cvarc⁵², care costă zece penny și conduce toată afacerea. Sunt făcut din... știfturi. Sunt un știft

Sâmbătă dimineața mi-am spus că ar fi cazul să mai ies din rutina zilnică, oferindu-mi o cursă în mare forță cu Fiasco-ul. Probabil că Ossie o să aranjeze procesul. El are lovă. N-o să-l lovească absolut cu nimic dacă poate trece totul sub tăcere... Gonesc pe Chelsea, îmbrăcat cu sacou și cravată, spre restaurante și baruri, acolo unde își pierde vremea gagicuțele locale. N-a fost o cursă prea grozavă – aglomerație, poliție, lenea renovatului meu Fiasco. Dar am trecut pe la o grămadă de cârciumi și baruri (erau pline de frăguțe locale, da' și de pulărăi de prin partea locului). În timp ce mă întorceam spre casă, fiind prins într-un ambuteiaj pe

Bayswater Road, o viespe obosită a intrat pe geamul deschis și mi-a ieșit din câmpul vizual zburând în cercuri între picioarele mele. Era discutabil cine arăta mai rău, eu sau viespea. Pumnul îmi era înfipt în claxonul care se rățoia la burta urâtă a unui autocar plin cu turiști, care se crăcănase pe toată strada. Am zvâcnit brusc înainte și viespea m-a înțepat. Am tras pe o stradă laterală și mi-am dat jos pantalonii. Aveam un punct mic și roșu pe coapsă. Mă ardea un pic, și așa și arăta, ca o arsură ușoară cu

⁵² Componentă ipotetică a particulelor elementare.

țigara. Și mi-am spus: asta-i tot ce poți să faci? Ți-ai pierdut până și veninul, sărmană prăpădită crescută cu uscături și apă, cu gaze de eșapament și gunoaie. În timp ce îmi trăgeam fermoarul, un porumbel a aterizat pe trotuar cu o precizie matematică și a ciugulit un fir de cartof prăjit. *Cartof prăjit.* Ca tăunii și alte creaturi care își regizează singure micile lor filme, jucând totodată în ele, și porumbelul trăiește într-un ritm rapid. E firesc să prefere mâncarea rapidă. Viața unui oraș se desfășoară pretutindeni. Viespea murise. Acul ăla fusese ultimul ei cartuș. Muștele au momente de ameteală și albinele au probleme cu băutura. Ulcerul psihosomatic și colesterolul fac ravagii printre prihori. Pe alei, câinii își scuiplă plămânii tușind de atâta fumat și drog. Florile gârbovite suferă în straturile lor noroioase din cauza durerilor de spate și a calviției, din cauza stresului. Până și microbii, sporii care plutesc prin apă, găsesc situația greu de suportat pentru nervii lor.

Am repus mașina în mișcare și am început călătoria spre casă. Fiaso-ul se simte mai bine pe străzile astea laterale, unde își poate etala accelerația. Apoi am observat că mă urmărește o mașină. Nu era vorba de paranoia. Mașina asta mă urmărea într-adevăr. Își aprindea farurile, claxona și făcea toată gama de semne la care se adăuga tot repertoriul de înjurături specific volanului. Am împins piciorul până în podea și am trecut fulgerător printr-o intersecție sau două. Probabil că mergeam cu viteză maximă atunci când mașina a încetat să mă urmărească. Pentru că mă depășise.

— Vreți să vă dați jos din mașină, domnule?

Caralii, nenorociții de *caralii*.

— Sigur, am spus eu și am coborât.

Supărat cum eram, m-am împiedicat și m-am prăvălit pe borduri. Dar m-am ridicat cât se poate de vioi și m-am

scuturat, toată ființa mea respirând încrederea în sine.

— Ați băut ceva azi, domnule?

Eram pregătit pentru așa ceva. Absolut nicio problemă. De-a lungul anilor am învățat perfect ce trebuie să spun și le-o servesc sticleților la marele fix.

— Ah, ia să vedem, am spus eu tare. Am băut șampanie, cidru de pere, lichior de coacăze negre, asta înainte de prânz, mda, și un pahar de bere neagră la friptura de oaie. Hai că-i tare, nu-i așa? Nicio vorbă despre cele două pahare de vin. După cum vezi succesul întregii șmecherii constă în a recunoaște cu zâmbetul pe buze că ai dat pe gât ceva slab, ca pentru femei, dar în același timp să te ferești să le sufli în nas oamenilor legii. E *bună*, nu-i așa?

— Ce ați spus, domnule? auzi, Steve – nu e rău pentru ora trei după-amiaza.

Tulburat, m-am prăbușit din nou, de data asta având serioase probleme cu regăsirea echilibrului.

— *Sunteți* atât de amabil, domnule, să veniți cu noi la secție și să repetați și acolo ce ați declarat? Hai, Steve. Am impresia că ăsta e beat mort.

Nu-mi asum responsabilitatea pentru multe din gândurile mele. Ele nu vin din mine. Ele îmi vin de la toți vagabonzii și intrușii care sălășluiesc prin capul meu, de la tipii ăștia care trec plimbându-se pe lângă mine și mă lasă în urmă ca niște rozătoare naturalizate, emancipate (cu pașapoarte și acte în perfectă ordine) sau aidoma șobolanilor din lumea bună care dau din labă și spun „Salut, amice” iar eu trebuie să aștept fără să mă enervez în timp ce ei își fac o cafea sau se instalează pe closet – n-am ce să le fac. Locul prin care trebuie să mă fâțâi e un apartament cu două camere, fără niciun hol sau culoar de trecere, o locuința pentru studenți plină de cărți pe care eu nu le pot citi. Oamenii de aici, printre care mă număr și eu,

nici buni nici răi, cu toții în aceeași măsură de vlăguiți, sunt ca niște lilieci bolnavi sau maimuțe năpărlite, purtând evazați de modă hippie și tricouri obosite cu trei nasturi la gât. Nu se mai poate face nimic pentru acești pământenii anonimi.

Înțelegi, în ultimele câteva zile (și sunt cât se poate de supărat din pricina acestui gând, și tare aș mai fi vrut să nu mă fi vizitat niciodată) găsesc că îmi repugnă din ce în ce mai mult să privesc în față faptul că gura tuturor femeilor a jucat într-un anume fel rolul de gazdă pentru a bărbatului... Toate. Fără nicio excepție. Chiar și scumpele noastre bătrânele, sanctificatele bunicuțe, până și fosilele chircite, ghemuite ca papagalii aflați prin colțurile sălilor din localuri – toate au făcut-o. Fir-ar al dracului să fie. Toate au făcut-o, sau o vor face cât de curând... În zece, douăzeci de ani, o vor fi făcut-o toate, tot ce se cheamă femeie în viață. Surori, mame, bunici: stimate doamne, ce faceți? Ce ați făcut?

Nu sunt șocat, doar dezamăgit. Nu vorbesc pe un ton furios. E un ton îngrijorat, tandru, îndurerat. Imaginați-vă, rogu-vă, fața mea grasă și bășicată, încruntarea mea sinceră. Mă cutremur și rămân neputincios. Toată ființa mea e la picioarele voastre. Un număr însemnat dintre voi mi-ați făcut chiar mie chestia asta. Vă mulțumesc. Am apreciat-o din toată inima – am fost recunoscător, emoționat. Vă mulțumesc din nou. Zău așa. Dar ce faceți? Oh, ce ați *făcut*?

Pe de altă parte, uitați-vă ce trebuie să îndure o gură omenească, încerc să înțeleg lucrurile din punctul vostru de vedere. De neimaginat, munții de mâncare ai Lumii a Treia suferă procesul de prelucrare prin intermediul unui procesor delicat – pampasul vitelor, adâncurile mării vii, orizonturile de cartofi și legume, la care se adaugă benzile transportoare ale Wally-urilor și Blastburger-urilor, căzi de ingrediente și coloranți, plus țigări, paie, termometre, freze

și clești stomatologici, droguri, limbi, degete, tuburi digestive. E posibil ca gura, sârmana gură, gura omenească să fie tratată în felul acesta? Poate că tocmai de aceea, după toate astea, după constanta derulare a pigmentilor, țesuturilor și impacturilor, sula unui bărbat nu mai e chiar lucrul cel mai rău.

Ah, ce dracu'. Foarte curând, cei mai mulți dintre tipi o vor face și ei, și atunci vom fi cu toții în aceeași oală cu voi, fetelor. S-ar putea să-mi vină și mie rândul zilele astea – n-aș lăsa să-mi scape prilejul, împins și de gândurile perverse, sâcâitoare, care și-au găsit sălaș în capul meu. Laptele la cutie, pus pe pervazul ferestrei și saltelele duble, jilave, întinse pe jos, le ajută să crească tot mai voinice pe zi ce trece. Ce-i drept, erau firave la început, dar nimeni n-a încercat să le izgonească, și-apoi ele sunt obișnuite cu terenul nesigur, cu viața precară. Necesitatea istorică e implicată aici. Dar și necesitatea isterică. În timp, toate gurile bărbaților vor deveni gazde pentru sulele bărbaților. O vom face într-o bună zi și, dintre toți oamenii, noi trebuie să o știm cel mai bine.

Acum merg mai mult pe jos. Fiasco-ul e încă reținut. Tot timpul îmi propun să mă duc să-l scot din arestul poliției. Dar eu nu pot fi distrus. Problema e că eu nu pot fi distrus. Ghicește cam câtă vreme a durat cuplajul lui Ossie cu Selina? Doi ani. Nostim, nu? Dacă am râs? Aproape că am murit de atâta râs. Caralii au fost totuși îngăduitori cu mine. Singura problemă care s-a ivit a fost dacă Fiasco-ul putea fi trecut în categoria vehiculelor deplasabile.

Lucru care a fost în favoarea mea. Aș fi putut scăpa doar cu acuzația de a fi fost băut. Fiasco-ul nu e chiar așa de rapid cum mi-am închipuit eu. Ossie a futut-o pe Selina cam tot atâta timp cât mine – ba chiar mai multă vreme, dacă pun la socoteală și ultimele două săptămâni. La început erau tare îndrăgostiți unul de celălalt, dar relația lor

a devenit pur sexuală după vizita lor la Stratford. Fiasco-ul e, într-adevăr, mult mai leneș decât mi-aș fi închipuit eu. Cum e și firesc, am refuzat să merg la secție și am insistat, conform drepturilor mele, ca sticleții să trimită după o fiolă. M-am așezat pe bordură și am fumat. Și am mai încercat o șmecherie. lei o monedă mică, de preferință o jumătate de penny, și ți-o plimbi prin gură ca pe o pastilă. Face fiola praf. Oricum, eu n-aveam decât o monedă de cincizeci de penny – și unul din caralii m-a prins asupra faptului. În timp ce trăgeam aer în piept pentru a-mi dovedi nevinovăția, moneda mi s-a oprit în gât. Până să vină celălalt tip cu trusa de fiole, eu am tușit până m-am învinețit când am reușit s-o umplu, fiola de cristal aproape că m-a ridicat de la pământ, ca un balon cu heliu. Pare-se că Ossie e un excentric în pat. Pe lângă el, eu eram un dulce copil. Nu-l mai place așa de mult, spune ea, dar, pe de altă parte, are într-adevăr cantități incredibile de bani. Cât despre mine, mie nu mi s-a mai sculat de vreo cinci săptămâni încoace. Sunt atât de sărăcit, atât de îmbibat cu alcool, încât nici la labă n-aș mai fi în stare să mi-o iau. Până și laba pe care mi-o fac e de răs. Ce viață, eh? Ce glumă de viață și trebuie să mai recunosc ceva: oricât ar părea de dureroasă descoperirea „trebuie să recunosc că nu sunt un alcoolic. Dacă aș fi, aș avea o constituție alcoolică perfectă. Dar eu nu o am. Când am descoperit adevărat, am ieșit în oraș și mi-am înecat amaru-n băătură. Dar de băut ca un alcoolic, asta n-o pot face. Doar alcoolicii sunt în stare de așa ceva Ei sunt singurii care pot face față cu succes acestei probe. Doar alcoolicii pot să profite din plin de alcool.

Acum merg mai mult pe jos. Șomajul e o problemă. Cu asta sunt de acord. Vrei să-ți spun ceva? Și serviciul e o problemă. Nivelul atins pe fiola mea era de 339. Am chemat un avocat specializat în problemele șofatului sub influența băuturilor alcoolice. A reușit să apere un nivel de 240. A

apărat chiar și un 245. Ba chiar și un 250. Dar un 339 niciodată. O va face, totuși, dacă îi voi da banii pe care mi-i cere. Știi cum i-a reușit Selinei mânăria? N-a folosit nici banii mei, nici pe ai lui Ossie. Fată cu principii înalte, și-a finanțat aventura muncind ca un câine în buricul Hellei. Or buricul Hellei nu vinde doar haine: e și sex-shop. Selina se jură pe toți sfinții că a stat doar la teighea, vânzând scule de masturbat și chiloței cu șliț și femei de cauciuc – a vândut vibratoare și a împachetat sule artificiale, nimic mai mult. Respinge cu maximă indignare ideea că ar fi avut vreun amestec în dușurile cu companie din spatele magazinului. Eu mă îndoiesc de cuvântul ei, atâta timp cât le plătește avocaților o avere. Dar cui îi pasă? Străzile sunt pline de forfotă, dar aproape nimeni nu merge acolo unde ar dori, ci încotro îi împinge nevoia de bani. Doar oamenii cu bani își permit așa ceva. La volanul Culprit-urilor⁵³ și Alibiurilor stau bărbați nervoși cu facturi și comenzi în poală. Femeile polenizează magazinele. Acum, când nu mă mai duc la muncă în fiecare zi... și, în fond, de ce s-ar duce oamenii la muncă în fiecare zi? Cine le-o cere? De ce nu mi s-a cerut și mie părerea? Vă dăruieți diminețile, după care vă târați cu umerii gârbovi la casa voastră cea de toate zilele cu aerul după-amiezii ei. Nu mai *permiteți* așa ceva. Organizați-vă! Distrugeți fabricile. Nu se poate spune că trăiți cu adevărat, atâta timp cât mergeți zilnic la serviciu. Într-un fel, trebuie să fie o mare ușurare. Să trăiești cu adevărat – grea treabă, e o chestie de-la-nouă-la-cinci (e ca și cum te-ai duce la serviciu în fiecare zi). Adevărata viață e ceea ce fac eu acum, și zău că mă dă gata. Nu-i o treabă simplă. Nu-i ușor să fii vagabond. Se pare că doar vagabonzii pot fi la înălțimea situației. Doar vagabonzii știu ce-i aia. Contribui și eu la

⁵³ Termen juridic desemnând o persoană aflată sub urmărire penală și care nu-și recunoaște vinovăția în fața instanței.

acțiunea detaliată pentru colectarea de bani, fac și asta, fac și aia, scot bani din comisioane. Sunt cu totul sub papucul banilor, dar așa sunt și Statele Unite. Așa e și Rusia. Suntem cu toții călcați în picioare și brutalizați și batjocoriți și dați de pereți de bani. Dacă pământul s-ar da mâine peste cap, dacă s-ar dezintegra, dacă s-ar sinucide, am avea deja cu toții pregătite scrisorile noastre de sinucigași, bilețelele noastre îndururate, nota cu suferințele noastre – banii înseamnă libertatea. Asta e adevărat. Dar libertatea înseamnă bani. Ai totuși nevoie de bani. Trebuie să zgâlțâi banii așa cum un câine zgâlțâie un șobolan. Grrrrr! „Ce-ar fi dacă i-ai spune Martinei?” m-a întrebat Selina. Și eu mă întreb. „I-ai putea face un pui de bine”, a continuat Selina. „Te place, mi-a spus mie Ossie”. Ce mai face ființa aia? Ah, scumpă ființă: Bună, iubita. Obrazul îi este palid, îngrijorat, încordat.

Acum merg mai mult pe jos. Eu... Dimineăta asta am văzut în strălucirea soarelui un băiețel palid, de trei sau patru ani, sau de câți ani pot fi copiii din ziua de azi, plimbat de tatăl său într-un cărucior descoperit. Băiețelul purta ochelari cu lentile groase și ramă neagră și groasă. Ochelarii erau ieftini, așa cum era și căruciorul. Brațele slabe ale ochelarilor făceau ca aceștia să alunece de pe urechile palide ale copilului care bâjbâia după ei, după care își ridica privirile, cerând ajutorul tatălui, un bărbat de vreo treizeci de ani, slăbănog, cu păr lung și rar, cu tricou și pantaloni uzați. Pe fața copilului își pusese amprenata o suferință tăcută, așa cum îți este dat să vezi la anemici, la subdezvoltați, la miopi: își arăta dinții de lapte, expresia pierdută, răbdătoare, întipărită pe chipul lui compunându-se în cea mai potrivită rugămintă. Tatăl a făcut grăbit corecțiile necesare – nu fără blândețe, nu, în niciun caz. Mâna palidă a copilului era ridicată și, cu vârful degetelor, părea să domolească mâna mai oacheșă, mai ocupată... M-

au întristat ochii aceia atât de prematur îmbătrâniți, legați de obiectul pal și supus.

— *Tu* ai plâns, am spus eu.

— Ei, puțin. Mai deloc.

— Ba da, mincinosule. Te-am văzut

— Poate. Să știi că mi s-a și uscat lacrima aia mică.

Dar tu nu e adevărat ce-i cu tine. Ai plâns în hohote.

— E o fată absolut minunată, zău așa, am spus eu cu o voce îngroșată. Prințesa Di își iubește cu adevărat poporul. Ar face orice pentru noi, orice, amice. Orice!

— O, nu. Nu mai rezist iar începe să plângă.

— Eu *nu*...

Martin mi-a reumplut grijuliu paharul. Noaptea trecută am fost cu o gagică pe străzi. Eu n-am făcut nimic. Doar am vorbit. Am avut o altă partidă de plâns. I-am lăsat cincizeci de lire. Alaltăieri noaptea am fost în crailâc. Am ieșit din Pizza Pouch la ora unsprezece. Am văzut că Ladbroke Grove era tot numai scânteii și sclipiri. Am cumpărat o sticlă de rom de la un magazin american și am intrat greoi în acțiune. Nu-mi mai amintesc prea bine ce s-a întâmplat: pahare sparte și draperii călcate în picioare, viața de șobolani a manglitorilor, bucuria nebuniei pe care o au fiii haosului. A doua zi m-am trezit cu un spate care semăna cu un acoperiș de olane, uscat ca un deșert, micșorat. Pe coridor m-am trezit cu două televizoare – alb-negru, de cincisprezece lire. M-a luat dracu' până am reușit să scap de ele. Am făcut un adevărat du-te-vino pe scările alea, după care am luat-o împleticindu-mă pe străzi în căutarea unui loc unde să le arunc. Până la urmă le-am înghesuit în două lăzi de gunoi uzate. Ce să spun, de mare folos mi-a fost toată povestea asta. Violul și jaful – nu știu cine se ocupă de relațiile lor cu publicul, dar amândouă sunt supraevaluate. Viața de scandal se poate transforma uneori într-un

adevărat jaf. E o treabă grea viața asta de scandal, ca oricare altă meserie.

— Hei, am spus eu. Ieri am luat la rând toate librăriile de pe Charing Cross Road, dar în niciuna n-am găsit vreo carte de-a ta.

— Da, da.

— Doar unul dintre tipi auzise de tine și a spus că ești cam bolnav la cap.

— Știi cum explic eu caracterul sumbru al literaturii moderne? m-a întrebat Martin. Ca toți ceilalți oameni, scriitorii trebuie să se descurce azi fără servitori. Trebuie să-și spele; singuri și să facă restul, gospodăriei. Nu e de mirare că sunt așa de morbizi. N-ai de mirare că sunt frânți de oboseală.

— Amice, ar fi cazul să-l suni pe nenorocitul ăla de editor al tău. Să-i spui să-și facă treaba mai cu simț de răspundere.

— Da, da.

Linia gurii definește fața, ca și cum ar fi privită într-o oglindă veche care surprinde imperfecțiunea cărării – da, cu un vârtej de praf și picățele pe geam. Se poate aprecia fără nicio eroare căruia secol îi aparține. Conduce un lăgo mic și negru, un 666. Noaptea, lucrurile mari și rapide par mai cu seamă negre. Cel mai negru lucru pe care l-am văzut în viața mea a fost un autobuz nebun la ora trei dimineața, care venea pe Westway fără lumini și fără șofer. Am citit despre el în *Morning Line*. Un accidentat Pagube cu duiumul. Știi, cum e când visezi că te urmărește cineva și încerci din răspuțeri să te miști sau să ții. Eu am vise din astea în fiecare noapte. Și pot să alerg cât de repede vreau și să urlu cât de tare am chef. Viteza și volumul mi-au fost asigurate la valorile lor maxime și, cu toate astea, continuu să fug și să țin. Rușinea e o gagicuță care a tras apa peste ține de data asta. Ooh, e atât de nerușinată. Uite-o cum se

întinde după ouăle tale. De fiecare dată teama își bagă picioarele în rușinea de a face un lucru. Ea nu se teme. Ei nu-i pasă. Ieri am căzut în baie și am spart o halbă de scotch. Mai târziu am cules o ștoarfă de pe stradă. Nu s-a întâmplat nimic. Ea nu putea fi mai drăguță de atât. Știi de ce? pentru că i-a fost teamă să nu o omor, de aia Azidiminează, în timp ce reușeam să avortez o labă catastrofală, de ți se usca gâtul, a sunat telefonul. Erau cei de la revista Cleopatra, care mă invitau să fiu Celibatarul Lunii. Succesul nu m-a schimbat. Am rămas ceea ce am fost dintotdeauna.

— E cât se poate de drăguț, nicio problemă. E inofensiv. Doris Arthur a încercat să-ți facă zile negre. Nu eu. Lucrurile vor merge ca pe roate cu starurile pe care poți conta deja. Ei, hai. Calmează-te.

În după-amiaza asta m-am dus în Queensway spre a-mi îngriji frizura. Cincisprezece lire pentru că am fost atins de mâna unei femei. Pipița echipată cu halat și-a petrecut degetele prin părul meu și a spus cu vocea ei prostească: „Se împutinează”. „Cu toții ne împutinăm”, am răspuns eu. Cu toții, fluturând batiste sau făcând semne cu mâna, sau doar trimițând o beza, cu toții ne ofilim, ne împutinăm, pălim. Viața e doar o pierdere, noi toți o pierdem, pierdem mame, tați, tinerețea, părul, frumusețea, dinții, prietenii, iubitele, forma, motivația, viața. Pierdem, pierdem, pierdem. Să ne luăm viața. E prea greu, prea dificil. Nu suntem deloc buni la așa ceva încercați-ne cu altceva. Dar lăsați viața. Scoateți viața din discuție. E mult prea greu și noi nu suntem buni pentru așa ceva.

— Scenariul. Când? Când?

Dacă am putea arunca banii fără prea multă bătaie de cap, aceștia s-ar transforma într-un strat protector pentru toate lucrurile. Lumea ar fi un loc mai bun. Dar viața, viața e așa de grea. Viața e așa de grea. Oh, deci, e așa – bali. Mă,

mamă, mult – niciodată nu mi-ai spus, nimeni nu mi-a spus. Ea. Ea e, ea e așa...

— Ușurel, spuse Martin. Nu te grăbi. E pe de-a-ntregul aici. Aici. Iată-l. Nu trebuie decât să-l ridici și să-l iei. Șterge-ți ochii; fiule. Ne așteaptă surprize din cele mai plăcute. Ai să vezi. Totul va ieși bine până la urmă.

ÎN CLIPA ASTA fac ceva ce milioane de oameni și-ar dori din tot sufletul, ar tânji, ar muri să-l facă. Eschimoșii visează la el. Pigmeii și-o iau la labă doar când aud de el. Și tu, amice, te-ai gândit la el, te asigur eu. Și tu, îngerăș, dacă el e în firea ta. Toată lumea vrea să-l facă. Și eu îl fac. Vreau să spun că e uimitor cât de repede te poți bine dispune în New York. Ăsta nu e oraș pentru pesimiști, pentru boarfele care te lasă cu ouăle-n durere, sau pentru ucigașii de chef. În New York n-ai cum să rămâi cu ouăle îndurerate. Nu-i nicio problemă.

Îi trag lui Butch Beausoleil un număr. Nu mă crezi? Zău că asta fac. Pe la spate. Te-ai prins: ea e în patru labe și se ține de tăblia nechezătorului ei pat de bronz. Dacă mă uit în jos și-mi sug burta, pot să-i văd asul de treflă și poteca misterioasă a crăpăturii ei, ca interiorul unui măr tăiat în două. *Acum* mă crezi? Așteaptă: uite-i mâna, atârnându-i leneșă sub fund, zece parai de manichiură pe fiecare unghie. Seamănă cu... Uau. Nici chiar Selina nu face așa ceva prea des. Ce-i drept, putorile se adoră, își iubesc fiecare milimetru din ființa lor. Și eu sunt în genunchi și îi trag cu artileria grea. Pot să vă asigur că aparatul de filmat nu minte. Am mai văzut-o goală pe Butch și înainte, parțial pe ecran, și în întregime, chiar din față, într-una din revistele care publică indiscreții celebre, dar niciuna din acele imagini n-a fost în stare să mă pregătească pentru o asemenea carnație costisitoare și un asemenea tonus plătit cu o sumă atât de pipărată, ca să nu mai vorbesc de tehnica la pat, dezvăluită cu așa o însuflețire. Totul e de o calitate

ireproșabilă, iar ea are... Așteaptă, acum se întoarce. Cred că vrea să se întoarcă.

Ce? A, da. Am început din nou. După cum îți spuneam, am început lucrul acum vreo douăzeci de minute, și sunt încă plin de vlagă, și sunt speriat, ba chiar copleșit de forma în care mi se pare că sunt. O durere incredibilă mi s-a înfipt în spate, iar piciorul meu drept atârână ca o bucată de plumb, dar sunt hotărât să merg înaintea cât voi putea de mult. Ce futai, ce abordare, ce distracție. Tocmai luaserăm masa în Village ca, în timp ce eram în taxi, ea să-mi spună...

Fii atent. Reține fiecare cuvânt. Stai o clipă. Ea vrea, vrea să – sau cel puțin lasă impresia că vrea să... Doamne, pentru mine e ceva cu totul nou. Un concept cu totul nou. Ah, înțeleg: piciorul ei rămâne, de fapt, acolo, în timp ce ea se duce de-a curmezișul și – Dah. Așteaptă! Am înțeles. Sunt alături de tine. Și-apoi, și-apoi, o, da, nici n-am intrat bine pe ușa apartamentului ei, că a și pescuit o sticlă de șampanie din frapiera cu gheață, mi-a dat o doză de cocaină mare cât funia spânzuratului, după care m-a luat de mână și m-a condus jucăușă în dormitorul ei, sala oglinzilor, cum îi spune ea. Cred că s-a strecurat o greșală. Probabil că mă confundă cu un alt tip. În clipa următoare era goală și trăgea de catarama nădragilor mei uimiți. În clipa asta m-am prins de ce se întâmplă și am preluat comanda. Las-o baltă, Butch, nu poți s-o faci. Nimeni nu poate, nici chiar tu. Mi se pare mie că încearcă să-și aplece capul... Să mă ia naiba. Câtă originalitate. Ce control asupra situației. Ce ținută. Ce talent. *Probabil* că o și doare – sau poate că face nenumărate antrenamente. Caut cu înfrigurare să descopăr care e șpilul acestei povești. Că doar nu poate fi vorba de o ofertă gratuită. Doar n-o face pentru propria-i sănătate... Sau, cine mai știe, poate că da. Poate că exact de asta o face. Doar știi că la americani sunt căutate metodele cele mai trăsnete de a te menține în formă, și e clar că Butch face

aerobic cu... Nu e serioasă. Cine, eu? Uuf! Nu, te rog, mă doare. Of. Uau, tot piciorul meu... Cel puțin lasă-mă pe mine să... e mai bine acum. Zău că e mai bine, chiar suportabil. Fiu, asta-i muncă de oțelar. Cu plămânii arși și inima care îmi stătea să pocnească, nu m-am mai simțit atât de stors de când cu partida de tenis pe care am făcut-o cu Fielding. Dar chiar și atunci, nimeni nu s-a servit de ouăle mele ca la un test de măsurarea forței degetelor. Porțile durerii se închideau și se deschideau din nou. Se apropie tot mai mult de sfârșit Fiecare respirație e de foc... în fine: a început să scoată acele sunete pe care le auzi de la toate pipițele surescitate. Nu sunt sută-n sută sigur de semnificația sunetului, dar Butch lasă impresia că s-a lansat în lupta pentru un pot apocaliptic și eu o acompaniez, gâfâind, ținându-mă tare de amorul artei. Acum sau niciodată. Cam cum ar fi să cobor din mers? O să mă gândesc la Butch Beausoleil. Merge.

...Sexul, spun poeții, e ca moartea. E ceea ce spun și medicii, în cazul meu. Momentul climaxului s-a dovedit a fi pentru Butch Beausoleil abia o etapă a întregii operații. Tăticule, sunt fetițe care te fac să te simți ca un pui de găină. Așa se întâmplă în cazul felației, mi-am spus eu. În niciun caz ceea ce s-a întâmplat acum n-a mai fost felație. Doamne, cam așa trebuie să se simtă Fiasco-ul când îl duc la spălat. Butch nu o sugerează: o limpezește. O face lună...

Sună bine, ce zici, amice? Tăticule, sunt convins că îți spui, pot să încerc și eu? Puțin, poate. Crezi oare că ai face față la un program complet? După o jumătate de oră, sau cam așa ceva, Butch murmură:

— John, pot să-ți spun ceva?

— Da, am răspuns eu șovăielnic, în timp ce mă îndreptam să o pot zări dincolo de burta mea. Uite-o, vorbind cu gura proptită-n microfon.

— Sunt de acord cu Lome Guyland, John. Avem

nevoie de scene clare, explicite. Cred că din punct de vedere vizual, contrastul va fi foarte frumos. Trebuie să se vadă clar că fata se oferă bătrânului din milă și din cauza simțului ei artistic. E vorba de o generozitate de natură artistică, de dăruire. Am putea să-i dăm o replică de genul „Tu ești bătrân. Eu sunt tânără. Tu ești trecut și grosolan. Eu sunt senină și limpede ca o dimineață. Mă dăruiesc toată ție, bătrâne. Un dar al tinereții”.

— Doamne.

— Poftim?

— Unde e buda? am întrebat eu.

Ce era mai rău abia urma să vină. Dar, înainte să-ți povestesc despre bătaia care a urmat, stai să-ți spun despre bătaia care a fost. Ceva îmi spune că mai am mult de futut și de băut până se va termina totul. Trăiesc ca un animal – mănânc și beau, mă cac și dorm, fut și bat – și asta-i tot. E ceea ce se cheamă supraviețuire. Nu-i destul.

Am luat prânzul cu Butch. Am mâncat și am băut de-am uscat Stăteam chiar în fața ei, fioros, îngreșat, tăcut, oferindu-i partea cea mai puțin seducătoare a mea. Părul rărit? Da. Spaima provocată de dinți – activă. Groaza pe care mi-o provoacă inima: incandescentă. Nu plutea nimic în aer. I-am răsturnat un coniac în poală. Am înjurat, iar chelnerii și-au râs de mine și m-au înșelat. Încet dar irefutabil, m-am bășit în taxiul care ne ducea înapoi la apartamentul ei dublu. Limba îmi era ca un frazzfurter carbonizat. Pe la jumătatea drumului, însoțit de plecăciunile portarului – un adevărat desfrâu de umilință bine jucată – am constatat într-una din oglinzile din hol că fermoarul pantalonilor se ruptese și că chiloții roz se zgâiau triști prin șliț... Am eu o teorie. Ele hotărăsc, nu-i așa? Fetele hotărăsc. Totul e hotărât, totul e avut în vedere. E una din acele nopți când îți faci apariția cu o orhidee și iei un loc la masă pentru spectacol și o cină clasa întâi, iar ele îți servesc „delicatesa”

cu ochiul și cu gura. Nu are niciun rost dacă ele nu au hotărât dinainte. Hotărârea e luată de ele, cu mult înainte. Au ele motivele lor profunde. Ceea ce nu are nicio legătură cu tine. După care, într-o seară sau alta, te trezești borând și scărpinându-te la subsuoară și gândindu-te la bani – ai intrat în belea.

Dar ceva s-a întâmplat, ceva s-a întâmplat pe stradă, ceea ce poate că mi-a scos-o pe Butch în cale. Nu știu. În niciun caz nu am fost eu acela care am făcut-o să-mi apară-n cale... Am plătit garderoba și ușa turnantă ne-a scos în aerul încremenit Oh, dar asta nu-i căldură, e doar o glumă de zăpușeală. Greața mea, care până acum fusese o bătrânică neputincioasă, vine acum peste mine cu o frecvență dublată și efect Doppler⁵⁴ complet, fiind din familia celor care fac să-ți fiarbă sângele și îți storc ochii, gâtul, mațele.

— Luăm un taxi? am întrebat-o eu.

Am făcut un semn convulsiv spre șuvoiul galben, m-am dezechilibrat și am virat-o lateral fix în curul mârâitor al unei instalații de aer condiționat care mi-a expediat în obraz cea mai rea și fierbinte respirație a ei. Eram pe Eighth Street, la vest de Fifth Avenue, cu nuanța roșiatică a pârlășelor secate din august, și multe taxiuri, și șoferi de taxiuri din Honolulu cu bluzele lor, și toată agitația de junglă cu strălucirea atracțiilor și avertismentelor. Nicio mașină nu se clintea la intersecții. După care s-a întâmplat ceva, așa cum e previzibil în focul și fumul New York-ului, în toiul verii.

La vreo cincizeci de pași, un bărbat dezlănțuit își arunca lanțul pentru a biciui traficul înțepenit. Era mare și

⁵⁴ Efectul Doppler – aparenta schimbare a frecvenței unei unde (luminoasă, sonoră) produsă de schimbarea distanței dintre sursa unde și receptor.

alb, acest artist al lanțului, dezbrăcat pe jumătate, cu o coadă galbenă de cal. Lumea se uita la el – doar se dădea un spectacol –, dar fața blocată și fără buze spunea lucruri ultime, de final. Noi sesizam mugetul greu al lanțului care tăia aerul, și şuieratul de oțel topit când fierul spărgea botul și spinările mașinilor prinse în blocaj, care urlau și se ghemuiau ca niște animale ce se zvârcolesc îndurerate în grajd sub izbitura de bici. Ne-am apropiat. Prin cacofonia bubuitoare se strecura acum chițăitul, ciripitul excitat al sirenelor, și iată doi polițiști dolofani care traversau strada în fugă. Și-au făcut apariția, ținându-și armele strâns. Maestrul lanțului a rămas neclintit, descriind cercuri largi cu zalele uruitoare. Polițiștii și-au coborât armele șovăitori. Erau și ei impresionați de această întâlnire tulburătoare, ei, cărora le făceau plăcere ocaziile când puteau să împartă pumni și bastoane, aplecați deasupra victimei, în timp ce numărau loviturile. Alta, făcui eu, crezând că am priceput: vor aștepta momentul când lanțul își va încheia cursa prin aer, după care se vor năpusti asupra lui, imobilizându-l, ca în filme. Așa se procedează cu tipii care au lanțuri și asta au și încercat să facă. Numai că acest maestru al lanțului a mai lansat câteva lovituri bune, după care i-a luat la rând pe cei doi, zornăind din toate cele patru membre. Ah, e umbra ciobită ca a unei insecte, lăsată de mâini și picioare când pericolul se ivește pe neașteptate. A fost ceva pe gustul meu, deși loviturile de karate erau strict pentru un spectacol de televiziune, fără eficacitate în lupta de stradă. Pe măsură ce numărul curioșilor s-a mărit, ne-am pierdut poziția avantajoasă în care ne aflaserăm, trezindu-ne în afara cercului, și-atunci s-a tras un foc de armă care a lăsat în urmă un nouraș de cordită plutind ca un semn de întrebare, unul dintre polițiști ținându-și arma deasupra capului, iar celălalt (prevăzut cu lanternă și aparat de emisie recepție) încercând să-l păcălească. În cele din urmă, maestrul

lanțului a căzut în genunchi și și-a ridicat ambii pumni cu mâinile înțepenite, bărbia i s-a înfipt în piept și, cu toată fața întinerită, a chicotit vinovat. S-a terminat. Nu mai e nimic, nu astăzi.

— Nu-l omorâți! a țipat mulțimea ascutit când polițiștii l-au întins pe macadamul murdar.

— Nu-l omorâți! veni în sprijinul mulțimii și gigantul nordic care stătea lângă mine, o adevărată forță a naturii, clădită prin flotări și alimentație vegetariană, îmbrăcat în trening. Acum veneau alții cu sfaturile și povețele lor, în vreme ce șoferii înfuriați ieșeau urlând din mașinile lor bătucite. Un negru gras și bătrân, cu un șorț roșu, a traversat starada plin de importanță pentru a-și țipa propria-i versiune. New York-ul e plin de actori, producători, consultanți. Dar când maestrul lanțului a fost vârat în mașină și o altă mașină a poliției s-a desprins și ea de la bordură și până și ultimul dintre polițiști a umplut aerul cu vocea lui lansată prin megafoanele puternice, ca un regizor secund – „Okay, spectacolul s-a terminat.

Circulați, vă rog. Haideți să mergem. S-a terminat” – mulțimea s-a împrăștiat iar prin junglă, iar eu am rămas cu Butch și cu mâna mea pe sânul ei, spunându-i:

— Hai acasă.

Unde rămăsesem? A, da, în buda lui Butch, în salonul recondiționării lui Butch. De fapt semăna mai mult cu un laborator botanic sau cu o seră, în care se aflau din întâmplare sau uitate pe acolo utilajele standard pentru o atare operație. Din întâmplare mi-am uscat mâinile pe unul din pliurile prosopului pufos, după care era cât pe ce să-i trag o pișare în uriașa cutie de trabucuri. Plante, pământ, natură, viață – toate articole la mare preț aici în New York. Într-un târziu am observat că un papagal zdravăn mă urmărea scârbit din colțul tavanului, cocoțat pe un fel de

plantă agățătoare. Aerul era dulce, fierbinte, dens, bun pentru orice în afară de respirat. Mi-am terminat treaba și m-am întors în zonele mai temperate.

Butch era cocoțată în pat și se uita la un film pentru adulți (o pornografie mută) care rula pe un ecran mare din peretele opus. M-am așezat lângă ea. Un tip gras și sărac în pigmenți i-o trăgea unei blonde bronzate pe un pat care se clătina. Calitatea imaginii era foarte bună, dar cea a producției lăsa mult de dorit – totul fusese tras cu o cameră fixă, fără nicio schimbare a unghiului de filmare, fără niciun prim plan. Mi-am dat seama destul de repede că fata era Butch Beausoleil. Ceva mai târziu am realizat că bărbatul – bărbatul era John Seif. Eu, cu alte cuvinte. Așa cum te-ai așteptat, așa după cum deja știi, Butch își repeta rolul. Ochii închiși și fața întoarsă dezvăluiau camerei un extaz fabricat: aparatul de filmat. Am calculat unghiul și m-am întors spre dreapta. Uite obiectivul camerei, nasul lui roșu, pus chiar la vedere pe măsuta de sub fereastră. Pe ecran, cuplul își schimba poziția des și plin de elan. Din câte am văzut, contorsiunile astea aveau misiunea de a pune cât mai mult în valoare rolul femeii. Și tot ele îți dezvăluiau și partitura masculină, actorul ăla gras făcut pentru roluri mici, de umplutură, cu spatele plin de pustule, pântecul tremurător, gâtul umflat – nu, nu era vorba de corp (cu toții avem *corpuri*), era vorba de față. Ah, fața! Rușinea și teama gingiilor dezgolate, spasmele ei bătrâneioase, surpriza teribilă care se imprimase pe ea. Am ajuns la scena suptului și am o meclă pe care merită s-o vezi. Până și Butch a remarcat-o.

— Nu-ți place? mă întrebă ea. Ești un tip tare urât, John. Asta-mi place la tine. Mă excită – e plictisitor. O să dau înainte pe rapid, după care o să dau caseta pe rewind. Nu, văd că nu-ți place deloc.

— În timpul, am spus eu. Îmi place în timpul. Nu

după. În tot materialul ăsta se întâmplă același și același lucru.

— Am înregistrat totul. Aparatul ăsta poate să transmită simultan și ulterior.

Acțiunea s-a domolit. Butch vorbea acum, încet, cu ochii îndreptați spre cameră. O clipă, capul meu s-a săltat și a privit peste burtă, după care s-a prăbușit la loc. Ce spune Butch? Contrastul vizual. Tinerețea și bătrânețea. Eu sunt senină și limpede ca o dimineață. Un act de generozitate estetică. Dea. Am priceput.

— Hei, Butch, câți ani ai?

— În ianuarie fac douăzeci.

— Iisuse. Cum de nu ești acasă cu ai tăi?

— Pe maică-mea nu pot s-o sufăr și taică-meu a murit.

— Okay. Șterge-o.

— Poftim?

— Banda. Șterge-o. Hai.

— Nu, John. asta n-o fac. Vezi tu, eu fac sex cu o persoană o singură dată. De asta îmi place să păstrez înregistrările.

— Șterge-o.

— Du-te dracului.

— Șterge-o.

— Scutește-mă.

Așa că am bătut-o. Dea, am bătut-o pe Butch. N-a fost ceva exagerat. Doar câteva zgâlțâituri și ghionturi. Numai de așa ceva n-aveam chef: am pierdut gustul pentru asemenea activități. Dar știi ceva? I-a plăcut. Știi că bărbații care bat femei spun că femeilor le place să fie bătute. Nici în ruptul capului nu pot să pricep de ce adoptă linia asta. Nimic nu mi-a fost mai clar decât faptul că femeilor pe care le-am bătut eu nu le-a plăcut să fie lovite. Pentru că dacă le-ar face plăcere, la ce bun să mai dau în ele? Nimic nu e mai

neplăcut pentru ele decât să fie lovite și după asta trebuie să te umilești, să cumperi lanuri de flori și să le promiți că nu le vei mai bate niciodată. Poate că am ciufulit femeia care nu trebuia. Mai sunt și câte unele cărora le place. Practic, fiecare activitate omenească își are fanii ei. Lui Butch i-a plăcut. Sunt sigur. Cum? După ce a șters banda (lucru pentru care a trebuit s-o prind într-un simplu Nelson zdravăn) mi-a spus că îi place să fie dominată și a încercat să mă atragă iar în pat

— Da, da, am spus eu. Dacă te porți frumos, s-ar putea să-mi aduc sacul cu murdare la tine. Și-acum, ascultă-mă. Nu mai am chef să mai aud niciuna din ideile tale idioate. Ești actriță.

De-acum înainte îți ții pliscul și-l asculți pe tăticu'.

— Okay, și acum vino-n pat, urâtenia naibii.

Dar am făcut-o să se îmbrace și am ieșit cu ea la un film. După care a urmat o pizza și o lungă muștruluiială. Cu asta s-a terminat tot ce a fost între noi, am spus eu. N-am vrut să periclitez relația noastră de afaceri – colaborarea noastră artistică.

Fielding Goodney își îndreptă manșetele și sorbi din vin, izbucni brusc în râs, dezgolindu-și măselele bombate. Aceiași chelneri în fracuri, aceleași meniuri împodobite cu chenare și aceleași antreuri de douăzeci de dolari, aceiași mari gangsteri și femei reci și strălucitoare – atmosfera obișnuită. Am reușit să mă hotărâsc: era singurul fel de mâncare al cărui nume ți puteam pronunța. Aici sunt de acord cu Spunk Davis: el crede că calcan⁵⁵ rimează cu

Malibu. Dacă timpul înseamnă bani, atunci fast food face economie de amândouă. Îmi plac aceste locuri elegante

⁵⁵ În original, *halibul*.

din elegantul New York, dar maștele mele ghiorăiau candido după junk food. Curând mă voi lăsa de fast food și voi începe să mă comport așa cum îmi cer banii de care dispun.

— Ce i-ai făcut lui Butch? m-a întrebat Fielding.

— I-am dat o mică lecție, i-am răspuns eu.

Eram cât se poate de discret, nu? De fapt, aveam presimțirea că Fielding fusese el însuși acolo.

— Fielding, spusese Butch la un moment dat. Nu e mortal?

Dar, din anumite motive n-am mai făcut presiuni asupra ei să aflu amănunte. Cred că era tot din cauza discreției.

— Mă rog, indiferent ce i-ai făcut, dă-i 'nainte. Am avut de tras din cauza ei atâta timp cât n-ai fost aici. Toți ne-au dat bătăi de cap. Dar acum? E aur. Sunt toți aici. Nu știu cum ai făcut, Slick, dar ți-a reușit. Lorne și Caduta sunt nebuni după tine. Până și Spunk te consideră un tip drăguț.

Cum. *am* făcut-o? Habar n-am. Filmele sunt toate o chestiune de noroc și anarhie. Și totuși, în acest caz, stăteam pe marginea a ceva – ținându-mă de balustradă, simțindu-mă foarte treaz.

— Din cauza noului scenariu, am spus eu.

— E un scenariu de pomină. Cum e cu tipul ăla? Ești sigur că e scriitor? Ești sigur că nu e vârat în relațiile cu publicul sau în vrăjitorii sau în psihoterapie?

— Hă?

— Manipularea, făcu Fielding, ridicând din umeri. N-a făcut altceva decât să ia scenariul lui Doris și să toarne dulceață în cuvinte. Ca și cum l-ar fi strâns la piept cu toată căldura.

— Păi tocmai aici e frumusețea, am spus eu.

Corect. Martin păstrase ideile principale din scenariul lui Doris Arthur. Cu excepția câtorva transformări de

structură, totul rămăsese aproape neschimbat Personajele nu erau cu nimic mai puțin meschine și venale, acțiunea rămăsese la fel de sordidă și compromițătoare. Martin reușise însă să întetească prin intermediul rotației lungi monologări, în care fiecare din cele patru stele era lăudată după toate rigorile artei, scuzată și explicată ca atare de celelalte trei Astfel, după ce batjocoritul Lorne a fost alungat din dormitorul conjugal, fecunda Caduta, obosită de atâtea nașteri, monologhează plină de prefăcătorie despre eșecul ei în a satisface un asemenea spadasin cum e soțul ei. Ori din nou: după ce Butch e bătută de Spunk, ea îi spune Cadutei că l-a provocat deliberat pe acest poet năbădăios și visător, încercând astfel să-și asigure mult doritul răspuns emoțional, în timp ce Spunk se destăinuie lui Lane în legătură cu înclinația tragică a omului de a răni ceea ce iubește. Și așa mai departe. Evident, toată povestea e cât se poate de stranie, și *Bad Money* (noul titlu) devenise deja o lectură îngrozitor de plictisitoare. Dar monologurile vor ajunge direct la coșul de gunoi în momentul montajului, dacă chiar or să fie filmate, așa că asta-i foarte simplu.

— Trebuie să avem încredere în el, a conchis Fielding E o cacealma perfectă. Aproape pornografie.

Fielding vorbea cu tristețea omului aflat la putere, care își vede electoratul subțiat permanent.

— Ce mai face Doris? l-am întrebat eu.

— Bine. Scriitorii, făcu el vag, au prea multă putere. Bun, Slick De-acum n-o să mai ai așa de multă nevoie de mine. De-acum încolo eu trec strict în sectorul executiv. De când cu *Good Money*, mi-au rămas o grămadă de proiecte baltă. Rectific: *Bad Money*. La modul în care curge mălaiul spre noi, e imposibil să-l mai oprești. Vreau să începi să te gândești la al doilea proiect.

— Chiar așa?

— Pune-ți oamenii la treabă, Slick. Avem lumină

verde. Ai mână liberă. Hei, vreau să mai semnezi un contract înainte de a pleca.

Autocratul negru așteaptă pe stradă. Șoferul era pregătit – era alt tip, dar tot din casta șoferilor adevărați, cu mustață și jachetă cu umeri lați. Fielding i-a făcut un semn cu mâna, apoi m-a luat de braț să facem câțiva pași împreună. Fără bodyguard de data asta. Al doilea tip era un abțibild, un figurant, ceea ce dovedea că și Fielding, ca orice om de bani, făcea uneori economii. Totuși, șoferul avea arma la el: i-am văzut umflătura la subsuoară, ca un portmoneu dolofan.

— Cine ți-a pus gând rău, amice? I-am întrebat eu pe Fielding în tip ce ne plimbam.

— Oamenii săraci, a răspuns el ridicând din umeri.

Așa că i-am pus o a doua întrebare – de ce limuzina? M-a privit cu ochi goi. Știu de ce, sau cel puțin așa cred. Siguranța de sine și glanțul pe care ți-l dau ei merită să-ți atragi invidia străzii. Poate că grosolănia, îngrozitoarea brutalitate a banilor face parte din contract. Ne-am întors și am mai schimbat câteva cuvinte, apoi Fielding s-a urcat în mașină, lăsându-se încet pe pernele moi.

M-am întors la hotel. Trebuie să fii dur ca să-ți dorești mulți bani. Trebuie să fii dur ca să faci bani, e un lucru știut de toată lumea. Dar trebuie să fii dur să-ți dorești așa ceva. *Banii* înseamnă la fel de mult pentru cei care îi au ca și pentru cei care nu-i au. Așa se spune în *Banii*. Și așa e. Există un fond comun. Atunci când vrei atât de mulți bani îți pregătești terenul să-i împrăștii aiurea. Nu știu exact cât de dur sunt eu. Voi afla. Știu că banii înseamnă foarte mult pentru mine. Martin mi-a dat *Banii* și alte câteva cărți: *Freud*, *Marx*, *Darwin*, *Einstein* și *Hitler*. *Banii* e plină de lucruri interesante. Dar banul la ban trage. Legea lui

Gresham⁵⁶. Imprimarea capului monarhilor pe suprafața monedelor era o șmecherie egocentristă visată de conducători. Când Caligula a crăpat în cele din urmă, au fost topite toate monedele pentru a i se șterge chipul de pe detestații gologani. Știi că drept bani erau folosite carnea, și țigările, și băutura, și gagicile, desigur, și muniția pentru luptă. Toate astea seamănă cu valuta pe care o arunc eu pe piață. Aș fi fost mai fericit în zilele de mult apuse. Pe atunci nu era nevoie să mă plătești cu bani. Puteai folosi toate celelalte articole în locul banilor murdari. Câteodată *Banii* îmi deșteaptă un sentiment straniu, de anxietate. Îmi amintește de vremea când Doris Arthur mi-a spus ceva de neiertat pe East Ninety-Fifth Street. Am impresia că totul a fost ulterior. Și că și tu ești amestecat, nu-i așa? Ești, așa-i? Nu știu cum. Dar până la urmă tot voi afla.

M-am întors la hotel. Umbrele pe care oamenii le aștern pe pământ noaptea sunt diferite aici. Luminile sunt mai joase aici și noaptea îți oferă din plin această prezență piezișă. În pământia Londră, luminile galbene spânzură mai de sus, așa că umbra e mai mică decât omul pe care îl conduce, înalță, aruncă sau urmărește.

Când am intrat în cameră, telefonul suna deja. Cam bănuiam eu cine mi-o trăgea în halul ăsta pe-ntunerice, niciuna din cunoștințele mele, niciuna din cunoștințele tale, dar care totuși mi-o trăgea.

— Nu e minunat? mă întrebă Martina Twain în prima mea seară petrecută în New York. A produs o asemenea schimbare în viața mea, încât nu poți crede. Nu știu ce m-aș face fără el. Vin acasă fără el. Vin acasă și iată-l. Și noaptea îmi place să-i simt îmbrățișarea. Nu-l găsești frumos?

⁵⁶ Legea lui Gresham: tendința valorilor monetare inferioare de a circula mai intens decât, sau chiar cu excluderea celei superioare, din cauza tezaurizării celei din urmă.

— E superb, am spus eu.

— Arăți groaznic, îmi spuse ea. Îmi pare rău. Săracul de tine.

— Mda. Am avut o săptămână proastă.

De la ultima mea vizită, Martina își luase un idiot de câine (sau un idiot de cățel de talie mare), un alsacian negru, cu o vestă gălbuie și sprâncene galbene care i se încrețeau peste ochii rugători. Îl găsisese topăind și rostogolindu-se pe Eighth Avenue, fără stăpân, leșinat de foame, rupt de luptele cu alți câini și de întâmplătoarele scatoalce și șuturi venite din partea câinilor umani de pe Twenty-Third Street. L-a adus acasă ținându-l de ceafă, după care a chemat veterinarul să-i facă verificarea. I s-a prescris un tratament cu antibiotice și, timp de o săptămână, cățelul a fost tare nefericit – ținut în coș și departe de potol. Era greu să crezi așa ceva, ținând cont de tumele isterice ale animalului, dovadă a recunoștinței și sănătății lui. Îl chema Shadow (Umbra), prescurtarea de la Shadow That Comes în Sight (Umbra care se

Ivește) un vechi nume indian, apaș sau cheyenne. Am fost de acord cu așa ceva. Nu-ți plac câinii care se numesc Spot (Pată) sau Pooch (Câine). Nu-ți plac nici câinii pe care îi cheamă Nigel sau Keith. Numele câinilor ar trebui să facă cinste dramei mistice a vieții animale. *Shadow* – asta e un nume bun. I-a plăcut de mine din prima clipă, așa cum fac de obicei câinii. Și asta deoarece cred că în mine sălășluiesc câteva mirosuri câinești interesante. Și mie mi-a plăcut de el. Tăticule, câinele ăsta era făcut să trăiască. Habar nu avea ce noroc dăduse peste el. În visele lui, în hoinărelile lui, amărâtul de câine se visează pe Twenty-Third Street, dar n-ar ghici niciodată că viața poate fi așa de dulce într-un apartament dublu pe Bank Street, cu un coș nou, o stăpână scumpă și iubitoare, cu toată mâncarea pe care o poate mistui și o zgardă nouă și frumoasă care să spună lumii că

acum banii îi stau pavăză și că n-o să-l mai fută nimeni la cap.

— Nu, zău că e o frumusețe, am spus eu.

A fost încântată. Mi-a mângâiat mâna, după care s-a dus sus să se schimbe, cu câinele ȋopăind în urma ei.

Mi-am luat vinul și am ieșit pe terasă. Am salutat bondarii. Am urmărit cu ochii păsările New York-ului, acei bătrâni pierde-vară. Deci Martina. Nu știa nimic: Ossie era pur și simplu în *Londra*, așa cum i se întâmpla adesea. Și eu aveam în mânecă asul de treflă – știam. Dar cum să folosesc ceea ce știam? Dar oare să folosesc ceea ce știam?... După primele considerațiuni asupra problemei, am ajuns la următoarea strategie: voi aștepta până ce Martina va da primele semne de depresie sau neliniște – după care o voi izbi cu știrea în posesia căreia eram. După care știi ce urmează, se va topi toată în brațele mele, romantică și înlăcrămată. Dar revăzând-o în carne și oase, cu gura, cu ochii ei atât de umani, am început să mă îndoiesc de viabilitatea planului meu. Hei, voi, voi, fătuteilor. Cum să fac? Ajutați-mă. Să-i spun adevărul, ca de la bărbat la femeie? Sau să adaug informației un mic avans amical? Sau să-mi țin gura? Să fiu sincer, nu prea văd care ar fi avantajul în acest caz. Am sentimentul că se cuvine să-mi scot părleala din afacerea asta... Se pare că sunt pus în fața unei dileme morale, fir-ar să fie. Dilemele astea morale – ce faci în cazul lor? Am ajuns în pragul epuizării din cauza atâtor critici aspre pe care mi le-am adus și a atâtor condiții pe care mi le-am impus. Am crezut că va fi simplu să-i spun adevărul Martinei Twain. Am crezut că va fi ca în cazul rostogolirii unui butuc. Dar îmi închipui cum va arăta în clipa aflării adevărului. Și îmi închipui cum voi arăta și eu. Am crezut că va fi ușor. Dar va fi greu. M-am hotărât. E mult prea complicat. Nu-i spun. Știi de ce? Pentru că e prea complicat și eu nu pot fi futut

Apoi Shadow și-a făcut apariția pe terasă. A venit direct la mine și a început să mă adulmece plin de pasiune. Totul era cât se poate de bine, dar în niciun caz lucrul cel mai fericit pentru igiena mea personală. Mi-am ridicat mâna – doar ca să-l avertizez, nu mai mult – dar Shadow s-a retras târându-se și s-a rostogolit pe spate, cu capul întors și picioarele încovoiate într-o expresie de implorare și spaimă. Atunci am înțeles că lui Shadow îi fusese frică de cineva care îmi semăna, cineva mare, încordat și alb. Am îngenuncheat și l-am mângâiat pe pântecul fierbinte.

— Adulmecă tot ce vrei, am spus eu. Nu vreau să-ți fie frică de mine. Naș suporta așa ceva.

Când m-am ridicat în picioare, am văzut că Martina urmărea scena din ușă cu ochi curioși.

Spre sfârșitul cinei pe care am luat-o în Village, la un restaurant vegetarian, unde personalul seamănă cu niște ortodontologi și mâncarea are termen de garanție pe viață și în toaletă se înalță un stejar chiar din vas, am făcut ceva din adâncul sufletului. Și nu eram beat. Mă luptam cu obișnuitele pahare de vin alb, mari cât niște bideuri – nu tărie, nu altceva. Mi-am pus mâna peste mâna ei care se odihnea pe masa goală și i-am spus:

— Poate că ești puțin dezamăgită. Te rog să nu mă înțelegi greșit. Îți pot spune asta pentru că m-am rătăcit așa de atare în propria-mi viață. Dar tu ai sperat ca a ta să fie mai dreaptă și mai limpede. Ai sperat, sau chiar ai crezut că o să fie așa. Sau poate că nu. Poate că nici vorbă de așa ceva. Nu știu ce vreau.

Și chiar nu știam. Era una din vocile mele. Sunt multe cazurile când nu văd niciun motiv pentru care nu aș da glas acestor voci. I-am simțit mâna mișcându-se sub a mea, așa că mi-am aprins o țigară.

— Crezi că sunt dezamăgită. Nu sunt, nu cred. Nu mai mult decât oricine altcineva.

Pe chip i se citea surpriza. Mai era și altceva? Mi s-a părut că văd o plăcere uimită și oarecum reticentă, intenția de a scăpa din vizorul celui care nutrea gânduri despre ea care erau probabil... cel puțin consecutive. Nu-i cine știe ce, sunt de acord, e una din cele mai sărace relații de dragoste. Dar în familie, categoric în familie.

— Nu sunt critic, am spus eu. Cine, eu? Eu am fost tot timpul de râsul lumii, ceea ce nu e cazul tău.

— În final, oricine ajunge de râsul lumii.

Da, mi-am spus eu și mi-am sprijinit capul în palmă. Gestul ăsta a fost o mare greșeală. Ar fi trebuit să-mi continuu atacul, pentru că zâmbetul jucăuș al Martinei devenise sălbatic. Adesea, în timpul reveriilor mele nocturne îi văd chipul ca o lanternă magică, umană, plină de lumină.

— Doamne, spuse ea, ce ți-e și cu suferința asta a ta.

— Știu. Te face să te tăvăleşti de răs.

Cu o mișcare rapidă am scos portmoneul din buzunarul de la inimă. Dar Martina prinsese deja cu vârful degetelor (cu unghiile puțin roase, nevopsite, nu ca unghiile Selinei) nota de plată.

— S-a rezolvat, spuse ea.

Mai departe de-atâta n-am ajuns. Ea nu știa nimic. Și poate că nici nu avea nevoie să știe. Totul se reducea la bani – totul se reduce la ei. Dacă Ossie era chiar așa de bogat, și era, putea să arunce câteva miare pe an fără să-i pese. Probabil că atunci când va fi în oraș, se va abate și pe la Selina să i-o mai tragă din când în când. Ce tip norocos, ei? Nu mi-a plăcut niciodată de el – unul din actorii vieții. Ce laș norocos. Imaginează-ți. Martina în New, York, având grijă de casa lui, întreținându-se cu oamenii lui de bani și, din câte știu eu, dovedindu-se o adevărată forță a nopții. Ca după două săptămâni să-i tragă un raid peste ocean, să smulgă fusta de pe Selina. Iisuse, e scandalos. E un scandal. Dar așa sunt și banii. Nu poți să înfrângi

conspirația banilor. Nu poți decât să intri și tu în horă.

Am condus-o pe Martina acasă, pe jos, după care amândoi l-am plimbat pe Shadow. Momentul de beție vrăjită se risipise și tu redevenisem ceea ce fusesem dintotdeauna, savurând sărutul de noapte bună și vreo două aluzii sinistre înainte să mă întorc la hotel. Bombardat cu impresiile furnizate de simțuri, cu fața licărind în timp ce își regiza preocupat filmul ultrarapid, Shadow încerca limita lesei, ca și alte limite ale mirosului, văzului și auzului. Apoi tainele s-a oprit să-și facă treaba lui de câine, cu picioarele îndoite. Nicio problemă pentru Shadow – nu ca mine, cu Morning Line, cu țigara, cafeaua, chinul obișnuit.

— Bravo, spuse Martina.

— Asta ce e?

— O lopățică.

— A, da, am spus ea Echipamentul complet – lopățica, fârașul și cutia pentru rahații de câine. Doamne, voi, americanii, sunteți culmea. Ei, hai, doar n-ai de gând să... fii serioasă.

— Fac urât de tot aici când e vorba de așa ceva, spuse ea oamenii țipă la tine.

— Un căcățel de câine n-a făcut niciodată rău nimănui.

— Nu, e foarte toxic, mai cu seamă că și copiii se joacă pe străzile astea Rahatul de câine te poate îmbolnăvi.

— Ce nu te îmbolnăvește? Vreau să spun că, dacă iei problema în amănunt, orice te îmbolnăvește. Lopățica și fârașul te pot îmbolnăvi. Probabil și copiii.

— Uite, spuse ea.

Când am ajuns la colțul cu stația de taxiuri de pe Eighth Avenue, Shadow s-a oprit. A scâncit. Și-a ațintit privirea spre nord, către raiul păcătos de pe Twenty-Third Street, Chelsea, capătul hunii, unde nu exista lesă și botniță. Shadow s-a zbătut în lesă, a strănutat, și-a împins

botul înainte. Părea năuc, înfometat, avea momente când semăna cu un lup, răspunzând unei naturi mult mai dure.

— În fiecare seară are momentele lui de slăbiciune. Dar uneori se zbate din toate puterile și am impresia că vrea într-adevăr să plece.

— Și să te părăsească? Fii serioasă. Știe ce e aia viață bună.

— Dar aici e vorba de propria lui natură, spuse ea, părând tulburată și nesigură.

Ne-am luat la revedere. Urmărit de ochii strălucitori și dezolați ai lui Shadow, am chemat un taxi și m-am urcat în el. Fără niciun incident. Un bar, o băutură, și apoi camera de hotel, acolo unde telefonul aștepta răbdător, sunându-și clopoțelul de salut, răbdător și îndurerat, ca durerea.

Ar trebui să-ți spun o grămadă de lucruri despre ologul acesta care mă tot sună. Ar trebui să-ți spun, dar necazul e că nu pot să fiu... Bun, okay, poate că ar trebui să fac efortul. Poate că tu ai înțelege. Eu nu. Acum, când toate îmi merg strună, când viața mea se desfășoară pe atâtea planuri, fiind așa de înfloritoare, vocea subțire de la capătul liniei reprezintă pur și simplu zvonul străzii, bolboroseli, vocea pământenilor anonimi – ultimii sosiți, experții în încheierea plutonului – al căror sens e imposibil să-l intuiești și de ce ai face-o? În comparație cu telefoanele de amenințare obișnuite, aceste telefoane de amenințare sunt de-a dreptul amicale. În California, șoferii care au fost condamnați pentru conducere în stare de ebrietate trebuie să participe la întâlniri ale societăților abstenenților, ale fraternităților foștilor alcoolici și așa mai departe. Pedepsă prin condamnare la plictiseală. Așa mi se par uneori aceste telefoane, deși încerc întotdeauna să le învierez.

— Ce-ți mai face gagică? I-am întrebat eu ieri.

— Ce gagică?

Doamne, ce voce tâmpă De-acum tipului ăstuia pot să-i răspund ce am eu chef Roșcata aia mare, cu prea mult ruj. Aia, care stătea cu limba vârâtă în urechea mea, atunci, seara, la cârciuma Zeldei.

Era uimit.

— Deci îți amintești.

— Sigur.

— Nu-ți mai amintești ce ți-a spus. De asta sunt sigur.

— Cum așa?

— Pentru că, în caz contrar, n-ai mai fi fost în New York acum, de aia. N-ai mai fi îndrăznit să revii. Niciodată. Ai fi rămas în Londra, cu *micuța* ta roșcată.

Acum eram eu uimit.

— Ai un birou și în Londra? Sunt surprins de faptul că știi unde e Londra. Sunt uimit că ai auzit de ea.

— Mărețule, îmi spuse el.

— Micuțule, i-am spus eu Păstrez același sentiment că Frank Telefon e olog, șchiop, cumva diminuat fizic. Cu siguranță sper acest lucru.

— O să ne întâlnim noi într-o bună zi.

— Oh, știu asta.

— O să ne întâlnim noi cândva. Și atunci...

Și, ca de obicei, încheie cu vreo două mârâituri și amenințări de duzină. O fi ca sperietoarea aia de mâna a treia pe care se pare că tatăl meu l-a angajat împotriva mea. E greu să-i iei pe tipii ăștia în serios. N-au bani care să-i susțină. În schimb, dau telefoane. Acum telefonează foarte des, mai cu seamă noaptea, când mi-e foarte greu să-i deosebesc vocea de toate celelalte voci.

Sunt deja atâtea voci, încât una în plus nu mai are cum să strice. Cel puțin, așa sper. Sper că nu va strica prea mult.

Contractul pare a fi de neclintit de când am spart gheața între mine și Spunk Davis. Băiatul e ca o bucată de

plastilină în mâinile mele. A fost de acord să-și schimbe și numele.

— S.J. Davis, îmi spuse el spre sfârșitul lungii noastre convorbiri. Cum ți se pare?

— Care e numele din mijloc, Spunk? I-am întrebat eu îngrijorat.

— Jefferson. Mamei nu-i place cum sună S.J. Spune că mă rup de credință.

— Prostii, am spus eu. Pentru prietenii tăi vei rămâne tot Spunk. Puștiule, te-ai născut a doua oară. S.J. Davis – sună perfect.

Întâmplarea a lucrat în favoarea mea. Ieri după-amiază m-am dus la UN Plaza pentru prezentarea scenariului – și doamna Davis a deschis ușa, ținându-și o batistă îmbibată de sânge la nas. A încercat să-și ferească ochii, dar am observat că erau bine învinețiti. Da, o lovitură grea la rădăcina nasului fusese în stare să facă așa ceva, și o făcuse de curând. Am simțit roșeața din obraji și greața cuprinzându-mă în clipa când am simțit mirosul violenței, de tip familial, ca parafina.

— Uau, am exclamat eu. Ați pățit ceva?

M-am apropiat, dar ea m-a respins jenată cu o mișcare a mâinii. Stătea acolo pur și simplu, cu batista la nas, o femeie micuță, care părea și mai mică acum. Privind dincolo de ea, l-am văzut pe domnul Davis tolănit într-un fotoliu cu brațe în fața televizorului, îmbrăcat cu o vestă și înarmat cu o cutie de bere. Îmi aruncă o privire mohorâtă – duritate, exasperare – și își ridică un deget la sprânceana însemnată.

Pe Spunk l-am găsit în sufrageria întunecată și nefolosită din capătul apartamentului. Stătea pe marginea mesei, cu mâinile încrucișate, cu o căutătură de om nebun pe fața lui musculoasă. Mă privea cu ochi goi.

— Ce s-a-ntâmpat, Spunk?

— Îl omor, spuse el calm. Îl omor, repetă el în timp ce

se apropia de mine.

I-am pus mâinile pe umeri și am simțit puterea adunată acolo. Putea să-l omoare, nu încapă îndoială. Nu o va face, dar ar putea. Am sesizat ce șansă aveam în acest caz și mi-am pus în valoare puseul de autoritate, sau elocință, acel stil înalt de care ai nevoie în cazul actorilor. După care m-am auzit țipând:

— Nu-l poți omorî! El este tu. Tu ești tatăl tău și tatăl tău e tu. Tu ești mai bun, dar într-o bună zi vei fi el – și burta și vesta și cutia de bere. N-ai cum să scapi. Chiar și atunci când el va muri. Știu. Și eu am un tată.

— Tu înțelegi ce îmi *face* mie?

— Spune-mi. Spune-mi chiar acum.

Scânci de durere ca un copil. Fața i se recompuse încet și cu un efort, dar încheie spunându-mi:

— E ca în cazul numelui meu. E... n-are nicio importanță ce fac, cât câștig, ce joc, eu voi fi întotdeauna idiotul. Eu voi fi întotdeauna bătaia de joc.

— Copile, asta ni se întâmplă tuturor. E sentimentul secolului douăzeci. Suntem de râsul lumii. Trebuie să te împaci cu gândul ăsta, Spunk. N-ai încotro, trebuie să rabzi bătaia de joc.

După care am discutat vreme de trei ceasuri în întinericul sufrageriei, eu și frățiorul meu de sânge.

— Tu ai vreodată sentimentul ăsta, Fielding?

— Nu, Slick, cred că nu. N-am decât douăzeci și cinci de ani, ține minte, și nu am nicio problemă din cauza părinților. Nu mă gândesc decât la raliatul ăsta pe care îl avem de rezolvat. Spune-mi, John – sunt curios.

Tocmai rezolvaserăm niște hârtii în mansarda noastră

din Tenderloin⁵⁷. Criminal de plictisitor, dar simplu – stăteam pur și simplu pe scaun și semnam materialele. Fielding a înființat o companie, Bad Money Ltd, și a angajat trei fete și un tip. Ei lucrează la parter. Aproape zilnic își face apariția și un avocat

— Toarnă-ți ceva de băut.

— Nu, mulțumesc, am răspuns eu.

— Spune-mi, John. Cum te descurci cu muierile în New York? Nu pot crede că-i ești chiar așa de credincios roșcatei tale.

— Selina? Oh, făcui eu plin de viclenie, din cauza ei sunt un om fericit. Cât despre muieri, mă descurc binișor.

— Uite ceva ce am putea face împreună. E un loc pe Fifth Avenue. Vii, da? Ambrozie cu gheață și coajă de portocală. Regina din Saba te ia în budoarul ei și cu o combinație de gură și mână ți-o scoală cum n-a fost ea niciodată. N-ai văzut de când ești așa ceva. Te uiți în jos și te întrebi: *Al cui e suloiu asta?* Privești în sus și tavanul se despică. Și ia ghicește ce se-ntâmplă.

— O tonă de căcat se revarsă peste tine.

— La dracii, Slick, cum poți fi așa de lipsit de romantism? Ce urmează e că tavanul se despică și o prințesă parfumată coboară pe o funie de mătase. În șpagat. Mă înțelegi? Ai priceput ceva. Apoi și face intrarea pe ușă, un luptător sumo care atârnă vreo 150 de kilograme, îi ia piciorul în mână și o învârte ca pe un titirez.

— Doamne.

— O mie de dolari bucata. O să arate bine pe nota de cheltuleli. Recreere, Slick. Ce părere ai? Am putea să facem un popas acolo.

⁵⁷ Denumire generică dată în SUA cartierelor cu o rată înaltă a criminalității și corupției (în l. engleză, *tenderloin* înseamnă *muşchi file*, aluzie la mesele rafinate pe care și le permit polițiștii corupți).

- Sună excelent, dar cred că eu o să sar peste.
- Dacă preferi marfa neagră, e un loc pe Madison. Etiopia. Te duci acolo, da? Și ce urmează...
- Nu mă interesează. Oricum, diseară am o întâlnire.
- A, da? Cineva pe care o cunosc?
- Da. Nu – nu o cunoști.

Probabil că ai sesizat rarele momente când am reușit să renunț la a mai înjura. Am început să mă opresc din a face și alte lucruri: înjurat, bătut, lovit femei, fumat, băut, fast food, pornografie, jocuri de noroc, luatul la labă – stau cu toatele îngrămădite într-un ungher, așteptând să iasă din viața mea. Știi de ce? E noul angajament față de mine însumi... Renunțatu¹ la înjurături e de departe cel mai ușor. N-am avut nicio problemă cu el. Nu mi-e dor nici de bătaie sau de lovit femeile. Cât despre fumat, de fiecare dată când îmi aprind vreo țigară mă întreb: *Chiar ai nevoie de ea?* Până acum răspunsul a fost da, *dar* asta-i doar începutul. La fel de greu te lași de alcool când ești un băutor înrăit. Lăsatul de băut va fi o problemă grea, ți-o spun eu. Cu fast food regula e cam așa: îmi permit o singură porție la fiecare douăzeci și patru de ore, cu excepția zilelor când îmi este foarte foame. Jocurile de noroc n-au reprezentat niciodată o problemă care să mă îngrijoreze aici, în New York

Nu găsesc niciun loc unde să pot juca Fără discuție că există astfel de bârloguri, dar nu le pot depista. Am căutat, am cercetat și în sus și în jos, dar n-am reușit să dau peste vreun loc în care să-mi încerc norocul. Și acum factorul labă. Toată viața mi-am pus problema ei și iată la ce concluzie am ajuns: toată lumea o face. Și fetele o fac. Preoții o fac și ei. Și tu o faci. (Da, ți-o faci, și *câți* ani ai? Vino-ți în fire, omule. Ei, hai, surioară, a venit vremea să renunți.) Eu renunț. Tu? în cazul meu, recunosc că e vorba de un proiect pe termen lung, dar provizoriu am declarat

drept ilegal materialul vizual pe care l-am achiziționat. Cu asta, bătălia a ajuns la jumătatea drumului. În lipsa pornografiei, nu prea mai văd niciun motiv să mi-o iau la labă. Dar eu sunt încrezător. Sunt. Sunt convins că pot să arunc gunoiul din viața mea. Am renunțat la înjurături fără nicio dificultate. Cine are nevoie de obiceiurile astea așa de proaste: adică, la ce bun să înjuri? Da, am putut să mă las de înjurat. De fapt, sunt convins că nici nu va fi chiar așa de greu Singura chestie e – și, probabil că aici ai intuit esența problemei – singura chestie e că nu pot fi înfrânt.

Simțindu-mă într-o formă de invidiat, am ascultat sfatul producătorului meu și am început repetițiile cu câte doi actori: Lorne și Butch, Spunk și Caduta, Butch și Spunk – ai priceput ce vreau să spun. Dacă e să pun problema în termenii relațiilor interumane, lucrurile au mers cam așa. Și asta la început, până am reușit să depășesc dificultățile. Caduta și Spunk: binișor. Butch și Lorne: rău. Lorne și Caduta: foarte prost. Spunk și Butch: într-adevăr – într-adevăr, cât se poate de rău. Dar cele mai rele, mai catastrofale și jenante au fost confruntările Lorne-Spunk. Cel puțin, doamnele aveau strategiile lor feminine, modul lor propriu de a aborda rolul, în cazul lui Lorne și Spunk eu eram psihiatrul și pupincuristul – și arbitrul și toate în același timp... La insistențele lui Lorne, am ținut repetițiile în apartamentul lui Guyland de pe Eighty-Fifth Street, încercam să facem scena în care Spunk îi spunea lui Lorne că știe despre amantă și îi va spune mamei dacă nu va continua afacerea cu heroina. Spunk stătea în fața lui Lorne și citea rolul cu un aer scârbit. Lorne îl ascultă până la capăt, apoi se întoarce spre mine și spuse:

— John, nu e cazul să suport porcăria asta. De la el? În propria mea casă, John?

Spunk bombăni arțăgos că scena e grea pentru el, care își urâse tatăl dintotdeauna. Lorne i-o întoarce,

spunând că și el își urâse dintotdeauna fiul (un contabil de vârstă mijlocie, cum am aflat mai târziu). Apoi Lorne îl acuză pe Spunk că ar fi complotat să-i fure filmul. La rândul lui, Spunk îl acuză pe Lorne că încerca să transforme *Bad Money* într-un vehicul Guyland. Cred că Spunk nu avea deloc dreptate. Doamne, cred că era imposibil cu scenariul ăla să transformi Fiasco-ul într-un vehicul Guyland. Lorne spuse că el e mai mare ca Spunk – da, și mai puternic. Spunk îl invită pe Lorne s-o dovedească.

— Uite, John, spuse Lorne, întorcându-se triumfător spre mine. Gunoiiu ăsta mă amenință chiar la mine în casă.

Am înțeles că primul lucru pe care trebuia să-l fac era să aduc vedetele pe un teren neutru și să mut întreaga operațiune în mansarda lui Fielding. După care a apărut problema transportului.

Fielding a atacat partitura, spunând că Autocraturile erau la dispoziția ambelor vedete. I-am povestit lui Lorne cum stau lucrurile și el mi-a răspuns că, dacă Spunk are un Autocrat, atunci lui, lui Lorne, nu i se cuvenea decât ceva de la Jefferson Succes în sus. I-am pasat-o lui Spunk, care mi-a spus plin de dispreț că va face un jogging până la sala de repetiții, ca de obicei. M-am întors la Lorne, care îmi spuse că și el va fugi, va înota, sau va veni în triplu salt la studio, după care îmi aruncă, într-o doară, că un minuscul Pește-tigru, sau o Mariana micuță cu două uși i-ar fi suficient pentru nevoile lui. Până la urmă ne-am înțeles pentru un Autocrat, dar poanta era că trebuia să-l iau de acasă în fiecare zi și să merg cu el până în centru, ceea ce însemna o distanță de optzeci de străzi, timp în care Lorne vorbea neîncetat. Când am constatat că nu puteai face chestia asta cu o mahmureală zdravănă. Era imposibil. Am făcut câteva încercări și am fost tot mai sigur că era imposibil.

În prima zi, după o oră de nemișcare pe Lexington, șoferul a traversat Park-ul ca să-și încerce norocul pe

anarhicele bulevarde din West Side. Când Guyland a remarcat verdeața, sau lipsa betoanelor (cam pe la jumătatea drumului), s-a oprit brusc în mijlocul unor bolboroseli, ridicând un pumn încordat și tremurător.

— S-a întâmplat ceva, Lorne? am întrebat eu.

Dar Lorne rămase încordat.

— *Trage pe dreapta*, mârâi el, scuipă el, pe când ne croiam drum prin Central Park West. Apoi se trânti pe locul lui, cuprins de o ușurare fără margini.

— Niciodată prin Park, John, spuse el răgușit Niciodată! Așa să-i spui. De data asta ai făcut-o, dar niciodată nu-l vei mai duce pe Lorne Guyland prin Park. *Niciodată!*

L-am întrebat de ce ocolea parcul.

— Elicopterele, John, îmi răspunse el cât se poate de calm.

— A, da, am răspuns eu și ne-am văzut de drum.

Dar lucrurile au continuat ca într-un vis, ca o conspirație, acolo, la mansardă. Cheia succesului consta în frumusețea simplității acestei producții. Ceea ce își dorea fiecare star era să audă cât era ziua de lungă laudele lipsite de elemente critice – lista cu remarcabilele lor calități, pe care Martin o întrețesuse în textul scenariului. Așa ceva nu le puteam oferi, dar le puteam da altceva. De fapt, mi-am amintit că Martin însuși mi-a recomandat formula. Așa că am luat taurul de coarne, spunând:

— Uite, Spunk. De ce n-am încerca o altă abordare a lungului tău monolog despre Lorne? După care: uite, Lorne. Ce-ai zice da o repetiție a lungului tău monolog despre Spunk?

Unul din staruri își debita rolul plin de elan, în timp ce perechea lui se tolănea la soare. După un timp, toate repetițiile au început să se desfășoare după această rețetă, și am mai aplicat-o și fetelor cu același succes. Îmbunați și

răsfățați de aceste intervenții, transformate într-un fel de reclamă sforăitoare, plină de zaharuri, actorii au atacat cu energie dialogurile supra-încărcate de critici și dispreț, care le ofereau șansa să-și exprime adevăratele sentimente despre ceilalți. Aceste sentimente erau deja îngrozitor de alterate, lucru pe care scenariul îl scotea și mai mult în evidență. Eram pe cale să obțin o realizare de excepție, mai cu seamă din partea băieților. *Bad Money* urma să fie nefiresc de bun. De cât timp n-ai mai văzut un film în care toți actorii să fie atât de fructuoși și derutați, atât de turbați și neputincioși. Așa arată realismul. Respectul meu pentru Martin Amis nu mai cunoștea margini.

Firește că erau și probleme, așa cum e de așteptat în Orașul Problemelor. Azi-dimineață, de exemplu, când am ajuns acasă la Lorne, l-am găsit pe marele om bosumflat și nud în cortul lui.

— Niciodată nu l-am văzut în halul ăsta, mi-a spus Thursday, care părea cu cel puțin o generație mai bătrână în lumina crudă a zilei. Nici măcar n-a vrut să-și bea sucul.

L-am văzut și pe Big Bruno stând supărat în umbra holului. l-am dat un telefon lui Fielding și l-am convins să se ducă în centru, să-l domolească pe Spunk. Apoi am pătruns în dormitorul opulent ca un bordel al lui Lorne. Stătea acolo, în întunericul draperiilor trase, cu ochii goi fixați pe perete. După o oră sau două mi-a spus ce se întâmplase.

— Fii sincer cu mine, Lorne, i-am spus eu. Te rog. Consideră-mă prietenul tău – și admiratorul tău.

— Bun, John, lucrurile stau cam așa. Nimeni nu știe, John. Nimeni din toată lumea asta. Nimeni nu va reuși să ghicească nici într-un milion de ani. Dar e adevărat! Știu că nu mă vei crede, John, dar adevărul e, John, că mă simt foarte amenințat. Sunt un mare ignorant, John. Nu știu nimic. Și asta îmi dă sentimentul că sunt într-o mare

primejdie.

O, sărmăne prieten, mi-am spus eu. Ce s-ar fi ales de Lorne, dacă n-ar fi avut noroc de treizeci de mii de ori pe zi. Știu. Ar fi fost pe Broadway, urlând din toate puterile, Mi-am pus mâna pe umărul lui. În clipa următoare știam ce trebuie să-i spun

— Doamne, Lorne. Dacă tu te simți nesigur, atunci ce speranță mai putem avea noi, muritorii de rând?

Își ridică spre mine ochii în care se aprinseseră luminițe timide, după care fața i se însenină ca unui copil.

— John, spuse el, expirând pe nas, hai să mergem și să facem filme.

După chinuitoarele manevre din Central Park South, Autocratul s-a trezit blocat pe o stradă laterală, adevărată patrie a teatrelor. În timp ce Lorne îmi vorbea despre succesele lui de pe

Broadway, de pasiunea lui pentru scenă și câte și mai câte, am sesizat un ratat slab dar persistent, zgomotul făcut de o monedă lovită de geam. Lorne s-a aruncat pe podeaua mașinii, ca Shadow.

— E-n regulă, am spus eu.

În taxiul alăturat stătea zâmbitoare Doris Arthur. Lorne s-a ridicat, venindu-și în fire. Privi în stradă: o fată frumoasă se uita la el. Îi trimise o bezea zâmbitor, apoi se întoarse spre mine cu o expresie de mulțumire timidă, fluturându-și absent mâna spre Doris, care îmi aruncă o privire în care se citea ceva teribil și, pe când taxiul ei se punea iar în mișcare, fața îi căzu, în timp ce limba ei curată i se strecură din gură, atârându-i cu un aer tâmp sau de nebunie batjocoritoare, sau care își recunoștea apartenența la o ereditate cu grave probleme mentale. Am simțit cum mi se strânge inima și cum îmi bâzâie scalpul. De ce? Doar renunșasem la alcool de trei zile. Nu-i nimic rău să te lași de băutură dacă bei o cantitate incredibilă de bere, sherry, vin

și Porto și te poți descurca bine cu cele mai aprige mahmureli. Cred că eu aveam o mahmureală cumplită. După câteva minute, coborând pe Ninth Avenue, nu departe de apartamentul Martinei, am simțit, am simțit binefacerea, seva care îmi dădea viață. Doamne, era ca și cum aș fi mușcat dintr-un măr pe care îl mestecam cu dinți mari și pătrați de țăran. Acum îi dau telefon de la repetiții în fiecare zi. Oh, discutăm despre tot felul de lucruri. În seara asta mă întâlnesc cu ea. Eu, la operă. *Othello*. Abia aștept. N-am mai fost niciodată la operă. Crezi că s-ar putea să descopăr că e lucrul care mi se potrivește cel mai bine? Martina îmi dă puteri. De ce mă sleiește Doris de puteri? Exact același sentiment îl trăiesc uneori când citesc *Banii*. Citesc *Banii* și abordez și celelalte cărți pe care mi le-a dat Martina. Einstein. Trebuie să ai încredere în el. Să cercetezi lumea și să-i descoperi conspirațiile, să descoperi secretele Lumii Vechi. Și Darwin. Freud, Marx – ce ghicitori colosali. N-am renunțat nici la beletristică: am citit *De veghe-n lanul de secară*, un roman a-ntâia, după părerea mea, scris în stilul cel mai elegant și plin de forță. În ceea ce-l privește pe Hitler, ei bine, sunt consternat. Nu-mi vine să cred că-i adevărat. Uită-te și tu până unde a putut să împingă violența. Și asta în ciuda faptului că și eu sunt un tip agresiv. Tăticule, cred că Germania trebuie să fi fost într-o cruntă stare de beție sau sub influența unei vrăji aiuritoare prin anii treizeci și patruzeci, dacă a putut permite apariția unei pocitanii pitice ca el. Sunt consternat. Nu-mi vine să cred. Și tu-mi spui că e adevărat?

După cât se părea, la Operă era o gală de caritate în afara stagiunii, așa că m-am hotărât să-mi închiriez un smoching. Fielding mi-a indicat un loc de pe Lexington Avenue și imediat după repetiția cu Lorne și Caduta am traversat orașul cu taxiul pentru a-mi lua costumul.

— Nu pot să vă găsesc ceva pe măsură, îmi spuse bătrânul proprietar cu nobilă disperare, după cea de-a cincisprezecea vizită în depozit

— Ce nu puteți?

— Nu pentru seara asta. Mi-e imposibil.

Am reușit să-mi țin firea și m-am repezit la un alt magazin de pe aceeași stradă... da, și după aceea la un altul. Și după aceea la un altul.

Iisuse, mi-am spus eu, și asta e New York-ul. Dracu' să-l ia, capitala caloriilor, Orașul Umflărilor, unde supergrășanii ȋpăie ca niște butoaie pe trotuarele aglomerate, nebăgați în seamă, neluați peste picior. Ia uitați-vă la puicuța aia neagră cu pantaloni bej, ale cărei desuuri ies în relief ca sforile pe un pachet voluminos. Uite-i pe Marii Grășani tăind brazde prin ziua fierbinte. Nu le pasă. Nimănui nu-i pasă. În Londra ar fi fost o adevărată răscoală, o adevărată revoluție a veseliei dacă unul din acești munți de untură s-ar fi ivit pe stradă. Dar aici, în marea harababură, nu poți să găsești nici cel puțin o ciudățenie hazlie. Din cauza asta, chiar, simțul umorului a devenit o problemă. Dacă l-ai avea, te-ai tăvăli de râs cât e ziua de lungă. Mi-am încheiat căutările într-un locșor deprimant numit High, Wide and Handsome (Simplu, Triumfător și la marea artă) sau High and Mighty (Aroganța) sau (ca să fiu cât mai exact) Rent-atent (înciriază-ți un cort) chiar la intrarea în Harlem și am încropit un echipament printre prăjine și lungani, borțoși și burtoși și coloși cu fețe roșii. Am ajuns în Bank Street asudat ca un cal, fiert, sfârșit, arzând de dorința să mă piș. Martina părea și ea deconcertată și, înainte să-mi dau seama, eram înapoi în lift, în taxi, și iar în marele flux. Întârziaserăm. Îmbrăcată cu o rochie neagră, simplă, purtând pe coloana subțire a gâtului un singur șirag de perle, Martina îmi evita ochii, explicându-mi cu o voce ascuțită și neconvingătoare

pericolul de a pierde duetele de dragoste din primul act. Nici nu mi-a băgat în seamă costumul de seară – haina la două rânduri, papionul cu aripi înfoiate, brâul roz care îmi luase ochii, ghetrele lăcuite – așa încât am dedus că mă potriveam decorului. Am dat peste o procesiune magnifică de lumini verzi, suspendate, apoi am zbughit-o din taxiul galben. Ca într-o curte de școală de corecție, în sălile interioare sunau clopoței și bâzâiau soneriile și nu se vedea țipenie de om, în afară de o gagică agitată care ne-a gonit drept în stal. Deoarece întârziaserăm la uvertură, ne-am croit drumul, împiedicându-ne, și izbindu-ne, până la culoarul central, chiar când marea roșie a cortinei începuse să se desfacă în două. Cu siguranță că opera nu se grăbește, nu-i așa? Opera durează cu adevărat, sau cel puțin Otetto durează. Din câte am înțeles, partea aceasta va fi urmată de o a doua, iar aceasta se desfășura cu o încetineală îngrozitoare. Un al doilea lucru izbitor în legătură cu Othello este că nu e în engleză. Am tot aștepta să-și vină în fire și să înceapă să cânte cumsecade. Nici vorbă: spaniolă, sau italiană, sau greacă. Cam în așa ceva se cânta. Poate, mi-am spus eu, poate că e vreun festival al broscarilor, sau vreo serată spaniolă, sau o întâlnire a hispanicilor sau portoricanelor. Numai că publicul părea total non-etnic. Adică tipii ăia cu bărbi de zimbru și frizură ca niște căciuli de husari, gagicuțele alea de doi metri cu profil de tomahawk și bronzate ca niște venusiene – vreau să spun că sunt pur și simplu americani. Mi-am ridicat neliniștit capul în căutarea vreunui amic în smoching. Femeile păreau destul de aranjate, dar masculii erau mai toți îmbrăcați ca la birou. Ar fi trebuit să mă îmbrac ceva mai simplu. Hotărât lucru. Nu era nicio mirare că Martina se simțea așa de stânjenită. Și dintr-odată mi-a trecut prin minte că pe scenă aș fi sărit mai puțin în ochi decât o făceam aici, în sală.

Din fericire, probabil că văzusem filmul sau versiunea

pentru televiziune a lui Othello, deoarece, în ciuda absenței h-ului, versiunea muzicală respecta cu destulă fidelitate o acțiune pe care o știam bine. Problema reprezentată de limbă rămânea o problemă, dar acțiunea am putut s-o urmăresc fără prea mult efort. De mult de tot, grozavul negrotei, generalul, ajunge să ocupe cea mai înaltă poziție pe o insulă unde o aduce pe a lui Lady Di ca mireasă. După care ea începe să flirteze cu unul din locotenenții lui, un mare amator de distracții, de care mi-a plăcut din prima clipă. Vechea poveste. Acum ea aplică soțului ei una din tehnicile de mare subtilitate – știi tu, își laudă prietenul, ridicându-i în slăvi calitățile. Dar prietenul lui Othello nu-i scapă din ochi și, sperând că va avea de câștigat din povestea asta, îi spune totul șefului. Duda asta mare, însă, nu poate sau nu vrea să creadă o situație clasică. Ei, dragostea e oarbă, mi-am spus eu și m-am foit pe scaun.

Ca să fiu sincer, cele de pe scenă nu-mi prea captau atenția. Noaptea zbuciumată din tânărul New York și zăpușeala de afară se dovedeau un adversar mult prea redutabil pentru sistemul de aer condiționat. Am remarcat că din haina mea închiriată începuseră să se strecoare valuri de adevărată duhoare și nu era vorba de un singur miros, ci de o antologie criminală de emanații grase, de dâra lăsată de miile de bețivani și nespălați care o folosiseră până la mine și o vor folosi după mine. Oare cei din spatele meu aflaseră de existența mea? Martina se încrunta și pufnea. De fiecare dată când mă foiam pe locul meu, haina selecta o altă noxă din tolba ei. Ori era vorba de o paranoia a nărilor, ori eu exalam tot ce se poate în materie de mirosuri: scrumiere, explozii din cantina săracilor, cabine ponosite din prăvălii pornografice, unsoare de armă, vapori de alcool. Nu începe nicio îndoială că zdreanță asta și-a trăit veacul pe niște tipi foarte grași, beți și bolnavi. Mi-am scărpinat nasul. *Pfui.* De la subsuoara dreaptă se înălță o altă bășină

ticăloasă. Martina pufnea și se chircea. Să procedăm cu delicatețe, mi-am spus eu și am încercat să stau nemișcat și transportat.

Soarta mi-a mai oferit un bun motiv pentru a rămâne nemișcat. Nevoia mea de a mă pișa – suficient de intensă acum o oră, când în taxi îmi revenea obsesiv scena ședinței copioase și reconfortante din buda Martinei – se transforma acum într-o nouă eră a suferinței celei mai detaliate. Aveam senzația că țin în poală o ghiulea incandescentă. Am luat în considerare ideea de a mă duce la closet, dar e clar că așa ceva nu se practica aici. Aici nu ești la cinema.

Oamenii care merg la Operă nu se duc la toaletă, n-o fac nici la ei acasă. Și dacă mă ridic în echipamentul ăsta, voi provoca un adevărat dezastru. M-am tras înapoi, m-am răsucit și-am încercat să slăbesc brâul care îmi sugruma burta. Mirosurile au zvâcnit în aer. Oteâlo urla din pricina batistei pierdute. Martina pufnea și se agita. Poate că își imagina că Othello trece prin clipe grele. Nu știa la ce mă supunea Othello pe mine, habar nu avea de tortura, de supersuferința îndurată de marele cazan de lângă ea.

Cortina reveni la locul ei. Stalurile se înveseliră. Am urmat-o pe Martina cu picioarele tremurânde până la capătul rândului, după care am luat-o pe culoar. În timp ce ne îndreptam spre mezanin, am văzut semnul de toaletă și am țâșnit pe ușa neagră a durerii mele. Dah! Doar pentru ologi! Un cărucior electric era pus chiar la intrare și un însoțitor în halat alb sau un medic m-a privit drept în față. M-am împiedicat și m-am întors – și am văzut-o pe Martina ceva mai departe, stând pe o sofa fără spetează, plângând de-a binelea în timp ce căuta ceva în geantă. Tare aș vrea ca oamenii să nu mai încerce să facă ceva în timp ce plâng. Și așa e destul de dureros. M-am grăbit să ajung la ea. Totul e doar din cauza lui *Othello*, mi-am spus eu.

— Doar nu e adevărat, făcui eu. E doar în imaginație.

Doamne. Ce s-a întâmplat?

I-am întins mâna și ea mi-a luat-o, după care și-a apăsător pe obraz, având nevoie ca de aer de acea atingere umană.

— Nu pleca Te rog, nu pleca, spuse ea. Ascultă.

Știa tot. Știa cu mult mai mult decât mine. Dar parcă cine nu știe? Tu știi.

Și știi și cum e, când lucrurile astea încep să iasă la lumină, ele apar într-o ordine ciudată și de cele mai multe ori nu ești în forma cea mai potrivită pentru a le da ascultare. Ședeam lângă ea, cu ambii genunchi dârdâindu-mi ca niște ciocane pneumatice, îmi mușcam buzele și ascultam. Distantul, încrunțatul Ossie aterizase din Londra în după-amiaza aceea. A avut loc o discuție – Martina știa, știa ce se întâmpla de vreo doi ani. Femeile știu. Au mirosul lor. El i-a mărturisit tot Selina, copilul, capcana. Era furios, furios, șocat, contrariat. Aproape că a lovit-o, ticălosul ăla. Aproape că a dat în ea. Ooh, dacă vreodată... Mi-a spus că toată viața ei își dorise un copil, încă de pe vremea când era ea însăși copil. Ossie nu voia așa ceva, copii, dar și-a făcut datoria, sau cel puțin a încercat. Timp de cinci ani au tot încercat. Stătuseră mână-n mână prin sălile de așteptare ale centrelor de cercetare științifică. Făcuseră tratamente cu medicamente-minune. El făcuse laba în eprubete și umblase prin casă cu un termometru în cur. Nicio șansă. Copii ioc. Incompatibilitate... Iar banii erau ai Martinei. Întotdeauna fuseseră ai ei, toți. Ossie își trăsesese un salariu frumos – și era baban, nu glumă: altfel, ce sens ar mai avea să te agiți cumpărând și vânzând bani, dacă nu pentru bani. Dar el nu avea paraiul cel adevărat, mălaiul care se adună grămadă inviolabil, mălaiul care nu dispăre niciodată. Așa că ea l-a dat afară. În după-amiaza asta Nimic nu eliberează femeia mai mult decât banii. Ar trebui să le vezi când au pus mâna

pe bani... Cu mâna ei încă în mâna mea (și cu primii spectatori de la parter care se întorceau la locurile lor), Martina mi-a mulțumit pentru prietenia mea. Era recunoscătoare pentru ceea ce numea ea dezinteresul meu. A apreciat discreția mea bărbătească față de rolul jucat de Selina în toată povestea. Mi-a zis că a simțit că-mi poate spune toate aceste lucruri (sunau primii clopoței, bâzâiau soneriile, costume și rochii se îngrămădeau repede pe lângă noi), pentru că și-a dat seama, din felul în care mă așezasem acolo lângă ea, că și eu sunt mișcat și sufăr din pricina durerii foarte speciale a celui înșelat, tăcerea suferinței... Da, înțelegi? Numai sentimente omenеști, în toate felurile posibile. I-am privit unghiile și am văzut cât de mâncate și roase erau. Durerea umană ajunsese până în vârful degetelor, doar eu nu eram în stare să văd acest lucru.

— Martina, am spus eu. Scumpo. Eu...

— Hai că începe.

— Trebuie să mă duc la *budă*.

— Nu mai e timp. Du-te. Repede.

— Unde?

— Acolo.

— Acolo nu am voie. E pentru ologi.

— Hai, du-te. Intră odată.

Am țâșnit afară după două minute și am alergat spre locurile noastre.

— Ți-e bine acum? mă întrebă ea în timp ce ne așezam. Pari dăruit

— Nu. Mă simt minunat, i-am răspuns eu.

Dar nu era așa.

Eram zguduit. Nu reușisem să-mi scot nenorocitul de brâu. Doamne, de mult nu mai avusesem așa o idee tâmpită ca în cazul acestui brâu. M-am răsucit, am ȑopăit și-am blestemat sub privirile vesele ale însoțitorului. Așa că în

final n-am reușit decât să strâng și mai tare lațul în jurul pepenului lichid din pânțelele meu. Martina mă striga și nu m-am oprit decât să-mi șterg lacrimile, după care am dat buzna pe ușă.

Cortina s-a desfăcut în două și vechea poveste și-a reluat desfășurarea.

Durerea e foarte răbdătoare, dar sunt momente când până și durerea se plictisește și vrea să-și încerce norocul cu altceva. Până și durerea se șucărește și atunci își dorește cu înfocare schimbarea. Durerea nu-și dorește întotdeauna să stea pe capul tău, durând tot timpul. După o oră sau cam așa ceva, am trecut într-o stare de imparțialitate autohipnotică, de imponderabilitate: îmi amintea vag de fazele furiei budiste prin care mi se întâmplă și mie să trec atunci când descopăr (sau când, contra unui preț pipărat, mi se aduce la cunoștință) un alt defect capital al Fiasco-ului. Pot să suport o farsă, mi-am spus eu, chiar dacă farsa e propria mea viață, sunt chiar eu. Adesea simt nevoia să râd din plin. Dar gluma asta se răsuflă, ca toate celelalte lucruri. Când am descoperit că viața mea avea formă și contur, am fost primul care s-a tăvălit de răs. Dragă înțeleptule, mi-am zis eu. Liniile și contururile vieții par nostime, până când ajung să aibă înfățișarea capcanelor și blestemelor, a invalidării, a handicapului inuman. Poate că suntem cu toții niște infirmi – sau *provocați*⁵⁸ cum se spune pe aici. Eu sunt. Eu am fost provocat și provocarea a câștigat Fără luptă, Sunt un infirm. Fiecare bucată din mine e infirmă, cu numeroasele mele locuri virane. Sunt un cretin, o putoare ordinară, un drogat Am probleme cu inima. Habar nu am de nici unele. Sunt slab, destrăbălat, șocat, laș. Am nevoie de o nouă dimensiune. M-am săturat să fiu o

⁵⁸ În original, *challenged*, care, în engleza americană, este un sinonim eufemistic pentru *handicapat*.

biată glumă... Și acum, când chestia de pe scenă se apropia de sfârșit, în timp ce îmi kung-fuiam durerea agresivă prin colțurile supunerii (oh, burta asta plină de durere sensibilă), am auzit femeia implorând iertarea, singură, cu un glas în care se mărturiseau toate primejdiile și viciile presupuse de natura trupească. „Oțel?...” „Și...” Ah, iart-o, pentru numele lui Dumnezeu. Sunt tipe, sunt bărbați care au o viață dublă. Una nu e suficientă! Au nevoie de două! Smotocește-o nițel, trage-i una bună să-i fie învățătură, divorțează de ea, dar nu, dar nu... El ține perna acum. Nu mai suport să mă uit o tragedie, o nenorocită de tragedie! N-o omorî, numai din cauza firii ei, mi-am spus eu cuprins de o asemenea energie, încât nevoia de pișare a început iar să dea din picioare, așa că restul spectacolului a fost o ploaie acidă pentru ochii mei

— Mă conduci până la lift? m-a întrebat ea, iar eu i-am spus:

— Sigur că da.

Tocurile Martinei au mitraliat pe scări, după care au traversat holul. Am urmat-o fără să mă grăbesc. M-am simțit... mă rog, n-are niciun rost să neg – m-am simțit dureros de fericit. În timpul ultimelor șase rechemări la rampă, i-am spus Martinei ce problemă aveam și, într-un moment de veselă intimitate, m-a ajutat să-mi desfac brâul în prima budă care mi-a ieșit în cale. Pipiul era slab colorat și ireproșabil, nu de un roșu intens sau de un negru arterial, așa cum mă temusem. După care ne-am continuat drumul pe stradă și am intrat să bem ceva într-un bar de la subsolul unui hotel vechi, și am râs de hainele mele și am discutat cu o candoare mișcătoare despre Selina și Ossie, despre Ossie și Selina. Mai târziu am evitat lanțul de taxiuri și am parcurs pe jos partea a doua a lui Eighth Avenue, trecând de Twenty Third Street și Chelsea fără să ne fi plâns că ne doare ceva

— Ne vedem mâine? am întrebat-o eu.

A sosit liftul deschizându-și ușile ca burduful unui acordeon.

— Da, dar ce-ar trebui să fac eu cu tine?

— Nimic.

Zâmbetul ei a fost amuzat, sau indulgent, sau doar amical, dar și cald, cu toată gura, bogat. Am făcut încet un pas înainte. Ea s-a dat în spate, intrând în lift, și s-a oprit păstrându-și firea. Eu m-am apropiat la fel de încet. Fără să mă mai opresc. Și când pe fața ei s-a ivit brusc groaza, primul meu gând a fost – *exagerează, cu siguranță. Nu sunt chiar așa de rău.* După care am simțit înfigându-mi-se în spate un piept tare și am auzit ușile liftului închizându-se: și iată-ne acum trei în cutia suitoare. Un puști negru și mare, de vârsta lui Felix, ba nu, mai mare, înalt, agitat, cu un cuțit cu o lamă lată, de vreo douăzeci de centimetri lungime. Ah, se mai întâmplă și din astea. Zău așa. Doar știm cu toții că așa e. Și-acum, ce? Cuțitul reprezenta o problemă serioasă. Singura serioasă.

— Okay, puștiule, am spus eu. Acum e rândul meu. Care-i necazul?

— Taci, spuse Martina.

— Etajul. Etajul, etajul.

— Șapte, spuse ea. Ultimul.

Tipul apăsă pe buton cu mâna răsfirată. Cutia s-a oprit, apoi a pornit iar.

— Bani, spuse Martina Twain. Vrei bani. O să-ți dau. Am șaptezeci de dolari la mine. Ia-i. Poți să-i iei. Îi oferi geanta, ținând-o de curea. Apoi își ridică palma liberă. Nu e nicio șmecherie. Uite-o, spunea ea. Ți-o pun în fața ta. Liftul și-a continuat cursa, legănându-se ușor.

— Dă-i toți banii pe care îi ai la tine. Acum, îmi spuse Martina.

— De ce?

— *Dă-i*

Pe față i se citea mândria sau furia, în ochi toate nuanțele tari ale voinței. A fost urâtă preț de o vreme, fața aia, și am știut că nu am nicio șansă să o înfrunt.

— O secundă, am spus eu. Nici nu i-a cerut încă.

Liftul s-a oprit și el a deschis ușa împlânzită de gestul amenințător al cuțitului, Martina îl conduse până la ușa apartamentului ei.

— Nu e nimic înăuntru. Ia-ne banii. Te rog. Ți promit, jur că nu vom face nimic. Ia banii și pleacă.

Iisuse, mi-am spus, complexul vinovăției provocate de bani. Oamenii se simt perfect cu banii pe care îi au, dar când apare un nevoieș adevărat, cu un cuțit mare, aderă la toate ideile astea noi cu împărțirea bogăției.

— Deschide, spuse el arătând cu lama cuțitului.

Martina potrivi cheia oftând greu. Bun, mi-am spus eu. Ușa ei are o mulțime de încuietori. Care s-o ferească de neplăceri. M-am întors. Ce urma? Nu știam. Probabil că nici el nu știa încă. Tipul aștepta într-o încordare tremurătoare, cu nervii întinși ca niște corzi gata să se rupă, cu nenorocita aia de sabie în mână licărind în lumină. Da, totul tremura. Martina scotocea după chei. Dinăuntru sosi un lătrat, nerăbdător, un oftat șuierător. Puștiul s-a încordat și mai mult, dar ajunsese și el la capătul încordării. Mai încordat de atât nu se putea. Și în timp ce ochii îi alergau spre ușă, mi-am spus ia mai dă-l dracu' și i-am trosnit un pumn greu în falcă.

Timp de zece secunde, care mi s-au părut un vis, nu s-a întâmplat nimic. Se holba la mine, dezolat, nevenindu-i să creadă. Rahat! Mi-am spus: nu mai am putere deloc. Faptul că l-am lovit a fost una din cele mai tâmpite idei pe care le-am avut vreodată. Acum îi va face Martinei exact ce are chef – da, după ce-și va fi spălat cuțitul în mutra mea. Dar după acest interludiu, după această acalmie vexată, a

făcut un salt lateral spre perete, unde l-am urmat imediat, dându-i un alt pumn în cușca pieptului. Capul îi căzu, deși cuțitul continua să i se miște în mână. Reculul m-a dat înapoi, dar am revenit cu toată forța, avântându-mă cu fruntea înainte în unghi drept, apoi mi-am săltat genunchiul masiv și i l-am trântit în tava descoperită a feței lui.

În timp ce te bați, vrei să-i arăți adversarului tău cât mai clar cu putință că el este cel care va pierde. Ca în toate sporturile, un moral sănătos și o atitudine corectă sunt cruciale – dar riscante. Moralul sănătos și atitudinea corectă pot dispărea într-o jumătate de secundă dacă, să spunem, nasul ți se înfundă brusc în față. Îți vor trebui săptămâni sau luni să îți revii și să fii iar apt de luptă dar ți-a rămas doar cealaltă jumătate de secundă să-l faci tu praf. Până atunci, însă, două degete care put ca dracu' ți sau și înfipt în ochi și o frunte mușcată de vărsat vine ca o cărămidă drept în dinții tăi.

Așa că, după genunchiul din față, l-am izbit în boașe, după care l-am izbit în buza de sus. S-au auzit două pocnituri, după care s-a prelinș moale pe lângă zid. Eu rămăsesem în poziție de atac pentru a putea interveni în caz de nevoie. Și încă un lucru legat de bătaie – de fapt, unul din puținele elemente compensatorii în cazul unei bătaie – dacă ai reușit să dai cu adversarul tău de pământ, atunci e de așteptat să-i poți administra câteva lovituri bune în momentele tale de superioritate. Eram pe punctul să-i mai aplic vreo două lovituri, pentru siguranță, când m-am simțit împuns în umăr și tras de păr. O, nu, nu mai vreau încă o luptă, mi-am zis și m-am întors spre ea.

— Oprește-te.

Am privit în jos gâfâind, dar ferm pe picioare. Puștiul era terminat, un ghemotoc de carne, cuțitul îi căzuse din mână, ambele picioare îi tremurau în adidașii prea strâmți.

— Okay, am spus eu. Cheamă poliția.

— Era cât pe ce să ne omori pe amândoi. Îți dai seama?

— Poftim? am exclamat eu, privind-o fix.

Dorința ei ar fi fost ca ea să țină situația sub control. Se așteptase ca personalitatea ei puternică să o ajute să nu scape lucrurile din mână. Fără să fie nevoie de intervenția mea sălbatică.

— A, da? făcui eu. Vrei să spui că el era cât pe ce să ne omoare.

— Dacă le dai banii, își văd de drum.

— N-ai auzit? Nu mai e suficient să le dai doar bani. Vor să se răzbune. Nu mai ține doar să-i mituiești. Îți iau totul, după care te omoară oricum.

În momentul ăsta puștiul s-a mișcat, încercând să se ridice. M-am răsucit din reflex și i-am ars un șut neconvincător în fund.

— Ești un ticălos violent, nu-i așa?

— Da, și tu ești o acritură scorțoasă!

— *Acritură scorțoasă?*

— Hai, pa. Cheamă poliția. Dă-i drumu'!

Deschise ușa cu cheile zornăitoare. M-am sprijinit cu ambele palme de perete... Tipul avea ochii deschiși. Cuțitul nu era departe, dar puștiul era epuizat. Nu mai era bun de luptă, cel puțin în seara asta.

— Ești singur? l-am întrebat eu.

A încuviințat trist cu o mișcare a capului, ceea ce am făcut și eu. Adrenalina sau combustibilul bătaii își domolise acțiunea asupra mea și îmi simțeam picioarele grele. Poți să ieși învingător dintr-o bătaie, poți câștiga chiar foarte ușor, dar la vârsta mea câștigul nu e foarte detașat... O vreme m-am uitat la el, la fața lui înfrântă și plină de lacrimi. Era mult prea tânăr și crud pentru munca asta. Gândindu-mă mai bine, am fost surprins de faptul că a avut curajul să înceapă cu noi. Poate că nici eu, nici Martina nu arătam

prea grozav – fata înaltă cu umerii înguști, da, și prietenul ei care semăna cu măscăriciul Bozo. Mi-am scos papionul. Shadow a făcut o săritură și a ieșit pe coridor. M-a salutat, mișcându-și capul ca o marionetă, după care l-a cercetat pe amicul nostru întins pe podea. Trecând în revistă mai multe din posibilitățile pe care le avea, Shadow a preferat să-i tragă o limbă peste gură. Era ultimul lucru de care puștiul ar mai fi avut nevoie, o altă umilință dintr-o seară cât se poate de nereușită.

S-a întors Martina. Se aplecă deasupra băiatului cu genunchii ușor îndoiiți, așa cum fac femeile când vor să-și inspecteze una alteia micile vlăstare și cărucioarele.

— Ți-e bine? Se simte bine?

— Da. Ți-au spus în cât timp vin?

— E vineri seara.

Noi ne-am uitat în jos și el s-a uitat în sus. Mi-am schimbat poziția și el a tresărit. Atunci am putut observa că dinții îi erau departe de perfecțiunea specifică negrilor. Erau negri și prinși cu sârmulițe de aur. Ca negru în New York ai în mod sigur o serie de probleme, dar nu și pe cea a dinților. Ghinion. Dublu.

— Dă-mi drumul, spuse el.

Așa ceva ar fi trebuit să mă facă să râd.

— Nici vorbă, amice. Mi-ai... mi-ai pus cuțitu-n gât. Mașina poliției trebuie să vină și vrei ca eu să... ce crezi că sunt eu, liberal? Uită-te la tine. Seara asta nu mai pleci nicăieri, amice. Ce părere ai de tipul ăsta? am întrebat eu și m-am întors spre Martina.

E adevărat ce se spune: jaful în New York e o afacere riscantă, îți pui în primejdie sănătatea, pot apărea tot felul de neplăceri, la care se mai adaugă și încurcăturile cu legea. Pe lângă toate astea, se mai poate dovedi și o afacere cam scumpă.

M-am luptat ca dracu' până am reușit să-l fac pe puști să stea pe picioarele lui. După care m-am spetit cărându-l până la lift. În timp ce coboram, cutia s-a oprit și pe ultimele trei etaje am fost însoțiți de prezența fantomatică a unei bătrâne doamne și a pudelului ei. Nu cred să fi remarcat ceva.

Probabil că nu apuci să ajungi o doamnă în vârstă în New York dacă observi prea multe. Îți vezi pur și simplu de treabă, adoptând o mutră de pudel. Țopăind toți trei umăr lângă umăr de-a lungul holului, am auzit sunetul modulat al sirenelor și i-am spus Martinei:

— Vreau să ne înțelegem. Dacă sunt deja afară, îi trag una în fund și li-l predau. Fără aiureli. Okay?

Ea a rămas afară, savurând zvonul străzii. Am venit lângă ea cu povara mea bâțâitoare, bolborositoare. Oamenii bulevardului își continuau forfota în jurul magazinelor deschise peste noapte și a diascoapelor pornografice din debitele de tutun. Doi ogari cu mers elegant, stârniți de noaptea înaltă și fierbinte a Manhattan-ului, s-au cabrat, trăgându-l tare după ei pe bătrânul care îi însoțea. M-am uitat la dreapta, m-am uitat la stânga, m-am uitat vizavi. Și ce altceva am văzut dacă nu femeia, roșcata, sprijinită de stâlpul unui felinar, cu o țigară pe care o ținea în sus, cu binecunoscuta-i atitudine de sfidare și reproș.

Mi-am aruncat ologul de pe umăr și i-am spus:

— Hai – doinește-o.

Numai că în seara asta o încasase mult prea serios. Ascultă la mine, nu are niciun viitor, absolut niciunul în jocul de-a hoții și vardiștii.

— Ajută-l.

— Asta și încerc. Dacă l-am putea căra până în Eighth Avenue, mi-am spus eu, l-am lăsa lângă o ușă sau într-o băltoacă, n-are nicio importanță. Ajută-mă.

O mașină hârbuită cu pătrățele rula încet pe stradă.

Ne urmărea ca un dragon hepatic, cu ochii galbeni și bătrâni măriți de încordare. Martina i-a făcut semn, iar eu mi-am urmat cursa în trei picioare, în timp ce taxiul a încetinit, oprindu-se lin. Șoferul negru, gras, cu ochelari ne-a privit cu ochi de cunoscător.

— Îl luați? a întrebat Martina pe un ton confidențial.

— E bolnav?

— Nu, n-are nimica, am spus eu. Uite aici o hârtie de douăzeci. Doar... M-am întins după portmoneu și mi-am schimbat poziția. Puștiul o porni iar în vale.

— Nu-l iau, spuse șoferul fără să se clinească.

De fapt, părea pe punctul de a adormi. Părea să se simtă în taxi la fel de bine ca acasă. Arăta ca și cum nu s-ar mai fi clintit de pe locul lui de douăzeci de ani.

— Îți dau dublu, am spus eu.

— Am spus că nu-l iau.

— Doar e un frate, nu-i așa? Ei, fir-ar să fie. E de-al vostru.

— Nu e problema mea.

— Okay, i-am spus eu Martinei, poliția poate pune mâna pe el. Ei o vor face pe gratis. Eu unul n-am nimic împotrivă

Zvonul unor noi sirene se apropia de noi. Erau cam la două sau trei intersecții. Puteam chiar să văd razele rotitoare de lumină biciuind aerul deasupra străzii Christopher. Șoferul spuse gânditor:

— Am impresia că tare ați mai vrea să dispară. La început chemați poliția, după care vă răzgândiți. Mi se pare mie că ar trebui să rămân pe aproape și voi să dați niște explicații.

În această clipă, instinctul mi-a șoptit că ar fi fost cazul s-o iau eu însumi din loc. Dar cu o mișcare domoală a mâinii lui care atârna leneșă, șoferul deschise portiera pentru pasageri, zâmbindu-mi somnoros.

— Și dumneavoastră, domnule, spuse el, vă puteți ține nenorociții ăia de bani. Dar va trebui să-mi dați cincizeci. Și douăzeci pentru prietenul meu din spate. Taxă de călătorie.

În cele din urmă am plătit nemțește, Martina și cu mine. Ea a încercat să plătească totul – ceea ce am vrut și eu, din nu știu ce motiv, poate genetic. La urma urmei, achitase nota de plată pentru *Othello*. E bogată, mai ții minte? Când am ajuns la jumătatea drumului, am prins-o pe Martina de mână. Roșcata era încă la post. Încadrată de frunze și de lumina felinarului, tocmai își aprindea altă țigară. Voalul îi era pe jumătate ridicat și umerii trași în față. În seara asta nu mai părea deloc nebună. Mi se părea că își ține bine ciudăteniile sub control.

— O vezi pe femeia aia de acolo? am întrebat-o eu pe Martina Mă urmărește. Mă urmărește noaptea.

— Dar aia nu e femeie, spuse Martina pe un ton aspru.

— Hă?

— Uită-te la mâinile ei. Și la glezne, și la umeri. M-am uitat... Pulpele erau subțiri, dar prinse direct de picior, fără nicio unduire. Umerii erau groși. Spatele îi era gros. Doamne, da. Privește-i mâinile – nu erau mâini de femeie. Erau ditamai lopețile de labagiu Roșcata a trecut prin dreptul nostru. Nu știu cât de bun mai eram de luptă, dar m-am luat după el și am strigat

— Hei, poponaru'! Hei – labagiu'!

Individul s-a oprit cu ezitarea confuză care mie nu mi se părea decât feminină – dar era cu puțință ca o *femeie* să se oprească în felul ăsta?

— Vino, frate, hai să vorbim, i-am spus eu pe un ton bătaios (cu gura încordată, impulsiv, nerăbdător). Hei – transvestitul.

Nu, asta nu i-a plăcut deloc. În timp ce eu mă apropiasem la vreo cincisprezece pași de ea, a ieșit vioaie din

pantofi, s-a aplecat să-i recupereze, apoi și-a ridicat rochia cu o mână și a luat-o la sănătoasa spre Seventh Avenue. Am rămas locului și l-am urmărit cu privirea.

— De ce ai făcut asta? m-a întrebat Martina la întoarcerea mea Ai jignit-o.

Teoria mea e că nu ajungem niciodată să pătrundem adânc în intimitatea altor oameni, chiar dacă nouă ni se pare că o facem. Abia dacă reușim să-i scoatem cât de cât din ei înșiși. Tot ceea ce facem e să rămânem la intrarea în peșteră, unde aprindem un chibrit și întrebăm repede dacă e cineva acolo.

Am rămas singur pe stradă și i-am liniștit pe polițiștii mătăhăloși. A trebuit să aștept mult Mașina patrulei care mă speriasse avea cu totul altă misiune, legată de ceva ce părea a fi un scandal sau măcel pe Strada Poponarilor⁵⁹. Unul din proastele jocuri de cuvinte ale Manhattan-ului, o glumă nereușită a Manhattan-ului. „Știi, John”, mi-a spus Butch Beausoleil în timpul repetițiilor, cu fața luminată de o autoaprobare surprinsă, „de ce li s-o fi spunând veseli? 1 qqq Pentru că toți par tare nefericiți”.

Așa e, mi-am spus eu. Al dracului de stupid. Fielding avea dreptate. A mai apărut o mașină a poliției urmată de o ambulanță, un om cu tricoul împrôșcat de sânge pășind tăcut, o targă pe care era dus cineva cu o mână chircită făcând semne leșinate de adio străzii întunecate și zgrunțuroase. Martina și-a făcut o scurtă apariție, însoțită de Shadow, având în mână un pahar plin cu scotch și gheață și o cheie. Bătrâna doamnă și pudelul ei se întorceau și ei acasă.

— Bună seara, îmi spuse ea

— Bună seara, i-am răspuns eu ca un adevărat

⁵⁹ Gay Street Gay înseamnă în limba engleză atât „vesel” cât și „homosexual”.

vecin...

Când au apărut polițiștii mei, nu mai era nimic de pus la punct. S-au arătat imediat satisfăcuți.

— Am pus mâna pe el, dar după aia el a reușit să fugă.

Cred că din pricina toaletei m-au luat drept un psihopat ale cărui planuri de natură sexuală eșuaseră.

— I-am tras eu câteva, dar el a reușit să scape, le-am explicat eu.

— Mda, păi nu l-ai bătut *destul*...

Am descoperit că Martina îmi pregătise patul pe canapeaua din camera de zi. M-am dezbrăcat și am rămas multă vreme întins, trecând cu gândul de la una la alta. Prin horn coborau zgomote. Am auzit țipătul, zornăitul și zgomotul de fermoar tras al durerii, și respirația cu densitatea unui fluid, plânsul sugrumat în pernă. Pe suferință nu o interesează dimensiunea celorlalte suferințe. Ea nu are sentimentul familiei, nu-i așa? Nu se poate să fiu singurul care am sesizat așa ceva. Indiferent cine o fi spus-o primul – o mai fi avut și altceva de spus? Lacrimile puteau să continue la infinit, eu însă nu le puteam suporta atâta vreme. M-am învelit într-un cearșaf și am urcat treptele ca o fantomă. Am deschis ușa camerei de suferință. Shadow era în brațele ei, întins, în suferință – preț de o clipă a avut o înfățișare umană, ridicat, prins în capcana unei alte naturi. Curând însă a sărit pe podea, s-a scuturat ușurat și s-a strecurat pe lângă mine pe hol, de parcă ar fi fost mulțumit că un pământean adevărat venise să-i ia locul. Nu s-a întâmplat nimic, și totuși s-a întâmplat ceva. I-am ținut mâna, i-am îmbrățișat umărul. I-am mângâiat gâtul cu vârful degetelor să o ajut să adoarmă. Pot face lucruri pe care Shadow nu le poate face. M-am așezat lângă ea cu căldura unui culcuș de câine, sub un acoperiș pe care ploaia cădea cu zgomotul unor aplauze îndepărtate. Oh,

Doamne, mi-am spus eu, viața mea ar putea să devină cu adevărat ceva serios. Pe femei poți pune stăpânire când plâng. Când plâng, sunt mai accesibile. Sunt lipsite de apărare și de artificii și nu te mai pot respinge.

Am trecut urlând și zornăind cu o viteză nebună, am trecut ca o rachetă prin timp, depășind toate limitele, limitele de timp, limitele de viteză, limitele de oraș, trecând peste stopuri, înghițind hulpav benzina, arzând cauciucurile, privind fix prin parbrizul murdar cu mâna pe claxon. Eu sunt trenul în plină viteză care trece noaptea urlând pe lângă tine. Lipsa mea de țintă m-a zvârlit până la capătul timpului meu. Toată viața mi-am trăit-o dând cu capul înainte, într-un ritm disperat. Acum vreau să mai încetinesc și să privesc cu luare-aminte la peisaj, și să fac un popas sau două. Vreau niște puncte și virgule. Poate că Martina va fi marea mea stavilă... Eu nu mă pot schimba, dar viața mea poate. Simpla proximitate poate face totul pentru mine. Poate că s-ar putea ca eu să stau comod, cu un pahar în mână, și viața să facă totul pentru mine.

Am deschis ochii și am urmărit cum viziunile prindeau contur... fereastra cu draperie și chenarul albăstriu al razelor de soare, cotoarele cărților de pe raftul de lângă pat, o vază de flori pe polița sobei deasupra flăcării pline a gazului, bună la vreme de iarnă și pentru baie, măsura de toaletă cu oglinda ei și cu strictul necesar castei femeilor. Amănunte și simboluri, rutina care nu cere niciun impozit. Vârsta adultă și-ar putea asuma această formă. Ajungi să-ți placă somnul, ajungi să-ți placă laptele, ajungi să-ți placă lucrurile neutre. Aerul și apa, nu pământul și focul... m-am răsucit în jurul axei mele: doar o notă, cu scrisul ei puternic și subțire. Se trezise devreme, așa cum fac oamenii maturi, și își va petrece tot restul zilei în oraș. O să am grijă să încui ușa când plec. Ne mai întâlnim deseară? Cu drag, Martina.

După ce am folosit baia, cam cu economie, am coborât scările gol. Shadow moțăia pe o dâră descrisă de buchetul razelor de soare. Mi-a arătat că a luat notă de prezența mea dând somnoros din coadă, ca un egal al meu – salut, amice. Am început să-mi pun în ordine costumul închiriat. Costumul meu închiriat arăta de un clovnerism și mai festiv în lumina crudă a zilei. Sunt sigur că nu putea să arate chiar așa de rău în lumina închiriată a serii... M-am așezat pe sofa și mi-am masat fața. Mă simțeam ciudat – decuplat, nefiresc. Minute în șir m-am gândit că trebuie să fiu bolnav de-a binelea, mai bolnav ca niciodată, terminat Printre simptome se număra claritatea spectrală a văzului, amorțeala capului, elasticitatea membrelor și un gust ciudat și apos în gură. Aha, mi-am spus eu, deci e vorba de plămâni, inimă și cap. După aia mi-am dat seama ce se întâmplase. Nu eram mahmur. Deci așa e de dimineață.

Nu era pentru prima oară. Mi-am adus aminte.

O să beau ceva pe chestia asta, mi-am spus eu. Și cu toate astea, am descoperit că îmi vine destul de ușor să mă opun dorinței sălbătice. Am fumat doar o țigară și mi-am adus niște suc de portocale, apoi am intrat în haine, l-am salutat pe Shadow și m-am îndreptat spre ușă. M-am întors brusc. Am făcut câteva ture prin cameră și, după nu mai mult de cinci minute de panică animalică, am acceptat situația așa cum era. Martina mă încuiase în casă. Ușa de la intrare era nezăvorâtă, cu toate mecanismele de închidere și lanțurile atârându-i libere... Dar ușa nu se deschidea și nu voia să-mi dea drumul în lume... Ei și, cui îi pasă? Nu trebuia să ajung nicăieri. Aici aveam de băut, de mâncat, și adăpost. O să fiu ținut în lesă toată ziua. Dar cui îi pasă? După ce-am înjurat ca la ușa cortului curățând mai multe chestii vărsate pe jos, am reușit să-mi fac o cafea într-una din ustensilele de argint așezate ca niște vizoare pe toată lungimea raftului din bucătărie. Ce-o fi între mine și lumea

inanimată, tangibilă? Luptându-mă să desfac filtrul, am lovit cutia de lapte cu cotul, iar aceasta a căzut pe jos. Întinzându-mă după cârpă, am răsturnat lada de gunoi. Răsucindu-mă să opresc lada de gunoi, am izbit cu genunchiul ușa deschisă a frigiderului și mi-am dat cu un borcan de murături peste picior, am alunecat pe lapte și m-am trezit pe podea cu nasul în lada de gunoi... După care am dat-o-n bară cu râșnița. I-am scos capacul prea devreme, orbindu-mă și spreind fiecare crăpătură din bucătărie. În cele din urmă am reușit să-mi croiesc drum afară din bucătărie cu o cană de cafea căldică, dar foarte neagră, care s-a înnegrit și mai tare după ce i-am adăugat și laptele. Până la urmă am reușit eu s-o înghit. Ei și, ce-i cu asta?

Am dat totul peste cap în casă, tăvălindu-mă cu Shadow pe podea, spunând lucruri ca: „Strașnic, Shadow” și „Cine-i șefu” și „Care pe care, amice”. Curând însă, prietenul meu de joacă a obosit și s-a tolănit pe dâra lui din raze de soare, căscând cu un oftat. Am dat drumul la televizor. M-am jucat cu butoanele. Am sucit selectorul de canale în toate direcțiile. N-am reușit să obțin decât aceeași transmisiune tăcută, fâșâită, a *Jocului banilor* – același animator cu o mutră ca o brișă glazurată, aceeași trupă numeroasă de concurenți. O vreme m-am uitat pe geam. Le-am telefonat lui Fielding, lui Felix, și lui Spunk, și Cadutei. După care m-am uitat o bucată de vreme pe geam. M-am gândit să scotocesc obsesiv și metodic prin lucrurile Martinei, dar ceva din prezența ei fizică a cărei plutire o simțeam prin casă m-a speriat, făcându-mă să renunț... Nu era nimic de interes general în sertarele biroului sau ale mesei de toaletă, în cele ale patului, în dulapuri, în cartotecă, în valiza de sub pat și așa mai departe, și totuși am dat peste un articol fascinant în timp ce eram în patru labe, completându-mi inspecția în dulapul de jos. O cutie de

carton pe care scria OSSIE, pusă acolo, fără îndoială, de Martina ieri seară, conținând lucrurile lui. În ea erau diverse obiecte de toaletă, o pereche de espadrile, câteva cămăși murdare, un pașaport expirat (capul tânăr și blond ținut ridicat în nota unei clasice vanități), o geantă pentru călătorii, plină cu acte: cărți de credit, facturi, bilete folosite, un bloc-notes cu antetul The Cymbeline, Stratford-on-Avon, cu un număr de telefon și calendarul întâlnirilor pe o parte și un mesaj de la Selina pe cealaltă. „O. Ooo”, scria în bilet, „Foarte urât. Sunt sigură că n-o să te mai ții de chestia asta când o să ajungi înapoi în Bank Street. Până la 5. S”.

Am impresia că în mine se află un omuleț, care se comportă ca un predicator sau propagandist sau concesionar al luatului la labă. El se luptă pentru labe: el crede din tot sufletul că laba e un lucru numai pentru mine, și tot timpul îmi sugerează că ar fi cazul să mă duc și să-mi mai trag câte una. Dar tot în mine sălășluiește și o unitate paramilitară inamică, ale cărei sentimente față de luatul la labă sunt exact pe dos și care își dorește eliminarea totală a acestui obicei. Numai că această poliție a labei e o prezență cât se poate de neregulată, întotdeauna își găsește de lucru în altă parte, abia târându-se cine știe pe unde să și-o ia și ea la labă... Nu știu ce s-a întâmplat, dar pe neașteptate am început să nutresc o adevărată pasiune pentru luatul la labă, *da*, o labă pentru care imaginația să lucreze din plin. Sigur că aș fi putut să dau buzna pe scări, să săr din pantaloni și să mă abandonez rutinei. Oh, toată trupa de gagici – toate acele June, Jan, Joan, Jen, Jean și Jane. Unde sunt: Unde e Selina? E ciudat cum de Othello a putut fi excitat de păcatul Desdemonei: gândul iubitei sale dăruindu-se bărbatului alb, cei doi dăruindu-se unul celuilalt. Când voi fi eu bătrân, bogat și celebru, poate că cineva îmi va scrie biografia. Cât despre pornografia mea – ea e deja dată publicității, scrisă de Selina Street sub

pseudonim, cu recunoscătoare mulțumiri aduse numeroșilor stilști de succes, vânători de talente, consultanți în probleme de creație, dornici de muncă, și regizori săraci care au asamblat totul. Întrucât forțele pieței sunt așa cum sunt, nu a existat niciodată o penurie de personal, nu, domnule, nu în domeniul meu.

Înțelegi ce-ți spun?

Cine are nevoie de pornografie, cu o viață sentimentală ca a mea?

Eu am nevoie de pornografie.

Confruntat cu această provocare, am început să mă învârt iar. Shadow s-a scuturat și și-a ridicat privirea, întinzându-și gâtul cu o mișcare indignată, în timp ce eu mă fâțaiam în ritm vioi prin apartament, cu ochi reci de expert și cu simțurile încordate, la pândă. Vezi tu, chiar și în cele mai așezate gospodării, un adevărat profesionist tot găsește ceva de făcut... Nu m-am ales cu nimic din teancul de reviste din camera de zi și din baie. Doar material pentru experți și oameni de afaceri, pentru artă și bani. Nu mă așteptam să dau peste colecția completă din *Nebun după guri sau Pieptoasele*, e însă surprinzător de câte ori poți da peste un număr vechi din *Seducătorul sau Sedusa*, sau cel puțin peste un *Fler sau Iubita*, sau dacă nu peste așa ceva, atunci peste o broșură sau un catalog prezentând chiloți, o gamă variată de corsete sau de portjartiere. Plescăind din limbă, m-am apropiat de rafturile de cărți care acopereau tot peretele, cu degetele nerăbdătoare să atingă *Femeile din New York*, *Lenjerie victoriană*, *Nurlia*, *Pregătirea pentru perioada de probă*, *Paranormal*, *Bordello*, *Mătase*, *Imagini* – și altele asemenea. Dar, în afară de istorie, literatură, filosofie, poezie și artă, nu mai era nimic! Am răsfoit copertele LP-urilor căutând muzică punk sau ceva de inimă albastră. Și, peste ce dau? Peste un teanc de peisaje daneze, stilizări de animale și zâne și o mulțime de vechituri metalice cu

sprâncene de morskă și nări inteligent umflate. Doamne, dar ce fel de casă mai e și asta? Un timp am mai rămat și prin apartamentul de sus și am dat peste un album în care se afla o fotografie a Martinei într-un costum de baie întreg, dintr-un material alunecos, cu unul din brațele bronzate ale lui Ossie atârându-i pe umăr, la care se adăuga și o prietenă de-a lor într-un costum de la care lipsea sutienul, dar lipseau și țâțele, zbenguindu-se și țipând sub un duș de grădină. O, cu așa ceva nu te scoți niciodată. Nu știu ce definiție să dau pornografiei – dar banii fac parte din ea. Ori la un capăt, ori la celălalt trebuie să fie implicat și banul. Banul e întotdeauna implicat. Crunt de astă dată, m-am întors la marea bibliotecă, mi-am suflecat mânecile și m-am pus pe treabă.

După o oră, ansamblul era realizat. Mulțumit de opera mea, am făcut greșeala de a sălta tot bazarul pe scară dintr-odată, cu un singur efort eroic. Totul a mers bine până la ultima treaptă. Apoi m-am clătinat, sau m-am împiedicat, sau m-am prăbușit sub greutatea poverii. Mi-am revenit aproape instantaneu (sau cel puțin așa cred) și m-am trezit cu Shadow lătrându-mi în față. Câinele alb tremura tot și plescăia nervos din fălci, în timp ce eu mă strecuram afară de sub fantezista avalanșă. În cele din urmă, am dus totul în dormitor și l-am aruncat pe pat Nici pornografia nu e mai ușoară decât povestea asta, mi-am spus eu în timp ce-mi desfăceam brâul, dar acolo...

Mai rămăsese în cursă doar trei iepe, *La Femme au Jardin*, *La Maya Desneuda* și *Alice la Mulatresse*, când am auzit scheunatul orgasmic al lui Shadow și zgomotul unor pași repezi care urcau scările. Abia dacă am avut timp să mă arunc pe pat și să zvâcnesc înainte, convulsionându-mă oribil, chiar în clipa când Martina a deschis ușa. Iat-o plină de viață, cu un zâmbet care îi traversează toată fața... mai târziu am încercat să descopăr ce văzuse și cum o afectase.

John Seif întins pe burtă, cu un picior îndoit sfios, tulburat, dar jenat, în timp ce scotocea printr-un vraf de lucrări ale vechilor maeștri desfăcute ca un evantai. Oricum, iată ce a spus:

— Te-am încuiat în casă. Unde e cheia pe care ți-am dat-o? Ești un tip greu de intuit, nu-i așa? După care continuă, ca și cum o hotărâre bruscă sau o decizie luată de multă vreme ar fi bătut-o ușor pe umăr: De ce nu te bagi în pat? Fac un duș și vin și eu imediat.

Era ora opt seara. Cred că zăcusem mult pe scări. Cred că ziua avea și o culoare ciudată... La zece, am telefonat la un magazin după mâncare rece și vin. Eram în pat și m-am ridicat în capul oaselor. Mâncarea avea un gust straniu și neplăcut. Am mai învățat ceva în seara aia, o seară în care am învățat multe lucruri. Desdemona n-a făcut-o niciodată. I-a rămas credincioasă. A fost sinceră. Desdemona n-a făcut-o niciodată – nu, niciodată.

Deci am intrat într-un proces de schimbare, sau așa ar trebui să fie. Am un metru optzeci și vreo nouăzeci de kilograme. Arăt ca un malagambist, cu haină largă și nădragi din piele de șarpe, cu șosetele de culoare deschisă și pantofi din velur negru, părul de o nuanță imprecisă, pieptănat peste cap, cu fața buboasă și solzoasă, o față de șarpe gras, capabil de supunere spontană, de revoltă spontană. Și mai ce? Și tu ești în aceeași situație, frate, soră, legat de vreme, îmbătrânire și bani, lucrurile care trec pe lângă noi fără puțința de a le controla, în timp ce noi rămânem pe loc. Doar Martina nu intră în jocul ăsta. Și mai ce? Doamne, ochii ei sunt focul meu. Când buzele mele le întâlnesc pe ale ei, atât de delicat, atât de critic, e sărutul vieții, e sărutul morții – pentru un sărut e nevoie de doi. În prezența și lumina ei îmi vine uneori să cred... că poate, poate nu e nevoie să mă simt așa de rușinat. Continua-voi

să stau în lumina ei? Nu-mi vine să cred. Dar ție? Dar eu încerc. Să fiu al naibii dacă nu încerc.

E un vertij în care totul se întâmplă fără ca eu să mă pot opune. Acum sunt regizor și trebuie să fac ceea ce fac regizorii. Trebuie să-mi țin sub control tot vârtejul din cap și să-l împiedic să-și ia zborul spre starea care îi place lui, și care este haosul. Trebuie să mă păstrez în formă, trebuie să mă țin tare. Trebuie să realizez un echilibru între motivație și personaj, și să fiu cât mai realist, cine, eu?... Imediat după Duminica Muncii ieșim la lumină din tunelul în care transformă luna august Manhattan-ul și intrăm în prima zice vizionare. În prima zi de vizionare începem filmarea. În prima zi de vizionare o să primesc un cec de șapte sute de mii de dolari. Incredibil, nu-i așa? Sper ca banii ăștia să aibă un efect benefic asupra încrederii și avântului meu, dar despre asta mai târziu.

Kevin Skuse și Des Blackadder sunt în oraș. Au venit ieri cu avionul la clasa întâi și s-au instalat fără niciun chef în Hogg, pe East Sixty-Fifth Street Din câte spun ei, s-au obișnuit cu clasa întâi mult mai repede ca mine. În cazul ăsta, clasa întâi a devenit simbolul mărlanului cu bani și în permanentă mișcare – fii dezagreabil, arogă-ți totul ca pe un drept al omului. Tăticule, mi-aș dori să am stilul lor. Cecil Sleep, Micky Obbs și Dean Spares sunt așteptați să vină mâine. Scenografii și costumierii, băiatul cu clachetele și bufetiera, omul cu țigările și menajera sunt așteptați săptămâna viitoare la bordul unei nave atotîncăpătoare. Sper ca mai târziu acest lucru să-mi modifice în bine simțul proporțiilor.

Fielding și cu mine suntem fondatorii concesionari ai lui Blithedale Projects, Noile studiouri de pe Upper West Side, despre care probabil că ai citit. Până de curând, Blithedale era un fel de azil. Încă mai seamănă cu o stație terminus din Londra sau cu o închipuire medievală despre

ultima navă de război, ancorată la șerpuitorul, frântul Broadway. Anul trecut, un geniu într-ale proprietății a scos bătrânii pe scara de incendiu, și acum păstaia asta burtoasă a fost tăiată de-a curmezișul în patru felii mari și prospere. Mă simt tânăr și mic în locul ăsta întunecat și fierbinte. Așa cum a promis Fielding, dotările sunt superbe, adevărate opere de artă, de la camera de montaj computerizată de la mansardă, până la piscina și cantina de la subsol. Două producții de cea mai bună calitate sunt deja în lucru la Blithedale. Unul din regizorii secunzi e un alt burtos țicnit din Soho – Alfie Conn. E o mare mângâiere pentru mine să-i văd burtoiul de băutor de bere, chica decolorată de soare, trăsăturile bronzate, criminale. Am băut ceva împreună, bătrânul Alf și cu mine, și m-a tratat foarte de sus. Cât se poate de măgulitor. Pe coridoare, în lifturi sau în sala cu jocuri mă întâlnesc cu oameni de talia unui Day Farraday și Connaught Broadener, Cu Buzhardt și Cheryl Thoreau. Ar trebui să vezi cu cât sârg îi comand pe toți, de la portari și curieri până la scenografi, decoratori, ca să nu mai vorbesc de vedete, producători, sponsori. N-o să-ți vină să crezi. Sunt abordat în cantină și întrebat în șoaptă despre speranțele și visurile mele. Se cheamă că am intrat în afacere. Sunt binevenit. Pot să țin totul sub control, acum, când beau mai puțin. Sper ca acest lucru să aibă un efect benefic asupra formei și autocontrolului meu, dar despre asta mai târziu.

Sigur că există și explozii ale stelelor, există găuri negre, pititce albe, sori morți. E și firesc să te lovești de așa ceva când dai peste oameni care vor să-și scrie propria viață. Ieri a fost o zi cât se poate de obișnuită. Butch m-a chemat să discutăm scena ei cu Spunk, în care curăță clanța ușii. În scenariu ea șterge clanța ușii ca să curețe amprentele lui Spunk, dar pentru Butch activitatea asta ține tot de menaj. Până la urmă am reușit s-o conving și ea a consimțit să facă

scena cu condiția ca Spunk să prepare gustarea pe care o vor împărți mai târziu.

— Spunk e un țăran, John, mi-a spus ea, un țăpârlan. O poate face.

L-am chemat pe Spunk și el mi-a spus că ar fi fericit să facă gustarea, cu condiția ca ea să constată doar din iaurt și lucerna.

— Butch e o cățea, John, mi-a spus el, o cățea bogată. Oricum, n-ar fi în stare s-o faci

Ceea ce nu vrea să facă el e să o lase pe Caduta să-l frece pe spate în timp ce el e tolănit în cadă. Așa ceva, spune Spunk, e o scenă scârboasă. Până să apuc să-i dau eu telefon Cadutei, mi-a telefonat Caduta mie.

— Vreau să vii înapoi, la mine, John, ca să-ți spun tot ce amde spus.

Am fugit cu taxiul până la Cicero. Caduta m-a așezat lângă ea și m-a luat de mână. Garnisită de noul scenariu cu cinci copii cam nebuloși, dar în mod cert ai ei, Caduta părea destul de mulțumită cu rolul ei. Și iată ce mi-a spus:

— John, tu trebuie să-mi înțelegi obsesia. Doar nu ești orb.

— Păi, am spus eu (în clipa aceea eram pur și simplu în poala ei), bănuiesc că e vorba de copii, nu-i așa, Caduta?

— Așa e, John. Urăsc copiii. I-am urât dintotdeauna. Nu-mi pot stăpâni resentimentul și asta mă omoară. Cred că lucrul cel mai bun ar fi să nu apară deloc. Ah, dar lucrul ăsta îl știai! Punctul doi, John, îmi spuse ea în timp ce o luasem în vârful picioarelor spre ușă.

Punctul doi se referea la o secvență de trei secunde, în care Butch e surprinsă migăind un aranjament floral. Caduta găsi scena neconvingătoare. E neconvingător, spunea Caduta ca o târfuliță nepricepută ca Butch să fie surprinsă în timp ce migălește un aranjament floral care cădea în sarcina Cadutei. Acum, dacă totuși Caduta aranja

florile, totul era convingător. Oricum, ar fi convins-o pe Caduta. Am sunat-o imediat pe Butch, care a admis cu răceală schimbul. A nu, n-o s-o vezi pe Butch aranjând florile. Tocmai ce mă întorsesem în hol, când a sunat telefonul: era Thursday, care îmi cerea să mă prezint de urgență în centru pentru a avea o discuție crucială cu Lorne Guyland pe marginea scenariului. Așa că m-am grăbit să ajung în centru. Lorne m-a gratulat cu o strângere de mână care a durat vreo zece minute și cu o anarhie de discurs de o oră, în care fuseseră secretate cel puțin o duzină de cereri serioase. Dorea mai multe scene în care să apară nud, câteva prim-planuri cu reacția lui Butcii și a Cadutei la vederea erecției lui, revizuirea numărului de prim-planuri, introducerea unui nou personaj feminin (o critică de artă aristocrată care îl iubește pe Lorne din toată inima, dar care nu are vreun efect prea precis asupra acțiunii), ultimul lui discurs dinaintea propriei morți radical lungit și un interludiu curios – secvența dinaintea genericului, poate – în care Lorne zboară cu un supersonic la Paris și înapoi pentru a i se acorda Legiunea de Onoare pentru contribuții aduse în serviciul culturii internaționale. În cazul în care nu reușeam să găsesc soluții la toate obiecțiile lui, Lorne urma să invoce clauza Incompatibilității Artistice prevăzută în contract, conform căreia el se va întoarce pe timp nedefinit la Palm Beach pe cheltuiala noastră „până când labagii ăia vor rezolva căcatul ăsta. Ca om de cultură ce ești, John, știi că mă vei înțelege”. La ora șapte seara, reușiserăm să ajungem la un compromis. Lorne era de acord să renunțe la toate pretențiile lui în cazul în care tăiam o singură replică din secvența post-coitală dintre Butcii și Spunk. Unica replică era a lui Butch și se compunea dintr-un singur cuvânt. Cuvântul era „uaau”. Lorne părea mulțumit, ba de-a dreptul fericit de rezultatul negocierilor. În timp ce coboram scările sleit de puteri, Thursday s-a ridicat de la biroul ei și

s-a apropiat gravă de mine. Purta un șort de tenis ca un corset și o bluză cu franjuri încheiată peste sâni săltăreți.

— Domnule, vreau pentru ca să vă mulțumesc pentru ce ați făcut pentru Lorne Guyland.

După care a căzut în genunchi și i-am simțit mâinile mari mângâindu-mi șoldurile.

— Pot face ceva pentru dumneavoastră?

I-am răspuns că sunt într-o formă de zile mari, mersi și-am dat-o repede pe ușă. Continuu să cred că tipa e bărbat și, oricum, singurul lucru de care mai aveam nevoie erau complicațiile sexuale, dar despre asta mai târziu...

Așa că am ajuns în Bank Street puțin după ora opt. Apoi... în fine, serile au ajuns să fie uniforme acum, și seara asta a fost la fel ca toate celelalte.

Intru în casă cu propriile mele chei (da, chiar cu ale mele), apăsând discret pe sonerie doar ca să arăt că am venit. Îl ciupesc pe isticul Shadow și îi sărut stăpâna pe gâtul uscățiv și delicat

Fac un duș. Mă schimb. Ies pe terasă cu un pahar de vin alb în mână. Îi povestesc Martinei cum a decurs ziua. „Nu zău?”, face ea, sau „Nu pot să cred”, sau „Glumești. Nu poate fi adevărat”. Își vede de florile ei și mie îmi acordă doar jumătate de atenție. E foarte mândră de terasa ei, Martina.

Îmi arată mica ei grădină, spunându-mi numele florilor. Știam deja câteva flori din reclame, de pe cutiile cu bomboane de ciocolată; sau de la pokerul mecanic. Dar acum stăpânesc domeniul ceva mai bine. Botoasele alea purpurii cu gura ca a unui pește la pândă – sunt lalele. Frumusețile alea cu câte trei flori de un portocaliu pistruiat: crini indieni. Făpturile roșii cu gâturile ca o volbură de apă sunt trandafiri, așa cum știe toată lumea. Mai sunt și din cei galbeni și roz. Scufiile alea cu tulpini groase și cârcei – sunt amarile.

Privită de aproape, apa din stropitoarea ei părea să

exprime tot felul de stări ale vremii. Semăna cu ploaia, firește, dar și cu grindina, zăpada, curcubeul. Cu furtuna. Putea umple aerul cu soare sau tunete prin simpla atingere a robinetului. Întotdeauna am crezut că, dacă ar fi să mă întâlnesc vreodată cu zeul vremii, ar fi scandalul de pe lume. Cu siguranță că l-aș provoca la duel. Dar acum ea e pentru mine zeița vremii, și eu n-am de ce să mă plâng. Pe fața ei văd... O văd din atitudinea ei, peste adânciturile din straturi. O să fac eu asta în locul tău, aș zice. „Ești un prinț”. Așaa. Și pe urmă îmi beau vinul.

În timp ce Martina pregătește mâncarea, eu stau în bucătărie cu mâinile grele încrucișate și o urmăresc. Mișcările ei sunt precise și delicate, frumoase. Da, tot ce face ea e frumos. Până și petele de sudoare de la subsuorile gemene ale tricoului ei albastru sunt frumos conturate. Până și sudoarea își caută propriu-i tipar și propria formă. Ascult cu atenție murmurele ei de efort, concentrare și aprobare.

Mâncăm: omletă, salate, carne albă, vin alb. Îmi supraveghez paharul, îmi supraveghez greutatea, o supraveghez pe Martina Twain. Țin cuțitul de parcă aș ține un creion. Nu mestec așa cum trebuie și vorbesc cu gura plină. E prea târziu să mă mai schimb. Ea mănâncă meticulos și are un apetit ponderat. Sunt surprins de apetitul ei. Cafea? Cafea sau o infuzie macabră din est. Ea spală și eu usuc.

Mai e și muzica. Nu baladele răgușite și moralizatoare pe care le mai asculta uneori Selina – ci jazz, operă, muzică clasică. Îmi citesc și cartea, Freud, să zicem, sau Hitler. Nu Banii. Banii îmi produce panică, chiar și atunci când tipul povestește despre sistemul bancar italian sau despre nașterea corporațiilor americane. Nu știu de ce. Jucăm șah. Întotdeauna câștig. Sunt bun: șahul e singurul domeniu în care m-am realizat. Pe vremea tinereții mele jucam la

repezeală pentru cinci lire prin cafenelele din Hampstead și localurile din Baywater... îmi termin vinul. Ea golește scrumiera și închide ușa terasei. Totul e așa de civilizat. Apoi mergem la culcare, dar despre asta mai târziu.

Mai întâi îl iau pe Shadow la o plimbare sub clar de lună. Aștept cu tot instrumentarul pentru curățat în mână, în timp ce el își face nevoile. Instrumentarul îl car la insistențele Martinei. De folosit, nu-l folosesc niciodată. Același tip își scoate capul pe fereastra apartamentului de la parter și ne face scandal, mie și câinelui, din cauza rahatului. Nu-i răspund. Zic numai: „Asta e, Shadow, cacă-te cât poți tu mai bine”. Apoi ne îndreptăm spre colțul lui Eighth Avenue, de unde bulevardul se întinde pentru a-și lua în primire porțiunea lui din noaptea newyorkeză. Acolo dă Shadow drumul scâncetului său de durere. Totul începe cu un fluierat neliniștit care pornește din sinusuri. Totul se termină cu niște plescăituri umede prin care aerul e înghițit cu nesaț. O fi având vreo mamă acolo, sau poate surori, frați? Îmi fumez ultima țigară, în timp ce privirile îmi aleargă spre Twenty-Third și centru, cu trosniturile lor de căldură electromagnetică, locul în care viața a scăpat din lesă și acum nu mai are nevoie de nume. „Te-a tras?” mă va întreba ea cu siguranță când mă voi întoarce. Shadow se smucește, dar eu îl trag înapoi tare, mult mai tare.

*

— Ești un sfânt, îmi spuse Martina.

Am pus tava pe pat și am tras draperiile. Beau ceaiul cu puțin zahăr acum. Fiecare zi a vieții are nevoie de un tratament foarte exact de căldură și dulceață. Atunci când părăsește căldura cearșafului, sufletul meu însetat e în căutarea aromei dulceții din băutura de dimineață. Apoi, abia când mă aflu pe stradă, și nu înainte, îl sigilez cu jarul țigării.

O plimbare pe Eighth Avenue cu acoperișurile lui plate

– până dincolo de garaje și depozite – este echivalentul vizionării unui documentar cu extratereștri numit *Pământeanul*, un film nereușit, prost regizat și mixat fără urmă de sensibilitate, lipsit de finețe, fără concept, neinteresantului acordându-i-se un spațiu egal cu interesantul. Trebuie să alegi. Trebuie să alegi tot timpul.

Am intrat grăbit pe ușa de la Ashbery, trecând de uniforme zâmbitoare și pornind-o de-a dreptul pe scări. Paisprezece etaje, paisprezece geamuri duble, pătrate, unul după altul. Am intrat în camera mea, am aruncat cheia – nimic altceva. Cu respirația hârâind ca un fermoar tras, în camera în care plutea aerul greu al disperării extreme și al alarmei, am rămas locului cu brațele moi și umerii căzuți și mi-am vârat capul într-o vijelie de lacrimi. Poate că niciodată nu mi-o dorisem îndeajuns. Doamne – nu, n-am vrut-o niciodată. Oricum, n-am vrut-o niciodată.

Mai târziu m-am dus la baie să văd ce are de spus oglinda ochii *mei*... Nu mai plânseseră de multă vreme. Își pierduseră îndemânarea, erau ieșiți din formă. Arătam de parcă ochii mei plânseseră cu lacrimi de sânge, sângele vieții, tot ce aveam.

A venit vremea să-ți spun. Dah, aș putea să mă folosesc de puțină... oh, miere. Fiu, da – așa e. Aici, de-a lungul gâtului, cu mâna ta... da. E bine, e mai bine, am impresia că-mi face bine. Nu te opri. Nu pleca.

Cu siguranță că a venit vremea să-ți spun, să-ți spun despre mine, Martina și... Da, în mod sigur că a sosit vremea. Hei, frate, dă-mi ceva de băut. Am nevoie să beau ceva. Vreau să-ți simt mâna pe umărul meu. Identifică-te cu mine. Fii înțelegător. Acordă-mi timpul tău.

Am știut de la bun început că nu va fi o poveste cu dansuri din buric și rahat turcesc. Am știut că va fi vorba de ceva serios. Ceea ce îi place ei e să se zvârcolească și să zacă, să descopere esența, și-apoi, după ce a prins perfect

ritmul, după ce s-a prins perfect în el, să danseze elegantul dans, cu pasiune, cu îndemânare, cu... cu sentiment. Lucrează în priză directă. Așa îi place ei, în felul ăsta, dar pasionat, omenește.

Asta este în orice caz concluzia mea. E mai curând o încercare, recunosc. Ne-am culcat împreună – și ce-i cu asta? – zece nopți la rând. Și trebuie, nu, am impresia că nu sunt în stare să... Uite. Ai spus-o tu în locul meu.

Sunt foarte dificile. Nu reprezintă deloc o chestiune ușoară. *Tocmai de aceea* li se și spune *erecții*⁶⁰.

Vai de mine și de capul meu. Ce zi căcăcioasă. Ce scandal, ce tărăboi! Viața e un clown și un măscărici. Viața este viața petrecerii. *Scânteiază*. Am mai auzit gluma asta, desigur. E răsuflată. Am avut și eu partea mea de secetă la ciocăneli, luat plase și blegeală, încornorări și ejaculări precoce, inhibiție și cloșcări. Dar niciodată gluma nu mi-a fost servită în varianta ei lungă, de serial. Mi-am putut pune baioneta în poziție de atac pentru Butch Beausoleil, pentru Selina Street și pentru o snoabă de curvă de pe Third Avenue. Bătrânul meu lebăr a avut parte de confruntări cu toate formele și mărimile, cu bunul și cu răul și cu urâtul. Dar nu-mi pot sălta măciuca pentru Martina Twain, nu, nicicum, domnule. E ca și cum n-ar fi destul de bună pentru bătrâna mea ciocănitoare.

— Nu face nimic, a spus ea aseară a douăzecea oară.

Eu zăceam lângă ea, o lacrimă de nouăzeci de chile, clipind îndurerată din ochi, toată numai sare.

— Da? am croncănit eu.

M-a îmbrățișat și, cu șoapta ei fierbinte, mi-a spus tot ce se putea omenește spune.

— Da? am croncănit eu iar.

⁶⁰ Joc de cuvinte intraductibil între *hard* („dificil”) și *hard-on* („erecție”).

Nici măcar ca un animal n-o mai pot face. Până și ca animal sunt terminat

— Doamne, am spus. Care o fi, după părerea mea, scopul meu în viață?

Cărțile sunt de vânzare, domnilor. Nu citiți cărțile aici. Nu le citiți aici. Luați-le acasă. Cumpărați-le.

Iată-mă deci în magazinul de pornografie, încercând să descopăr soluția. Răsfoiesc o broșură cu casete tipărită pe hârtie de calitate cu miros de ceară. Bunicuțe, copilași, excremente, închisori, porci și câini. O, lume, o, bani. Bănuiesc că există oameni care doresc așa ceva. Bănuiesc că există oameni cărora le place așa ceva. Cererea și oferta, forțele pieței. Noi, cei de pe Pământ, suntem un echipaj foarte pestriț, la care două danturi sau două seturi de amprente digitale nu seamănă între ele. Aici, pe Pământ, suntem de toate neamurile. Suntem fel de fel și n-avem niciun strop de rușine, niciun dram de rușine. Fiecare e foarte hotărât să fie exact ceea ce este: acesta este viitorul. Femeile vor să iasă de sub noi, bărbații. Curiștii și lesbienele nu mai vor să fie persecutați de heterosexuali. Negrii s-au săturat de puterea albilor. Borfașii preferă să-și vadă nestingheriți de treabă, fără să fie deranjați de *poliția* care tot încearcă să-i aresteze și să-i arunce în *închisoare*. Acum până și pedofilii – genul de ființă umană atât de interesată de viol pentru care numai copiii sunt buni – îndrăznesc să-și arate partea cea mai întunecată a caracterului: vor să se bucure de puțin respect Aprind lumina. Nu se întâmplă nimic. Mă uit prin acest magazin al nevoilor, la rafturile cu reviste, la cabinele personale, la ghereta întunecată a îngrijitorului ticsită de bani. Mă simt deconspirat, foarte nervos, mă sperii din orice fleac, dar ceilalți sunt clienți grăbiți, aflați în pauza de masă, clienți care își satisfac imediat dorințele și plăcerile. Mie nu-mi place ceea ce vreau. Ceea ce vreau nu mai are de prea multă vreme nicio

tangență cu ceea ce îmi place și constat cu durere și disperare cum îmi scapă de sub control. Mă simt rușinat și mândru pentru ceea ce mi se întâmplă. Mi-e rușine de ceea ce sunt Dar am de ce să-mi fie rușine?

Am început iar să-mi fac laba. Ar trebui să mă vezi. Am intrat iar în rândul vostru – mi-o fac și eu. Bine v-am regăsit. Iată-ne, deci, zdrăngănindu-ne coarda, trântiți pe spate ca niște chitare strâmbe de-ale lui Picasso. E *ridicol* – dar ce pot să fac? Doar știi cum e cu femeile de pe stradă în orașele pline de agitație, în jungla de beton. Problema nu e că vremea le scoate afară din case. Problema e că vremea le dezbracă de cele mai multe din haine. În nebunia turbată a miezului verii din Manhattan, în coloanele care se clatină de-a lungul străzilor, femeile își unduiesc superba feminitate a ființei lor, acest sân extrași această pulpă extrași emanațiile, dulci transparente, amețitoare zături. Bărbații se târăsc palizi prin arșiță. Până și Fielding își trădează iritatea. „E o cățea, spune el. Slick, n-avem cum să i ne opunem. Așa că mai bine intrăm și noi în horă”. Tot propune chefuri orgioase, un tur pe la bordeiele de lux, femei livrate la domiciliu, femei prin telefon, femei la pachet. Uite gagicuța, mamă, ce marfă, uite pipițele, tipele alea trăsnet. Iacătă dansatoare, stripteuze, găoaze, curve. Dacă l-am auzit bine, a spus chiar că ar putea aranja un weekend pe Long Island cu Juanita del Pablo și Diana Proletaria, dar eu nu am nevoie de asemenea tentații formale. Totul se întâmplă oricum.

N-o să-ți vină să crezi. E cea mai a dracului chestie. Mi se pare mie, așa pe nepusă masă, că jumătate din fetele din New York. vor să-mi intre în chiloți – da, în chiloții mei cu șliț, lăbărțați și cu elasticul slăbit. Să fie vorba de succes? Să fie vorba de bani? Să fie progresul, lumina pe care Martina a revărsat-o asupra mea? În timp ce-mi pierd vremea pe la Blithedale, sunt acostat de mici țicnite în

cantină sau în sala de jocuri. Vin direct la mine, bine închinărate în Țoale de te apucă năbădăile și-mi propun întâlniri imediate la ele sau la mine. Stau într-un bar și beau o bere slab alcoolizată, încercând să-mi fac ordine în gânduri – când o tipă mare se așază lângă mine, sprijinindu-se cu o mână de coapsa mea. „Ia-mi ceva de băut, îmi spune ea. Ard”. Aseară, și îți jur că așa e, mergeam spre seară pe Forty-Third Street și o femeie din New York stătea cu picioarele desfăcute în drumul meu și a lăsat să-i cadă o batistă – uite-așa

— Chiar când m-am ivit eu. În holul de la Ashbery mă așteaptă scrisorele lascive. În holul de la Ashbery mă așteaptă femeile lascive. Tu ce vrei? Întreb eu. „N-am putea să discutăm în camera ta? Zău că mi-ar face mare plăcere să discutăm în camera ta? Mă apăr de ele plin de teamă și lipsit de nerv. Băutul, băutul în adevăratul sens al cuvântului, nu mi s-a părut niciodată mai dulce. Dar mă descurc acceptabil cu vin și Serafim. Caut indicii în toată balonarea și, paralizia asta sexuală. Și uneori îmi spun: eu sunt. Eu sunt cheia.

Cea mai proastă veste pe care am reușit să n-o dau publicității până acum. Mi se pare mie că – Doamne, ținemă în paza Ta, oh, lisuse, nu mă duce în ispită – am eu impresia că de la o vreme am început să nutresc un fel de pasiune poponaristă pentru Spunk... Dea. Nu-i așa că e tare de tot? Acum două zile l-am luat la Blithedale și i-am făcut cinste cu un prânz la cantină. În timp ce se încrunta la meniu, s-a pus într-o situație neplăcută față de chelnerul pletos când încerca să-și comande salata. A ieșit la iveală, după multe bâlbâieli și corecturi, că bietul copil nu prea știe să citească. Era cât pe ce să leșin de jenă și duioșie și am mai remarcat cu ce mișcări adorabile i se umflă, se adună și ard mușchii gâtului. Acum, când secretarul sau telefonistul îmi spune: „Spunk Davis la telefon”, mă pierd și mă

toropesc, de parcă pe fir ar fi cine știe ce tipă trăsnet. O dată m-am îndrăgostit nebunește de fetița de nouă ani a lui Alec Llewellyn, micuța Mandolina, micuța Mando. Totul era de un erotism deplin (îmi plăcea tare mult atingerea ei), iar simptomele erau clasice (o singură privire încruntată din partea ei și, și urma neantul, sinuciderea) – dar povestirea nu avea nimic sexual în ea, nu, hotărât lucru. Probabil că ceea ce simt eu acum pentru Spunk e o revenire a acelei stări. Îmi spun uneori – liniștește-te, sunt împunsăturile eului tău mai tânăr. Uneori, în mijlocul frământărilor și gândurilor năbădăioase, mă înnebunește ideea că m-am îndrăgostit, probabil, nebunește de Fielding Goodney, încă din prima clipă când l-am întâlnit. Ei, ce-i de făcut? Cred că trebuie să mă împac cu situația va trebui să sper într-un viitor mai bun și să mă rog să nu se mai întâmple nimic rău.

Mulțumită marelui meu talent de a poza într-un pasionat al picturii, expert în tapiserie și în general în arte, am petrecut o bună parte a acestei perioade agitate în lumea marii culturi alături de Martina Twain. În consecință, sunt în starea de șoc provocată de marea cultură – teama de a mă pierde complet în beznă – în timp ce sunt purtat pe vârtejurile parchetului, prin coridoarele tainice, până dincolo de viziunile ascunse înfășate în lumină. Trebuie să stai la coadă și să plătești bani grei dacă vrei să stai printre traducători răi de gură și japonezi cu fețele luminate de blitzuri, bâlbâți bombastici, indivizi hrăpăreți, studenți, singuratici, pipițe, eșantioane și consumatori bine stabiliți, împrăștiați de orașul-treierătoare. Am remarcat că mulți dintre cei prezenți fac parte din clasa muncitoare cu tendințe ascensioniste, turiști cu veste lucioase și costume căcănii. Bărbații sunt niște grăsani stângaci, îmbrăcați cu tirolezi în culori pastel, care zâmbesc, tropăie și dau din cap. Femeile fac parte din categoria păpușilor care spun Mamaaa

și fac și pipi dacă le întorci cu capul în jos, cu fețe drăguțe, rotunde și pofticioase sub părul ca salata de icre sau ca bezeaua. Acești consumatori eroici au câte o felie din aproape toate lucrurile și acum vor o felie și din marfa asta, din artă. Par să creadă că e toată acolo doar pentru a fi luată. Poate că așa e. Dar eu? Eu vin de la mahala Eu vin de pe țărmul ratat al Atlanticului. Eu sunt din Londra, Anglia. Sunt deja cât se poate de convins că ceea ce se dă aici nu e pentru mine. E prea obositor. În timp ce alții admiră arta sau citesc cărți sau se abandonează muzicii serioase, mintea mea mă zgândăre în legătură cu banii, Selina, erecțiile, Fiasco-ul. Eu încerc, dar și încercarea artei e prea grea. Grea, grea de tot.

Eu și cu Martina am fost la tot felul de expoziții. Am fost la o expoziție constructivistă undeva în East. Prăjini tremurătoare de Armindeni, și corturi indiene de bârne, îndoituri spastice de beton și oțel, pisoaruri ciobite. Am fost la o expoziție modernistă nu departe de Park. Cărți de joc sfâșiate, piese de șah, table de la jocul de table, și cioburi de zaruri, rebuturi ale trișatului, ale norocului. Mă simt obligat să-mi manifest entuziasmul față de tot ce văd, dar e mult de când mi-am epuizat resursele de prefăcătorie, așa că pe fața mea imobilă se poate citi o ușoară consternare. Ieri am fost la o expoziție cu nuduri clasice de marmură. E foarte plăcut să vezi femei părând atât de indifferente și neutre în zăpușeala de aici. Nu erau ele chiar în pielea goală, nudurile alea, fiind înțolite de o mână contemporană. Sunt ridicole învelitorile alea pe care le-au pus pe ele, a spus Martina A, nu știu, am spus eu: nu fi așa grăbită – e bine să lași și ceva de lucru imaginației. Ea n-a fost de acord. Sigur că în imaginația mea gagicile ar fi arătat și mai bine dacă li s-ar fi pus și ciorapi și portjartiere, bikini și pantofi cu barete pe gleznă: dar aici e vorba de estetică. Măine vom merge la noua mare expoziție a lui Monet sau Manet sau Money, sau

ceva de genul ăsta.

Deci iată-mă, după o cină ușoară, stând în camera de zi a Martinei, bănd vin și încruntându-mă la Freud, când sună telefonul... Acum nu mai am sentimente filiale față de Caduta Massi.

Acum mi s-au aprins călcâiele după ea: „Îmi ești ca un fiu, John”, mi-a spus ea azi la ceai. „De asta nu-mi place Spunk sau Butch Beausoleil. Ei îmi amintesc de copii. Ceea ce nu e cazul tău”. Mi-a luat mâna și mi-a pus-o pe cașmirul electrizat ce-i acoperea coapsele – când mi-am simțit sula dând o zvâcnitură leșinată și amețită. A fost un noroc că plămânii Prințului Kasimir și-au ales acest moment să o trezească la viață. Caduta îmi spune că Lorne îi spune mămica acum. Chiar trag câte-o beție zdravănă împreună. Lorne și-ar da și viața pentru Caduta și totuși, nu vrea să renunțe la scenele dezbrăcate. „Mămico, spune el. Ar putea fi așa de frumos”... Și telefonul sună. Telefonul sună, sfârșind ceea ce trebuie să numim iluzia acestei lumi de oameni maturi în care mă aflu, alături de cartea mea, de căzutele figuri ale jocului de șah, de ultimul act din Othello și flautiștii lui țigani. Am crescut mare și uneori mai și pricep. Citesc reviste sofisticate, mă duc la filmele pentru adulți. Dar telefonul sună, pentru mine.

— E pentru tine, îmi spuse Martina și îmi dădu receptorul, dezacordul sau uimirea (mi s-a părut mie) fiindu-i trădate de întunecimea venelor de pe brațul delicat.

E pentru mine și ghici cine e.

— De unde ai făcut rost de numărul ăsta? am întrebat eu cu o curiozitate nedisimulată. Eram convins că nimeni nu știa secretele vieții mele intime. Eram convins că toată lumea crede că-mi pierd vremea pe străzi, alergând după curve și îmbătându-mă seară de seară. Amica ta roșcată ți l-a dat?

— A ieșit din scenă. Nu – nu o mai văd. Spune că nu

mai ești deloc nostim.

— Hei, trebuie să ne întâlnim. Sunt pregătit pentru așa ceva.

După cum am mai spus, lui Frank Telefon n-are niciun rost să-i trănestești receptorul în nas. Va suna iar și iar. Trebuie să-l lași să vorbească, trebuie să-l lași să urle, să trăncănească, să suspine până când și-a epuizat numărul și s-a liniștit și vrea să-ți spună la revedere, epuizat, muțat, stors ca o cârpă. Lui Frank Telefon îi place să-ți explice plin de autoritatea expertului ce înseamnă să n-ai bani și toate celelalte. Frank Telefon nu are bani. El, de fapt, nu are nimic. Când s-au împărțit frumusețea și farmecul și mălaiul, bătrânul Frank era mereu în coada fiecărei cozi – așa cum am avut șansa să-i reamintesc. A contracarat enumerându-mi toate torturile rafinate la care mă va supune într-o bună zi și eu l-am tot ascultat până la capăt. A urmat o tăcere, după care am spus brusc:

— Ești infirm, nu-i așa?

— Am – am... Da, răspunse el.

Și atunci, cum crezi că o să poți să te lupți cu mine, jigodie? am vrut să-l întreb. Dar n-am spus (cu toată sinceritatea) decât „îmi pare rău. Îmi pare rău”.

Față de Martina, am minimalizat toată afacerea. Un actor nemulțumit, am spus eu. Îmi tot dă telefoane.

— E tipul care se îmbracă în haine de femeie?

Așa crezusem și eu, dar acum eram mai sigur ca oricând.

— Nu, am spus ea Asta e un tip pipernicit.

l-am spus Martinei povestea mea cu Nub Forkner. Îi angajaserăm pe Nub și pe Christopher Meadowbrook drept principalii grei. E un adevărat coșmar să ai de-a face cu ei, dar sunt convinși că vor face un cuplu de milioane. Nub, cât se poate de gras și nebun, Chris, trecut și terminat. Ca mine și Alee Llewellyn, seara Scenele în care îl amenință pe

Spunk Davis – sunt într-adevăr amenințătoare. Filmează-i în secvențe lungi, mi-am spus eu, și lasă sentimentul să clădească. Invidia, irascibilitatea, ura, ele să clădească.

Ies cu Shadow la plimbare și mă culc cu Martina Twain. Nu prea am chef să discut despre așa ceva. Deocamdată șmecheria e că ne giugiulim și ne dezmierdăm, ne dezmierdăm și ne giugiulim. Ca toate fetele, e moartă după căldură: îi place să țină aparatul de aer condiționat în funcțiune și să umble cu răcoritoare prin geantă. Eu o țin în brațe. Sunt plin de dorințe abstracte și de altceva pe care nu-l înțeleg și nu îl pot identifica. Zac pe pat, inuman, non-animal, un nimic, și îmi frământ creierii în căutarea săruturilor și a atingerii lipsite de patimă, a tandreții fără pasiune. După care toate devin pornografice... Atmosfera sălii de proiecție din capul meu (foarte exclusivistă, doar pentru membri, dar cu un preț așa de mic la înscriere) se îmbâcsește și se umple de fum – toată dărăpănătura asta din capul meu cu scaunele ei desfundate, scrumierele pline și filmul zgomotos. Nimic nu se întâmplă. În fiecare noapte mor ca Desdemona printre multele perne. Primul lucru pe care l-am făcut ieri de dimineață a fost să încerc s-o uluiesc cu cât de sculată putea fi. Îți dai seama ce glorios a fost totul. Oricum, n-a mers. A trebuit să mă duc să mă piș. Uneori îmi vine să cred că sula mi-e traumatizată de întâmplarea de la operă. Probabil însă că i s-a mai întâmplat ceva.

Stai. Așteaptă... iar o iau de la capăt. Acum pot să mă văd. Cu un câscat fericit mă scol de pe salteaua anatomică a celei mai recente starlete. Iau o pastilă ca o sulă care se zvârcolește născând un vârtej de vitamina C. „Bună dimineață, domnule”: e asistenta mea de la duș, sau antrenorul de tenis, sau dresorul câinelui, guru, ioghmul tinereții mele. Îmi beau apa săracă în calorii, apa minerală

care-te-îmbată. Terapeutul care îmi face acomodarea de la casă-la-mașină mă ia de mână – și iată-mă plecat, conducând pe Sunset Boulevard, cu un cap plin de astroturf, cu o gură plină de cobalt și stronțiu 90 – și un mini-echipament computerizat de un milion de dolari, fanfaronul ăsta bionic care mi s-a cuibărit între coapse. Operația a fost un succes imediat Cred că e minunat modul în care m-am putut schimba.

Știi, uneori, știi, mă simt de parcă aș fi fost deja în California – și nu s-a rezolvat nimic. Mă simt... ca o proteză. Sunt un robot, sunt un android, sunt un cyborg, sunt un prepuț. Am citit undeva – sau mi-a spus cineva, sau am auzit într-o cârciumă sau un bar sau o bodegă (oricum, de-acum face parte din cultura mea personală) că un mare număr dintre pământeni, unul la cinci, sau unul la trei, sau poate chiar doi la unu, au impresia că gândurile și acțiunile lor sunt determinate de ființe din altă lume. Și oamenii care cred așa ceva nu sunt niște tâmpiți sau niște cerșetore bâlâbite: sunt receptori bântuiți de acufenă, avocați cu ochii bulbucăți și birocrați bine amețiți. Înainte (și tare aș mai vrea să știu mai multe despre acest timp – înainte. Nu cred că astăzi mai pot afla multe despre el), înainte ca triburile astea cu fețe de extraterestri să ne fi cucerit, s-au tot gândit la Dumnezeu, la Iad, la Tatăl Minciunilor, la soarta spiritului, cu sufletul imaginat ca o ființă interioară, un înger cu zâmbet onctuos într-o cămășuță de noapte roz, sau un spiriduș plin de strâmbături, tot numai semne V, păr soios și luat la labă. Acum însă invadatorul e o umbră grafică strânsă în bobine și liste de date tipărite de imprimanta computerului, și are mutră de extraterestru.

Uneori cred că sunt controlat de cineva. Un invadator spațial îmi invadează spațiul meu interior, vreun nenorocit de pederast. Dar el nu e de acolo, de afară. El e de aici, dinăuntru.

Ne-am sculat târziu și am halit niște fasole nouă într-un restaurant vegetarian cu prețuri pipărate, după care am luat un taxi spre nordul orașului. Aproape că uitasem cum mai arată ploaia, dar azi ploaia mi-a amintit și acest lucru. Ploaia arăta de parcă n-ar fi fost niciodată plecată, că era în elementul ei, acolo unde îi era locul. Mi-am dat seama că frumusețea luminată de soare a lui Avenues – e aer pur și simplu, nimic altceva, încadrat cu o mare strictețe și simetrie, dar numai aer. Acum perspectiva a dispărut în ceață – fălci căzute cu respirația plină de fum. Weekend-ul de Ziua Muncii, străzile fără personalul lor, câteva mașini care țopăiau pe rampe ca buștenii pe pragurile unui râu. Am coborât din mașină și ne-am așezat la coadă sub o umbrelă roz. Edouard Manet era omul nostru în după-amiaza asta ploioasă.

Primul lucru pe care l-a făcut el a fost să mă ducă înapoi la Paris. Îl știi pe ăla cu fata care servește într-un club cu program de striptease sau într-un bar deocheat, cu privirea ei blândă de ființă exploatată, portocalele din bolul de sticlă cu pereți groși și în spatele ei, în depărtare, trupa de jobene nebune... Mi-am făcut debutul parizian anul trecut, când am filmat o reclamă comercială pentru un nou sortiment de cotlete de cal congelate. Am folosit studiile ecvestre din galeria de lângă fluviu. Ideea era cam așa: băiatul o întâlnește pe fată în fața hipodromului de la Degas, după care o duce la o braserie selectă pentru niște chifteluțe clasa-ntâi din carne de cal sau calburger sau ce dracu' o fi fost... Parisul a fost o provocare extraordinară pentru mine. Am pierdut o grămadă de vreme pe bulevardele de pe malul stâng, beat, croindu-mi drum prin mulțimea pornită după cumpărături, învârtindu-mă în jurul oamenilor cu bani, oprindu-mă la fiecare cincisprezece pași atunci când vedeam vreo blondă cu un bronz turbat înrămat de cadrul de sticlă al vitrinei, sau vreo singurică cu coafură

năstrușnică și cu o bere sau o cafea în față, așteptând răbdătoare să intre unul ca mine care s-o dea pe limba internațională: Bonjour, mon petite. Let me buy you a drink. Pourquoi non come back to my hotel. Come on, chérie, you know you love it.⁶¹ Probabil că am fost dat afară din vreo șase-șapte locuri, sau poate chiar zece sau unsprezece, până am reușit să mă prind despre ce era vorba. O, gagicile au cucerit Parisul. Au făcut în așa fel încât acum pot sta oriunde le place, fără ca vreun bețivan picat din senin sau vreun vagabond să le strice cheful. E prea târziu, îmi spun eu. Ce-a fost a fost. Dar cine le-a lăsat nepedepsite?

...Și acum înapoi în udul Manhattan, în galeria fierbinte, unde mirosim cu toții a câine ud. O privesc pe Martina, care se uită fix și cu toată atenția la matadorul mort, și-mi spun – dea, femeile, sunt atât de diferite de noi, cam la fel de diferite cum ar fi francezii, să zicem (femeile se apleacă în toate părțile când conduc și râd mai cu seamă dintr-un sentiment de amicitie, băuturile fierbinți le țin cu ambele mâini și le țin strânse ca să păstreze căldura, nu sunt de acord cu jocurile de noroc și sportul și spun al meu mult mai des decât o facem noi, au ceea ce bărbații numesc încredere în sine și te acuză pentru crimele pe care li se pare lor că le-ai comis, sunt teroriști care conspiră, dictatori binevoitori), dar sunt pământene, și ne seamănă atât de mult. Femeile sunt mai civilizate. Gagicile sunt sexul slab. Îți pot da dureri de cap acasă, dar nu-ți fac zile fripte pe stradă. Bărbații sunt adesea mânați de femei să descopere dimensiunea feminină a personalității lor. Întotdeauna am crezut că e vorbărie fără rost, dar acum nu mai sunt așa de sigur. Poate că asta mi se întâmplă – încep să mă transform

⁶¹ Bună, micuța mea. Să-ți iau ceva de băut. De ce să nu vii la mine la hotel. Hai, dragă, doar știi cât îți place, (amestec de franceză incorectă și engleză.).

în gagică.

Asta ar putea să explice multe lucruri. În trecut am încercat să mă feminizez. Ani de zile am alergat după femei. N-a mers, deși, pe de altă parte, am futut o mulțime de fete. Cine știe? Dacă e să se întâmple, se întâmplă. N-aș spune că eu sunt cel care conduce jocul. Eu stau mai curând pe locurile din spate, sau la bucătărie. Nu știu dacă am fost vreodată la volanul acestei afaceri. Dar știu că acum nu sunt.

Așa că am privit-o pe Martina în timp ce se uita la Manet: plăceri civilizate și sacrameinte sărbătorite cu decență, nimic extravagant, nimic supercorect. Stridii la micul dejun, pește mort, mai mort decât un om mort. Femeile îmbrăcate de gală, mândria masculină în uniformă. Grădina ca loc de odihnă și muncă și bujorii în vaza lor. Prietena scriitorului, veghea scriitorului la biroul lui. Lumea banilor destui, lumea destulului. Le-am văzut pe toate astea, dar nu le-am văzut strălucirea. Mie mi-a plăcut tot ceea-ce-păcălește-ochiul, băutura, barurile, potolu', fata de la picnic, blonda cu pieptul mare, familiară, erotică. Le-am văzut pe toate astea, dar nu le-am văzut strălucirea. Dar am văzut strălucirea Martinei: îi umplea ochii, gura, carnea – totul.

Oricum, a trebuit s-o las pe fată, fir-ar să fie, și să traversez orașul în goană ca să stau o oră sau două la o recepție dată de Fielding pentru toți investitorii noștri. Avem deja și câteva investitoare. O avem pe Lira Cruzeiros din Buenos Aires, o avem pe Anna Mazuma din Zürich, o avem pe Valuta Groschen din Frankfurt. Mi-a picat bine la inimă să văd o asemenea forță financiară, o asemenea strânsură de lovă într-o afacere așa de dură, adică *Bad Money* – cât o fi costând acum operația? Trebuie să sară de treizeci și cinci sau patruzeci dinăștia mari pe zi, și filmările încep abia la mijlocul săptămânii viitoare... Prin măsuri cu totul speciale,

Fielding a făcut în așa fel încât Spunk Davis să nu fie invitat (și nici Butch Beausoleil). Dar marile vedete erau acolo – Caduta Massi, mângâindu-l pe slăbuțul prinț Kasimir, și Lorne

Guyland într-un smoching robotic cu vampira Thursday la brațul lui de robot Am văzut și contingentul britanic, Skuse, Blackadder, Micky Obbs și pe copilul minune, Duane Meo, regizorul meu de montaj. Stăteau amărâți într-un colț și, la un moment dat, m-am simțit ca o cloșcă sau un cultivator de orhidee, cu atâtea suflete de îngrijit și alinat Dar Fielding a preluat comanda, organizând un fel de concurs de măgulire între meșteșugari și staruri, lăsându-mi mie libertatea de mișcare printre portmoneele doldora.

Și fii atent că toată trupa asta era surprinzător de lipsită de ostentație, nu avea niciun strop de strălucire – cu încălțări modeste, unii dintre ei, și în mare nevoie de smacuri și intervenția coafezelor în valoare de câteva miare bune. În jur, doar trăncăneală și vorbe de clacă, strânse în jurul șampaniei bune, tartinelor dichisite, chelnerilor în smoching, banilor, printre care mă strecuram liber ca apa, în timp ce împărțeam zâmbete stranii, semne din mână sau țipete. Toți păreau să discute despre actorie, și încă în termeni foarte specializați – muncă, odihnă, disponibilitate, vizionări, proiecții și toate celelalte. Am crezut că sunt cu toții producători amatori, sau cel puțin asta erau acum. Să fii bogat e tot o chestie de actorie, nu-i așa? Un stil, o poză, o interpretare pe care o impui lumii? Indiferent că ți-ai fabricat singur rolul sau nu, trebuie să dovedești că îl meriți, că banii au ales bine alegându-te pe tine și că la rândul tău vei ști ce să faci cu banii. Trebuie să dovedești că foamea de bani sau infatuarea pe care ei ți-o provoacă e un lucru absolut firesc... niciodată n-am simțit cu adevărat că mi-aș merita banii pentru tot ceea ce am făcut (e o mare

stânjeneală) și probabil că tocmai de asta mi-au ieșit toate fără prea mult efort. N-o să fiu în stare să arunc tot bănetul ăsta pe apa sâmbetei. Nu e destulă apă pentru așa ceva și-apoi sunt prea mulți bani. Așa că va trebui să mă alătur lor, meșterilor în arsul banilor.

Am așteptat încuviințarea gravă și complice a lui Fielding și, după o strângere de mână din partea lui Lorne și a Cadutei, m-am strecurat afară și am prins un taxi. Am prins una din acele ciudate schimbări de lumini ale semafoarelor de pe Ninth Avenue, cincizeci de intersecții fără nicio frână, în timp ce ochiul verde îmi alimenta agitația și mă trezeam spunând: da, frige-o, e okay, merge, când, de fapt, pasagerul din taxi tânjea după respectarea limitei de viteză și un mers liniștit și dorea din răspuț să iasă de pe banda rapidă. Așa că am coborât din taxi și am parcurs ultima milă pe jos ca să-mi liniștesc inima agitată, străbătând străzile din Chelsea cu numerelesprezece până la Eighth, trecând pe lângă barurile dărăpănate, înecate în lumini albastre sau purpurii, pe lângă cotloanele de antimaterie ale hotelurilor prăpădite (cu câte o pipiță mare și lăbărțată trâncănind îndrăcit la recepție), după care m-am oprit în amurgul perfect al Manhattan-ului, aerul păstrându-și acum componentele de gri, argintiu și galben și am privit prin sârma de diamant cum toți copiii țopăiau cu mingea sub gura inelului tremurător.

Martina stătea tăcută pe terasă, cu un tricou și un șort comod, cu un braț în șold, în timp ce stropea cu furtunul... Am mâncat afară, pe platforma udă, salată, pâine, brânză, am băut vinul alb și ușor, învăluți în mirosul dulceag și greu de compost și turbă udă. Shadow moțăia cu o mutră imploratoare lângă stăpâna lui, trăsăturile câinelui, în repaus, compunând imaginea cea mai fidelă a spaimei și somnului. Eu stăteam cu Hitler în poală – noaptea generalilor, pământ pârjolit, prăbușire, umilință și moarte:

un final fericit Acum ar trebui să recitesc *Banii*. Martina mi-a dat aceste cărți. Martina îmi dăduse o trusă cu instrucțiuni de folosire pentru secolul douăzeci. Și totuși, asta era ceea ce îi ofeream și eu în persoană. Era un observator atent. Mă observase în decursul ultimelor săptămâni la fel de atent cum o observasem eu pe ea. Învățase câteva lucruri bune despre călătoria planetei ei prin timp. Intrase în oarecare măsură în osmoză cu acest grăsan impotent, a cărui minte era în cădere liberă și răsucită, un negustor de zdrențe, făcut din știfturi, știfturi.

— Hei, trebuie să-mi spui, i-am zis eu.

— Ce?

— De ce îmi permiți să mă bag așa în viața ta? E neconvingător, vreau să spun că cine ar putea să creadă așa ceva? Tu ai putea?

— Oh, spuse ea. Nu ești chiar așa de rău. Tu ești aici, și nimeni altcineva. Ți dai silința. Îmi plac.

— De ce? Pentru că mă încadrez așa de bine în secolul douăzeci? De ce?

— Ești ca un câine.

Aici m-am încordat puțin. Lucrurile astea nu-mi fac încă mare plăcere. Când e vorba de fete, cer să fiu tratat cu maximum de seriozitate, în cazul de față, însă, îmi este foarte clar că aș cere mult prea mult, mai cu seamă că abia dacă reușesc să-mi păstrez o mutră sinceră.

— Ai deja un câine.

— Acum am doi. La ce te gândești atunci când nu te gândești la nimic?

— Iată un lucru la care trebuie să mă gândesc, am spus eu.

În clipa aceea tânjeam după o picătură de whisky – n-ar avea niciun sens să nu recunosc că frica joacă un rol mare în toată povestea asta, în aceste tranzacții încheiate în Bank Street. Frica de necunoscut, frica de lucrurile serioase.

În sticlă mai rămăsese un pahar de vin. Dar dintr-un pahar de vin alb nu prinzi prea mult curaj.

— Spune-mi tu mai întâi, i-am cerut eu.

— La pierderea lucrurilor.

A tăcut. Am crezut că se gândea la pierderea lucrurilor. Am privit în albul întunecat al ochilor ei. Mușchii plânsului îi erau bine dezvoltati: ochii aceia pompasera multă suferință la vremea lor. Apoi începu iar să vorbească. Se referea la pierderea de oameni, nu de lucruri. De la o vreme începuse să piardă oameni, cu o rată de cam unul pe an. Bunicii care avuseseră grijă de ea, pe la mijlocul anilor șaptezeci. Apoi și-a pierdut mama (cancer), cea mai bună prietenă (accident de mașină), tatăl (sinucidere), și în ultimul an, propriul ei frate (înece, înece). Asta s-a întâmplat vara trecută, la Cape. Nu știam nimic din toate acestea.

— Doamne, am exclamat eu.

Sigur că bogații îți ușurează suferința provocată de moartea lor lăsându-ți moștenirile lor. Acolo de unde vin eu, lucrurile stau exact pe dos. Trebuie să stai tot timpul cu mâna în buzunar pentru a achita vechile datorii, taxele de înmormântare.

— Totuși, am continuat eu pe bâjbâite, anul ăsta n-ai pierdut încă pe nimeni.

— Ba da. Pe Ossie – pentru totdeauna.

— A, da.

— Și tu, la ce te gândești tot timpul?

Am simțit cum obrații mi se umflă cu un aer prostesc, apoi am ridicat din umeri și am spus:

— La bani. Sau la ei, sau la frică și rușine. Asta e tot ce pot să folosesc împotriva oamenilor care mă urăsc.

— Sărmanul de tine, îmi spuse ea. Dar poate că nu ești chiar așa de deosebit.

Ne-am pregătit să facem dragoste. Ne-am pregătit să facem dragoste ca doi adulți – știi tu, în modul cel mai

firesc. Fără nimic excitant, fără voci îngroșate, fără nechezaturi căprești sau schelălăituri zburdalnice și chicoteli, fără adjuvanți, coniac, desuuri de bordel, curele, pipăieli, fără un al treilea. S-a dezbrăcat repede. Are niște chiloți foarte mișto, dar nu prea merită osteneala să le dai atenție. Martina a pornit-o spre baie pe picioarele ei lungi și bronzate, interiorul coapselor având curburi gingașe ca articulația unei pensete (șoldurile late, spatele curbat dar lipsit de robustețe, bronzat, planturos). Apoi s-a întors, o revenire plină și frontală, carnea dând primele semne de fragilitate, având primele amprente ale trecerii timpului, ale morții, dându-ți certitudinea că dacă ai avut vreodată noroc – ai fost cu siguranță în prezența unei femei. Și ea e într-adevăr femeie. Am spus:

— Doamne, în tot timpul ăsta ai avut vreme să te gândești. Eu nu. Îmi pare rău.

Și i-am zărit toate celelalte gânduri, așa cum i-am zărit și fața deasupra capului meu.

M-am dezbrăcat și m-am întins lângă ea pe cearșaf. Ne-am sărutat, ne-am îmbrățișat și, deși știu că sunt un tip leneș și insensibil, în cele din urmă am reușit să înțeleg ce voia să spună goliciunea ei, i-am văzut fericirea întreagă, care voia să spună – Uite, sunt toată numai a ta. Da, fă-o delicat cu mâinile alea brutale ale tale... Și dimineața, când m-am trezit, Doamne (și să nu râzi – nu, nu râde), m-am simțit ca o floare: puțin ofilită, desigur, cu gâtul puțin căzut, și fără o viață adevărată, doar viață artificială, viață de vază, care îi ușurează petalele și înalță capul pentru a se bucura de noua zi.

— Să-l las liber? Ce părere ai?

— Da, dă-i drumul, am spus eu. E liniștit.

— Ar putea să fugă.

— Odată și-odată tot va trebui să încerci.

Piața Washington. Ziua Muncii în New York cu aerul

greu ca picăturile de pe pereții bucătăriei. O altă mare sărbătoare în calendarul junglei, plină de participanți tribali, șmecherași care se sparg în figuri pe patinele lor, cu poponarii care sar cu toții și se-ntind după discurile lor de plastic (farfuriile zburătoare par să atârne pe vecie în pâcla dogoritoare), jocuri de table și șah, droguri, vrăji și blesteme, două mașini ale poliției cu toate ușile deschise, armele pregătite ale caraliilor gata să intervină la primul gest imprudent. Și niciun strop de rușine, nicăieri. Câteva pericole, ceva disperare și o mare duritate care se vede cel mai bine în accesele de furie, în zbârlirea părului facial al polițiștilor – dar niciun strop de rușine... Câinele se zbătea să se elibereze și să se amestece cu acest riscant vâlmășag omenesc. L-am dezlegat. La început a alergat în cercuri tot mai largi, cu limba practic aruncată din gură peste umăr, ca o eșarfă. Apoi și s-a oprit și s-a așezat în profil, drept și cu o înaltă conștiință civică, semănând cu un cal de pe tabla de șah, pe rândul al treilea, într-o sobră contemplare a șanselor care îl așteptau.

Am cumpărat câteva cutii de bere slabă de la o autoservire. Ne-am așezat pe banca de piatră și am discutat, Martina în alb (fustă albă, cămașă albă), eu cu inima prinsă în inelul strâmt al unei agitații trepidante, pline de viață. Mișcarea ascendentă de-a lungul lanțului biologic, mobilitate socială – e mare lucru, dar nici pe departe atât de obositor. Simplul fapt de a sta locului, de a nu te mișca, reclamă un efort epuizant în timp ce Shadow se învârtea în jurul nostru, întorcându-se tot mai rar pentru mângâierile de încurajare, am ales un subiect de discuție și am întrebat-o pe Martina despre filosofie. Nu despre filosofia ei – despre filosofie în general. Mi-a dat câteva exemple legate de lucrurile de care ocupă filosofii. De pildă, cum poți spune că

Morning Star (Luceafărul de dimineață) și *Evening Star*⁶² (Luceafărul de seară) sunt unul și același lucru? am răspuns că în mod sigur *nu sunt* același lucru: chiar dacă țin de aceeași companie, sunt două titluri diferite și de aceea au bugete diferite, impozite diferite și așa mai departe. Martina a zâmbit și m-a aprobat cu o mișcare a capului. A râs din nou și râsul ei părea să exprime fericirea sau resemnarea. Filosofia e un fleac, mi-am spus eu.

— Bun. Atunci să trecem la altceva, am propus eu. Dar ea s-a ridicat brusc, schimbată la față.

— O, nu, exclamă ea. Unde e Shadow?

Iată un lucru care mă preocupa și pe mine. Shadow nu se mai arătase de câteva minute și eu mă străduiam pe ascuns să-l zăresc în agitația umană. A pornit-o în zigzag prin piață fără să spună un cuvânt, i-a scrutat marginile, după care a traversat iar locul prin căldura dogoritoare, învăluitoare. Nici urmă de câine, nici urmă de Shadow. Ne-am despărțit și am alergat în cercuri tot mai largi, întorcându-ne tot mai rar pentru mângâierile de încurajare.

O oră mai târziu alergam de unul singur pe Seventeenth Street, cu burta mea umflată ținându-mă în desaga ei, alergător muribund cu ochii storși, cu respirația stoarsă. Martina tot spunea în timp ce ne-am întâlnit și despărțit din nou că Shadow fusese furat. Dar eu știam că el fugise spre nord, în furnicarul străzii Twenty-Third. Doamne, la început am simțit că trebuie să-l găsim pe ticălosul ăla mic – dar mai târziu m-am așezat și mi-am luat ceva de băut. La un moment dat mi-a venit chiar și ideea că pentru mine n-ar fi rău deloc dacă Shadow nu ar mai apărea. Acum însă, când mă clătinam vijelios, strecurându-mă prin grilaj, am avut cumplita certitudine că soarta mea e strâns legată de cea a

⁶² Titlul unor ziare.

câinelui, că, de vreme ce Shadow a plecat, și mie îmi venea rândul să mă întorc pe Twenty-Third printre câinii bipezi. Îmi era de ajuns cu atâta înnobilare. Îmi era de ajuns orașul din mine, deprimare, bordel. Mi s-a părut că îl văd țâșnind în salturi înalte printre mașinile parcate, printre stâlpii aparatelor de taxat, dar când m-am strecurat prin trafic spre trotuarul îndepărtat, n-am găsit decât o cutie de gunoi spartă care se zbătea în vânt. Acum alerg pe Eighth Avenue – spre capătul lumii.

L-am găsit pe Twenty-First Street, într-unul din golfulețele murdare ale bătrânului Limpopo. Instinctul îmi cerea să țin și să o iau la fugă, dar am încetinit și m-am apropiat prevăzător de el. Shadow stătea năuc în mijlocul unui miniciclon de gunoaie – doar știi cum se învolbură gunoaiele câteodată, ceasuri întregi, în câte un firicel de vânt: cutii de carton pentru alimente, pachete de țigări, cutii de bere, toate trăindu-și viața postmortem de pui decapitați... M-am apropiat și mai mult. Shadow părea să fie într-o stare ciudată, botul lung îi tremura și-i clănțănea, în timp ce o labă moale arăta, arăta spre nord. În el intervenise o schimbare de natură fizică, un detaliu pe care nu reușeam să-l reperez. Zgarda, îi dispăruse zgrada. Un singur ceas petrecuse în junglă și fusese atacat, jefuit – despuiat de tot ce avusese, fără nume, S-a întors spre mine cu ochi apatici și s-a uitat plictisit într-o parte. Tocmai se pregătea s-o pornească ușurel spre forfota bulevardului, dar i-am lătrat numele cu toată puterea care îmi mai rămăsese în plămâni și el s-a întors iar, cu un efort, și a venit spre mine aproape târându-se pe bordură, cu umerii adunați în semnul unei predări necondiționate, cu un aer de maximă umilință. Nu l-am lovit. L-am apucat de ceafă. L-am dus acasă. Martina aștepta pe treptele de la intrare. Înainte nu plânsese, dar a plâns acum.

Și, în timp ce îmi mulțumea, ținându-mi mâna pe

obrazul ei, mi-am spus – îl iubește cu adevărat, îl iubește pe Shadow, pe câinele ăsta. Da, Martina mă înșală. Nu e decât o ființă omenească, pur și simplu omenească. Până la urmă s-a dovedit că e prea omenească.

Și unu, și doi, și trei, și patru. Stau întins pe spate la cel de-al paisprezecelea etaj de la Ashbery, în ținută sportivă, mișcându-mi picioarele prin aer ca o gânganie răsturnată. Ce fac? Fac gimnastică, întărirea fundului și scăderea burții sunt ținta imediată, dar dincolo de ele există alte motivații. Vreau să mă păstrez în formă pentru Martina. Acesta este noul meu țel. În asta constă metamorfoza mea. Și cinci, și șase, și șapte, și opt. Aș fi în stare să trec dincolo de bariera de durerii dacă aș găsi-o. Pe lângă asta, sunt sigur că adevărații mușchii îi am în cap, mușchii mortificării. Fui, sper să-i mai am încă acolo. Sper să nu se fi atrofiat. Sper să nu fie prea beți. Trebuie să-mi antrenez creierul, de asta am eu nevoie. Am nevoie de un halterofil sadic care să-mi stoarcă creierul până îl va aduce la condiția optimă. Am nevoie ca acest creier al meu să simtă ce înseamnă efortul suprem. Mâine va fi prima zi de vizionare. Voi primi un cec mare. Toată lumea va trebui să mă ia mult mai în serios – și dumneata, domnule, ceea ce e valabil și pentru dumneavoastră, doamnă. Ieri n-a fost nevoie să-ți spun nimic din toate astea. După cât se pare, tot ce trebuie să faci e să fii drăguț față de ei, și candid, și credincios, și atunci le obții pe toate. Ce afacere. M-am răsucit pe burtă și am făcut o flotare sau două. Prima a fost de-a dreptul remarcabilă. Exact o jumătate de secundă, ambele brațe percutând co-instantaneu, și covorul s-a săltat, pocnindu-mă în nas. În timp ce înjuram și bombăneam, suflându-mi praful din nas, a sunat telefonul. Acum zece minute vorbisem cu Martina, și mă cam așteptam să fie Fielding sau Frank Telefon. Bătrânul Phrank, ologul – cum ar putea să mă mai supere acum?

Așa că am avut parte de o dublă surpriză.

— Alo?... Hei – eu sunt, mă mai ții minte?

— Glumești, am spus eu. Ești în New York?

— Ai ghicit.

— Nu-i adevărat.

— De ce nu? Hai să ne întâlnim și o să ți le povestesc pe toate. La prânz?

Nu eram disponibil pentru masă, așa că am aranjat să ne întâlnim la un pahar la Bartleby în Central Park South, la două și jumătate. M-am întors iarăși, crucindu-mă în sinea mea cea albă. Toate ruperile de ritm și săriturile și răsucirile, toate nivelurile realității mele au rămas mască. N-ai să ghicești niciodată cine era – sau poate că o să ghicești. Păi, cum, micuța Selina.

Deocamdată însă, am sărit în costum și am fugit să iau prânzul cu Butch Beausoleil și Spunk Davis în vederea tratatului final de pace, a ultimului dii, a ultimei runde de reasigurări în vederea, marii zile. M-am gândit să-i duc pe copii la Balkan Coffee Shop de pe Fifty-Third Street... Pentru început am avut parte de o mică gâlceava provocată de echipamentul neprotocolar al lui Spunk (de fapt era mai elegant decât îl văzusem eu vreodată: cămașă de mătase, nădragi de prima calitate, pantofi de piele), dar am plasat un cincizeci în mână larg deschisă a directorului care ne-a sifonat într-un separeu de lângă bar. Ar fi trebuit să-mi dau seama că se întâmplă ceva atunci când Spunk a invitat-o pe Butch să intre prima în colțisorul nostru, făcând o adevărată paradă de amabilitate, iar apoi i-a aprins afectuos țigara. Pe urmă acceptă un pahar de șampanie, fără să-și fi luat ochii de pe doamnă! Și după asta (după o privire aruncată tenului strălucitor al lui Butch și palorii șmechere și înțepate a lui Spunk) n-am mai putut să mă arăt foarte surprins când amândoi s-au aplecat spre mine ținându-se de mână m-au rugat să le fiu cavalier de onoare la nuntă.

Doamne, îi puteai crede în stare de așa ceva? Acum două săptămâni își scoteau ochii reciproc. Știu că pornirile mele homosexuale pentru Spunk s-au stins aproape de tot (același lucru și despre pasiunea mea heterosexuală pentru Butch: de fapt nici nu prea fuseseră aprinse), pentru că primul lucru care mi-a trecut prin minte a fost: frumos, asta-i publicitate gratuită în valoare de un milion de dolari. Pe de altă parte, al doilea gând care mi-a venit a fost: Nenorocire, chestia asta pune în pericol tot proiectul. Niciodată nu voi mai reuși să obțin de la ei exact ce vreau, iar Lorne Guyland va cădea lat din prima clipă când va afla vestea. Dar tu știi despre ce e vorba, cel puțin așa sper.

Mă simțeam un ticălos al dracului de deștept și sexy după săptămâna mea de rai, așa că am luat-o diplomatic. Le-am spus să aștepte și să păstreze discreție. Sigur că s-au simțit puțin vexați pentru că m-am dat mare tot timpul acelui prânz care avea gust de spermă de focă proaspăt capturată și cap de tipar. Da, eram cât se poate de convingător, de pasionat. Și chiar așa eram. Am treizeci și cinci de ani, am descoperit eu stând acolo, și sunt un tată frustrat. Poate că ar fi trebuit să fac copii la tinerețe, înainte de a fi avut timp să mă gândesc.

Spunk s-a dus la toaletă și atunci Butch m-a privit cu înțeles, a făcut o scurtă pauză, și a spus:

— Sunt gravidă, John.

Grozav, mi-am spus eu: acum și Caduta o să aibă o cădere nervoasă. După care altceva mi-a trecut prin minte:

— Ești sigură că e al lui?

— Nu sunt chiar așa de sigură.

— Dar iei pastile. Ai o drăcie acolo, înăuntru.

— Răspunde-mi la o întrebare, John. De ce trebuie doar femeia să ia întotdeauna măsurile de protecție?

— Hă? Pentru că femeia este cea care întotdeauna rămâne gravidă.

— Credeam că sunt sterilă.

— Cine?

— Eu. Sterilă.

A, da – rimează cu Beryl.

— Și am mai avut două avorturi anul ăsta. Spunk nu știe.

— Despre avorturi?

— Nu. Că sunt gravidă.

— Fii atentă, Butcii, am spus eu. Nu uita că Spunk e un om credincios. El crede în povestea cu dreptul-la-viață...

— E-n regulă. Nu mai crede în rahatul ăsta. El habar n-are de nimic, John. Și eu vreau să spun lumii întregi.

Fă-o, mi-am spus eu, și eu voi spune întregii lumi – pe prima pagină din *Daily Minute*. S-a întins, străbătută de fiorul fericirii. Fără îndoială că e amețită de cocaină și de o automulțumire neîntemeiată. Da, asta am pe mâină, o cățea turbată, tâmpită și beată. Dar am pus-o să jure că-și va ține gura deocamdată și, după ce s-a întors Spunk, s-a dus și ea la toaletă, părând cât să poată de convinsă. De fapt, a zăbovit acolo așa de mult, încât eu am zis că leapădă de-adevăratelea

Spunk mă privea plin de încredere.

— Știu ce crezi, John. Te gândești că mariajul nostru ne va afecta munca la *Bad Money*. Dar te înșeli.

— Convinge-mă.

— Am făcut repetiții împreună. De fapt așa am și ajuns aici. Știi că în scenariu există un monolog frumos în care Butch vorbește despre călătoria sufletului meu.

— Dea, făcui eu neliniștit.

— E poezie – e muzică. Știi acel frumos monolog pe care îl am despre Butch, în care spun că ea este unul din copiii vieții? În timp ce lucram am descoperit că înțelesul vieții noastre era un fel de înflorire duală care...

— Uite ce e, Spunk, am spus eu, de ce nu o fuți cât

poți tu un timp și să lași naibii povestea cu mariajul?

Era gata să-mi ardă una, dar și eu eram pregătit să-l întâmpin cu privirea mea de om mare. Nu mai puteam să înghit povestea asta, toată vorbăria asta în tonuri dulcege, așa că am fost fericit să văd cum renaște vechea opoziție din el.

— Nu înțelegi, îmi spuse el. Ea mă învață cum să trăiesc.

Nicio îndoială asupra acestui lucru. Spunk arăta groaznic. După mutra pe care o avea, părea de-a dreptul prostit de dezmaț. Doamne, cu drogurile și șampania și sculele de înaltă tehnologie pe care le are Butch prin cămara ei, îmi imaginez eu cam ce făceau acești doi tinerei în pătuț. Simplul gând și mă leșina de osteneală. Și totuși, povestea asta îmi convenea dintr-un punct de vedere. Nu voiam ca Spunk să pară prea drăgălaș sau sănătos pe ecran. Mai dă-i băiatului încă o lună ca asta, plus un pic de fard negru sub ochi, și va arăta exact atât de stors și sleit cât îmi doream.

— Adică, vreau să spun că a avut întotdeauna bani câți a vrut, corect? spuse el. Și știe ce să facă cu ei. Bani, m-a învățat că banul e ceva de care te folosești, doar știi că eu n-am avut niciodată bani, nici mărunțiș, nici un singur cent. Nu am vrut niciodată să uit ce înseamnă să fii sărac. Dar asta înseamnă frică. Înseamnă rușine. De ce să *nu* uiți de ele? Eu unul am terminat cu așa ceva și mă simt bine cu banii mei.

Așa deci, acest filosof a reușit să-și croiască drum spre o concluzie. Necazul era că America tabloidelor și antetelor ajunsese de mult la această concluzie.

— Bun, am spus eu Acum știi cum e.

A sărit în picioare, îndreptându-și spinarea ca un băț în întâmpinarea lui Butch, după care s-au mozelit și s-au giugiulit în timpul desertului ca doi liceeni în călduri – nu, nu așa, mai curând ca un cuplu de actori în secvențele de

generic dintr-un film pentru adulți. Le-am urmărit încolăcelile însetate cu o curiozitate neutră pe care mi-o conferea propria mea liniște sexuală, sau bogăția. La fel m-am simțit și la gândul întâlnirii cu Selina – Selina aia... Chelnerul mi-a strecurat un zâmbet blajin și sfătos în timp ce-mi aruncam cartea de credit pe tava întinsă. Întreaga poveste se va afla în tot orașul. Iar scenariul se va putea adapta la această ardoare trupească, cu un adaos de mici porcărioare ici și colo. Va trebui să aranjez lucrurile pentru publicitatea gratuită și să găsesc o cale să mă împac cu Lorne. Cu aristocraticul critic de artă din el. Încă o scenă dezbrăcată. O altă scenă cu torturi. Din punctul meu de vedere, putea să iasă de sub duș și să alunece, călcând pe săpun lisuse, ce industrie psihopată. De fapt, nici nu e o industrie – e o conspirație, o conspirație a banilor. De asemenea, m-am gândit – și nu pentru prima dată – la sinistra adaptabilitate a noului scenariu.

Fielding avea dreptate. Puteai face tot ce vrei cu scenariul ăla: avea o elasticitate obscenă. Scenariul era Juanita del Pablo sau Diana Proletaria: ea era peste tot.

— Cartea dumneavoastră, domnule.

M-am uitat la tavă – și am simțit acele de gheață ale rușinii înțepându-mi pieptul. Ca o gheață fierbinte, ca o sudoare înghețată. M-am ridicat în picioare. În strălucirea de foc a tăvii am văzut fața chelnerului care aștepta – și cartea mea de credit tăiată exact în patru.

— Unde e nenorocitul ăla de director? Hei, tu, vino-ncca.

— Este procedura companiei, domnule. Am verificat cartea dumneavoastră de credit pe calculator. Suma a fost retrasă.

— Computerul e un idiot, nu-i așa? Știi cine-i tipa asta? Butch Beausoleil! Și tipul ăsta știi cine e? Spunk Davis! Știi cine sunt eu? Aș putea să te cumpăr cu totul de

zece ori. Aș putea...

Și încă multe altele din astea. Nimic nu mi se mai întâmplase atât de rău în ultimele săptămâni. Am mai făcut ca leul câteva minute, dar – toată aiureala era atât de ridicolă încât n-am reușit să mă mai dau furios multă vreme. Voi avea ce să-i povestesc Martinei și de ce să mă amuz cu Fielding... După weekend-ul de trei zile mai rămăsesem cu doar câteva hârtii de cinci și zece, dar Spunk a scos din buzunarul de la spatele blugilor un șomoioag de sute cât un sul de hârtie igienică și a aruncat două sutare cu un gest nimicitor peste tortul de ciocolată. Totul s-a terminat cu bine și am ieșit în bună ordine. Doar eu am mai întârziat puțin în dreptul oficiului împodobit cu un chenar și l-am întrebat cu răceală pe *maître d'*:

— Scoți bani din chestia asta. Greșesc?

— Pe cărțile de credit blocate? Cincizeci de dolari pe bucată, domnule.

I-am scos hârtia de cincizeci care îmi aparținea din buzunarul crestat al hainei, acolo unde îl văzusem că o îndesase la sosirea noastră, și i-am fluturat-o pe sub nas. După care am trântit banii și am ieșit.

Auzi la ei, ce glumă? Procedura acestei companii... Când am ajuns la Bartleby prin reactorul pârjolitor din Central Park South, nu mai eram sigur că voi fi în stare să telefonez celor de la cărțile de credit și să le dau ce merită. Dea. O să pun vreo gagică de la Bad Money s-o facă pentru mine.

— Futaiuri și cumpărături, spuse Selina Street: astea sunt singurele lucruri pe care fetele ar avea voie să le facă. Nu ești de acord?

Era înconjurată de cumpărături de pe Fifth Avenue, ambalate în pachete luxoase. Selina purta echipamentul ei de vreme călduroasă: un tutu împodobit copilărește cu volănașe, plus o semibluză sutien, punctată ici și colo de

transpirația ei parfumată. Începuse oare să se rotunjească ușor în jurul taliei? Poate, doar o idee.

— Sunt uimită, spuse ea. Arăți cu totul altfel.

— Cum așa?

— Te-ai lăsat de băut? Pari mult mai stăpân pe tine.

— Și tu. Tu arăți la fel, dar mai stăpână pe tine.

Dar arăta, într-adevăr, schimbată. Dobândise ceea ce își dorise de atâta timp. Era acel ceva pe care îl vezi urcându-se ori coborând din mașini, sau răzbătând din spatele luciului magazinelor de bijuterii, sau în holurile unui hotel ca acesta. E strălucirea cu o dublă protecție contra timpului și vicisitudinilor, lui. Avea de-acum culoarea, nuanța banilor.

Selina s-a așezat comod și a început să vorbească. New York-ul era exact așa cum și-l imaginase. Am făcut un semn agitat după chelneri în acvariul aglomerat din hol. Era una din acele vitrine de bâlci unde America respiră profund, etalându-și bogăția corporativă, unde lifturi de efect aleargă și se opresc printre fântâni și vegetație și curățenie computerizată – un stand din Marea Expoziție a viitorului care într-o bună zi va fi botezată *Bani*... Fusesse două săptămâni în Long Island, făcând Dumnezeu știe ce cu Dumnezeu știe cine: arăta picantă, bronzată, cu dinți ascuțiți pe care știa cum să-i folosească. Printre altele, era aici ca să pună la punct problema locuinței ei. Și Ossie era pe undeva prin oraș. Deși toate relațiile dintre ei se rupseseră, el continua să-și manifeste grija față de ea. Selina prosperase: era expresia prosperității. Însemna prosperitatea însăși. Selina făcea prospecțiuni și pentru ceea ce numea ea buticul ei, care prosperase și crescuse, crescuse și prosperase, în timp ce vorbea, Selina își scarpină coapsa cu un deget leneș, își încrucișa încet picioarele și își întoarse capul într-o parte ca să se încrunte la un defect de pe mâneca bluzei. Am profitat de ocazie pentru a revedea

perspectiva oferită de picioarele ei și chiloții albi, umflați ca pânza unei corăbii la capătul culoarului.

— Știi, e ciudat cât poate să-mi fie dor de tine. Se aplecă în față. Ochii ei îmi măsurară încet fața. Noaptea trecută m-am culcat cu cineva. N-o să-ți spun cu cine. Și m-a înnebunit știi tu, m-a luat pe la spate așa cum făceai tu. Și a trebuit să mă opresc. N-am putut să continui.

Își scutură capul de parcă ar fi fost cazul să mă minunez de atâta statornicie.

— Dar ai început iar, i-am sugerat eu. Mai târziu ai luat-o de la cap.

— Sigur că da. Mi-a trecut repede. Mai târziu mi-am văzut de treabă fără nicio problemă. E un tip atât de bogat. Toată dimineața am făcut cumpărături. Am vrut să-ți iau un cadou. Simt că-ți sunt datoare. Ai fost atât de bun cu mine. Dar am încheiat turul de magazine cumpărând cadouri doar pentru mine. Uite. Nu e drăguț? Știu că-ți place doar alb sau negru, dar astea de un roșu viu sunt cât se poate de bune. De obicei n-aș da atâția bani pe așa ceva. Și ăsta a fost tare scump. Se prinde între picioare. Știi, a costat o sută de dolari și e așa de mic. Abia dacă îl simți. Cântărește-l și tu. Sunt cadouri pentru mine. Dar puteau fi și pentru tine. Mă gândeam să le încerc pe toate. Aici. În apartamentul meu. O să cer să mi se aducă șampanie. Aș vrea să-ți ofer ceva care să-ți amintească de mine. Bronzul pielii mele. Vrei să vii să te uiți?

I-am privit cu atenție fața, ochii de Strada Mare⁶³. Și ochii ei au strălucirea lor, a promenadelor prin magazine la ora șase, a afacerilor încheiate în tripla lumină de argint, de albastru întunecat și luciul sidefat al necesarului târg. Aerul feței ei era sentimental, dar ochii nu-i erau sentimentali, nu

⁶³ Nou joc de cuvinte bazat pe numele de familie al Selinei: *Street* (stradă).

erau nici măcar blânzi. Am simțit pericolul – subsuorile mele au vibrat din cauza lui. Nu pericolul descoperirii, ci acela al schimbării, al revenirii la ceea ce a fost, al râsului răutăcios, suspendat. Selina avea dreptate: *mă schimbasesm*. I-am văzut oferta și încercarea, atacul pe care ea le declanșa asupra-mi. Așa că, având încă buzele calde de jurămintele pe care le făcusem Martinei, am zâmbit cu regret (niciodată nu vei ști cu cât regret), și am dat din cap, și am făcut o pauză înainte de ai fi spus „Fii sigură”.

Trei și douăzeci și cinci. Șampania trebuia să sosească. Dea – unde e șampania mea? Spectacolul se terminase, dar celălalt spectacol începuse deja. E un adevărat spectacol, plin de scene adevărate, reprezentația acestei artiste a patului. Există un timp de reflecție pentru tot ce e lipsit de simțire, timp de reflecție pentru toți cei care reflectează. Reflecția e cea care îl ține pe dansator la rampă, care o ține pe actriță în lumina reflectoarelor, jocul de oglindă al aplauzelor susținute. Acesta de aici e un spectacol privat, cel mai privat dintre toate spectacolele.

— Eu vreau să stau deasupra.

— Fie cum vrei tu.

Trupul ei și contururile lui s-au ivit deasupra mea. Își închise ochii, lăsându-și capul să-i cadă pe spate. Am privit curbele desenate de gâtul ei, lentilele holbate ale sutienului, mari cât farfuriile, un ochi închis, unul deschis, dar amândoi privind fix, talia încinsă cu un lanț subțire de aur, șoldurile bune de expus în vitrină prinse în panglicile și fundele lor. Pielea îi este precum calota ce îmbracă un singur mădular. E ca o erecție, ca o sulă așezată pe mine...

Și-atunci... de ce spaima, de ce rușinea? Știu că nu mă voi simți bine până când nu voi fi iar în nădragii mei. Ar trebui să fiu în chiloții mei, nu într-ai ei. Dar uite-o, acum s-a ghemuit cu câte un sân în fiecare mână. Nu-l poți învăța pe un câine bătrân șmecherii noi. Dar Selina are licență pe

bătrânele mele șale. Coruptă în adevăratul sens al cuvântului, vulgară cât cuprinde, creatură aparținând întru totul secolului douăzeci, Selina va fi întotdeauna autoarea din umbră a bietelor mele pornografii – micuța Selina, Selina aia...

Acum stătea întinsă cu mâinile pe umerii mei, lăsându-și un sân să-mi alunece în gură. Timpul a trecut Timpul a trecut până când lumea de afară – cea reală – a bătut la ușa următoare. „Da”, spuse ea feroce, „*intră*”, după care continuă pe un ton mai blând, „Șampania – o vor lăsa aici”, după care continuă și mai blând, „Nu te opri”. Dar am început să mă zbat chiar din clipa în care am simțit ușa dublă deschizându-se ca în vis și o a treia prezență pătrunzând în spațiul nostru.

Selina s-a ridicat dintr-o singură mișcare, și-a întins un picior și a sărit ca o gimnastă în picioare. Mi-am săltat capul și m-am uitat.

O excelentă scenă pentru adulți, cu Selina care își strângea șnurul neglijenței ei transparent (cu privirea ațintită în jos, de ca și cum ar fi refuzat să recunoască orice implicare – nici chiar ea n-ar fi putut să mă ierte), și Martina, înțepenită în cadrul ușii, într-un costum gri deschis din lână fină, pantofi negri (și ce a văzut? O erecție animalică, o burtă, fața îngrozită) – și eu, gluma răsuflată, buimac, nimic, dând din mâini. Am mai avut eu secvențe în care apăream gol, dar niciodată chiar atât de gol, nici chiar în Boomerang, în apropiere de Sunset Boulevard, răsfrăcărându-mă sub băta peștelui.

O excelentă scenă pentru adulți și, totuși, Martina semăna cu un copil. Semăna cu un copil care suferise într-o singură zi mai multe șocuri decât tot ce se putuse aduna în memoria unei vieți întregi, și care acum ezita între acceptarea și refuzul faptului că viața este cu mult mai rea decât și-ar fi putut ea închipui, că viața e nedreaptă în

esența ei și nimeni nu o avertizase serios asupra acestui lucru.

Ochii i-au căzut, privind rătăciți. Își scutură capul. Cred că a dat chiar din picior.

— Și l-am pierdut pe Shadow, spuse ea.

— O, nu!

— A fugit peste acoperișuri.

După care a fugit și ea, prin camera din față și pe ușă, coborând toată lungimea culoarului căptușit din spatele capului meu.

În cele din urmă, m-am răsucit și m-am întins după haine – chiloții, costumul mort. Mi-a trebuit o veșnicie să mă târăsc în hainele alea moarte ale mele.

— Ce-a vrut să însemne asta? a întrebat Selina cu vocea ei cea mai sugrumată, N-am fost în stare s-o privesc. Nu, să nu-mi spui. Te fuți cu ea, nu-i așa? Te fuți cu ea. Da. Ce prostie.

În cele din urmă am trecut pe lângă ea cu mâinile ridicate în semn de supunere sau apărare. Când am ajuns la ușă, am reușit să mă întorc și să spun:

— Ce căuta aici?

— De unde să știu eu? spuse Selina. Doar e apartamentul lui Ossie. Întreabă-l pe el. Întreab-o pe ea.

Am băut în parcul agitat de jos douăsprezece pahare de whisky – da, asta e, îți bei amarul – și am format numărul Martinei până când degetul meu crăpat a început să sângereze. Niciun răspuns.

— Niciun răspuns. Ocupat. Ocupat. Sunetul ăla ticălos. Ocupat, ocupat, ocupat și în timp ce zăceam mototolit la bar, scotocind după ultimii bani, așa cum fac bețivanii de obicei, am auzit ceva ce n-am crezut niciodată că mi-ar face vreo plăcere, mi-am auzit propriul nume – *John Seif* – rostit pe pagerul localului. M-am dus la telefonul

roz. Ea e, mi-am spus eu.

— Da.

— Sfârșitul. Totul s-a terminat.

Vocea oloagă. Râsul olog.

— Tu, am spus eu. O, te rog, vino, hai s-o facem. Acum. Sunt pregătit.

— Perfect Ascultă. Există o parcare în spatele magazinului porno unde locuiești tu. Când ajungi la dugheana aia, o faci la dreapta și mai mergi încă cincizeci sau șaizeci de metri până la sacii de gunoi de lângă ușa spartă. Ne-om întâlni noi într-o bună zi. Și-atunci...

— Ne vom întâlni acum.

— Da. Acum.

Am ieșit în silozul lui Sixth Avenue, Bulevardul Americilor, unde zgârie-norii cu picioare ca niște bețe, așteptau pe rampele lor.

Timpul și temperatura goneau pe deasupra lor.

— Nouăzeci și nouă, spuse omul de la tarabă.

— „R-ai al dracu’.

Am luat-o înainte și, clătinându-mă pe picioare, am simțit că inima îmi va lua foc și că eu însumi mă voi pulveriza într-o spirală mortală spre cerul de jar. Tot milionul de ferestre ale New York-ului își ațintiseră privirile asupra mea, infidelul. O, Doamne, viața mea fusese serioasă aproape zece minute și acum e iar o bătaie de joc. Bun, să adăugăm și puțină răutate. Să ne batem joc cât mai tare, mi-am spus eu, și am luat-o la fugă spre sud.

Eram pregătit, pregătit. Am alergat de-a lungul defileului, trecând dincolo de ferestrele de closet acoperite ale magazinului sexy, unde fete plătite se răsuceau în spirale diavolești, făcând pe veci orice pentru bani. Am alergat prin cuptorul parării, unde Tomahawk-uri și Boomerang-uri răbdau totul, urând dogoarea, urând ura. Le-am făcut cu mâna băieților cu șepci de baseball. Mi-au

răspuns, făcându-mi și ei semne încurajatoare. Mergi, mergi, ești pe drumul cel bun. Am alergat cincizeci, șazece de metri. Am văzut sacii negri, pântecoși ca sacii în care se pun cadavrele. Uite și ușa de metal spartă a depozitului cu acoperiș plat. Da, era un loc numai bun pentru luptă. Mi s-a părut că țigara s-a aprins singură din ura și așteptarea mea. Niciun strop de frică. Ce putea să-mi ia? Eram pregătit, cât se poate de pregătit. Și a urmat palpabila umbră venită peste mine ca un lucru greu care cade încet în picioare și două mâini lungi izbind cu pumnii în inima mea.

Niciun strop de sudoare, mi-am spus eu după ce primii volți ai șocului fuseseră smulși din trupul meu. O lovitură de călcâi în glezna lui dreaptă va pune lucrurile la punct. Apoi un cot în față și adio mamă... Dar acum constat cu respirația tăiată că picioarele mele nu mai au contact cu pământul. N-am plasat nicio lovitură cu piciorul și tot ce am putut face cu ambele mâini blocate a fost lovitura cu capul – dar, pentru numele lui Dumnezeu, unde era capul lui? N-am reușit să i-l găsesc. Lucrurile s-au agravat brusc atunci când a început să mă zgâlțâie în sus și-n jos cu pelvisul lui înfipt între buclele mele, scoțând niște sunete de maimuță în călduri, râzând bolborosit, arzându-mi gâtul cu respirația lui de foc. Am simțit pentru prima dată întreaga incandescență a nebuniei lui și mi-am spus, aici nu mai e vorba de o confruntare, tipul ăsta are alte surse de energie, are putere cu carul... Dar și eu sunt puternic, fir-ar să fie, și niciodată nu m-am simțit mai turbat ca astăzi. Chiar în acea clipă m-a adus prea aproape de zidul aleii. Frumos: exact ceea ce-mi doream. Mi-am ridicat ambele picioare și i-am aplicat cu toată forța o lovitură capabilă să-i facă ouăle praf, care l-a expedit ca un bolid în ușa de fier. S-a îndreptat, nicio slăbiciune, nicio ezitare. Cu o răsucire sălbatică a fălcilor mi-a smuls un smoc de păr, pe care l-a scuipat, și a râs, și m-a zgâlțâit și mai tare... O singură consecință.

Ultima îmbrățișare. Am simțit că-mi arde fața – și a fost cealaltă luptă, lupta pentru aer, care mi-a arătat ce am de făcut. Mai aveam încă în gură, strâmbă, dar aprinsă, țigara pe care o țineam în dinți ca într-un clește. Mi-am întors fața brăzdată până la limita dincolo de care nu se mai putea mișca. Era cât se poate de aproape de mine și puterea mă părăsea ca un gaz lichefiat. Dar apoi a făcut greșeala, așa cum și trebuia s-o facă. A mers prea departe. Și-a vârât limba în urechea mea, lucru de care eram sigur că nu-l puteam suporta. Era singurul lucru cert: așa ceva nu putea fi suportat. Cu o răsucire sonoră a gâtului, mi-am vârât gura fumegândă în umflătura dezgolită a gâtulejului său.

Eram liber. Dansam pe aer. Cu o singură răsucire șovăielnică, m-am întors și l-am izbit în plină față cu dosul pumnului. l-am tras șase, opt, zece lovituri cu ambele mâini în cap, în umeri, jos, jos, ca un cui de cort în pământ și, în timp ce-mi pregăteam piciorul pentru lovitura finală, i-am văzut fața prea târziu – prea târziu, pentru că gheata prinsese deja o asemenea viteză, și când am izbit fața aia (și n-am vrut s-o fac, n-am vrut) s-a auzit sunetul atât de elocvent al distrugerii totale, lovitura sau pocnitura pe care o face tăblia mesei la întâlnirea cu bolul de argint: *Trosc!* Știi ce am făcut? Am izbit fața unei femei.

— Hei, am spus eu, sau: Okay, sau: Ai pățit ceva?

Așteaptă. Fii atent S-a întors într-o parte. Din gură s-au revărsat bucăți de carne semidigerată și bucăți de dinți. Ochii noștri s-au întâlnit într-o privire oribilă. Mai văzusem ochii aceia, dar nu pe fața asta. Părul i-a căzut, dezvăluind încâlcitura roșcată. Tremura în rochia fără formă.

— Cine ești? am întrebat, eu trăgând adânc din țigara strâmbă.

Nu era femeie. Vocea era a unui bărbat, ca și restul trupului.

— La dracu', dragă, pleacă, mi s-a părut mie că aud.

O, și tu, câine nou uman.

Stau acum în camera mea de la Ashbery, prins în ochiurile de rețea ale unei noi greți, de mult amânată, de mult temută. Beam scotch și citeam *Banii*. M-am ridicat Pe picioarele mele leneșe și cu mâinile mele leneșe am luat un pix, o coală de hârtie, Dicționarul. Am scos calmantele pe care mi le dăduse Martina. Mi-a spus că produc mai puțină dependență decât toate Serafimele pe care le luam eu. Pe etichetă scrie: MARTINA TWAIN – A SE LUA NOAPTEA... M-am așezat. Am scris pe o bucată de hârtie numele tuturor investitorilor noștri. Am sorbit din băutură. Am verificat – cu indexul din *Banii*. Ricardo, Gresham, Biddle, Baruch. Am căutat cuvântul *cowrie*⁶⁴ în Dicționar. Am sorbit din băutură și am scuipat-o. Am căutat cuvântul *valuta* în Dicționar. M-am ridicat în picioare și am deschis fereastra și mi-am scos capul pe ea. Am căutat cuvintele *dibs*⁶⁵ și *dun*⁶⁶. M-am ridicat în picioare și m-am dus la baie și am vomitat zgomotos. M-am întors. Am luat trei tranchilizante cu tot atâtea înghițituri de whisky. S-a auzit o singură ciocănitură în ușă și Felix s-a strecurat înăuntru cu o iuțea surprinzătoare, așa cum fumul țigărilor se ridică brusc prin colțurile bântuite de curent

— Felix, am spus eu cu o voce groasă. Vreau să-mi aduci cămășile înapoi. Tu ce mai faci. Nu te-am prea văzut în ultima vreme.

După care a trebuit să-l întreb:

⁶⁴ Scoică marină foarte netedă și strălucitoare, folosită ca monedă în anumite zone din Africa și Asia.

⁶⁵ Termen argotic desemnând o sumă mică de bani.

⁶⁶ A face presiuni pentru recuperarea unei datorii.

— Ce s-a-ntâmplat?

— S-a terminat. Ce-ai *făcut*, omule?

Cu buze uscate și ochi fierbinți de vrăjitor, Felix mi-a spus că toată America era interflexată de procesoarele computerelor ale căror rădăcini se tot extinseseră din trupul zgârie-norilor, până când au ajuns să constituie o rețea de la oraș la oraș, sortând, clarificând, reținând, acceptând, respingând, respingând. Software-ul pe care America l-a răspândit pe o grilă zumzăitoare de legături și deconectări, cu ecrane de afișare și panouri logice de evaluare a solvabilității clienței, a profitului, a profitului pe datorii. Și acum toată America îmi introducea numele în chei, și toate VDU⁶⁷-urile tresălau ca niște electroencefalograme fantomice. America se juca de-a invadatorii spațiali cu vorbele john seif. Eram inamicul banilor. Și poliția financiară era pe urmele mele.

— Nu mă face să râd, am spus eu.

— Fă-ți bagajul.

— E vorba doar de o greșeală.

— Fă-ți *bagajul*.

Avea ochii arzători, imploratori.

— Imediat după Ziua Muncii vor face o verificare. Ți-au afișat numele de zece, cincisprezece ori. Și-au convocat oamenii. Ascultă-mă pe mine, ești căutat pentru o groază de bani. Am auzit scurgerea liftului. Telefonul care rămăsese neînchis mi se adresa cu un glas nou. N-am răspuns. Nici cel puțin nu mi-am făcut bagajele. Am coborât cu Felix în liftul personalului și am ieșit prin bucătărie. Lucrătorii cu tricouri care le trădau apartenența la o castă inferioară, aflați printre chiuvete și cuptoare, se uitau țintă la mine. Au

⁶⁷ Visual Display Unit – echipament pentru afișarea vizuală a informației, de obicei sub forma unui text transmis prin intermediul unui tub catodic.

Înțeles imediat pericolul în care mă aflu. Am călcat pe gunoiul din alee. Petele adânci din pavaj nu vor mai ieși niciodată, nici într-un milion de ani. Ne-am întors unul spre celălalt și ne-am privit pentru ultima dată.

— Okay, spuse Felix.

— Mulțumesc, făcui eu, ducându-mi o mână la buzunar. Două hârtii – șase parai. Gânditor, i-am dat lui Felix hârtia de cinci.

Privi bancnota pe care o avea în mână. Mi-a dat-o înapoi și eu am luat-o.

— Nu, omule, făcu el pufnind. N-ai înțeles. Toată povestea asta s-a terminat.

Sunt un ceva de necrezut care merge înainte, o sută de chile de carne și durere. Sunt expresul ajuns la capătul visului. Tu stai în trenul tău oprit la semnal și-ți ridici ochii șocat din carte în clipa când trec eu cu un răget, provocând un vârtej de aer negru care îți ia vagonul de guler, zguduindu-i ferestrele de pică chitul de pe ele. După care eu am dispărut și calmul ți-a revenit. Am dispărut, dar încă merg, încă gonesc, încă gem.

Am intrat prin holul din Carraway și am urcat scările cu capul în piept. Ușile duble erau deschise pentru a aerisi camera bolnavă, în prag erau doi gardieni, o cameristă, un tip mare într-un costum ieftin de stradă, care asculta atent cu un aparat pentru surzi, și o doamnă înaltă, în vârstă, care purta un hanorac și colanți de culoare maro și o insignă pe care scria: DAISY S: DIN PENSIE NU SE TRĂIEȘTE MAI BINE.

— Eu sunt Beryl Goodney, se destăinui ea. Mama. Tu ești nefericitul?

Am trecut de femeile triste, de gardienii copleșiți, care vorbeau în șoaptă. Fielding stătea la fereastră pe un scaun cu spetează dreaptă, cu un cearșaf pe umeri. S-a întors încet când m-a simțit că mă apropii. Părul roșcat era lipit de

țeastă, gura umflată trăda pierderea unui element vital din poziția maxilarului. I-au dispărut fălcile, mi-am spus eu. Acolo se adunase toată vitalitatea lui.

— Banii, am spus eu. Unde sunt banii?

— Nu mai e niciun nenorocit de ban.

Mi-am deschis mâinile spre cameră și mobila ei, spre computere, spre măsuța pentru băuturi, spre candelabru, spre New York.

— Cine plătește toate astea?

— Tu.

— Oh, ce ai făcut?

M-a privit amuzat. De pe dinții ciobiți s-a desprins explicația peltică:

— Am patruzeci și cinci de ani, Slick.

Nu au reușit să mă oprească la ușă, din cauza avântului pe care îl aveam în clipa aceea, și am țâșnit gâfâind în stradă și am alunecat, și m-am redresat, întrebându-mă în ce direcție să o rup la fugă. La colț a oprit un taxi galben și din el a coborât Doris Arthur. S-a întors cu fața spre mine și marele hotel.

— Te-am avertizat, spuse ea. Am încercat să-ți spun. M-am apropiat de ea, am înșfăcat-o de guler și am tras-o într-o stradă laterală. Nu știu de unde am apucătura asta de a da în femei.

Nimic n-am simțit mai firesc în mine. I-am apucat bărbia în mâna dreaptă și i-am spus:

— Ah, cățea. Și tu ești amestecată.

— Nu mai ascultat, nu-i așa, idiotule?

— Cum? Doar tu ai venit cu toată povestea. Pentru ce? Mi-a luat mâna din gura ei și eu nu m-am opus.

— Sex, spuse ea.

— Dea, voi, pipițelor. Voi, scriitoarele. Aceeași poveste. Sunteți bune doar de gură până când apare o sulă care să vi

se potrivească.

— Ești un dobitoc, a spus ea, și a zâmbit. Niciodată n-ai să ghicești adevărul. În pat el e femeia.

Apoi am auzit un strigăt puternic și serios din spate. Telefonistul înalt cu casca lui plină de pocnituri stătea pregătit la colțul străzii. Și Doris dispăruse și lumea își vedea de drumul ei, trecând pe lângă mine în viteză.

Și am continuat să fug. Știi ceva? Sunt bun la fugă. Zău. Doar dacă aș putea să fug de America – aș putea s-o fac. Am picioarele. Dar n-am aripile. Nu am banii.

Următorul loc unde am fugit în neștire a fost prin groapa întunecată a lui JFK, prin craterul înconjurat de ochiul de oțel al aerogărilor cu avioane crucificate care zburau și urlau deasupra capului meu. Tocmai păcălisem un taximetrist de douăzeci și cinci de dolari: și nu era vorba de vreun idiot, ci de un muncitor onest din Israel, care strângea bani pentru facultate și ca să-și ajute bătrânii, pensionari de pe lângă Ierusalim. În drum spre Kennedy m-a întrebat despre stilul meu de viață plin de strălucire – Londra – New York, New York-Londra – și eu îi spuneam, păi, sunt diferențe interesante între cele două orașe, și ce frumos conduci, puștiule, și m-am strecurat de-a lungul pernei, și cât îți datorez, și... Am sărit din mașină și peste zid. Am aterizat de la cei trei metri ai zidului pe coate și pelvis, dar picioarele m-au regăsit imediat, după care am luat-o iar la goană, printre panglicile negre și încălcite ale gardurilor, drumurilor de acces, liniilor de cabluri. Nu m-a urmărit. Tot ceea ce am auzit a fost doar un „Hei” uimit, rostit cu o voce atât de obosită, atât de sătulă de blatiști, cecuri false, trișori, de toți manglitorii de bani ai New York-ului...

Prima campanie unde mi-am încercat norocul a fost Trans American. Mi-am pus hainele în ordine și m-am dus

în pas vioi la casa de bilete.

— Nicio problemă, mi-a spus gagiu' de sub pălăria lui. Clasa a doua, loc la geam, fumători, chiar și un film acceptabil.

I-am întins suav cartea mea de credit US Approach. Mi-a introdus numele și numărul în calculator, mi-a spus: „O clipă, domnule!” și a ieșit pe ușa joasă. Fluierând și cu mâinile în buzunare, m-am depărtat de ghișeu și m-am oprit strategic lângă ușile din sticlă care dădeau pe platforma din față. Așa cum mă așteptasem, tipul a apărut însoțit de doi tipi în civil – din securitatea aeroportului? Angajații agenției? Nu, doar poliția financiară: caralii, curcani, sticleți. Poliția financiară – așa că am ieșit și am luat-o iar la goană.

Am produs panică la ghișeul lui Pakăir, și am mai făcut o încercare la British Albigenian. Asta a însemnat epuizarea tuturor resurselor mele în materie de cărți de credit pentru călătorii și m-a implicat într-o prelungită secvență de urmărire – douăzeci de minute, alergând ca nebunul să-mi salvez viața pe pista exterioară, cu un bătrânel ca un ogar pe urma mea. Manhattan, JFK, iată locuri care se schimbă total când nu mai ai bani. Te schimbi tu. Dar se schimbă și ele. Chiar și aerul se schimbă. Am simțit-o din clipa în care am ieșit din Carraway. Cu bani, demențialul New York e o seră de cristal. Cum ai rămas fără bani, ești în pielea goală, și e ca și cum ți l-ai ascunde pe Pulănescu într-o cascadă de cioburi. Fiecare sunet și miros și privire e cu atât mai greu de suportat. E un oraș dur. Abia acum văd cât de adevărat e. Dur? E o adevărată harababură! Toată explodează numai în imediata ta apropiere. Toate lucrurile sunt mult mai pline de viață, mult mai adevărate aici. Și trebuie să ai de-a face cu noul tip de oameni care produc bani, alergători iscusiți în costumele lor de mare efect, care se joacă cu mărunțișul și cheile banilor în timp ce aleargă grohăind în urma ta.

M-am cocoțat pe un closet din Air Kiwi cu picioarele ghemuite sub mine și am început să caut prin buzunare după bani sau după ceva ce le-ar fi putut ține locul. Mă gândesc deja să-mi vând ceasul, portmoneul și chiloții, un rinichi de care m-aș putea lipsi, aurul din dinți. Aș putea să plec în Canada cu un autobuz și să-i telegrafiez tatălui meu să-mi trimită niște mălai sau să-mi plătesc drumul muncind pe vreun nenorocit de vas trecând prin chiar ghețurile lumii... Nt, aici nu mă mai întorc, în New York, în America. Mai curând aș încerca să deturnez un avion. Mai curând aș trece oceanul înot Nu mă mai întorc în America. Niciodată.

Fac parte din acea categorie de oameni care și-au adunat hârtiile și sulurile cu bani în coburii de la piept. E toată povestea unei vieți – o poveste nereușită, de-a dreptul deprimantă – care se zbate și se zvârcolește în poala mea. O factură pentru gaze, programe de operă, cupoane de țigări, pașaport, mesaje telefonice, facturi de impozitare, liste cu nume, programări pentru filmări, foi de credit de la Kreutzer's, Bartleby, din Insula Fericirii, note de plată, citații pentru conducere în stare de ebrietate, o vedere cu un Manet, un bilet de la Martina, niciun ban, și un bilet de avion nefolosit... Am ținut acest ultim articol în mână destul timp până am reușit să înțeleg ce era. Un bilet de avion nefolosit. Compania Airtrak, New York-Londra. 20 kilograme. IU-HUU. OK.

Okay? Doamne. De atâta timp n-am mai avut parte de un dram de noroc – abia dacă i-am recunoscut degetul mare ridicat în sus pentru mine, fața clipind șmecherește. Îți mai aduci aminte când, cu mai mult timp în urmă, Fielding mi-a dat un bilet clasa întâi la Berkeley? Farsa cu bomba? Păi n-am folosit niciodată biletul pe care îl cumpărasem chiar în ziua aia cu propriii mei bani, și acum iată-l, puțin șifonat, și cu amprente mele digitale cam negre, ce-i drept, dar încă

valabil, încă cinstit, încă bun. Un portar nefiresc de amabil m-a informat că ghișeul Airtrak era în clădirea imediat următoare. M-am furișat drept acolo, la adăpostul unei mașini a poliției. Zece treizeci și cinci, și erau locuri duim pentru zborul de la ora unsprezece. Tipa mea cu gură mare a dat buzna prin pânda roșie și a spus:

— Da. Biletul e bun.

— Oh, scumpa, te cred. Să știi că la câți bani am, asta e cea mai bună linie aeriană din lume. Fără nicio îndoială. Poți să le iei pe toate celelalte – și tot aici ajungi: voi sunteți cu adevărat oamenii aerului, fir-ar să fie! Vi i-ați pus pe toți grangurii-n cap și ați câștigat. Dea, am auzit de necazurile voastre financiare, dar o să vă redresați voi. Cred că acum sunteți foarte bine. Dea, până la urmă o să vă descurcați. De-acum încolo voi zbura numai cu Airtrak Ați face orice pentru noi, așa e. Sunteți singurii care într-adevăr...

Mai târziu mi-am dat seama că aș fi putut continua în felul acesta la infinit. Știu că a fost nevoie de o mână grea așezată pe umărul meu să mă facă să tac – nu era vreun polițist sau altceva asemănător, ci un oficial de la Airtrak, a cărui privire uimită și cuvinte grave de asigurare m-au convins în cele din urmă să-mi șterg lacrimile și să gâfâi de câteva ori în falset pentru a-mi regla respirația și să ies pe ușa de sticlă. Nu aveam niciun fel de bagaj, nimic care să-mi împiedice mișcările. Eram în al nouălea cer – eram la fel de transportabil ca aerul. Barul era închis, dar soarta sau pronia mi-a trimis un picolo, un copil al Domnului, care împingea o măsuță cu miniaturi și un frigider pe roțile – și am aruncat 6, 75 pe trei B & F pline de căldură. Mă simțeam atât de puternic și mândru, încât îmi venea să-i dau telefon Martinei, ca să lămurim toată încurcătura. Dar îmi cheltuisem toți banii. A trebuit să-mi cheltuiesc toți banii. N-am putut să salvez nici măcar o centimă.

Curând îmi puneam centura de siguranță, așezat pe

scaunul de la fereastră aflat în linie cu alte două scaune libere. Ce lux. Ce servicii! Am țipat de bucurie când uriașa navă s-a zguduit la ora exactă și s-a cutremurat, mișcându-se greoi spre ring. Am urmărit lăculețele de lumină, goana basculantelor; și am simțit cum strânsoarea și lumina orbitoare a durului New York slăbesc în intensitate. Nu, nu mă mai poți prinde de-acum. Ne-am ocupat fiecare locul în încărcător, apoi am gonit, urlând eficient, prin tubul cel negru, după care ne-am luat zborul în noapte.

Când avionul și-a luat poziția normală de zbor, mi-am aprins ultima țigară. Am tras încet din bobul de jărat – nicio mahorcă n-a fost mai dulce. Am avut parte de un chef cu un singur invitat, la care totul fusese planificat în amănunt, locul, meniul, antrenul: cocteiluri, dineul, filmul de la miezul nopții. Ce-i drept, a existat și o problemă a banilor, dar eu pot oricând să rezolv problema cu un cec, sau să supun spre examinare cartea mea de credit nepreferențială, sau să-mi copleșesc stewardesa. Aveam de gând să mă îmbăt noaptea, acolo sus, în țara lui fără-vamă. M-am răsucit în căutarea căruciorului. Și trei lucruri s-au întâmplat în același timp.

Prima dată, ca de încălzire, cineva mi-a tras un șut în mutră – dar din interior. Capul mi-a zvâcnit la impactul cu această cizmă dureroasă, cu acest uppercut, deloc glumeț, cât se poate de dur. Între timp am simțit cum un întreg duș de vomă și venin mi se revarsă din burtă. Trei sticle de B & F pe un stomac complet gol, de aici toată frecangeala și bătălia asta, toată fereala și înșelăciunea și fierberea. În același timp – am știut dintotdeauna că în atmosferă există creaturi, zeități, leviatani cumulus din amperi și spori care se agită la o înălțime de zece mii de metri. Ceva foarte vast și plin de furie ne-a sorbit în haosul său. Fălcile aflate deasupra capului nostru s-au deschis uimite. Oamenii

vorbesc în limbi ciudate: până și vocea pilotului falsează și tremură în spasme. Nu, e New York, e încă New York, care se întinde să ne prindă inima cu degetele lui groase și tari. Sfidând toate avertismentele, m-am ridicat în picioare și m-am rostogolit spre mica toaletă din spate.

Nu cred că m-am simțit vreodată mai gol decât în clipa când mi-am vărsat mațele cu bărbia proptită în chiuvetă. O sută de chile? Nu atârn nicio sută de grame. Sunt un dinte stricat pe o bășină de aer. Tot ceea ce am mă părăsește și se prăbușește prin geamurile de plastic, mucii și voma, dincolo de grabă, frică și de această obstrucționată întoarcere acasă, căzând în vreme și în negrul Atlantic... în cele din urmă, avionul și-a revenit. Și eu. Am auzit din nou vocea pilotului. Și eu mi-am făcut controlul avariilor, printre lacrimi, și evoluarea pierderilor. Pilotul își are problemele lui – dar cine nu le are? Din partea mea am putea trece cu rabla asta și pe la Polul Nord. Încă o dată, durerea mi-a traversat partea superioară de vest. Durerea e felul prin care natura ne atrage atenția că nu e în regulă ceva. Răbdătoare, durerea continuă să ne țină la curent și după ce am primit mesajul. Am fost informat că maseaua e moartă – e complet terminată. Maseaua e moartă, dar eu mai trăiesc încă. Acum nu am altă posibilitate decât să ascult

— Veți observa că vom face o voltă largă. După câte se pare, și eu am rămas fără slujbă, așa că... Doamnelor și domnilor, trebuie să vă spun că aceasta este ultimul zbor al companiei Airtrak. Activitatea noastră a luat sfârșit. Vom trece prin aceeași furtună la întoarcerea la JFK. Vă rog să vă puneți centurile și, ah, să stingeți țigările. Vă mulțumesc.

M-am întors la locul meu, chiar când planam deasupra golfului, și am apucat să mai văd arcurile întinse de argint și bucele căzute de aur, formele și modelele pe care străzile nu știu că le descriu.

— CĂTRE SFÂRȘITUL CĂRȚII te năpădește plictiseala

Probabil că din cauza oboselii provocate de datul paginilor. Oamenii citesc atât de repede – să ajungă la sfârșit, pentru a se lăsa pătrunși de tine. Îi înțeleg. Cât timp poți să rezisti scufundat în viețile altora? Cinci minute, dar nu cinci ore. E un efort major.

— Da, da, am spus eu. Uite ce e, Martin. Ascultă-mă. Mi se pare al dracului de jenant. Ia ghici.

— S-a dat totul peste cap.

— Dea. De unde ai știut?

— Dar cum, Doamne, n-ai simțit tot timpul că se apropie momentul?

După care mi-am dat drumul la gură și i-am povestit totul, nu într-o ordine anume – Fielding, Frank Telefon, bătaia de la capătul magazinului pornografic, camera distrusă din Carraway...

— De ce? am întrebat eu. De ce a făcut-o? Unde e motivația? La telefon spunea tot timpul că eu l-am distrus. Cum aș fi putut s-o fac? Mi-am amintit. Chiar în ciuda amneziilor și a tuturor celorlalte, mi-am amintit.

Martin a rămas pe gânduri. Am simțit căldura simpatiei pentru tipul ăsta în clipa când mi-a spus:

— Cred că a fost doar un pretext. Nu i-ai făcut niciodată nimic.

— Zău. Dar atunci n-are nicio noimă.

— Chiar așa? În zilele noastre? Uneori îmi vine să cred că motivația, ca forță care ține sub control interesele noastre, ale oamenilor, e lipsită deja de conținut. Nu mai există nimic care să reprezinte o motivație pentru oameni. Leși pe stradă. Câtă motivație crezi că o să găsești?

— De ce eu? Asta vreau să știu. De ce eu?

— Se pare că tu erai cel mai potrivit. Dar am eu o presimțire că totul ți se trage de la nume.

— Cei cu numele meu?

— Numele sunt întotdeauna importante. Oricum, a

cam venit vremea să pleci, nu-i așa? O să mă mai gândesc la problema asta și, dacă vrei, ne putem întâlni mai târziu. Nu-ți face probleme. Până la urmă totul se aranjează.

— Ție-ți convine, am spus eu. Ți-ai luat banii. Sau cel puțin jumătate din cât ar fi trebuit.

— N-am scos banii de pe cec. Uite. Îl vrei înapoi?

— Doamne, dar n-ai deloc simțul banului, nu-i așa? Uite – stai numai puțin. Poate că o parte din investitorii ăștia sunt cinstiți. Poate că din toată povestea asta tot trebuia să iasă niște mălai.

— Nu înțelegi. Nici investitorii n-aveau bani. E clar ce erau și ei.

M-am uitat la el și el a spus:

— Erau cu toții actori.

Străzile cântă. Chiar așa. Le auzi? Străzile țipă. Ți se vorbește despre cultura străzii. Nu există așa ceva. Asta e problema. Cam așa stau lucrurile. Unde se termină cântecul, unde începe țipătul? Pe promenadele monoloagelor și pe aleile corale din London West urlătorii cântă și cântăreții urlă. Ele înfruntă respirația gurilor de aerisire ale saloanelor cu jocuri electronice deschise peste noapte, ale supermarket-urilor nopții, ale instalațiilor de încălzire din demisolurile noptaticului oraș. La fel ca locurile pe care le bântuie, urlătorii funcționează douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, zi și noapte, non-stop. Ei nu închid niciodată. Femeia cu picioare bronzate – Doamne, ce putere are – care zace prăbușită prin ganguri, la toate orele, pe orice vreme. Împreună cu restul corului, ea face repetiții la nesfârșit pentru aceeași revendicare, pentru singura conspirație, unica trădare. Totul eșuează în obscenitate, ură de sine, ca și cum n-ar mai suporta să stea în propria ei apropiere. O, mamă... Cântecul urlătorilor e închinat celor pe care ei nu îi pot suporta, definind și mimând înțelesul cuvântului *insuportabil*.

Ai observat ce tare vorbesc oamenii prin snack-baruri și la cinema, cum mai dârâie scândurile din fundul grădinilor din cauza tinerelor talente lipsite de orice brumă de talent, a toboșarilor, a suflătorilor de doi bani, a tranzistoarelor date unul mai tare decât celălalt, ai observat modul în care vezi și auzi blestemele și limbajul mâinilor legate de marile drame sexuale prin stații, pe sub fantomaticii nori, ai observat cum a năvălit viața în stradă? Și prin turmentatele cârciumi, veteranii se zvârcolesc pe notele reactualizatului rock de tonomat. Vorbim mai tare ca să ne facem auziți. Curând vom fi cu toții niște urlători.

Televiziunea ne influențează. Filmul la fel. Încă nu prea știm cum. Așteptăm și contabilizăm simptomele. După cum știm cu toții, mai e o problemă legată de realitate. Televiziunea este adevărată! spun unii. Și în ce punct părăsește ea realitatea? Fiecare trebuie să aibă, fiecare își pretinde personalitatea lui vie, propria lui operetă, teatru evenimential, fiecare *trebuie să aibă* ceva artă în viața lui... în viața noastră sălășluiește forma, conturul artistic, și vrem ca forma să ne fie dezvăluită, chiar dacă ne mișcăm în spațiul strâmt alcătuit din chei, portfard, cești de cafea, șifoniere, carnete de cecuri, rufe, coafură, galerii pentru perdele, garanții pentru frigider, pixuri, nasturi, bani.

Sunt în căutare de bani, caut bani. Dă-mi niște bani. Hai. Fă-o. *Ia, ține niște bani...* Am încercat să încasez un cec azi-dimineață. Totul a fost ca într-un vis, unul frumos, până în ultima clipă: după care am fost refuzat de gagica din fund, o singură strângere de mână peste palisada de lemn. Mi-am percheziționat ogeacul. Mă așteptam să dau peste lire foșnitoare în vechii pantaloni de tenis, peste hârtii de cinci în buzunarul blugilor, peste decari sub saltea, peste hârtii de douăzeci în borcanele de pe rafturi. N-am găsit decât nouăzeci și cinci de penny. La volanul unui Fiasco plin de zguduiele nervoase (indicatorul de benzină era pe roșu), am

ajuns la birourile din Soho ale lui Linex & Carburton. Nu știu ce surpriză mă așteaptă, dar știu că voi avea nevoie de bani ca să mă pot apăra de surprize. Altfel, cine mai știe ce zeu al banului se va năpusti asupra mea să mă înșface de chică. Am intrat în bârlogul lui Terry

Linex și am spus;

— Vreau banii de concediere. Dă-mi cele cincizeci de miare.

Terry îmi promisese că suma se va ridica până la jumătatea cifrei de șase. Și Terry se ținea de cuvânt. Vezi că și el avea motivele lui de îngrijorare, îl avea pe bătrânul Tel. Mi-a și turnat o sticlă de scotch în timp ce mă pune la curent cu situația așa cum era ea. Impozite fentate, înghetare fiscală – nu-mi era deloc clar ce era cu intrările și ieșirile. Ne-am strâns mâinile. Mi-a scris un cec postdatat. Terry îmi promisese că suma va fi jumătatea unui număr cu șase cifre. Și așa a fost. Era un număr din trei cifre. O sută douăzeci și cinci de lire.

O oră mai târziu beam un cherry vechi de un an în bucătăria lui Alec Llewellyn. Stăteam adunați la masa pătrată ca niște jucători. Ne mai văzuserăm unul pe celălalt de atâtea ori în poziția asta. Niciunul din noi nu avea prea multe de spus. Alec Llewellyn îmi datorează câteva mii de lire. Dar ce poți să faci? Aici nu era niciun ban. Asta o știam eu. Erau doar bani pe roșu, datorii, bani lipsă. N-am mai zis nimic despre bani. Oricum, știa și el. Radarul banilor rămăsese încă treaz pe fața lui ciupită, senzuală. Știa de ce venisem și îi era frică de mine.

Asta era ultima frică pe care reușeam să i-o smulg lui Alec Llewellyn. Așa că m-am așezat comod și am lăsat-o să-l cuprindă.

Mă aștept să te întrebi cum am reușit să scap din New York. Așa sunt eu, într-un fel. Mă aștept să te întrebi cine

mi-a plătit drumul. Martina? Nu, of, nu Martina.

Airtrak ne-a deversat în aeroport la miezul nopții. Era o scenă demnă de secolul douăzeci, panică planetară, reporteri, oameni cu pancarte și etichete cu nume, durerea sonoră a refugiaților. Au asigurat liniile aeriene posibilitatea de călătorii alternative pentru pasageri? Nu. Tot ceea ce ne-au dat a fost un bon pentru o băutură răcoritoare și unul pentru o prăjitură. Eu eram gata oricum să leșin, când pe cine văd trecând prin ușa rotativă, dacă nu chiar pe Big

Bruno și Horris Tolchuck. Buuun! Hai, luați-mă, mi-am spus eu. Dar am rupt-o iar la fugă, fentându-l pe Bruno, pe Horris, poliția financiară, toată America... Mi-am petrecut noaptea ascuns într-o toaletă din Pakăir. La fiecare câteva secunde sughițam sumbru și așteptam ca măseaua să-mi ardă una-n față. Era un automat pentru aspirine în closet, dar n-aveam niciun ban. Niciunul. Dacă aș fi putut să mă omor în noaptea aia, aș fi făcut-o. Dar sinuciderea, ca și aspirinele, ca orice altceva, necesită bani, iar eu nu aveam nimic. Dacă nu ești cu adevărat curajos, sinuciderea te va costa întotdeauna câțiva bănuți. Am încercat cu pastilele Martinei. N-am putut să le înghit și nici n-am avut niciun strop de băutură să fac treaba așa cum trebuie. Pe la cinci dimineața am atins acel punct din care am simțit tristețea unui spectator pentru dintele meu, care trecea prin agonia propriei lui morți, murind tânăr și violent și din propria lui vină, cu mult înainte de a-i fi venit sorocul.

La ora opt am sunat la Bartleby cu taxă inversă. A fost cea mai grea încercare să o conving pe tipă să nu mai țină cont de procedura acelei companii la care era angajată și să-mi accepte convorbirea. Draga de Selina Street a venit cu un taxi chiar acolo unde mă aflam. M-a pescuit de la British Albigenian (Sosiri! acolo mi s-a părut că sunt mai în siguranță) și m-a dus pentru un mic dejun cam întârziat la Welcome în lângă La Guardia. A fost suficient să-mi

privească doar o dată mutra ca să înțeleagă ce mi se întâmpla. A fost încântată. Mă conduse săltăreață în umbra protectoare a hotelului. Am urmat-o pe teaca asta de sule cu curul sus în rochia ei de vară. N-am simțit niciun fel de amărăciune. Cine, eu?

— Povestea de ieri, cu Martina, am spus eu în timp ce scoteam feliile de țelină, dovlecel și pepene din paharul de vodcă. A fost totul aranjat, nu-i așa? Tu ai pus totul la cale.

— Da. Îmi pare rău, a spus ea.

— Cum?

— O, a fost simplu.

Da, a fost simplu. Martina și Ossie aranjaseră să se întâlnească în apartament la trei și jumătate. Strict pentru afaceri. Atunci Selina i-a spus că Martina a sunat și l-a rugat să amâne întrevederea. Selina l-a expediat pe Ossie la avocații lui – după care a băut un pahar cu mine. Martina a fost punctuală ca întotdeauna Martina e foarte punctuală. O știm cu toții.

De ce? Tipic Selina, mi-am spus eu. Aranjamentul a fost simplu, dar realizarea a fost de mare artă... Ba nu. A fost exact atât cât a trebuit. A fost pornografie. Tot ceea ce a făcut a fost să-mi arate componenta ei sexy, cum arată propriul ei Eightii Avenue. Iar eu am făcut restul.

— Știi ce distracție e să-i păcălești pe oameni, spuse ea aprinzându-și o țigară extrafină. Nu poți să înțelegi pentru că nu te pricepi la așa ceva. Nu ai talentul pentru asta. Atunci când minți, nu faci decât o glumă. Am râs cât am putut împreună cu Ossie atunci când v-am pus față-n față. A fost extraordinar. Am putut să verificăm toate mișcările voastre. A fost îngrozit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Amândoi am fost îngroziți.

— Fiecare în felul lui.

Chelnerițele din locul ăsta întunecos fuseseră obligate să se înghesuie în echipamente tare tinerești – bavete,

șosete. Studiul pieții a stabilit fără nicio îndoială că acesta este fetișul cel mai des întâlnit la bărbați. Și tot timpul spuneau poftă bună și vă dorim o zi plăcută și bine ați venit. Lumea crede că e vorba de o slăbiciune firească a Americii, o curtenie înăscută. E ceva de neînțeles? E vorba doar de procedura companiei. Au fost învățate aceste formule. Au fost programate. Nu e vorba decât de bani. Doamne, abia aștept să plec din această lume a banilor.

— Și un desert după friptură, domnule?

— Mulțumesc, dar...

— Sunteți bine venit

— Cred că aş lua mai curând un brandy.

— Uşurel, spuse Selina.

— M-ai iubit? Ca să poți face așa ceva, trebuie să mă fi iubit puțin

— Nu neapărat, spuse ea. E vorba doar de distracție și cred că m-am prins în joc. După care a ridicat din umeri, nu a indiferență, ci vrând parcă să-și facă curaj, să-și adune puterile. N-aș vrea să te văd fericit cu nimeni altcineva. Și în niciun caz cu ea. Ce-o fi găsit la tine?

— Nu știu.

— Îmi pare rău. E o întrebare crudă. Crezi că te-ar fi făcut fericit?

— Nu știu.

Apoi a spus ceva pe care n-am mai reușit să-l înțeleg, cel puțin deocamdată. Mă scufundam rapid, înecat în minciună, candoare și întuneric. Selina închiriasse o cameră unde m-a luat ca o mamă care avea în grija ei un copilăș. Probabil că am încercat s-o atrag într-o acțiune care să-mi aducă alinare sau răzbunare – sex, lovire, biciuire, viol: nu-mi amintesc exact ce-a fost și, oricum, n-are nicio importanță. După care am intrat în muierea aia și am ieșit din ea de la a doua contră.

Și așa am ajuns acasă: m-am trezit ca să descopăr că

trăisem o noapte de o zi și jumătate: am mai descoperit că Selina plătise hotelul și cheltuielile aferente plus încă treizeci de dolari, bani de băutură, ca o fată bună ce era. Primejdia care mă amenințase la JFK încetase. Am zburat cu Trans American, ca toți ceilalți. Am luat metroul de la Kennedy până în Regatul Unit, și apoi cu un altul, de la Heathrow la Queensway, am străbătut mățaraia întortocheată a subteranului și am ieșit în aerul Londrei ca respirația unei guri care a mâncat carne. Martin Amis mă aștepta în verandă cu o cutie de lapte și un ziar.

Sunt acasă, sunt acasă, și cu toate astea continuu să fug.

— Am stat eu și m-am socotit, spuse Alex Llewellyn, cu plăcere și oarecum alarmat în același timp. Uite-l pe mutul ăsta asudat. A venit pentru că își vrea banii. Are nevoie de banii lui. Destul de corect. Deși n-am niciun ban, mi se pare corect. Și-atunci mă întreb: de ce are nevoie de bani?

Un timp am tușit, după care am spus:

— Lasă banii. Poți să mi-i dai oricând. Voiam doar să știu ce mai faci. Spune-mi.

— O, voiai doar să știi ce mai fac, nu-i așa? Okay. Păi, să vedem. Iată-mă, sunt acasă. De trei săptămâni n-am mai băut niciun strop. Doar o beție când am ieșit din Ville – și asta a fost tot.

Prezența mea aici înseamnă încălcarea a noua hotărâri judecătorești. Dacă deschid doar o cutie de cidru sau stau prea mult în baie, dacă n-o fac să varieze într-o noapte, poate să sune la 999 și m-am întors imediat în nenorocita aia de pus... să nu mă înțelegi greșit, nu-mi vine să cred că sunt aici. Caut ceva de lucru, dar cine nu caută? Nu se găsește nimic. Ella muncește și eu vād de apartament. Pot să fumez sau să înjur și asta e. Sunt un nenorocit de casnic,

asta sunt. După cum vei vedea, o să-mi pun imediat șortulețul, să fac de mâncare copiilor.

Ceea ce a și făcut când a auzit-o pe Ella urcând scările cu copiii. Și a intrat familia în casă, aducând cu sine culoare și fireștile complicații, schimbând totul: Ella, cu părul ei legendar, redus acum la o tunsoare foarte băiețoasă, ca o mărturie pentru zilele grele prin care treceau, micuța Mandolina, fina mea, un pisei cu ochi verzi și o limbă rea – și Andrew, care încheia plutonul. Andrew avea dificultăți. Le mai are încă și așa va fi mereu. Fețișoara lui de copil abia născut spunea cam așa ceva: sunt nou pe aici și nu știu dacă îmi place. Nimeni n-a reușit să mă lămurească. Ar fi trebuit să mi se spună, ar fi trebuit să fiu avertizat. Vreau să mă întorc. Poate poți tu să aranjezi chestia asta.

M-am ridicat în picioare, în mod normal, ar fi trebuit s-o sărut pe Ella de bun găsit și să schimb cu ea câteva vorbe. Trebuie să se facă schimb de consolări. La urma urmei și eu i-o trăseseam o dată pe scări, cu niște ani în urmă, când Alec leșinase: Alec știe? Puțin probabil, pentru că nici chiar Ella nu mai știe. Istoria s-a rescris și evenimentul nu a mai fost inclus. Vremurile sunt grele. Nu mai e loc pentru săruturi. Nici pentru zâmbete, panglici în păr, volănășe la rochii, așa cum a fost înainte. Acum poartă pantaloni, pantaloni lungi.

— Deci, ce mai face marele magnat al filmelor? spuse ea.

— Binișor.

— Arăți groaznic.

— Nu mai spune.

— Spune-i salut lui John, zise Alec, în timp ce Mandolina venea sfioasă spre noi. Ținea în mână o umbrelă ruptă.

— Salut, vrei s-o repara? E nouă, spuse ea, și îmi întinse obiectul stricat. Acum am zece ani.

Fetele știu întotdeauna că sunt fete chiar de la început, dar, după câte se pare, copiii nu știu că sunt copii. Copiii nu știu nimic despre timp. Doamne, sunt așa de înnebunit după copii, mai cu seamă după fete. Tot timpul cred că vor privi în adâncul meu, că va fi ceva în ele, ceva tânăr, care va simți o suferință necunoscută, îmi vor vedea tot timpul, trăirile, banii și pornografia. Întotdeauna îi dau bani lui Mando. Are de spus celor mari lucruri foarte curajoase. N-aș vrea să-mi spună nimic din acele lucruri. Cred că de asta îi dau bani... Umbrela de jucărie îmi atârna în mână. Era ieftină și nu era făcută să dureze prea mult. Știu că trebuia să serupă. Se spune că fiecare lucru vrea să dăinuiască. Până și nisipul își dorește să fie în continuare nisip. Nu vrea să se sfărâme. Dar eu nu știu. Umbrela asta părea fericită că s-a rupt, că s-a rupt de lumea definițiilor și că a redevenit o bucată de plastic.

— O să-ți cumpăr una nouă, i-am spus eu. Dar acum trebuie să fug.

Alec m-a însoțit până pe scări. Da, exact aici s-a întâmplat, pe palier.

— Hei, am spus eu, n-ai putea să-mi împrumuți niște bani, nu-i așa? Nu – cinci lire, nu mai mult. Mi-am uitat portmoneul acasă și Fiasco-ul e jos cu rezervorul gol.

Alec a întârziat puțin. Am auzit voci înăbușite prinse în cadența învinuirilor și cererilor. Am auzit vocile copiilor liniștindu-se și stingându-se. Era rău, cât se poate de rău. În ultima vreme am mai trecut prin momente neplăcute și lungi, prin clipe de recesiune, dar niciuna mai lungă sau mai dificilă ca asta. Ușa s-a deschis și Andrew s-a ivit cu lacrimi în ochi.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă placi?

— Andrew! O, sigur. Eu...

Alec se aplecase peste el, acoperindu-i fața cu o mână

mare. Băiatul s-a strecurat în apartamentul tăcut. Tatăl lui a ridicat din umeri și mi-a întins trei hârtii de o liră.

— Mulțumesc, am spus eu. Îți sunt recunoscător. Aici am futut-o pe Ella. O dată. Îmi pare rău.

— Știu. Și Andrew știe – într-un fel. Eu am futut-o pe Selina.

— Zău? Când?

— Oricând am vrut. De multe ori. Tot timpul. Doamne, sunt sigur. Ești ca și terminat, nu-i așa?

Fiasco-ul a murit pe Maida Vale. A tușit și a nechezat, târându-se epuizat până la bordură, ca un înotător care se zbate să iasă la liman. Am sperat să fie din cauza combustibilului, dar am simțit că e vorba de mult mai mult decât atât. Pe lângă asta, tocmai ce băgasem benzină de trei lire în rezervor. Poate că se rupsese ambreiajul. Poate că distribuitorul era spart Sau poate capul de bielă era rupt. Poate că toată nenorocita asta de mașină era ruptă.

Am lăsat-o acolo, lângă bordură și mi-am văzut de drum spre sud.

Trei fără zece în Shakespeare, Trei fără zece în bârlogul reptilelor, cu două curse deja pierdute, cu respirația fierbinte a băuturii de la amiază și firimituri pe jos, căzute din ospățul timpului. Îmi beam berea tare care te moaie. Grasul meu amic Fat Paul îmi strecurase o hârtie de zece. Tocmai îmi vâram ce mai rămăsese din ea în Moneymaze, pocherul mecanic de lângă toaleta bărbaților, cu aerul ei sărat ca briza mării. Automatele astea fac totul pentru tine. Autoreținere. Maxiîntindere. Arnestematic. Tu nu faci altceva decât să stai și să-ți aduni banii.

Trei și zece în Shakespeare. Fat Paul strângea paharele și striga Ora închiderii. Nici urmă de Fat Vince – și m-aș fi descurcat dacă i-aș fi simțit mâna pe umărul meu. Am trecut prin coridorul oglinzilor și am intrat în camera

din fund. Vron era acolo. Stătea pe sofa și bea șampanie roz. O revistă pornografică banală i se odihnea în poala halatului pornografic... Din câte am văzut, camera fusese zugrăvită în culori dulci de cofetărie, zmeură, și ciocolată, și lămâie. Doar când mă uitam la pereți mă apucau durerile de dinți.

Silueta mi s-a ivit mătăhăloasă în ușă.

— Unde e Barry? am întrebat eu.

— E plecat.

Aveam vocea groasă, dar la fel era și a ei. Se mișca doar falca de jos. Se mișca încet, ca și cum balamaua era supralubrifiată și ar fi putut să alunece. Își îndreptă spatele și mă privi cu alți ochi.

— Îți vrei banii, John?

— Și cât stă?

— O veșnicie. Se întoarse spre ceasul cu forme ascuțite. Cotul îi alunecă și râse fără motiv. A venit ora repetițiilor.

— Pentru ce?

— Pentru capodopera mea, John.

— Faci repetiții?

— Tu trebuie să faci repetiții, John. Ar fi trebuit să mă distribui în filmul ăla, John.

Își strânse capotul. Ridică paharul, trei înghițituri, patru înghițituri. Se apropie de scară. Se lăsă cu toată greutatea peste balustradă, peste parmaclâc, peste sistemul de protecție. Îmi luă mâna.

Asta este camera în care dormea mama mea. Aici a murit Pe pat, un alt pat, îmbrăcată cu mătase de un verde țipător – mătasea oamenilor, nu a viermilor, părând umedă, cu pete lucioase, ca morganicele băltoace de pe macadamul fierbinte – era toată înveșmântată în regalitatea capotului ei. Nu mi-a aruncat nicio privire, Vron. Pătrunsă de gravitatea momentului, se adresează oglinzii mari de pe peretele din față. În opinia mea, imperfecta oglindă nu oferea decât o imagine

cenușie a norișorilor învolburați. Dar pentru Vron oglinda nu făcea altceva decât să înrămeze materialul ei brut.

— Depinde de carte, John, începu ea din nou Unele cărți sunt mai adulte decât altele, John. Mai explicite.

Fără ca ochii ei să-i întâlnească pe ai mei, Vron se ridică și, cu tot gâtul întins, își dezlegă părul. Capotul îi alunecă ușor de pe umeri: cu un gest explicativ sau dezvăluitor al ambelor mâini își dădu jos capotul. Sunt cărți în care oferi mai mult decât altele.

— Și depinde cât de mult vrei să oferi, John.

Acum îngenunche, îndreptându-și spatele și i-am putut vedea tot decorul fastuos – pantofii lungi și ascuțiți, ciorapii plasă, tocul argintiu ca de revolver al chiloților, sutienul cu bretele duble. Capotul i-a alunecat de pe umeri.

— Sunt cărți care se mișcă odată cu timpul, John. Și cu toate astea, mai poți face încă artă.

Își atinse spatele cu ambele mâini, ținându-și gâtul încordat și umflat. În timp ce se descheia – aripile i s-au ridicat pentru zbor – molateca ramă s-a desprins imediat și a alunecat pe jos, purtată de curentu-i lin. Cu unghii purpurii își mângâia sânii de parcă i-ar fi îmbălsămat cu o pomadă de o scumpete spectrală.

— Dar în cele mai bune cărți, John, dezvălui arta de a te iubi pe tine – pe tine *însuți*, John!

Am făcut un pas sau doi împleticindu-mă, dar a fost foarte greu, pentru că adevărata pornografie face aerul cât se poate de dens. Pornografia îngroașă aerul la fel de tare ca betonul sau oțelul.

A rămas întinsă pe pat și, după revenirea din transă, mâna ei a coborât încet până când degetele au ajuns deasupra porțiunii gazonate dintre picioarele ei.

— Se spune că nu tu ești cel care scrii cartea, John. Nu e adevărat. Scrii cuvintele, John. Eu am făcut-o. Eu știu.

Mâna i s-a strecurat în fâșia argintie, ultima curelușă,

ultima graniță. După un timp s-a auzit un ticăit slab, umed, regulat, sunetul gumei mestecate.

— Vron, spuse ea, cu voce schimbată, Vron în toată măreția ei. Poezia trupului lui Vron oferă imaginea adevăratei frumuseți. Plăcerea e filosofia lui Vron. Fericirea e religia ei. Iubirea este arta ei... Vron.

Se întoarse. Făcea eforturi să-și țină gâtul drept Mai era o oglindă: Vron putea să vadă ceea ce puteam și eu să văd. O femeie în patru labe, cu degetele frământând banda argintie, și trăgând.

— Aici, spuse ea. Fă-o aici, John. Restul e al lui Barry.

— Iisuse Cristoase, exclamă Martin. Ce naiba ți s-a întâmplat? Am dat din mână.

— Ai fost la vreun doctor? Ascultă. Sunt cu Iago-ul afară. Te duc la Urgență la St Martin's.

— E-n regulă, am spus eu, și mi-am golit paharul. Nu e nimic rupt. Pare doar mai rău decât e în realitate.

Trebuie să recunosc că arăta groaznic – ca o gușă vulcanică. Și mi se părea că fața îmi e sfâșiată de la maxilar până la ochi. Orice se putea întâmpla acolo. Am auzit scrâșnetul cartilajului când am închis gura. Aud zornăitul țesuturilor când întorc capul. Un căscat ar fi o idee proastă. O, chiar foarte proastă. Maxilarul e înșelător de tare la pipăit – cel puțin deocamdată – deși pare să fie altul, cu totul altul. Îmi va trebui o vreme să scap de durerea provocată de această rană. Dar și de cealaltă rană, cuibărită în suflet.

— Înțeleg, spuse el, vrei să fii cu adevărat bărbat. Ce s-a întâmplat?

— Eram în cârciuma asta, am spus eu.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu și amicul ăsta am avut o mică neînțelegere.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu vreau să vorbesc despre ce s-a întâmplat. N-am putea să discutăm despre altceva?

— ...Okay. De fapt doream să mă întorc la problema motivației. Eu sunt de părere că ideea a fost luată din artă, nu din viață, nu, din viața secolului douăzeci. Astăzi, motivația provine din interiorul capului, nu din afara lui. Cu alte cuvinte e vorba de o psihoză. Nu uita că unii oameni, acești superbi mitomani, acești frumoși mincinoși – sunt la fel ca artiștii, unii dintre ei. Hai să analizăm un alt fenomen recent: crima gratuită. Mă scuzi. Ești atent?

— Da, da.

Iată ce s-a întâmplat.

Mă legănam lângă patul verde. Treaba mea cu Vron – se terminase în mai puțin de un minut – o, ușurel: a fost, a fost ca pe Forty-Second Street⁶⁸. Era un miros tare de polietilenă arsă, de fum de lumânare, un miros de sulf sau cordită. În timp ce mă luptam cu pantalonii, am fost aproape dat de pământ de un nou val de greață ucigătoare. Spasmele pornografiei te izbesc drept în stomac. Te izbesc drept în suflet. Vron stătea pe burtă, cu ochii și gura deschisă, dar semăna așa de mult cu un cadavru, încât m-am încordat și i-am așteptat următoarea respirație. Briza ei ușoară a fost însoțită de un ticăit slab, umed și regulat. M-am întors. Barry Seif stătea în ușa băii. Mesteca gumă.

— Uite unde se duc banii tăi, John, spuse el sec, ținându-și degetul ațintit spre mine.

Am trecut în goană pe lângă el și am coborât scările. Am năvălit pe ușile-oglină. Știam că nu s-a terminat, nu încă, în niciun caz.

Talentatul Fat Paul aștepta în barul gol. Era gata. În mână ținea un ciorap negru. Știam ce înseamnă asta.

⁶⁸ Fieful tradițional al prostituatelor new-yorkeze.

Picioarele mele erau ca niște picioare văzute prin apă. Ușa din spate – or fi încuiat-o? N-are nicio importanță. Poți să fugi, dar nu poți să fugi. Fă-o și o să fii bătut ca un câine, da, o bătaie cu adevărat fascistă. Nu eram în stare să fug. Nu eram în stare să mă țin pe picioare, dar trebuia s-o fac.

— Bun, îmi explică Fat Paul, nu poți să pleci, nu-i așa? De asta nu mai poți scăpa. Ce-i drept e drept, John. Vreau să spun că abia s-au căsătorit. Marți.

Dădu din cap, subțiindu-și buzele livide. Se duse spre masa de biliard. Bilele au căzut ca niște bombe și s-au îngrămădit toate în buzunarul lor. Îmi arată bila albă și bila neagră.

— Hai, omule, am spus eu. Las-o moartă. Iisuse, doar suntem ca frații.

Nu ți-e dat să-l auzi prea des pe Fat Paul râzând – gura lui nu e făcută pentru a râde – dar asta e ce am auzit. A făcut o pauză. A rămas pe gânduri. A lăsat bilele să se rostogolească pe postavul de un verde tare și a trecut prin deschiderea teighelei la casa de marcat. A sunat un clopoțel. Rundul unul. Nu. Rundul cincisprezece, A luat două fișicuri de monede. Le-a băgat în ciorap și a tras de scrotul negru.

— Parcă au aceeași greutate, spuse el cu vădit interes, dar cu monedele înăuntru e mai elastic. Înțelegi ce vreau să spun? Se vindecă mai repede.

— Fat Paul, ascultă-mă, am spus eu. Bani. El ce-ți dă? Cincizeci de lire sau cam pe-aici. Eu îți dau un miar. Lasă-mă să fug. Fat Paul se încruntă.

— Nu, o să mă aleg cu ceva de băut. Nu cu bani. La faza asta ai vorbit exact ca Barry. Hai, John. Fii om de înțeles. Se apropie de mine. Se auzea un ticăit slab – regulat, dar uscat de data asta.

— Unde? I-am întrebat eu.

— Fața.

— Cât de tare?

— Cu toată puterea.

— De câte ori?

— Doar o dată. Dar trebuie să fie ca lumea. În regulă? Îmi pare rău, John.

M-am ținut bine pe picioare, ca să fac să se întâmple mai repede, ca să-l facă să termine mai curând. De la etaj am auzit rostogolinduse cutremurul de ură și frică – dar poate că era un hohot de râs, doar un hohot de râs. Am văzut cum brațul își începe legănarea. Sacul negru și lung se ținea încă la distanță. Legănarea lui ar fi venit mai târziu, după ce brațul s-ar fi întins complet – a doua legănare.

După o vreme am auzit zăvoarele trase și l-am văzut pe Barry Seif, care mă ajuta să ies în negură și foc. Am căzut din nou. Mă privi cu dispreț și încântare. Disprețul fusese întotdeauna prezent, dar încântarea era ceva nou. Așteptase mult timp încântarea asta. Treizeci și cinci de ani.

— Ei, fiule? Acum suntem chit

— Tu, am spus eu. Tu ești nenorocitul de taică-meu.

— Nu sunt tatăl tău, zise el, după care mi-a spus cine e, de fapt, taică-meu. O, grășane John. O, mare idiot mai ești. Nu știi *nimic*.

Acum mă simt mai bine, deși pare surprinzător. Zău că da. Mi-a căzut bine toată povestea prin care am trecut. Mă simt cuprins de un calm solid și sublim. Acum știu că sunt în stare să-mi văd de viața mea. Da, perspectiva e minunată. De fapt, viitorul este de-a dreptul strălucitor acum, când m-am hotărât să mă sinucid. M-am hotărât. M-am hotărât. Ah, e atât de simplu. Luarea deciziei e partea cea mai grea, și viața a hotărât pentru mine. Diseară. Am cele necesare, aici, în ogeacul meu. Diseară, singur. Ultima noapte.

— Îți mulțumesc încă o dată că ai venit, am spus eu.

— Cred că e cazul să fug, spuse Martin mișcându-se, și să te las să-ți revii.

— Nu, mai stai!... Hai, mai stai. Doar vreo două ore.

Oftă, lăsându-și capul în jos.

— Ei, hai. Numai două ore. Știu că nu-ți datorez nicio favoare. Okay, te-am făcut să-ți pierzi timpul. Dar n-o să se mai întâmple niciodată. Hai, fii un adevărat amic.

Martin aruncă o privire întunecată prin cameră. Își privi ceasul.

— Am... tocmai citeam cartea asta despre Freud. Tu ce mai citești?

— Cititul e supraapreciat, spuse el. La fel de supraapreciat ca femeile lui Shakespeare, Nu mi-aș bate căpșorul cu așa ceva dacă aș fi în locul tău... Aia ce e? Un set de popice, sau ce?

— Aia? Un joc de șah, pentru numele lui Dumnezeu. Onix, am spus eu.

Luă o piesă la întâmplare din cutia de jad.

— Asta ce e? Rege sau regină?

— Pion. Ce e cu tine?

— Joci mult?

— Da. Am jucat. Și tu joci, nu? Ești bun?

— Firește, spuse el. Ce-ai zice de o partidă? Trece timpul mai ușor.

— Sigur că da, am spus eu și m-am simțit învăluit de căldura interesului deșteptat brusc.

Ce era oare? Perspectiva reabilitării, a revanșei? O să-i arăt eu, fir-ar al dracului să fie, mi-am spus eu, îl învăț eu minte pe mucosul ăsta, pe student, pe abstinent, cu veselia lui căznită și cu diplomele lui. Mă crede un analfabet. Dar nu știe că sunt un maestru al șahului. Îi arăt eu.

— Corect, am spus eu. Jucăm pe bani.

— *Bani?* Da' ce, crezi că e o partidă de săgeți la „Jack Spintecătorul?” Șahul nu se joacă pe bani.

— Zece lire. Cu dublare. Jucăm pe bani.

— ...Dar n-ai niciun ban.

— Da? Numai setul ăsta costă cinci sute de lire. Am un pardesiu de cașmir care face pe puțin o mie. Și, am spus eu, întinzând un deget, și, mai am un Fiasco. Okay, ce e așa de amuzant?

— Nimic. Îmi pare rău. Ești sigur că nu vrei să facem o fripta, sau o partidă de riți-piți? Nu? Perfect. Dar treaba e serioasă. Da?

— O, sigur că e serioasă, amice. Și o să ai parte de o surpriză a dracului de urâtă. Hai să-i dăm drumul.

Am luat zarurile de la jocul de table. Am potrivit ceasul dublu: fiecare câte o oră. Am tras la sorți și lui Amis i-au căzut albele.

— Ha, am spus eu. 1. qqq P-QN3. Te întreb.

— De unde ai învățat asta. Din vreo carte?

N-ai să mă prinzi pe mine jucând după reguli, dar cele mai multe din deschideri sunt deja în repertoriul meu. N-am crezut să existe vreun jucător care să mă poată încurca până la jumătatea partidei: cam după a cincea mutare, micul Martin a ieșit din tipar. A făcut o ieșire lipsită de noimă a calului, topăind pe mijlocul tablei, în timp ce eu îl înghesuim cu prima mea linie. Există o astfel de deschidere, dar e vorba de apărare, nu de atac. E un fricos absolut, mi-am spus eu și am dublat. După care el m-a castorat! M-am holbat la zarurile mărite... Șahul înseamnă confruntarea unor minți, un șoc între culturi individuale și pe undeva e și un filon bogat de rușine. L-am vidrat El m-a ratonat. Eu l-am cârțit. Zarul dublat arăta 32. Asta era.

— M-am tot gândit la mica ta aventură din New York, spuse el în timp ce calul lui sărea înapoi, în rândul al doilea. Cred că am înțeles despre ce e vorba Vrei să-mi ascuți teoria?

— la mai taci o clipă. Mă concentrez.

Desfășurarea mea era avansată, dar pionii erau într-o

dezordine cam mare. Jocul a continuat tăcut cu două mutări, în timp ce ne făceam ordine prin ogradă, executând amândoi rocade în ritm vioi, pe partea regelui. Eram în căutare de planuri, de tipare și formule, când el s-a lansat într-o serie de atacuri anoste asupra pionilor mei avansați. Confruntarea nu era mare lucru, dar a trebuit să-mi retrag armele din zona regelui său, dar și din centru, unde Martin începuse să-și adune câteva piese mici – iar calul, un nebun util pe pătratul negru... O, Doamne, mi-am spus eu, totul se transformă într-una din partidele alea. Pe parcursul a trei mutări am fost înghiontit pe o poziție de inerție complicată, cu piesele înghesuite și adunate, prost orientate, întoarse împotriva lor însele. Va fi nevoie de cel puțin doi timpi să mă pot elibera câtuși de puțin și mi s-a părut că nu-mi voi găsi niciodată timp pentru așa ceva. Fiecare mutare a mea era un fel de acord fin, de operație delicată de reparare într-un spațiu care se îngusta mereu.

— Fielding Goodney, spuse el – totul i-a mers după cum a vrut el până am apărut eu. Eu eram jokerul din pachet. Nu știu cât... cât de realistă era schema lui, dar ar fi putut să țină. Dublu, spuse el, și mută.

Cel de-al doilea nebun al lui s-a lansat într-un atac care mi-a înghesuit calul într-o regină deja înăbușită de slugile ei paranoice. Era un adevărat coșmar de prindere în clești, de fixare în ace, furci și frigări. Am înghițit niște scotch și am încercat să descopăr căi de ieșire. Erau două, fiecare cu marile ei amenințări – un pion blocat, un culoar deschis care ducea până la turn, care atunci... Tăticule, puteam pierde chiar în momentul ăla! E groasă, *mi-am zis eu*, și mi-am dus o mână la fața-mi vătămată.

— Ținând cont de starurile pe care le-a angajat, ținând cont de nevrozele și frustrările lor, scenariul lui Doris Arthur era inutilizabil. Dacă cineva ți-ar fi urmărit eforturile de a-i păcăli pe actori să accepte situația, ar fi avut parte de un

spectacol adevărat Dar tu ai rezistat. N-ai fost chiar așa de devastat cum și-a închipuit el că erai. Ai avut resurse pe care n-a reușit să ți le submineze.

— Continuă, am spus eu.

Dintr-odată am văzut lumină și am început să respir aer adevărat Dacă aș fi putut să-mi strecor regina în linia a treia, aș fi putut să-mi apăr calul și să-mi eliberez nebunul și să-i ameninț... dea. N-aveam nevoie decât să câștig o mutare. Ia mai lasă-mă, nasolule. Fir-ar al dracului să fie, ia nu te mai băga în mine, cel puțin o singură mutare. Dă-i 'nainte cu vorba. Cu un ochi pe ceas și manifestând nerăbdare sau nervozitate, mi-am scos regina din cuibul ei. Martin a rămas gânditor, după care a împins liniștit un pion.

— Continuă.

— Fetele alea despre care spuneai că-ți făceau ochi dulci. Erau și ele pe statul de plată. Ori că erau angajate, ori dădeau probe. Dar tu nu erai chiar așa de tâmpit sau beat, cum a sperat el. Tu ai rezistat. Prietena aia a ta, titrata. Poate că era un joker, exact ca și mine. Poate că era al doilea joker.

În fine, am echilibrat situația cu un contraatac surpriză. Și, în fine, e greu de descris cum, dar cealaltă parte a tablei s-a dovedit a nu mai prezenta nicio problemă pentru mine. Eram convins că am timp la dispoziție cu duiumul – era ca și cum aș fi jucat cu Selina, făcând cu albele scheme frumusele pe pătratele îndepărtate. Nu mai întâmpinam nicio rezistență. Martin a continuat să mă preseze calm cu pionii din partea reginei, aparent neimpresionat de arsenalul exploziv pe care i-l masam din stânga. Acum nebunii mei corelați își îndreptaseră lanternele spre regele lui, iar dolofanele mele ture erau gata să dea cu el de pământ pe singurul culoar liber. Și timpul era de partea mea.

— Concepția originală a lui Fielding putea să fie cam așa. Te-ai uitat prin hârtii? E clar că nu. Legat de mâini și de picioare de scenariul lui Arthur, care nu-i nimic altceva decât asasinarea ingenioasă a unui personaj cu patru coaie, starurile te recuză. Fielding se năpustește asupra lor invocând nerespectarea contractului. Nu-i mare scofală. Pretenții de daune. E o chestie curentă. Starurile sunt toate asigurate pentru situații de felul ăsta, așa că nimeni nu e în pierdere, cu excepția lui John Seif. Și Fielding avea asigurarea pentru anularea contractului. Dar atunci ai dat tu totul peste cap, vârandu-mă și pe *mine* în povestea asta.

— Dublă, am spus eu Am întors zarurile de la 64 la 16 – tehnica obișnuită a riscului. Șaisprezece sute de lire. Okay?

Pur și simplu nu-l interesa, așa mi s-a părut. Mutările lui sunt de așteptare – dar așteptare pentru ce? Am făcut tot ce m-am priceput mai bine pe acest câmp de forță în pătrate. Martin putea să aștepte cât avea chef: se va trezi cu negrele în nădragi fără să prindă de veste. Când calul o să fie plasat cum trebuie, voi da iama drept în mijlocul apărării lui. Da, eu și cu turele mele o să-l facem praf. S-ar zice nu că l-am prins bine, ci splendid.

— Cum a reușit să se descurce cu banii, e o altă poveste. Cum se spune? „Abilitatea turbată a înșelăciunii bine gândite”. Spuneai că avea o casă plină de computere. Hotărât lucru, tipul știe să pătrundă în sistemele de computere – știi tu, un maestru în materie, care stăpânește software-ul și circuitele de memorie ale băncilor și companiilor. Dar n-a putut să țină mingea în aer la nesfârșit. Dar la un moment dat a avut banii pe mâna lui. A putut să facă bani. Dar lui nu i-a păsat de bani. Nu i-a păsat de bani ca *bani*. Dublă.

Nici tipului ăstuia nu-i păsa. Îmi scapă mie ceva? Am revăzut la repezeală așezarea pieselor lui și căile lor de atac.

Zero – nici vorbă de vreun sacrificiu savant, sau vreo combinație sofisticată, n-am descoperit nimic măreț acolo. Pionii avansați din fața reginei ar putea să-mi dea niște bătaii de cap mai târziu, dar... Mai târziu? Iisuse. Se spune că pionii sunt sufletul șahului. Asta ar putea fi o explicație de ce nu le acorzi niciodată prea multă atenție, până la sfârșitul jocului, când nu mai ai cum să nu te gândești la propriu-ți suflet. Acești patru skin-heads albi veneau spre mine ca niște invadatori spațiali pe un ecran cuprins de turbulențe. Parapeții frânți ai negrului zăceau gâfâind, când, încă o dată, luptătorii mei au fost dați peste cap.

— De mirare e, făcu Martin gânditor, de mirare e că Fielding n-a doinit-o mai devreme. Probabil că era prea vârat și prins în toate mânăriile lui. Scamatorul, marele maestru al minciunii, clachetarul – dă și el dovadă de o anumită neputință. Și apoi mai e și fața nevăzută a caracterului său. Toate astea au avut un rol în desfășurarea evenimentelor. De ce nu te-a lăsat să ieși pe ușa de la Carraway? Pentru că era prins în plasă. În plasa ficțiunii, a artei.

Voia să meargă până la capăt. Toți vrem asta. Actor ratat, își dorea răzbunarea unui actor. Și s-a răzbunat pe viața adevărată.

Lucrurile au început să se încingă pe flanc, când pionii și-au început marșul lor triumfal. Asta trebuie să ne fi stârnit apetitul pentru carnagiu, căci bătălia decisivă, când s-a produs, a fost doar „zdrobește și înșfacă”. Pionii ăia dispăruți au insuflat viața nouă în piesele lui adormite: am urmărit tot ce se întâmpla, am înșfăcat tot ce am putut și m-am înghesuit scâncind pe propria mea linie de fund. Informațiile referitoare la pierderi îmi spuneau că am numai un pion în situație critică, dar aveam două piese amenințate și tura lui grăsană ascunsă în al doilea rând al meu. Dacă aș reuși măcar să supraviețuiesc, mi-am spus eu, dacă aș reuși doar să supraviețuiesc. Nu mă aștept să-l bat pe tipul

ăsta. Nu-i voi permite să mă bată, totuși – n-o să mai suport încă o înfrângere.

— Poți să-ți amintești, mă întrebă el, poți să-ți amintești ce a spus Fielding pe alee după bătaie? A spus el ceva. Îți mai amintești ce?

— Nu știu. Tu... câine nou uman. Cam așa ceva. Nu prea avea noimă.

— N-ar fi putut să fie *câine inuman*?... Fascinant. Cel mai pur transfer afectiv. O, blestematul de Iago. Ascultă-mă pe mine. Ești mai bun decât am crezut, totuși n-a fost vorba decât de o pură întâmplare, de noroc. Dacă câștigi, îți plătesc. Dacă e remiză, ai câștigat tu – îți dau partida. Dacă însă câștig eu – o să iau ceva de la tine. Orice voi vrea eu, dar numai un singur lucru. Îmi arată spre zar. Banii sunt un fel de glumă de-acum, sau un simbol, ce ține de sex, statut, falie. Am lăsat ceva pe afară? Ticălos viclean, mi-am spus eu. A, auzisem aluzia referitoare la rablamentul lui. E clar că-mi voia Fiasco-ul.

— Okay?

— Okay.

Și am reușit să supraviețuiesc, mai mult sau mai puțin. În regulă, am pierdut schimbul – cal pentru tură – dar mi-am recâștigat pionul pierdut și am luat-o tiptil spre sfârșitul partidei ca un maidanez care caută un cămin – și hrană, căldură, acoperiș. Cam așa a fost. Regele alb, pion, tură: regele negru, pion, cal. Pionii s-au înfruntat pe culoarul nebunului reginei. Teoretic vorbind, ar fi avut șanse de câștig – dar eu am avut altceva: am avut ceasul de partea mea. Martin a vorbit tot timpul și a făcut-o pe timpul lui. Pe ceasul meu mai erau nouăsprezece minute, și mai puțin de șapte pe al lui... Pionii noștri s-au întâlnit față-n față, escortați de regi. Tura lui alerga pe spații largi, se apropia și fugea din nou. Calul meu și-a păstrat poziția. Era blocaj, diversiune, barieră: toate aceste mutări înșelătoare

se pare că i-au deschis un câmp regetură. Ceasul ticăia. M-am aventurat chiar cu calul meu, producând o breșă inofensivă între tura și pionul lui.

— Splendid, spuse el, și făcu o mutare de expectativă cu regele. M-am uitat lacom la tablă. Tura lui era numai bună de luat. Schimbul, apoi blocarea pionilor: remiză. S-a terminat. Cred chiar că mi s-a sculat puțin când m-am aplecat peste masă și am spus:

— Sper că vorbești serios, amice, pentru că n-o mai vezi înapoi. Dublă.

— Dublă.

— Dublă.

— Dublă.

M-am așezat iar pe scaun și mi-am luat paharul. Ah, așa un lux, în ruina asta de casă, în ogeacul ăsta de închiriat, ba chiar în mizeria asta. Am vrut ca Martin să vadă totul. I-aș lua tura cu calul meu. El l-ar recaptura – sau ar abandona. Asta ar duce la patru piese în poziție opusă, regele lui în stânga pionului meu, regele meu în dreapta regelui său. Când îi voi ține cecul în mână am de gând să-l rup și să i-l arunc în față. „Uite ce-am făcut cu banii tăi”, i-aș spune eu și i-aș arăta ușa.

— Șaizeci și patru de mii de lire, spuse el. Nu-mi vine să cred că ai așa de mult. Dar am de gând să iau ceea ce vreau să iau. N-o să-ți lipsească. Nici n-o să știi că l-ai avut.

— Ce ai urmărit? Fiasco-ul, nu-i așa?

— Nu înțelegi. Mașina ta e doar o glumă. Cred că am reușit să descopăr cum a procedat Fielding cu banii. Cât ai pierdut la toată afacerea? Personal?

— Nu știu. Nu prea mult. El a plătit aproape tot

— Greșit. În cele din urmă am reușit să mă prind. Frumoasă treabă. Ai semnat o mulțime de documente. Și eu cred că le-ai semnat de două ori. O dată sub *Co-semnatar*, o dată sub *Seif*. Era numele *tău*. Compania pe care ai format-

o n-a fost Goodney & Seif. A fost Seif & Seif. A fost Seif. Hotelurile, biletele de avion, limuzinele, statele de salarii, chiria studiourilor. Tu ai plătit totul. Tu. Numai tu.

Am dat din umeri, cât se poate de calm și am spus:

— Hai să jucăm.

I-am luat tura. El mi-a luat calul. Cele patru piese au rămas blocate în poziția lor formală. Ne-am ridicat în picioare și ne-am întins, și ne-am privit peste tabla de șah. I-am întins mâna și i-am spus:

— Remiză.

— Nu. Mă tem că ai pierdut.

— Ei hai, nu mai e nimic de făcut.

Am făcut un gest grațios spre tablă. Și am văzut că avea dreptate. Singurele mutări pe care le mai puteam face erau cu regele, ceea ce însemna sinucidere. Îmi putea lua pionul, păstrându-l pe al lui în poziție de atac.

— Zungzwang, spuse el.

— Asta ce dracu' mai e?

— Literal, *obligat să mute*. Cu alte cuvinte, cine trebuie să mute trebuie să piardă. Dacă ar fi fost rândul meu, ai fi câștigat tu. Dar e rândul tău. Și pierzi.

— Cu alte cuvinte sunt al dracului de forțat Noroc chior.

— N-aș zice, spuse el. Opoziția însăși e un fel de zungzwang în care relația care s-a stabilit între regi nu mai poate fi modificată. Există o astfel de situație, ca opoziția heterodoxă. În poziții compuse se mai numesc și studii conjugate ale pătratelor. Înțelegi...

Mi-am astupat urechile cu mâinile. Martin continua să vorbească, ursuz, supărat, cu fața aprinsă. Nu știu dacă această nouă și ciudată voce a mea a avut vreun efect atunci când am spus: *Eu sunt păcăliciul. Asta sunt! Tu ai fost. Tu ai fost.*

N-am văzut când am expediat prima lovitură – dar el a

văzut. S-a ferit, ori s-a dat înapoi, sau s-a ținut la distanță și pumnul meu a izbit în raftul de deasupra capului său. M-am rotit încercând să lovesc cu dosul pumnului, am căzut peste scaunul jos și spătarul ascuțit mi s-a înfipt în coaste. Am continuat să mă arunc. Am ținut prin cameră ca o maimuță mare într-o cușcă strâmtă. Dar n-am reușit să-l ating. O, Doamne, pur și simplu nu e aici, nu e aici.

Ultima lovitură m-a făcut să mă împiedic de sofa din piele de rinocer și m-am răsturnat, izbindu-mă cu toată fața de piciorul ei de oțel. Furunculul pe care îl aveam în cap s-a spart sau a explodat. Camera s-a înclinat, s-a afundat și a dispărut urlând în beznă.

Când m-am trezit, Martin mai era încă în cameră și continua să vorbească.

Când m-am trezit, Martin plecase și în încăpere nu se mai auzea niciun sunet.

Imediat după revărsarea zorilor am coborât în stradă pentru ultima dată. Apoi m-am întors. Ce mai era de spus? Polițistul care strănuta, tristul agent de circulație, poștașul negru și chel cu bascheții lui. Și oamenii, trecând din noapte în zi cu treburile lor dintotdeauna. Ce ar mai fi de spus? Ce ar mai fi de spus?

Am aliniat sticlele de scotch, tranchilizantele Martinei, plus patruzeci ale mele din borcanul cu medicamente din bucătărie. Am scris și scrisoarea de sinucigaș, una scurtă de data asta. Se rezuma doar la atâta: „Dragă Antonia, Nu intra în dormitor. Du-te acasă și cheamă poliția. Îmi pare rău de banii tăi. Îmi pare rău de toată porcăria asta”. Am înghițit pumni de pastile. Ați fi uimiți să știți cât de repede merge. La început ceața a fost ca iubirea, așa a fost, ca iubirea pe care nu o vei găsi în această lume, și am plâns și am spus: „Hai. Ia-mă. O, repede – ia-mă”. După pace, am simțit cum se apropie ultima rușine. Dea, viața mea a fost o

bătaie de joc.

Moartea îmi va fi serioasă. De asta mi-e atât de teamă... Să nu fii ca mine, amice. Surioară, te rog, găsește altă cale. Curând, tu și eu vom înceta să mai existăm. Hai, hai să ne fie puțin frică la amândoi. Dă-mi mâna. Strânge...

DECEMBRIE, IANUARIE, 1981, 1982

Să vezi ce mi s-a întâmplat. Să mă ia naiba dacă nu era cât pe ce să mă omor de unul singur ieri. Dea. Am fost la un pas. Acuzatul? Exact. Fiasco-ul. Rulam cu o viteză de 25 de mile pe oră. Dacă mă gândesc mai bine, erau poate 20, sau 15. Fiasco-ului nu-i place când e frig. Fiasco-ului nu-i place când e prea cald, sau când plouă. Ca să fiu sincer, Fiasco-ul o cam dă în bară ori de câte ori trebuie să te ducă undeva. În ciuda tuturor calităților lui, n-a fost niciodată cu adevărat o mașină. Ceea ce-i place – la ce este el incredibil de bun – e să stea locului... Drumurile principale erau tivite cu brazde de noroi. Era genul de trafic pe care mașinile îl suportă cel mai greu, circulația îngreunată de o mie de timpi de reacție, după tine, după tine, după tine. Am făcut brusc la dreapta pe o scurtătură nemaîncercată până atunci, un unghi inedit desprins din rețeaua exterioară. Fiasco-ul era probabil primul vehicul care încercase această stradă toată dimineața. Macadamul părea ud, dar era uscat. Am accelerat îndreptându-mă spre intersecție, am călcat frâna și m-am trezit pe o pantă cu gheață neagră pe care aderența era zero. O microsecundă sau două am simțit zvâcnetul de satisfacție că Fiasco-ul era, în cele din urmă, în formă. Împinși pe un plan cu adevărat ideal pentru rulare, o sanie pe roți blocate, ne-am început alunecarea pe străduță, – Uiii, mi-am zis eu. Și cum o să se termine povestea asta?

Am pornit spre strada mare, plutind pe un țișt mut. Și strada era așa de normală! Un autobuz gras a sforăit uimit. Cineva a căzut de pe bicicletă. Mașina care ducea laptele s-a cutremurat și a rămas locului. Fiasco-ul, pe jumătate răsucit

pe patinele lui, și-a continuat alunecarea laterală pe ghețuș spre mașinile trase la parcare cu plată de la bordura din planul îndepărtat. Printre blocurile de culoare ale traficului disonant m-am luptat cu volanul lipsit de noimă. Cu partea laterală înaintea, ca un vapor care și-a găsit docul, Fiasco-ul a pătruns în derivă în micul golf, s-a zdruncinat și s-a oprit.

Am coborât. Strada se opri, toată lumea se uita la mine. Am pus o monedă în ceasul de parcare și am pătruns direct prin ușile deschise de la Princess Diana, am comandat un scotch dublu și m-am lăsat cu toată greutatea pe tejghea, apucându-mă să-mi plâng de mila rănilor pe care le-aș fi putut avea. Doamne, Dumnezeu. Să mă ia naiba dacă nu era cât pe ce să mă omor cu mâna mea.

Crăciunul în Londra. Crăciunul e momentul când restul dat de taximetrist e la fel de fierbinte ca monedele scuipate din pântecele aparatelor de pocher mecanic, când funcționarii se dau spirituali prin cârciumi, încercându-și norocul la mesele lungi din bistrourile ieftine, când în zilele apatice dinaintea Anului Nou oamenii își arată lumii cadourile prin autobuze și metrouri: gulerele strâng gâtul ca o compresă rece, mânușile stau țepene în poală ca niște caracatițe marinate, ceasuri și stilouri scânteiază în lumina de împrumut. Crăciunul e momentul când toate fetele vorbesc despre lucruri ca fiind încântătoare și calde.

Prima zăpadă a anului a provocat panică, prăbușiri nervoase, anarhie, așa cum se întâmplă în fiecare an. Toată săptămâna m-am plimbat pe străzile Londrei, întrebându-mă cu ce seamănă. Seamănă cu ceva teribil de familiar. Oamenii își agită giroscopurile stricate. Hoopa! cu toții mergem pe brocartul marcat cu copite. Ne uităm pe trotuar pentru a ne descoperi drumul, dar nu știm cum arată trotuarul. Preț de cincisprezece minute, zăpada a rămas de un alb proaspăt și crocant de curată. După care nici urmă de culoare – absolut nicio culoare, nici măcar cenușiu. Cum arată? Cu mătreața

întunecată și canalele troienite de licăre și spumă, seamănă cu zoaiele, seamănă cu cerul Londrei. Cerul de vară al Londrei – cam așa arată străzile iarna. Cerul verii: așa arată. Și totul e la fel?

Cea de-a doua zăpadă a anului a provocat panică, prăbușiri nervoase, anarhie, așa cum se întâmplă în fiecare an. Această a doua zăpadă a rămas albă și tare pentru mult mai mult timp. Era marfă de calitate superioară: evident că a costat mai mult. Zăpada i-a surprins pe toți, așa cum face în fiecare an. M-a surprins și pe mine. Zăpada surprinde oricum. Zăpada e surprinzătoare! Este elementul de surpriză. O vreme, lumea a fost lunară. A fost tăcută. A fost înzăpezită. A fost mută a doua dimineață până când ai auzit Zgomotul apologetic al șoptitoarelor mașini. Cu toții am ieșit din case în vârful picioarelor și am clipit la vederea lumii. Fiecare pare să creadă că e în întregime doar vina lui. Dar sunt și cazuri când ne acordăm nouă înșine puțin credit.

*

Credit? N-am așa ceva și nici nu cred că voi mai avea vreodată. Da, sunt terminat. Aveți cunoștință de vreun apartament ieftin? Mi-ați putea împrumuta niște bani – doar până joi? Vi-i dau înapoi. Pe cuvânt. Martin a avut dreptate. Ca de obicei, eu am fost ultimul care a aflat, dar avocații mei au stabilit în cele din urmă cine a plătit toată psihodrama, de la taxiuri până la salariile laboranților, de la cap până la coadă. Eu. Idiotul de față. La dracul De ce nu m-oi fi uitat prin toate hârtiile pe care m-a pus să le semnez? O, am fost un cretin, ca să spun adevărul. Și încă a mai fermecat și înșelat o mulțime de alți oameni: am dovezi în sensul ăsta, pentru că până de curând am fost acuzat de opt sau nouă dintre ei, printre care și Lorne Guyland, Caduta Massi, Butch Beausoleil și Spunk Davis. În final, le-am chemat pe cele patru staruri și le-am spus plângând povestea mea. Caduta a renunțat la proces destul de repede, dar a continuat să-mi

facă zile fripte. „Eu, care ți-am dat o... de ce, John. De ce? Îmi spui de ce? De ce? De ce ai făcut asta propriei tale... de ce?” Dacă aș fi avut câte un bănuț de fiecare dată când Caduta m-a întrebat de ce, n-aș mai fi în halul ăsta. Și n-am avut niciun răspuns. Adevărata surpriză a fost Lorne. N-a putut fi mai drăguț – sau mai calm. „Dragă John, lucruri din astea se întâmplă”. Oare? „Tot timpul, John”. Chiar așa să fie? Adevărat?

Așa cum era de așteptat, Spunk nu s-a dovedit o problemă. Preistoric a fost un mare succes în New York și el a primit angajament pentru o serie de comedii romantice. Probabil că ai auzit de el: acum îl cheamă Jeff Davis. Din contră, fosta lui prietenă, Butch Beausoleil, e foarte prinsă de cazul meu. Horris Tolcholg mă chinuie zilnic prin scrisori sau telefon. „Am o casetă video cu tine în pielea goală”, m-a anunțat el de curând, „în care o bați pe clienta mea. Asta-i viol cu violență, amice”. Dar avocatul meu crede că putem da totul pe Goodney. Deocamdată lui Fielding i se fac teste psihiatrice la o unitate corecțională din Palm Springs. Vrei să știi de ce a făcut-o Fielding? Chiar vrei să știi? Okay, dă-i telefon lui Beryl. Sun-o pe maică-sa. O să-ți dau numărul ei de telefon. O să-ți spună ea de ce. O să-ți vorbească ore-n șir despre ce motivea avut. Ba chiar o să te sune ea pe tine. Dacă vrei într-adevăr să știi de ce a făcut-o Fielding, sun-o pe Beryl Goodney. Telefonul ei e 2210 – 6110. Codul e 215.

Fără bani, ai vârsta de o zi și înălțimea de un centimetru. Și mai ești și-n pielea goală. Frumusețea este însă că, că n-are rost să-ți faci nimeni nimic dacă n-ai bani. Ți-ar mai putea face câte ceva. Dar dacă n-ai bani, nu-i zgândări. Pe de altă parte, sunt implicat într-un proces penal, ca și într-o acțiune civilă. Este în curs efectuarea procedurilor pentru extrădarea mea – ia fii atent: hai că-i tare – sub acuzația de Nechibzuință, Îmbogățire Necinstită și Indiferență Crasă. Avocatul meu spune că avem căi de atac împotriva

acestor acuzații și avem toate șansele de a câștiga atâta timp cât pompez în el o mulțime de bani. Așa cum stau lucrurile acum, n-ar trebui să mă duc în America. Dar eu nu vreau să mă duc în America. Nu-mi pot permite să mă duc în America... Toate aceste evenimente au un efect atât de negativ asupra mea. Viața mea își pierde consistența. Marile agenții, pentagramele formei și scopului, nu mai au nicio putere asupra mea și nu îmi mai produc nicio plăcere.

Fat Vince mi-a găsit o slujbă, să lucrez ca paznic pe o furgonetă de înghețată din Hyde Park. Treaba începe la primăvară. El crede că voi avea un adevărat viitor ca om de ordine. Poate că într-o bună zi mă voi întoarce la publicitate. Oamenilor care fac publicitate le place când ratezi, și le și place să-și manifeste compasiunea. Deocamdată numele meu a ajuns de tot râsul. E o parte din prețul pe care îl vor cere pentru a mă primi iar printre ei. Pentru că, până la urmă, tot la ei mă voi întoarce. Dar uneori îmi spun, nu, nu mă mai întorc. Când văd reclamele de la televizor, mi se face rău, simt greața în stomac. Cu televiziunea asta, cu televiziunea care a devenit religia, partea mistică a minții obișnuite, nu mai vreau să lucrez în acest domeniu sensibil, nu mai vreau să-i vând nimic. Dacă am înceta cu toții lucrul și ne-am da mâinile preț de zece minute, și n-am mai crede în bani, atunci banii n-ar mai exista. Dar nu o vom face niciodată. Sunt sigur. Poate că banii sunt marea conspirație, marea născocire. Dar și marele viciu: am devenit cu toții dependenți, o dependență pe care n-o mai putem rupe. Și nici nu e, cel puțin, ceva foarte specific secolului douăzeci, cu excepția înclinației. Nu te poți dispensa de gunoiul ăla, chiar dacă ai vrea. Nu mai poți scăpa de drogul numit ban.

Încă mai plâng, bolborosesc și țip cât pot, dar când n-am făcut-o? Beau și mă bat și vagabondez, pe străzi. Continuu să fiu o zonă de risc maxim. Continuu să rămân închis în forul meu interior.

În ceea ce privește încercarea mea de sinucidere, totul s-a transformat într-un adevărat dezastru, așa cum ți-ai și putut da seama deja. Am terminat o sticlă juma de scotch și am înghițit cele nouăzeci de tranchilizante. O vreme, m-am simțit al naibii de minunat. Năzbâția asta cu sinuciderea e un fleac. Am început să aștept. Apoi m-am simțit invadat de spaimă. Era ca o contracție – ca și cum lumea s-ar fi mărit și înnegrit pe măsură ce eu mă micșoram și păleam. Tăticule, mi-am spus eu, am nevoie de ceva de băut sau de un tranchilizant. Dintr-odată m-am înveselit și am început să privesc spre partea senină a lucrurilor, l-am tras una televizorului și am dat iama prin casetofonul hi-fi și video. Eram pe punctul de a coborî scările ca să i-o trag și Fiasco-ului, dar începusem deja să-mi revin, plus că mi-am amintit ca prin vis că lăsasem mașina în Maida Vale. Probabil că atunci am suferit prima transformare importantă a mea. N-am vrut, tot zbieram eu. Doar știi cum e. Am băut ceva mai mult și lucrurile mi-au scăpat de sub control. M-am pripit. Nu mai poate omu' să facă o greșală? M-am cutremurat cuprins de panică și am încercat să fac vreo două flotări. Am umplut cada cu apă rece și am picat în ea complet îmbrăcat. Am băut un borcan de muștar franțuzesc în bucătărie. Practic mi-am omorât amigdalele cu degetul – fără niciun rezultat, absolut niciun rezultat. Am crezut că mă apucă dorul de moarte tot alergând de jur-împrejurul capului meu, încercând să-i descopăr deschiderea, pasajul de trecere spre exterior. Așa că am mers și am tot mers... Pe la mijlocul dimineții, în timp ce ziua își vedea liniștită de mersul ei, scurgându-se încet pe sub ferestrele mele, m-am simțit atât de sleit, încât mi-am spus că aș putea să mă culc, indiferent ce s-o întâmpla. După toate emoțiile prin care am trecut, mi-am turnat ceva de băut. Eram atât de epuizat, încât aș fi putut să iau un tranchilizant înainte de a mă culca. Nu cred că e cazul să fie exclusă posibilitatea de a fi încercat chiar să-mi

trag o labă. Câteva ore mai târziu, am fost trezit de un caraliu și doi sanitari. Cât despre mine, mă simțeam ca un mort. Îmi tot spuneam – poate că mi-a ieșit, poate că s-a întâmplat, poate că moartea e exact ca viața, aceeași poveste, doar ceva mai rău. Au încercat să mă facă să borăsc, dar n-au reușit. Am împrumutat zece lire de la menajeră. Am înfruntat bărbătește restul zilei, zăcând într-o cârciumă undeva. Știi ce m-a salvat? Cred că tranchilizantele Martinei erau placebo. Îmi amintesc că am dizolvat două din ele o dată, când eram în New York, și am fost surprins de asemănarea lor cu aspirinele. Plus că aveau același gust. Mi-am cercetat borcanul cu medicamente cu un scepticism crescând. Iată, de probă, rețeta pentru tentativa de sinucidere: o sută de scotch, cincizeci de aspirine, o săptămână de antibiotice și douăsprezece pastile efervescente. Nu-i de mirare că mi-a fost așa de rău. A fost nevoie de o săptămână ca să pot spune cu certitudine – da, sunt sigur, trăiesc din nou.

Sper că înțelegi că nu-mi amintesc prea multe din câte s-au întâmplat în noaptea aceea și în dimineața întunecată, și totuși a fost o vreme când memoria mea funcționa perfect. Amintirile disparate pe care am încercat cu atâta osârdie să mi le readuc în minte – au venit pur și simplu la mine cu mâinile plutind prin aer. Cred că mă plimbam pe granița dintre cunoștință și pierderea ei și am avut un acces neîngrădit la toate lucrurile ascunse. Am scris tot ce am văzut. Altfel nu mi le-aș mai fi amintit. Scrisul de pe hârtie nu-mi aparținea, mult prea drept și corect, ceea ce dovedește cât de dus eram.

Mi-am amintit de clubul Berkeley, unde întotdeauna mă așteptam să se întâmple ceva groaznic. Și unde ceva groaznic s-a întâmplat. Fielding m-a dus la budă să mă liniștesc. După care s-a întors de la cabină ținându-și sula-n mână. A spus: „Ești beat de-a binelea, nu-i așa, Slick?” – și mi-a tras un jet de pișat de-a curmezișul pantalonilor mei...

Mi-am amintit de *Ninety-Fifth Street*, când am ieșit cu Doris Arthur din restaurantul presei, și răspunzând invitației mele de a ne întoarce la hotel ca să ne pierdem vremea acolo, ea și-a lipit buzele de obrazul meu și a murmurat: „Idiotule. E doar o glumă. Fielding face mișto de tine. E un joc, o poantă. Trezește-te la realitate. Trezește-te!...” Mi-am amintit de barul irlandez de vizavi de cârciuma Zeldei (cea cu programe de dans. Cel mai groaznic moment? Probabil), când am fost sărutat și mângâiat de roșcata care avea ochii lui Fielding. „Știi cine sunt?” a șoptit el. „Eu sunt. Eu. Sunt producătorul tău”. Și eu care stăteam pur și simplu și dădeam din cap, zâmbitor, stupefiat, cretinizat, zugzwangat... Și mi-am adus aminte de Martin, aici în apartamentul meu, spunând din nou și din nou într-o tăcere sugrumată și jalnică: „Îmi pare așa de rău”. Asta tot repeta: „Îmi pare așa de rău. Îmi pare așa de rău”.

Toată dimineața aia, când moartea era atât de aproape și viața părea un lucru așa de bun – n-am chemat pe nimeni în ajutor. M-am întrebat de ce. Singura explicație ar fi cam așa. Fii îngăduitor cu mine, te rog. Toată viața mea a fost o luptă între rușine și frică. În cazul sinuciderii, rușinea învinge. Rușinea e mai tare decât frica, deși în continuare îți este teamă de rușine. În cazul meu, îți este în continuare frică de frică, și dintr-odată vrei să pui capăt la tot. În sinuciderea dusă până la capăt, rușinea învinge, dar n-ai vrea să fie cineva care s-o vadă învingând. Sinuciderea e atât de rușinoasă. Mi-ar fi displăcut profund să fi fost cineva care să mă vadă în acele clipe. Nu, n-aș fi vrut să fiu găsit mort în dormitor, sinucigându-mă în felul ăsta.

Slavă Domnului, am o prietenă nouă. O cheamă Georgina. Lucrează ca secretară la o firmă de confecții din White City. E o fată solidă, un fel de infirmieră grasă, care e exact ce mi-a recomandat medicul. Ți-ar plăcea și ție de Georgina. Îi sunt recunoscător. Am întâlnit-o în *Blând Pig*, sau

în *Butcher's Arms*? Eu eram cu fața în jos, pentru că tocmai fusesem izbit sănătos de pământ de un australian foarte în formă, extrem de sensibil și incredibil de treaz. M-a dus la ogeacul ei și cu propriile ei mâini mi-a pus fleicile pe ochi. Am curtat-o mai mult de o săptămână. Are exact aceeași greutate ca mine și ne înțelegem de minune. Georgina are... Are o inimă mare, Georgina asta.

Îi scriu Martinei cam de două ori pe săptămână. În fiecare dimineață străbat linoleumul rece, stând la pândă după plicul roșu, alb și albastru. Deocamdată nimic. Încă mai sper. Scrisorile mele de dragoste n-or fi vreo mare operă de artă, dar sunt, cel puțin, al dracului de sincere. Trebuie să te primească înapoi, nu-i așa, dacă le iubești suficient de mult. Dacă deschizi totul larg și iubești cu suficientă ardoare, ceea ce îndrăgești o să te primească înapoi. Nu? Așa trebuie să fie. La început, am fost prea ocupat ca să am resentimente față de ea. Acum îmi vine zilnic, o belea punctuală, punctuală ca fata însăși. Ea e cea mai bună. Ea e cea mai bună și asta și vreau, vreau ce-i mai bun... Chiar așa? Am vrut așa ceva vreodată? Poate că n-am fost niciodată în stare să vreau ce e cel mai bun. Cultura și tot ce ține de ea – nu e, sau nu e numai faptul că unii dintre noi nu suntem croiți pentru așa ceva. Într-un fel, o urâm. Eu încerc. Am citit chiar destul de mult. E singura distracție pe care mi-o mai pot îngădui. Cititul e ieftin, asta o recunosc. Am citit toate thriller-urile financiaro-sexuale din rafturile Georginei. Îmi petrec vremea în Bibliotecă. Biblioteca e un loc bun pentru șomeri. E cald și e pe gratis. E un adăpost.

I-am scris și Selinei. Asta ar putea fi un final mai realist. Va avea un puști, un venit și o casă. O casă nu e un cămin, asta o știu și eu. Dar cel puțin e o casă. Ossie nu va sta cu ea. Dacă el are un dram de minte și dacă, ea o să-l primească înapoi, Ossie o să se întoarcă la nevastă-sa în patru labe. Sper că Martina și l-a găsit pe Shadow... I-am

scris Selinei prin intermediul ginecologului ei. Vreau să-i cresc copilul ca și cum ar fi al meu, chiar dacă aparține unei clase mult superioare față de a mea. Și Prințesa Di e gravidă. Lumea se înmulțește. Încearcă s-o oprești. În răspunsul ei ciripit (Londra post-restant, fiară adresă de retur), Selina mi-a spus că-și va boteza copilul după copilul regal, în cazul în care vor avea același sex. Cred că va fi Mary, sau Elizabeth, sau George sau James. Am fost de acord. Dar nu voi mai ști nimic despre Selina până când, nu voi reuși să-mi revin cu banii.

Fiasco-ul meu e în stare de funcționare, deși nu chiar în clipa asta. Fiasco-ul e slăbiciunea mea. Fiasco-ul e mândria și bucuria mea. Fie vorba între noi, nu știu cum aș fi reușit să trec prin toate fără Fiasco. Acum îl spăl des, jos în stradă, cu găleata, cârpa, tranzistorul. Motorul va fi iar în stare de funcționare, o, să nu-ți faci griji, voi rămâne credincios Fiasco-ului meu. Sunt mort după Fiasco-ul meu. Am trecut prin toate împreună. Și-o să mai trecem, eu și Fiasco-ul.

*În ceea ce privește procesul – pentru conducere în stare de ebrietate sau, mai curând, pentru faptul de a fi posedat, în stare de ebrietate, un vehicul non-staționar – avocatul încearcă să amâne cazul sine die. Asta mă costă pe mine și îl îmbogățește pe el. E tehnica favorită și a celorlalți avocați pe care i-am angajat. Toți banii pe care-i mai am se duc pe taxele proceselor. Mi s-a rezervat același tratament inferior ca pentru bulangii și vagabonzi și bețivani. Principala mea sursă de venituri e ogeacul meu. M-am mutat într-o nenorocire de subsol, nu departe de Ladbroke Grove și mi-am subînchiriat apartamentul unui șeic poligam cu o droaie de copii. A fost ușor: am lipit un anunț pe geamul unei tutungerii, alături de celelalte cartonașe pe care scria: **LECȚII DE FRANCEZA GREACĂ & TURCĂ DA și FĂ-ȚI CURAJ S-O SUNI PE TÂRFA DIN BAYSWATER.** Nu sunt deloc curios să aflu ce înseamnă TURCĂ, atunci când văd în ce hal e ogeacul meu. În fiecare*

joi mă duc să încasez chiria. Impasibil, colosul în halat îmi înmânează teancul de bani. Privirile mele trec pe lângă el spre atmosfera însoțidabilă de bunicuțe tăcute, neveste dărâmate rău și fiice biciuite. Înăuntru nu e decât un băiețel: niciun copil pe lumea asta n-o duce mai bine ca el. Apartamentul e o ruină, dar lova e în dolari de cea mai bună calitate, ceea ce menține bunăvoința avocaților. Și bătrânul meu tată îmi mai scapă din când în când câte o hârtie de zece, sau chiar de douăzeci, când e în bani.

Fumător îndrăcit, sărisem urât peste cal. Dar asta a fost în trecut – acum am redus fumatul la mai puțin de două pachete pe zi. Asta-i tot ce-mi mai permit. Am ajuns chiar să mi le răsucesc singur, fir-ar să fie. Abia dacă mai beau ceva: doar un Barley Stout, două Particular Brew, un Whisky Tak și câteva Ginger Perry. Ori asta, ori o sticlă de Cyprus sherry ori de Porto bulgăresc pentru a mă cufunda în noapte. Asta-i tot ce-mi pot permite. Fac economie și la pornografie. S-a terminat cu revistele sexy și cu dușurile cu companie. Sunt prea scumpe. Totuși, din când în când, mi-o mai iau la labă. Cine nu și-o ia? Spuneți ce vreți despre labă, o puteți vorbi de rău, mă rog, orice, dar nimic nu poate fi mai ieftin sau mai la îndemână. În cele din urmă tot la labă ajungi. E cea mai democratică.

Nu mă mai văd deloc cu Terry Linex, pentru că îmi datorează bani. Nu mă mai văd deloc cu Alee Llewettyn, pentru că îmi datorează bani. Nu mă mai văd deloc cu Barry Seif pentru că îmi datorează bani. Nu mă mai văd deloc cu Martin Amis, pentru că îi datorez eu bani, într-un fel. Bani, întotdeauna se ajunge la bani. Am crezut odată că noi doi am putea fi prieteni. Dar nu e nimic între noi, acum când nu mai sunt bani între noi.

L-am mai văzut o dată. Leșisem să beau ceva, la London Apprentice, sau poate la Jesus Christ. Tocmai îmi beam berea, vârandu-mi încet ultimul sfanț în pokerul

mecanic. Ochii ni s-au întâlnit în clipa când a intrat pe ușă: m-a privit așa cum obișnuia s-o face înainte de a ne fi cunoscut – sfidător, cu o zvâcnire bruscă a gâtului. Am reușit două goldane și le-am schimbat pe o tragere dublă pe tabloul scânteietor. Erau trei lalele pentru un pot de două lire. Am jucat cele două trageri și am obținut numărul patru de care aveam nevoie. Am evitat Winfinder-ul, preferând să efectuez tragerea manual, ca un tribut sentimental plătit vechilor îndemânări, vechilor talente. Oricum am zbârcit-o și am făcut două cireșe pe stânga. Douăzeci de penny. Apoi i-am simțit câmpul bioenergetic în spatele meu. Nu m-am întors. „Hei, ce faci acolo? m-a întrebat el. Trebuia să ieși din joc”. Am aruncat o privire peste umăr și am spus – nu știu de ce: vreo genă de bădăran ascunsă în mine m-a împins s-o fac – „Cară-te dracu’ de-aici”. L-am văzut în oglinda din spatele barului cum pleacă, mut, înțepat, speriat. Mi-am jucat câștigul până la 30, de la 50 la 70, la o liră 40. Am jucat din nou. Robotul s-a oprit, a înghețat și a scuipat o monedă de zece penny. Beat fiind, am pus moneda din greșeală în fanta câștigurilor. S-a blocat și eu am fost aruncat afară, ca de obicei, pentru că am dat cu pumnii în automat...

Poate crezi că banii pe care-i capeți pomană au o valoare nemaipomenită, nu-i așa? Poate crezi că ți s-ar părea că sunt ultimii bani de pe pământ. Dar nu e așa. Ți se vor părea ca gunoaiele, ca lucrurile de aruncat. Ți se vor părea un nimic.

Banii, banii put. Zău așa. Ia un teanc de bani bine folosiți și flutură-ți-i prin față ca un evantai. Ia-i. Vântură-i. Fă-o. Ciorapi de băieței, mirosuri porno, grele de te ia durerea de cap, drojdie veche, cămări, prosoape jilave, mâzga din cusăturile portofelelor, transpirația palmelor și murdăria de sub unghiile oamenilor atât de nevoiași care mânuiesc chestiile astea toată ziua. Ah, pute. M-am dus la doamna McGâlchrist în legătură cu mult suferindul meu dinte. An stat

sub vesta de plumb în timp ce ea mi-a radiografiat fața. A declarat dintele mort, dar încă viabil. Eu știu doar ce simt. Ea a frezat și a drenat, făcându-și munca ei puitoare.

Mai târziu mi-a făcut devizul, dar eu am fentat-o cu o nouă șmecherie: n-am plătit-o. Ce-mi poate face? Ce-mi poate face? Nu mă mai doare. Pare gol, ușor, fără substanță. Am ronțăit cu el deunăzi o coajă de pâine prăjită și am descoperit că mai are încă multe de oferit. Luna trecută am pierdut un alt dinte, unul din față, când eram chiar în centrul centrului, chiar în Central Park South. Mi-a fost scos de capul unui arab în One Off the Wrist, un nou bar din

Queensway. Care o fi fost ăla care mi-a spus că arabii nu știu să se bată? Oho, dacă aș pune mâna pe ăla, indiferent cine ar fi el... De fapt, asta m-a pus pe gânduri. După asta nu m-am mai bătut decât o singură dată. Cred că mi-a mai rămas doar o singură bătaie și cu asta basta. Am de gând să termin cu bățile înainte de a mă termina ele pe mine. Într-o noapte, luat de băutură și furie, am încercat s-o brutalizez pe Georgina. Proastă idee. Vezi tu.

Georgina asta e o fată solidă. Nu e ca micuțele astea mișto care încep să chițăie după iertare în clipa când le-ai arătat pumnul. Nu, m-a pocnit și ea drept răspuns, dacă asta te interesează. M-am trezit cu o ureche umflată și încă un ochi învinețit. Georgina mi-a adus ceaiul la pat și m-a întrebat dacă voi mai încerca vreodată așa ceva. Am răspuns – nu, să trăiți. La vârsta mea nu mai ține să te bați. La vârsta mea, când începi să ai nevoie de toate și nimic nu reîntinerește. Nu mai există nici doamna McGâlchrist, așa că va trebui să mă bizui pe serviciul Milei Publice, cum îi spune Fot Paul. Măseaua aia din fundul gurii e moartă, dar eu mai sunt încă viu. Dintele ăla din față e dus, dar eu mai sunt încă pe-aici.

Azi am deschis ochii și mi-am spus pfui, niciodată nu m-am mai simțit atât de bătrân ca acum. Și totuși, sentimentul e cât se poate de exact. N-am mai fost niciodată

așa de bătrân. Și așa va fi în fiecare dimineață a vieții noastre. Și tu, frățioare. Și tu, surioară. Cum merg lucrurile? Te simți bine?... Curând mă voi uita în oglindă și voi descoperi că mi-a explodat nasul. Lichenul ăsta bine alcoolizat, mi se va întinde pe toată fața ca o cocleală. Apoi energiile interioare vor intra în declin. Grasul meu amic Fat Paul spunea odată că banii nu fac doi bani dacă nu ești sănătos. Da, dar ce se întâmplă dacă nu ești sănătos și nici bani n-ai? Abia atunci când ți-ai pierdut sănătatea ai nevoie cu adevărat de bani.

Și totuși, nu mă pot plânge. Mulțumită Georginei, am reușit să mă adaptez situației mult mai bine ca înainte. Zilele trecute am fost să-mi consult medicul, nu e vorba de stomatolog, sau de urolog, ci de generalist – de medicul de familie. Bătrânul ceas e destul de solid. Una peste alta, componentele Păr & Burtă & Gingii sunt șubrede, dar mai rezistă. M-a întrebat în legătură cu țigările, cu băutura și toate celelalte. Am mințit cu seninătate și totuși omul a fost uluit – de ce aveam nevoie, de ce mai rămăsese din mine.

Spre seară m-am prezentat la Georgina acasă cu o sticlă de Desdemonă Cream. Urma să fie o seară obișnuită, spaghetti, bârfa zilnică, micul ei televizor, tihna din patul strâmt. Era devreme, pentru că Fiasco-ul și-a văzut de treabă și a pornit, în ciuda tuturor problemelor lui. Georgina nu venise încă acasă și eu tot pierd cheile pe care mi le dă ea. Are o garsonieră spațioasă deasupra agenției de pariuri de pe strada cu trafic intens.

Era frig, dar nu chiar foarte frig. Cea de-a doua zăpadă mai tivea încă trotuarele. M-am așezat pe o bancă, lângă podul negru de lângă gura deschisă a stației de metrou. Purtaam vechea mea haină groasă, albastră – pe care am găsit-o din întâmplare într-un dulap de care uitasem complet și care cred că e mai călduroasă decât, paltonul de cașmir, pe care am luat 215 lire de la un bătrân negustor din

Portobello Road.

Patru ianuarie, 1982. Lumea s-a dus iar la lucru. Din trapa aromată a metroului (respirația lui are ceva din exalația fierbinte a tonetei cu hamburgeri și aroma umedă ca, de covor a unei gustări indiene) oamenii ies în valuri la intervale de cinci minute, îndreptându-se preocupați, cu fețe hibernale, spre căldură și mâncare și spre problemele lor omenești. Georgina ar trebui să fie printre ei, îndreptându-se către aceleași lucruri, adunate toate într-o singură cameră.

Viața e destul de bună aici, în Anglia, dar trăim pe o planetă dură și să nu-mi vii cu alte chestii. Chiar și pe cele mai bune, libere și bogate latitudini, tot o planetă dură rămâne. Dacă te duci vreodată pe Pământ, fii cu ochii în patru. Ai auzit probabil că polonezii s-au dat la fund. Dea. Legea militară. Legea marțială. Un tip cu nume de cură contra mahmurelii conduce toată afacerea. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să tripleze toate prețurile, asta a făcut javra aia cu ochi de broască. Nu prea mai auzi nimic despre Lech Wałęsa, cel cu buzele subțiri și pieptul scofâlcit. Danuta a născut fără probleme, dar ea stă deja pe picioarele ei, luptându-se pentru ea și toți copiii ei.

Unde-o fi fata asta? Uneori, Georgina trebuie să lucreze până mai. târziu, fără să i se plătească ore suplimentare. Scandalos, sunt de acord – dar toată lumea e cam. Înghesuită acum, mai cu seamă cu recesiunea care se anunță, și șefii mimează teama simulând o înaltă conștiință civică. Cred că și ei transpiră, mai cu seamă că au mai mult de pierdut.

Vreau să am iar bani, dar mă simt mai bine acum, când nu am nimic. Există aceste mici plusuri. Nu-ți pot fi de niciun ajutor când nu ai niciun ban. Nu sunt bani pentru ele. Așa că nu li se poate face nimic. Am fost bogat și am fost sărac. Sărăcia e rea, dar și bogăția poate fi un spanac. Știi, atâta timp cât am fost pe pastile și băutură, cât timp am fost

frământat de gândul sinuciderii, tot viitorul meu mi-a trecut ca un fulger prin cap. Și să vezi-A fost cât se poate de deprimant. Cel puțin trecutul mi-a fost – cam? A fost... bogat. Viața mea și-a pierdut conturul în prezent. Acum toată viața mea e prezent, mai mult prezent, prezent continuu.

Bun, aș vrea să închei cu câteva, cuvinte înțelepte. Eu sunt mai aproape de tine, sper, decât va fi el vreodată. Dar dacă aș fi avut vreun sfat bun să-ți dau, l-aș fi luat eu. L-aș fi ținut numai pentru mine. Vrei să știi care e semnificația, vieții? Viața e un agregat, un agregat al tuturor vieților care au trăit pe planeta Pământ. Asta înseamnă viața.

Da. Cred că am atins problema vârstei mele, a timpului meu – am intuit-o, n-am rezolvat-o. Fiind un produs al anilor șazeci, am fost învățat să gândesc că a fi tânăr e o adevărată realizare. Se pare că toată lumea mă încuraja în acest sens, dar mai cu seamă vârstnicii. Iconoclast cum eram, n-am mai avut timp să mă gândesc și la moarte. În schimb, v-am demascat pe voi toți – bătrâni nenorociți – în timp ce voi acceptați zâmbitori. Era ca și cum totul vi se părea minunat... Și, dacă mă gândesc la ce a fost, nici nu arătam rău pe atunci. Aveam părul ondulat, dar sănătos, electric. Pântecul îmi era plat, dinții albi. Eram mai bun pe atunci. Dar mi-au spus că sunt totul, și cum mai mințeau, bătrânii ăia nenorociți.

Și încă ceva. Asta nu e o chestiune de interes general sau care să merite atenție, dar e singurul lucru în legătură cu care sunt sigur că am dreptate. Dacă te vei trezi vreodată într-o paternitate sau maternitate cam încâlcită, dacă vei avea vreodată un copil care nu e, de fapt, al lui sau al ei, spune-i copilului. Spune-i-o copilului cât mai curând. Zău așa. Dacă ești fată, atunci tu ești mama ta, și mama ta – tu. Dacă ești băiat, atunci tatăl tău e tu și tu ești tatăl tău. Și atunci, cum poți trăi serios dacă nu știi cine ești?

Puțini tați s-au purtat cu fiii lor așa rău cum s-a purtat

Barry Seif cu mine. Dar Barry Seif nu e tatăl meu. Fat Vince e tatăl meu. Într-un fel, viața mea a fost o bătaie de joc chiar de la început, chiar din pânțele, de la primul licăr din ochii lui Fat Vince. Și eu, care credeam că sunt în stare să gust o glumă. Pe asta o mai pot gusta?

Am desfăcut sticla de Desdemona Cream, luând cu plăcere o înghițitură, festivă. E Anul Nou, nu-i așa? Am fluierat și fredonat în șoaptă – și am bolborosit despre Fielding, Lorne, Caduta, Butch, despre răsturnările de situație, despre toată isteria, despre toată conspirația... Am lămurit problema motivației. I-am adus toate argumentele. Abuzul de încredere ar fi ieșit la iveală în cinci minute dacă nu ar fi fost la mijloc John Seif Eu eram cheia. Eu eram nefericitul în nevoie, în suferință. Eu eram cel lipsit de toate. Eu voiam să cred. Îmi doream al dracului de tare banii ăia. Eu și abuzul meu de neîncredere. Am ajuns să consider „încrederea” o stare psihopată. Încrederea e un tipăt după ajutor. Cu alte cuvinte, te uiți în jurul tău, și ceea ce simți e încrederea?

Fat Vince și cu mine am stat față în față. Ne-am plâns amarul până la ultima lacrimă în camera din fund, de lângă salonul de biliard. „Ar fi trebuit să-mi spui, Vince”, am spus eu. „Nu era de datoria mea să-ți spun, fiule”. „Dar când ai văzut că nimeni n-are de gând s-o facă, ar fi trebuit să-mi spui”. L-am privit drept în fața uluită, încurcată. „Să nu mă înțelegi greșit”, am spus eu, și am terminat sticla. „Sunt mândru să-ți spun tată”. Și chiar sunt. În felul lui, Fat Vince e un om mare. A iubit-o pe mama mea mai mult decât a iubit-o Barry vreodată. Aș spune că el e un mare salt calitativ.

Și Georgina mă iubește. Zău că da. Așa mi-a spus. În seara asta am de gând să-i spun foarte răspicat cât de recunoscător îi sunt. Fără Georgina aș fi un om mort. Dacă o voi face cum trebuie, va străluci de plăcere. Selina strălucea în fața banilor, Martina în fața picturilor, dar mai cu seamă în

fața florilor... Probabil că Georgina ar fi și ea fericită din pricina florilor – și a banilor, fiindcă veni vorba de ei. Deocamdată nu-mi pot permite să-i ofer nimic din toate acestea. Și când îmi voi permite, îmi spun eu, Georgina n-o să-mi mai convină. Voi fi cuplat cu cineva ca Martina (nu. Nu. Așa ceva nu se va mai întâmpla) sau Selina sau cu vreo altă Tina sau Lina sau Nina.

Toată după-amiaza cerul a fost ca un carton de ouă gol, sau poate cu câte un ou ici și colo. Apoi șunca groasă a apusului. Departe, în vest, norii nopții sunt supli și cabalini ca niște chei din profil sau ca niște locomotive spaniole. Dar norii se supun funcțiilor lor naturale și nu știu sau nu le pasă de cât de frumoși sunt. Care lucru știe, cărui lucru îi pasă de propria-i frumusețe? Doar femeilor frumoase – a, da, și artiștilor, cred, artiștilor adevărați, nu putoilor, rataților, escrocilor și circarilor de duzină printre care a trebuit să-mi croiesc drumul. Eu sunt un artist – un artist al evadărilor.

Atunci când am fost în Welcome în lângă La Guardia, cu obscuritatea lui, cu femeile lui de închiriat, cu avioanele fugare, știi ce mi-a spus Selina? A spus: „Poate că e crud ce vreau să-ți zic, dar eu am știut că nu vei face niciodată bani. De la bun început. N-ai avut niciodată fler la bani.”... Acum e mai frig. O simt, și simt nevoia de adăpost. Oferă-mi tu adăpost. De unde bate băntui? De ce bate – stelele, miturile? Cine poate ști? Dacă eu rămân sărac.

Georgina poate fi norocoasă. Să fie noroc chiar cuvântul pe care îl vreau? Sunt bun cu ea. Nu-mi pot permite să nu fiu. Mă iubește. Așa mi-a spus. Cred că Georgina a avut mult de suferit din cauza bărbaților.

Mi-am scos șapca cu un gest moale ca un salut. Șapca, șapca mea de proletar, are rolul de a-mi ține părul într-o oarecare ordine. Nu-mi mai dă mâna să-mi fac frizuri de douăzeci de lire. Acum mă tunde Georgina, trudind ca un grădinar la părul împâslit, ca un cuibar. Uite – beau, cânt,

bolborosesc prin spațiul gol al dintelui lipsă. Oamenii ies grăbiți din metrou, muritori în adevăratul sens al cuvântului, și tânărul cu sănătatea zdruncinată, și bătrânul pe jumătate viclean, pe sfert frumos, pe sfert înțelept. Oameni, vă salut cu respect.

Apoi am simțit că-mi cade ceva ușor și brusc pe poalele largi care îmi acopereau vintrele. M-am uitat în jos: printre prisme soioase ale căptușelii, o piesă de zece penny mi se odihnea în șapcă. Am privit în sus: o doamnă voinică se îndepărta cu un zâmbet scurt și viu. Păi e de râs. Zău așa. N-ai de ales. Nu sunt un tip mândru. Nu te mai abține din cauza mea. În fine, uite-o și pe Georgina desprinzându-se din mulțime, are un zâmbet duos și ridicol – încântat și totuși sobru, și cât se poate de încrezător – așa cum vine grăbită spre mine, tropăind pe tocurele-i înalte.